virtual-project.eu

MARK HADDON

MARSUINUL

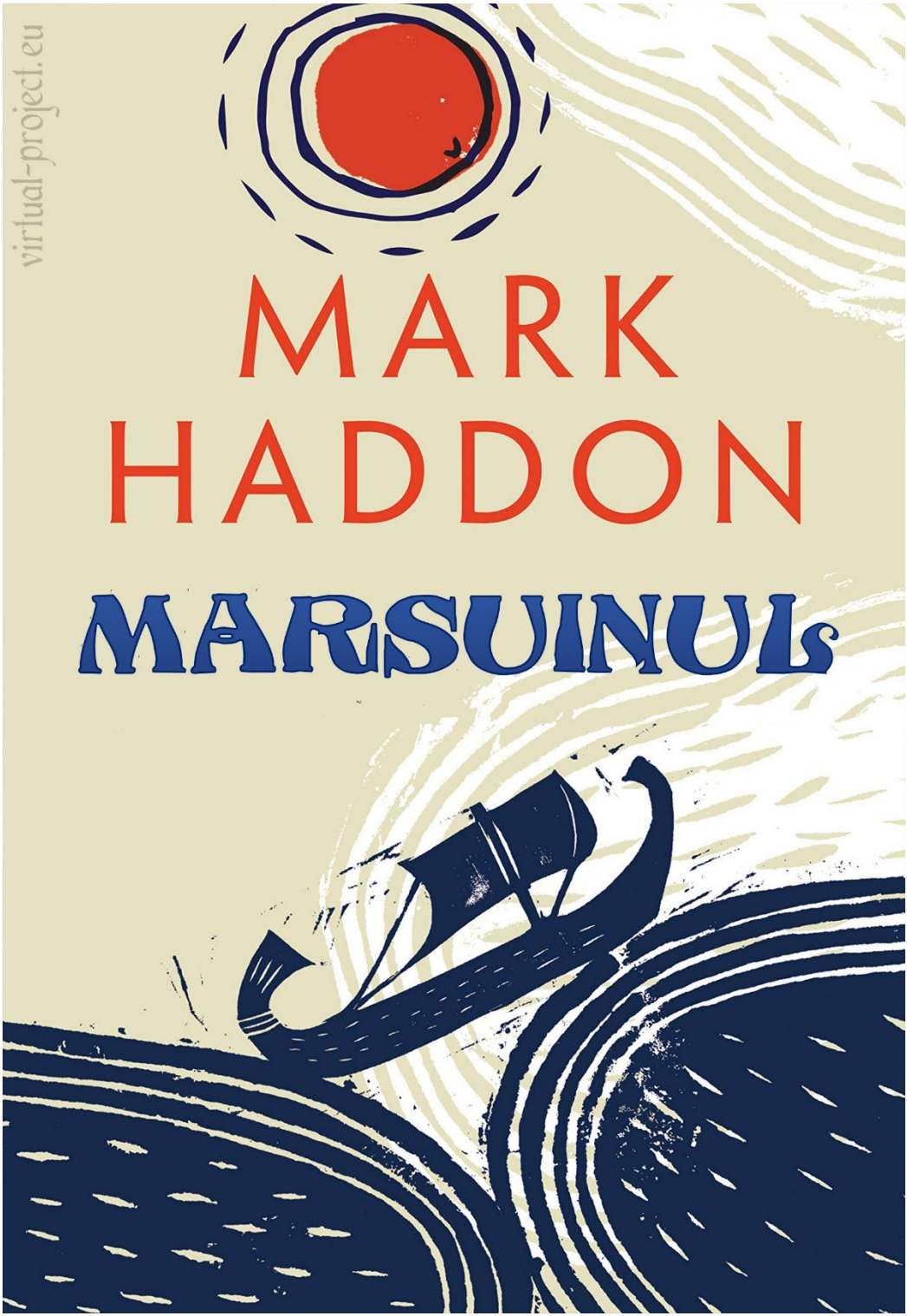

MARK HADDON

MARSUINUL

Original: *The Porpoise* (2019)

Traducere din limba engleză și note de:
ANDREI COVACIU

virtual-project.eu

2020

Nu știusem că prețul de intrare
Într-un cântec – era pierderea
drumului de întoarcere

Ocean Vuong, *Prag*

Fiica lui cea fără de pereche-n frumusețe
Alt trai decât cu tatăl ei nu are un' să-nvețe.
Dar când un bărbat avere mare poartă
Carnea e slabă și adesea spre păcat te-ndreaptă.
Iată așa fecioara cea fragedă și castă,
Ce încă-n casa tatălui adastă,
Curând avea dorința cărnii să cunoască:
Fără mustrări de cuget, fără să gândească,
Tatăl fecioarei, rob nesăbuinței
Pradă căzu, dar, poftelor, dorinței.
De-ajunse voia lui atâta să cuteze
Pe fiica lui s-o siluiască, să o violeze.

John Gower, *Confessio Amantis*

Marsuinul, ah cum mai sălta și cum se mai răsucea!

William Shakespeare, *Pericle, Prinț al Tironului*

Zborul

Maja este gravidă în săptămâna a treizeci și șaptea. În mod normal, nu i s-ar fi permis să urce la bordul unui avion comercial, însă au stat la niște prieteni care dețin o podgorie în Bellevue Champillon, și unul dintre oaspeții lor, Viktor, e proprietarul unui avion Piper PA-28 Warrior cu care intenționează să se întoarcă la Popham a doua zi dimineață. Land Roverul lui îl așteaptă la aerodromul de acolo – așadar, i-ar fi extrem de ușor să o repeadă până la casa din Winchester în drum spre coasta de sud a Angliei. Soțului ei, Philippe, nu-i place să-și lase nevasta în grija altui bărbat, mai ales a unuia întâlnit pentru prima dată în urmă cu numai două zile, însă totul se potrivește atât de bine, încât îi este aproape imposibil să refuze. El va conduce până la Paris, va lăsa mașina acasă, va lua Eurostar-ul spre Londra și va ajunge la Winchester în ziua următoare.

În plus, Maja adoră avioanele de mici dimensiuni. Să călătorești a devenit mult prea ușor. Te culci la Istanbul și te trezești la Beijing. Ei îi place să urmărească scurgerea kilometrilor – delte, sisteme de irigații, vălătuci de nori purtați de vânt spre crestele munților. Își amintește limpede cum a zburat în copilărie deasupra fiordului Oslo: insulă după insulă, case de vacanță, pontoane, ambarcațiuni, reflexia soarelui pe suprafața scânteietoare a apei, revelația pe care a avut-o, imposibil de redat în cuvinte – și anume legătura dintre magnitudine, senzația de libertate și suprafața Pământului. În plus, grețurile matinale, care au continuat până într-o fază nefiresc de târzie a sarcinii, au dispărut în sfârșit. Maja trăiește bine cunoscuta bucurie a libertății care apare în viața unei femei înainte ca aceasta să se dedice trup și suflet unei ființe extrem de mici și de solicitante.

Neliniștea lui Philippe este justificată. Viktor deține o licență de pilot particular, însă nu și o calificare de zbor instrumental. Ceea ce n-ar conta dacă ar zbura doar cu fiul său Rudy, în vârstă de nouă ani. Cei doi obișnuiesc să pornească la drum devreme și, în cazul în care condițiile meteo le pun probleme, Viktor

poate fie să amâne zborul pentru a doua zi, fie să schimbe cursul dacă se află deja în aer. Doar că Maja se trezește târziu și mănâncă micul dejun pe îndelete, își face bagajele cu o încetineală de melc, după care nu-și mai găsește colierul din coral care, ține ea să menționeze, va putea fi trimis în Marea Britanie când și dacă va fi găsit – dar care devine obiectul unei căutări istovitoare și lipsite de succes într-o casă neobișnuit de mare. Când Maja e în sfârșit pregătită de plecare, e trecut de prânz. Dacă Maja ar fi fost mai puțin atrăgătoare, Viktor n-ar fi avut niciun fel de reținere să o zorească, însă dat fiind că nu fusese impresionat de rolurile pe care ea le-a jucat pe marele ecran, acum este surprins să se găsească în compania unei femei care îl face să se simtă din nou asemenea unui puști de cincisprezece ani – păr blond, bogat, ochi albaștri-albaștri, genul de blondă fâșneață din benzile desenate, cu forme pline și nespus de apetisantă. Are o cicatrice pe obraz, din pricina unei ciori care i-a intrat pe fereastra dormitorului pe vremea când Maja avea zece ani. Atracția pe care o simte Viktor este plăcută, însă ușor alarmantă pentru cineva obișnuit să domine săli de tribunal – și, de fapt, orice alte spații închise.

Colierul din coral va fi găsit murdar și ciobit, șase luni mai târziu, de grădinarul Bruno, lângă un șir de plopi de la marginea proprietății, într-un loc în care membrii familiei Beaufour arareori se aventurează – și cu atât mai puțin oaspeții acestora. Singura explicație pe care o vor găsi va fi aceea că vreun animal, atras de strălucirea obiectului, l-ar fi târât de pe marginea bazinului, peste peluză, până la copaci, înainte de a-și da seama de inutilitatea efortului făcut. Gazdele vor lua în calcul să trimită colierul la Winchester, însă nu vor găsi cuvintele potrivite pentru scrisoarea atașată, așa că obiectul va zăcea tăcut pe fundul unui sertar, unde va rămâne vreme de mulți ani.

Viktor sună pentru ultima dată la baza aeriană ca să verifice starea vremii înainte de a părăsi reședința. Buletinul meteo nu este încurajator, însă pentru el este un fapt gata stabilit că vor zbura. Departe de a-l fi iritat, este surprins să constate că întârzierea a făcut-o pe Maja să arate și mai încântător. Nu-și va îngădui să pară neliniștit sau slab pregătit în ochii ei, așa că se imaginează purtând o robă metaforică, în măsură să ofere greutate propriilor spuse, în vreme ce albastrul cerului sugerează că vremea este, asemenea oricărui complet de jurați,

influențată de personalitatea sa puternică.

Cei trei pășesc pe pista de decolare, iar Rudy se grăbește să urce în avion. Maja îl urmărește pe Viktor cum încheie ultimele verificări exterioare, vizibila ei bucurie făcându-l pe pilot să retrăiască nerăbdarea pe care o simțea, pe vremuri, înaintea fiecărui zbor. Viktor se urcă în cabină pe singura ușă de acces, se așază în scaunul pilotului, apoi o ajută și pe Maja să urce. Se întinde peste poala ei ca să închidă ușa, îi arată cum funcționează centura de siguranță și îi întinde o pereche de căști. Avionul este alimentat, apoi poziționat împotriva direcției vântului. Viktor pune frânele, inspectează dacă alimentarea cu combustibil se face din rezervorul mai gol, trece pe cel mai plin și verifică tabloul de bord: magnetourile, carburatorul, asieta, flapsurile și eleroanele, trapa și sistemele de siguranță. Avionul este apoi condus până la capătul pistei, unde așteaptă decolarea unui Hawker 600 care se ridică, virează la dreapta și se pierde în imensitatea albastră a cerului.

Rudy a adormit în scaunul din spate înainte ca avionul să se fi desprins de la sol, duduitul motorului și micile clătinări ale aparatului de zbor având asupra lui efectul unui cântec de leagăn. Nu se simte în largul lui în compania celorlalți copii, însă știe să se descurce de minune de unul singur, așa că vacanța aceasta a fost pentru el un mic paradis în care a avut acces neîngrădit la piscină, la un frigider cu uși duble bine aprovizionat și la un set de treizeci și două de creioane colorate Caran d'Ache cu care a putut să-și continue epopeica lui bandă desenată *Cavalerii din Kandor.* Cea mai prețioasă amintire a lui este din ziua aceea în care a înotat în ploaie, având la dispoziție întreaga zonă a piscinei, părăsită de toți ceilalți – bulbucii ca niște pietricele aruncate pe suprafața apei și tăcerea albastră de dedesubt. Urmează cursurile unei școli-internat în care este persecutat de alți băieți într-o manieră prea vagă, prea nebuloasă pentru a se putea plânge de ea, însă care îl afectează încetul cu încetul, și mai sunt doar trei zile de vacanță, așa că s-a bucurat din plin de puținul timp petrecut la Bellevue, culcându-se târziu și trezindu-se devreme. Prin urmare, acum se simte epuizat. Doar că nu se va întoarce niciodată la școală. Peste două ore va fi mort.

— Turnul Prunay. Golf Alfa Sierra, pregătită și gata de plecare.

— Golf Alfa Sierra. Liber să decolezi, pista zero unu. Vânt zero

doi zero grade. Cinci noduri.

Viktor s-a relaxat, însă dat fiind că Maja stă lângă el, trece în revistă protocoalele de urgență, recitând mantra acestora în minte în vreme ce avionul accelerează de-a lungul pistei: „Dacă motorul se defectează la sol, închid accelerația și mă opresc. Dacă motorul se defectează imediat după decolare, în condițiile în care am suficient spațiu de manevră, închid accelerația și aterizez la loc pe pistă. Dacă nu pot ateriza pe pistă, aleg cea mai sigură zonă la treizeci de grade în stânga sau în dreapta liniei centrale și aterizez acolo”.

Treizeci de mile pe oră, patruzeci, cincizeci… Avionul decolează, iar Viktor îl poziționează pe culoarul de zbor pe măsură ce ia altitudine. Se va îndrepta în direcția nord-vest, către Le Touquet, apoi către nord, de-a lungul coastei, până la Cap Gris-Nez, înainte de a traversa Canalul Mânecii până la farul din Dover. Se opresc din urcat când ating altitudinea de șase mii de picioare, iar Maja începe să spună cum a călărit un armăsar pe nume Bombardier undeva în regiunea South Downs – Clarendon Way, Ashley Down, Beacon Hill… Este doar o sporovăială superficială, însă ea pare mulțumită de cele câteva mormăieli aprobatoare din partea lui și, în plus, lui Viktor îi place sunetul vocii ei. În cele din urmă, încetează să mai încerce să acopere duduitul motorului și se relaxează, admirând peisajul, așa că el se simte liber să-și întoarcă din când în când fața și să și-o imagineze pe Maja goală.

La cinci sute de mii de picioare sub ei se zărește un model amestecat de parcele de pământ, unele arate, altele verzi, păduricile de lângă Saint-Gobain și Noyon, șarpele gras al râului Somme târându-se către Amiens. Cerul s-a mai înnorat acum, albastrul cerului pierzându-și din strălucire, iar vântul s-a întețit. Viktor contactează prin stație Lille Information pentru a primi ultimele date. Câțiva nori la o mie de picioare, parțial noros la o mie cinci sute, total înnorat la cinci mii. Nu e perfect, însă ei continuă oricum să se îndrepte către Le Tourquet, așa că nu există loc pentru decizii importante, iar Maja vorbește din nou, despre metehnele soțului de data aceasta – și o face într-o manieră deopotrivă tristă și amuzantă, dar surprinzător de blândă, așa că Viktor se simte atras într-un cerc de încredere din care s-a simțit exclus toată săptămâna precedentă – o senzație atât de intens plăcută în combinație cu proximitatea lor fizică,

încât abia dacă observă vremea care se strică treptat. Deasupra localității Abbeville, norii devin neașteptat de denși. Viktor nu mai poate vedea pământul, iar vizibilitatea de înaintare scade până când linia orizontului nu se mai distinge. Știe exact ce ar trebui să facă în acest punct – să execute cu grijă o întoarcere de o sută optzeci de grade și să iasă cât mai repede din ceea ce se numește o situație potențial dezastruoasă. Dacă Maja și-ar fi manifestat în chip vădit îngrijorarea, Viktor ar fi făcut exact asta, însă ea, neînțelegând defel pericolul în care se află, pare căzută într-un fel de transă.

— Ți-ai putea imagina că acolo, jos, e Turcia. Sau Finlanda. E ca în Antoine de Saint-Exupéry.

E cel mai nesăbuit lucru pe care Viktor l-a făcut vreodată. Siguranța lor – siguranța ei, siguranța lui Rudy – este mai importantă decât oricare alt aspect, însă acea rămășiță de om al cavernelor din creierul lui se opune cu vehemență ideii că ar putea fi considerat incompetent de cineva, cu atât mai puțin de o femeie – și în niciun caz de o femeie pe care el o găsește atât de atrăgătoare. Tocmai faptul că s-a lăsat furat de aceste gânduri a amânat momentul manevrei aeriene cu cinci, apoi zece, apoi cincisprezece secunde, și l-a convins că, de vreme ce nu s-a abătut de la traseu, își va menține direcția și, cu puțin noroc, va ieși din nor pe partea cealaltă.

Există un studiu american pe care toată lumea îl citează în timpul pregătirii PPL, conform căruia speranța medie de viață a unui pilot care pătrunde în interiorul unui nor fără să fi urmat cursurile de zbor instrumental este de nouăzeci de secunde. Lui Viktor i s-a părut dintotdeauna că e o exagerare tactică. „Păzea! Pe aici bântuie monștri!” Sau poate că studiul respectiv a fost făcut pe un eșantion de fermieri idioți din zona rurală a statului Kansas, obișnuiți să manevreze avioanele de împrăștiat pesticide ca pe niște ATV-uri. Ceea ce îl șochează pe el este viteza cu care trebuie să citească datele oferite de instrumentarul de la bord, viteza cu care trebuie să reacționeze, precum și dificultatea de a ignora mesajele pe care i le transmite propria ureche internă.

Maja privește, imperturbabilă, pe geamul cabinei.

N-au trecut nici trei minute de când au pătruns în nor. Viktor este îngrijorător de obosit și începe să se simtă amețit, creierul lui fiind atât de preocupat să găsească un punct fix în spațiu –

punct care să contrazică toate acele mesaje înșelătoare mimând înălțări, rotiri, căderi și derive –, încât începe să plăsmuiască tot felul de forme întunecate undeva în față. Aparatul de zbor o ia în sus și în jos, iar el îl supraredresează. Trebuie să piardă altitudine. Poate că va reuși să iasă pe sub plafonul de nori. N-are nevoie decât să întrezărească o bucată de pământ. Eliberează puțin accelerația și împinge ușor manșa. Două mii de picioare, o mie de picioare, opt sute.

Dacă nu ar fi atât de concentrat să mențină avionul drept și la orizontală, poate că și-ar putea da seama de greșeala elementară pe care tocmai o face. Altimetrul este setat să măsoare altitudinea față de nivelul mării. Or, el nu se află deasupra mării, ci deasupra uscatului. Patru minute. Cinci. Norul rămâne la fel de dens. Șansele de prăbușire devin cât se poate de reale. Nu-l preocupă propria moarte, însă nu poate să se împace cu gândul că-și va ucide propriul fiu, nu poate să se împace cu gândul că va ucide o femeie superbă și copilul nenăscut al acesteia.

În vis, Rudy se joacă cu Babu, prietenul lui imaginar. Sunt înapoi în Bellevue. E noapte și au șterpelit din frigider câteva triunghiuri de brânză topită La Vache Qui Rit și și-au turnat câte un pahar mare de suc de rodii, după care au aprins luminile din piscină, astfel că apa a devenit o suprafață turcoaz de lumină lichidă legănându-se în întuneric.

Maja își întoarce privirea și observă că obrajii lui Viktor sunt scăldați în lacrimi.

— Sincer, îmi pare foarte, foarte rău, îi spune el pe un ton ciudat de protocolar.

Frica o paralizează preț de aproximativ zece secunde, apoi ceața din față se întunecă o clipă, înainte ca avionul să se izbească de una dintre laturile unui siloz. Viteza aparatului de zbor este de 70 de mile pe oră. Silozul este gol, așa că avionul străpunge peretele acestuia, confecționat din tablă ondulată. Parbrizul din plexiglas se crapă și iese din cadru, marginea ruptă a acestuia decapitându-l complet pe Viktor. Avionul se lovește apoi de peretele îndepărtat al silozului, îl străpunge și pe acesta, după care se îndreaptă, cu botul înainte, către pământul tare. Roțile se rup, avionul se prăbușește, iar blocul motor este împins înapoi, zdrobind picioarele Majei.

Întâmplător, Raphael Bhatt, un medic german, conduce cu

viteză redusă pe drumul de țară care leagă localitățile Gapennes și Yvrench – când observă o lumină verde de semnalizare coborând undeva în stânga mașinii sale. Ceața însă este atât de deasă, încât nu-și poate da seama dacă este vorba despre un avion Cessna sau despre un Airbus. Frânează brusc, speriat că avionul ar putea vira în direcția drumului, însă lumina verde trece ca o nălucă pe deasupra acestuia, la o altitudine mai mică decât înălțimea copacilor, după care se face nevăzută. Doctorul nu cunoaște prea bine regiunea, însă este destul de sigur că nu există niciun aerodrom prin apropiere. I se pare că aude un fel de explozie, dar e posibil să i se fi năzărit, încetinește și așteaptă să vadă strălucirea flăcărilor, însă în față e doar drumul pierzându-se în ceața albicioasă. Se întreabă dacă a văzut, într-adevăr, lumina aceea – așa cum faci în urma unor întâmplări extraordinare care n-au lăsat nimic în jur.

Apasă pedala accelerației. După câteva sute de metri, virează la stânga pe un drum de pământ care duce către o fermă dărăpănată. Un tractor ruginit. O grămadă de anvelope uzate. Bănuiește că nu a nimerit bine, că avionul a aterizat altundeva sau că s-a înălțat, acum aflându-se la zece kilometri distanță. Cu toate acestea, coboară din mașină. Singurul zgomot pe care îl aude este un guițat înăbușit. Mirosul de cocină aproape că îl doboară. Ușa casei se deschide și un triunghi de lumină se decupează de-a curmezișul curții noroioase. O femeie voinică se grăbește cu pași mărunți către el – coc, șorț înflorat, papuci – strigând *Venez, venez!*[1] de parcă ar fi ușurată să-l vadă apărând, în sfârșit. Îi face semn să o urmeze și dau ocol casei, al cărei perete de sub acoperișul triunghiular este alcătuit în întregime din placaj fixat cu bârne de lemn. O lumină puternică îi orbește când se strecoară pe sub el. Soțul femeii se află acolo, stând nemișcat, cu fața către ei, luminând ceva în stânga lui cu ajutorul unei lanterne, asemenea unei plasatoare de cinematograf plictisite. Fac colțul și intră într-un grajd.

Este probabil cel mai neobișnuit lucru pe care Raphael l-a văzut în viața lui. Botul avionului este îngropat în pământ, aripile s-au rupt și s-au prăvălit în față, în vreme ce coada i s-a îndoit ca aceea a unui scorpion. Chiar în spatele avionului se zărește o mare construcție metalică prin care aparatul de zbor pare să fi trecut, deși e greu să distingi detaliile în atmosfera asta gotică.

[1] „Veniți, veniți!” (fr.).

Doctorul se repede către epavă. Prin sticla spartă vede o femeie blondă, scundă, purtând o helancă bej. Dincolo de aceste amănunte este greu să-i distingi trăsăturile, pentru că fața ei e desfigurată. Femeia este însărcinată într-o fază avansată. Doctorul uită în ce țară se află, așa că spune: *Keine Panik, ich bin Arzt!*[2]. Apucă mânerul ușii și începe să-l răsucească. Cu piciorul proptit în corpul avionului, trage cu putere. Cu un scrâșnet metalic, ușa se deschide la a treia încercare, zgâriind aripa îndoită. Acum poate vedea că picioarele femeii sunt prinse între scaun și panoul de comandă. Vocea ei pare cea a unei persoane foarte, foarte bete care încearcă să transmită un mesaj important, însă nu poate pronunța cuvintele. Trebuie neapărat descarcerată și are nevoie de analgezice, iar el trebuie să-i examineze gambele ca să vadă cât de gravă este sângerarea. Nimic din toate astea nu e însă posibil. Și abia atunci doctorul observă că femeia nu este pilotul avionului. Pilotul se află așezat lângă ea, în celălalt scaun. Îi lipsește capul. Acest detaliu va fi ascuns de ochii presei, dar la crâșma „l'Arbre de Mai" din oraș se va zvoni că bătrânul Moreau a găsit capul a doua zi, în mijlocul unui câmp din apropiere.

Carcasa sfâșiată a avionului scoate un sunet ascuțit și se clatină. Raphael sare înapoi, așteptând ca structura să se reechilibreze. Are o tăietură adâncă în braț, de care nu e conștient. Nu e conștient de o grămadă de lucruri. Abia mai târziu, în amintirile care îl vor bântui în următorii doi ani, se va îngrijora că avionul ar fi putut lua foc. Înșfacă lanterna fermierului și se întoarce la femeie. În clipa în care îndreaptă raza de lumină către interiorul întunecat al cabinei, zărește un băiat întins în spatele ei, în spațiul pentru picioare. Doctorul sparge micul geam triunghiular cu dosul lanternei, ca să-și poată strecura mâna înăuntru. Strânge cu degetele umărul băiatului, însă nu primește niciun răspuns. Își lipește două degete de gâtul lui. Nimic. Răsucește capul puștiului și îi ridică pleoapele, apoi trage de ele la stânga și la dreapta. Nicio dilatare. Traumatism cranian, probabil. În spatele lui, nevasta fermierului se roagă cu voce joasă, vorbind pentru sine.

— *Pardonne-nous nos offenses, comme nous aussi nous pardonnons à ceux qui nous ont offensés*[3].

---

[2] „Nu vă panicați, sunt doctor!" (germ.).

[3] „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri" (fr.).

Femeia rănită se ține de burta proeminentă. Să fi intrat în durerile facerii?

— Rezistă, spune el. Vor veni imediat ajutoare.

Capul femeii se clatină dintr-o parte în alta. Doctorul nici măcar nu-și poate da seama în ce limbă vorbește, însă cu ajutorul lanternei zărește o bucată de femur rupt. Își scoate cravata de la gât și improvizează un garou. Ea nu pare conștientă de mișcările lui. Geamătul ei nearticulat, de om beat, devine tot mai stins. Mișcarea capului seamănă cu limba unui metronom oprindu-se treptat din ticăit.

— Fii tare! Vom trece prin asta împreună, amândoi.

Doctorul strânge garoul cât de tare poate, apoi îl leagă cu un nod pescăresc dublu. Acum nu mai are ce să facă – nu-i mai rămâne decât să aștepte. Atinge burta femeii cu palma. Copilul se mișcă. Următoarele minute vor reprezenta cea mai tristă parte a ceea ce avea să fie cea mai tristă noapte din viața lui: așteptarea ambulanței și a echipei de intervenție, îmbărbătările care devin tot mai lipsite de sens, dorința disperată ca femeia și copilul să rămână în viață.

— O să reușești! Ajutoarele sunt pe drum.

După un răstimp care poate însemna zece minute sau o oră, capul femeii se pleoștește, căzându-i în față și ea încetează să se mai miște. A murit – doctorul e sigur de asta. Acum știe ce are de făcut. Dacă nu altceva, poate va reuși să salveze copilul.

Desface grăbit centura de siguranță a femeii și pășește peste ea, crăcănându-și picioarele și cuprinzându-i burta. Totul este năclăit de sânge. Mâna pilotului a rămas încremenită în aer, cu un deget arătând în sus, de parcă bărbatul ar fi fost întrerupt în timpul unui discurs.

Raphael apucă strâns nasul femeii și-i dă capul pe spate. Își pune buzele pe gura ei și suflă cu putere, pentru a-i umple plămânii cu aer. Pieptul ei se ridică. Doctorul se oprește, după care repetă manevra de resuscitare. Dacă ar reuși să-i introducă suficient oxigen în plămâni și să-i mențină bătăile inimii, poate că va ajunge suficient oxigen și la copil. Se lasă pe spate, își proptește podul palmelor pe sternul femeii și apasă cu putere. Unu… doi… trei… patru… cinci… înapoi la gură. Apucă strâns, se apleacă, suflă. Toate acestea sunt însoțite de o pace stranie. Metalul contorsionat, ceața, grohăitul porcilor, ritmul mâinilor lui. Din când în când, avionul scoate un scârțâit. Sau poate e

metalul sfâșiat al construcției care se înalță deasupra lor. Doctorul își imaginează că se află la bordul unei corăbii, în mijlocul unui ocean întunecat. El și copilul nenăscut ar putea fi singurele ființe vii din lume.

În timpul vacanțelor, Raphael Bhatt nu obișnuiește să poarte ceas la mână, așa că numără cu glas tare, pentru că paramedicii vor avea nevoie să știe. Cincizeci de cicluri de resuscitare cardio-respiratorie. Douăzeci și cinci de minute sau pe-acolo. Aude vaier de sirene, duduit de motoare și voci de bărbați – și deodată se trezește în mijlocul unui film de science-fiction: bubuituri, lumini orbitoare, căști de protecție și salopete. Și-a făcut apariția și un vehicul masiv cum doctorul n-a mai văzut niciodată și care ar putea fie o mașină de pompieri adusă de la vreo bază aeriană militară. O pereche de mâini înmănușate îl apucă de umeri, ajutându-l să iasă din carlingă. Se îndepărtează, apoi se întoarce cu fața ca să observe întreaga scenă – siluetele oamenilor, crucifixul îndoit al avionului, CA-956 scris cu galben pe fuzelajul verde-de-China[4], lumini albastre care pulsează, scânteile aparatelor de tăiat. Totul seamănă cu o vastă pânză renascentistă înfățișând un nou mit. Apoi, Raphael se gândește pentru prima dată că probabil este vorba de o familie. Mama e moartă, tatăl e mort, fiul e mort. Dar dacă pruncul nenăscut supraviețuiește…? Se întâmplă ceva ce nu i s-a întâmplat niciodată în șaptesprezece ani de practică medicală. O rafală de grindină violacee îi întunecă brusc câmpul vizual, iar Raphael vede cum noroiul din curte se leagănă grațios ca să-i întâlnească fața neprotejată. Doctorul revine apoi în propriul trup și se trezește că stă așezat pe un butoi din plastic, ținând în mână o cănuță ciobită plină cu rachiu, în vreme ce soția fermierului îi oferă o cutie deschisă de biscuiți cu ciocolată LU Pépitos. Undeva, un bebeluș plânge.

[4] *Racing green* – nuanță de verde-închis comună mașinilor de curse britanice.

Copilul

Philippe se uită de-a curmezișul Avenue du Président Kennedy, către Île aux Cygnes. De la înălțimea aceasta, Turnul Eiffel poate fi văzut în întregime, așa că arată asemenea replicilor vândute de comercianții îngrămădiți sub turnul original. O garnitură de metrou a Liniei 6, verde-mentă, traversează Pont de Bir-Hakeim. Trebuie să fi venit din alt motiv. Dacă s-ar putea gândi la acel alt motiv înainte ca ei să ajungă la apartament, atunci nu-i vor spune că Maja este moartă. E ca și cum ai evita să calci pe liniile dintre pavele. Doar că nu se poate gândi la un alt motiv. Dacă ar fi existat altul, ei ar fi stat de vorbă cu avocatul lui, cu contabilul lui sau cu Hervé. Sena este o panglică de culoare kaki-pătat alunecând către vest. Ușa de sticlă se deschide, iar Hervé îi conduce pe balcon. Bărbatul este un *officier de la Police Judiciaire*[5]*.* Uniformă neagră, două trese. Are o piele nefiresc de albă, iar pe obraz o aluniță ca o stafidă strivită. În spatele lui se zărește o femeie voinică, îmbrăcată într-un pulover anost și un fâș violet.

Oamenii nu pătrund nepoftiți în spațiul privat al lui Philippe. Prevenirea unor astfel de situații cade în sarcina lui Hervé și a altor membri ai personalului. Ofițerul își prezintă colega. E de la *Le Bureau d'Aide aux Victimes*[6]*.* Așa ceva nu este cu putință. Mama lui Philippe a murit subit din pricina unui atac de cord în vreme ce schia pe pârtia de la Lech Zürs[7]. Tatăl lui și-a petrecut ultima lună din viață într-o vilă din Kefalonia, unde era îmbăiat în mare de către infirmiere. Philippe nu e atât de naiv încât să-și imagineze că banii ar putea aneantiza loviturile vieții, însă dintotdeauna a presupus că le pot amâna sau îndulci.

Ofițerul își cere scuze că se vede nevoit să fie purtătorul unei vești proaste. Deschide un mic blocnotes ca să verifice cronologia faptelor petrecute.

— Avionul s-a izbit de clădirea unei ferme.

Femeia admiră în chip vădit panorama. Sau doar evită

[5] Ofițer al poliției judiciare (fr.).

[6] Biroul pentru ajutorarea victimelor (fr.).

[7] Lech Zürs – numele unei stațiuni montane din Austria.

privirea lui Philippe? Cum ar putea această persoană să ajute pe cineva? Hervé întreabă ce s-a întâmplat cu ceilalți pasageri. Polițistul îi răspunde că atât pilotul, cât și băiatul sunt morți. Philippe este bucuros. N-ar fi suportat gândul că Viktor a ucis-o pe Maja în condițiile în care el sau fiul lui ar fi supraviețuit. Femeia se întoarce cu fața către el și își înclină capul într-o parte, ca să pară că empatizează. Este versiunea mai grasă, mai bătrână și mai puțin atrăgătoare a unei prezentatoare de televiziune al cărei nume Philippe nu și-l amintește. Propriile lui gânduri par să aparțină altcuiva, desfășurându-se asemenea unei benzi de telegraf sub scena care se petrece în fața lui.

— A rămas imobilizată în epavă.

Zece etaje mai jos, o barjă este tractată în amonte, apa vălurindu-se sub prora boantă a acesteia. Oare de ce îi dau astfel de detalii?

— Cu toate acestea, vestea bună este că…

Polițistul face o pauză, inspirând adânc.

— Îmi pare rău. Formularea a fost neinspirată.

După care trage din nou aer în piept:

— Fiica dumneavoastră este în viață.

Philippe se prinde de bara metalică și își ațintește privirea către șanțul plantat cu tufe spinoase care separă clădirea de trotuar. Uitase cu desăvârșire că Maja era gravidă. Cum e cu putință așa ceva? Deasupra unei guri de canal se ridică aburi. A născut înainte să moară sau au ciopârțit-o ca pe o bucată de carne ca să salveze copilul? Dacă s-ar apleca puțin mai mult, gravitația i-ar prelua mai departe mișcarea. Ar fi cel mai ușor lucru cu putință. Ar fi ca și cum s-ar arunca într-un pat.

•

La volan se află Hervé. El este omul de încredere și garda de corp a lui Philippe, precum și unul dintre puținii care vor rămâne lângă angajatorul lor în vreme ce, în următorii ani, toți ceilalți vor fi concediați. Philippe nu vrea să petreacă trei ore în compania unei persoane pe care nu o cunoaște și nici nu se simte în stare să conducă el însuși automobilul. Privește cum peisajul crud, de țară, se întinde dincolo de geamul mașinii. „Șocat” nu e cuvântul potrivit. Philippe se află în afara trupului său, purtat de aer, rotindu-se, golit. Aleseseră deja un nume, însă el nu-l va rosti, nici măcar în intimitatea propriei minți, de teamă să nu-i dea un chip. Nu-și dorește o fiică, dar nici nu-și

dorește ca aceasta să moară. Ceea ce își dorește este să poată da timpul înapoi și să o schimbe cu Maja. Dacă bebelușul a dus lipsă de oxigen? Dacă îi este afectat creierul? Dacă este handicapată?

Hervé trage de volan și depășește un tir Dentressangle cu opt roți. O limbă desprinsă a prelatei portocalii se zbate cu atâta rapiditate într-o latură a acestuia, încât ai zice că intonează un cântec. Hervé măsoară 1,93 m înălțime și cântărește 108 kilograme, însă nu are niciun strop de grăsime. Poartă, ca întotdeauna, o cămașă albă, fără cravată, sub un costum gri-închis. Capul lui ras lucește asemenea unui măr lustruit cu ceară. Se dă cu apă de colonie „Wood Sage & Sea Salt", de la Jo Malone. Nu este în niciun fel interesat de alți oameni decât în măsura în care aceștia îi influențează propriile planuri, nevoi sau propria bunăstare. Ascultă cu precădere muzică disco din anii '70 și '80, gen despre care deține o cultură enciclopedică – Rose Royce, A Taste of Honey, the Love Unlimited Orchestra. Este politicos și atent cu cei cu care Philippe are nevoie ca el să fie politicos și atent. Cu toate acestea, pe fața lui se conturează o anumită expresie ori de câte ori este nemulțumit, o expresie suficient de neliniștitoare pentru el însuși ca să fi fost nevoit să recurgă la violență în doar două ocazii. Nikki, secretara lui Philippe, este convinsă că ar ucide pe cineva dacă i s-ar cere și n-ar avea nici cea mai mică mustrare de conștiință.

Comisariatul de poliție din Boulogne ocupă unul dintre colțurile unei vechi intersecții, peste drum de un salon de tatuaje. Înăuntru, un bărbat purtând o vestă reflectorizantă galbenă ca lămâia și o pălărie de pirat se plânge cu glas de om abțiguit de proprietarul casei lui. Răspândește un iz rânced, de brânză împuțită. Este alungat din clădire de un polițist voinic, care și-a pus în acest scop o pereche de mănuși albastre, de unică folosință.

Philippe n-a mai stat la o coadă și n-a mai așteptat ceva sau pe cineva într-un loc public de pe vremea studiilor făcute la Cambridge.

Sunt conduși la morgă, acolo unde lui Philippe i se cere să identifice cadavrul Majei. Arată de parcă ar fi fost stâlcită în bătaie. El a disprețuit dintotdeauna ideea că ar exista suflet, însă trupul ei pare… golit de viață. La fel i se vor părea apartamentul din Alfama, familia Dubuffet, momițele de vițel cu

alge marine servite la Mirazur, Parcul Natural Tribune Bay, ca și cum Maja ar fi fost felinarul care înainte ar fi luminat lumea.

La spital, fiica lui doarme într-o cutie din plexiglas transparent. Pe o latură a acesteia există două orificii care îl fac pe Philippe să se gândească la oamenii de știință care manevrează cu mâini înmănușate bare de plutoniu din spatele sticlei de plumb. O canulă dispare îndărătul unei cruci elvețiene din benzi de leucoplast lipită pe dosul fiecărei mânuțe, dând fetiței aerul unei marionete care se odihnește. Hervé face o fotografie pentru pașaport. O asistentă așază cu grijă bebelușul în brațele lui Philippe. El nu a ținut niciodată în brațe un nou-născut. Are pigmentația lui – piele de căprioară, cafea. Șuvițe de păr negru, umed, pe cap. Fetița deschide ochii. Aceștia sunt surprinzător de întunecați. E cel mai frumos lucru pe care Philippe l-a văzut vreodată. Asistenta îi oferă un biberon cu lapte praf, iar el își hrănește fiica. Angelica. Îi va da numele de Angelica. Nu-și va aminti niciodată numele pe care el și Maja l-au ales.

Hervé îi cazează într-un hotel nepretențios din Château Cléry, în timp ce Angelica rămâne sub observație pe timpul nopții. Philippe n-a mai stat niciodată într-un hotel de trei stele. Hervé angajează mai multe asistente și inițiază demersurile necesare obținerii unui pașaport. Îl sună pe tatăl Majei, în Göteborg, și îi dă cumplita veste. Îi spune că Philippe este pentru moment prea devastat ca să poată vorbi la telefon. Îl înștiințează pe domnul Söderberg că el și soția lui au o nepoată și că speră că această veste va compensa întrucâtva pierderea fiicei lor. Domnul Söderberg pare ametit. Oare e posibil să fie beat? Hervé sună la familia Beaufour.

În dimineața zilei următoare, Hervé se întâlnește cu dădaca personală. Côte d'Ivoire, bănuiește el. O cheamă Océane. Este înaltă și izbitor de atrăgătoare. Philippe nu-și va dori compania unei persoane atât de înzestrate de mama natură. Hervé îi oferă fetei două sute de euro cash și anunță agenția să trimită o persoană banală. Cumpără hăinuțe, mâncare pentru bebeluși și un scaun de mașină de la un magazin Intermarché, treburi aflate mult sub profilul jobului său, însă vrea să implice cât mai puțini oameni.

Controalele medicale durează neobișnuit de mult, așa că Philippe și Hervé stau în sala de așteptare a spitalului. Philippe

tot uită că Maja e moartă și, de fiecare dată când își amintește, tresare, simțind că i se face rău. O babă obeză, în papuci și cu un halat din poliester, trece pe lângă ei împingând un suport pentru perfuzii de care atârnă, bălăngănindu-se, o pungă conținând un lichid gălbui. Capul unei femei tatuate este bandajat exact ca în desenele animate.

Se întorc în salon, însă *le chef de clinique* încă este ocupat. Philippe e șocat să afle câtă așteptare există în viețile oamenilor obișnuiți și cât de insuportabilă este aceasta. În incubatoarele din salon mai sunt alți cinci bebeluși. Patru dintre aceștia s-au născut prematur – niște creaturi micuțe, zbârcite, care într-un basm ar putea dormi în scorbura unui stejar. Stau întinși pe niște pături din cașmir și poartă niște scufii micuțe, din lână, croșetate manual. Unul dintre micuți este indian, bănuiește Philippe, sau așa ceva. Un păr lung, mătăsos, negru se revarsă pe umerii și pe brațele acestuia.

Un *interne* își face apariția după douăzeci și cinci de minute și îi anunță că mai sunt de rezolvat niște chestiuni birocratice. Ceea ce nu spune, deoarece situația este deja suficient de dificilă, e faptul că aceste chestiuni se referă la necesitatea efectuării unui test de paternitate. Hervé îi întinde bărbatului o carte de vizită și îl anunță simplu că va fi contactat de avocatul lui Philippe. Apoi o recuperează pe Angelica și pleacă, pășind cu atâta hotărâre, încât nu mai lasă loc de îndoieli sau de alte discuții.

Philippe insistă să meargă la locul accidentului. Hervé crede că n-ar fi un lucru înțelept, însă își dozează puterea de persuasiune pentru a nu face risipă de forțe. El rămâne în mașină, împreună cu copilul. Philippe pornește pe drumeagul noroios, îndreptându-se către fermă. Mai târziu, va observa cât de murdari îi sunt pantofii și va vedea în asta un fel de pedeapsă. Clădirea menționată în raportul poliției este un siloz înalt, cilindric, confecționat din tablă neagră ondulată. A fost străpuns la mijloc, iar acum atârnă într-o parte și în alta ca pălăria turtită a unui șarlatan dintr-o pantomimă din secolul al XIX-lea. În pământ se zăresc niște scobituri, acolo unde probabil avionul a fost tractat înainte de a fi ridicat pe un camion-platformă. Își imaginează că se află undeva într-un hangar, în vreme ce bărbați cu mânecile suflecate îl fotografiază și notează cifrele încremenite pe indicatoarele tabloului de bord. *N-a știut*

nimic. Să fie adevărat? Pe pământ se zăresc mai multe pete întunecate, fluide, pe care ploaia din noaptea precedentă nu le-a îndepărtat. Ulei? Carburant? Sânge?

O bătrână începe să țipe la el. Femeia aparține unei alte lumi. Deasupra, cerul etalează peste tot aceeași nuanță de albastru și doar două dâre lăsate de un avion cu reacție întinează văzduhul. O cale ferată pentru îngeri. Philippe nu are nimic de văzut în locul acela.

În mașină, Hervé primește un telefon de la Paris. La apartament și-au făcut apariția mai mulți ziariști. Va trebui să găsească o altă locuință pentru Philippe și Angelica, până când se va rezolva problema cu pașaportul.

Se întâlnesc cu noua dădacă la hotel. Femeia arată ca o casieră de la Carrefour – patruzeci și ceva de ani, solidă, cu un tatuaj decolorat pe antebrațul drept. Agathe Guérin. Philippe se simte totodată ușurat și gelos pe naturalețea și căldura cu care femeia o ia în brațe pe fiica lui, pe vorbăria ei melodioasă, neafectată: *Un, deux, trois, allons dans les bois. Quatre, cinq, six, cueillir des cerises*...[8].

Philippe spune că își dorește să vadă oceanul. Amintiri din copilărie probabil sau, pur și simplu, bucuria de a-și îngădui un capriciu. O lasă pe Angelica în grija Agathei, iar el și Hervé se duc la Fort-Mahon-Plage, unde stau o vreme pe promenadă, în soarele strălucitor și în vântul rece. Câteva familii temerare se înghesuie sub umbrelele înfipte în nisip. În depărtare, velele stridente ale celor cinci iahturi de recreere – roz, alb, portocaliu, portocaliu, alb – străbat în viteză peisajul. Și ce-ar fi dacă ar lăsa totul de izbeliște? Banii, casele, investițiile, călătoriile, grafica? Dacă și-ar lua o slujbă, iar el și Angelica ar locui într-o casă oarecare dintr-un oraș oarecare? Un băiat stă pe plajă holbându-se la el. Este Rudy. Dacă Rudy trăiește, este posibil ca și Maja să mai fie în viață. Philippe se întoarce ca să-i atragă atenția lui Hervé, însă în clipa în care își îndreaptă din nou atenția către plajă, băiatul nu se mai află acolo. Brusc, se sperie că Rudy s-a întrupat din nou, că se află în hotel și plănuiește să-i facă ceva cumplit Angelicăi.

— Trebuie să ne întoarcem.

•

Se mută într-o vilă spațioasă în apropiere de Cavaillon. Hervé

[8] Poezioară pentru copii (fr.).

angajează un bucătar, o menajeră și încă trei dădace locale care vor lucra în schimburi de câte opt ore. Indiferent de cât de mult ar iubi-o Philippe pe Angelica, părinții lui n-au fost la vremea lor nici suficient de atenți, nici suficient de afectuoși, așa că el nu poate suporta decât până la un anumit punct gângurelile de bebeluș. Nu se pricepe să fie tată. Își petrece o bună parte din timp jelind pur și simplu. Se gândește încontinuu la Maja – scene din viața trăită împreună, scene din telenovele, imagini de coșmar ale morții ei, imagini de coșmar ale nașterii Angelicăi. Uneori îi aude vocea și se întoarce numai ca să vadă o ușă deschisă sau o pasăre poposită pe marginea bazinului. Cu patru ani în urmă, la New York, a suferit de un calcul biliar, o durere atât de copleșitoare, încât i-a provocat un scurt episod de orbire. De data aceasta însă nu are la dispoziție niciun strop de morfină. Trebuie să sufere și să îndure. Hervé îi spune că poate face rost de medicamente, dar Philippe se teme că este vorba numai despre durerea care se întinde între el însuși și un vid uriaș în care ar putea să se prăbușească, fără putință de scăpare.

Au apărut necrologuri în *The New York Times*, *Le Monde, Süddeutsche Zeitung.* I-au fost dedicate două pagini în *Aftonbladet.* Le citește iar și iar. Prima dată a văzut-o în *Pădurea*, un serial de televiziune pe care l-ar fi tratat cu dispreț dacă rolul principal ar fi fost jucat de oricine altcineva. A urmărit ambele sezoane de-a lungul a două săptămâni, spunându-și că era vorba despre o pasiune copilărească, până în ziua în care a căutat-o pe Google și a urmărit un interviu în care ea îl cita pe larg pe Christopher Smart[9], într-o engleză la fel de fluentă precum a lui: „Băga-v-oi în seamă pre motanul meu Jeoffry. Căci el este robul Dumnezeului celui Viu, servindu-l pre acesta zi de zi cu supușenie. Căci de cum de la răsărit s-arată primul semn al slavei lui Dumnezeu, el cu osârdie închinăciuni d-ale lui se pune a face…”[10] A zburat la Stockholm să o vadă în *John Gabriel Borkman*[11] la Kungliga Dramatiska Teatern și a așteptat-o cu flori la intrarea actorilor, de parcă ar fi fost în 1954.

Și-a aranjat viața în așa fel încât să nu fie nevoie să facă

[9] Christopher Smart (1722-1771) – poet englez din epoca georgiană.

[10] Fragment din poemul de mari dimensiuni „Jubilate Agno” scris de Christopher Smart între anii 1759 și 1763.

[11] Titlul penultimei piese de teatru scrise de dramaturgul norvegian Henrik Ibsen.

nimic. Administratorii se îngrijesc de toate cele cinci proprietăți ale sale. Nikki îi coordonează, plătește facturile și se ocupă de lucrările de întreținere. Maines, firma de contabilitate angajată de familie, a subcontractat un broker, Quadrant, care administrează un portofoliu de acțiuni cu risc mediu, ce reușește mereu să bată inflația. Vreme de șapte ani, s-a implicat în afaceri cu ceai, până când costul tot mai ridicat al mâinii de lucru din India l-a obligat să spună minciuni și să rănească sentimentele oamenilor, acțiuni pe care partenerul său le numea eufemistic *deal-making* și *streamlining*[12] și pe care Lem le punea în practică la fel de ușor precum respira, ceea ce l-a ajutat să se strecoare în fotoliul acela mare, din piele, de pe Portugal Street, de parcă Philippe n-ar fi făcut altceva decât să-i încălzească locul. Iar acum? Cum ar putea cineva să invoce toate acele acțiuni antrenante, complexe, necesare, care dau formă și sens zilelor unei vieți atât de lipsite de responsabilități?

În fiecare seară își pune un DVD cu câte un episod din *Pădurea.* Aparatul s-a demodat înfiorător, însă este o cutie miraculoasă care încă o conține pe Maja, iar ea este vie, tânără și frumoasă. Hervé pune în ordine toate cărțile pe care Philippe le-a lăsat în pagoda dărăpănată, lângă pat, în Winchester, însă Philippe nu poate citi nimic mai complicat decât Fred Vargas sau Arnaldur Indriðason, binele învingând răul de-a lungul a 350 de pagini ușurele. În magazie se află mai multe biciclete, cu care Philippe face lungi excursii. Uneori se vede nevoit să se oprească pe marginea drumului și să plângă. Înoată în bazin și suferă de arsuri solare. Tânjește după niște suferințe fizice mai serioase.

Nu răspunde la niciunul dintre apelurile telefonice, e-mailurile sau scrisorile prietenilor și ale cunoștințelor care îi transmit condoleanțe. Nu fiindcă îi displace ideea de a părea vulnerabil sau de a apela la bunătatea semenilor lui; este vorba pur și simplu de o negociere pe care n-a învățat-o niciodată. Poate că ar fi mai cinstit să spună că nu sunt prieteni în sensul în care ceilalți înțeleg ideea de prietenie. El nu a trăit niciodată într-un singur loc. S-a mutat cu școala o dată la doi ani – Sir James Henderson, Institut Auf Dem Rosenberg, Aiglon, Phillips Exeter… Ori de câte ori cercul de cunoștințe, climatul politic sau politicile

[12] „Negociere” și „optimizare” – s-a preferat păstrarea termenilor în limba engleză pentru a reda jargonul corporatist folosit de partenerul lui Philippe.

fiscale deveneau stânjenitoare, Philippe se muta, așa cum făcuse și tatăl lui, așa cum făcuse și bunicul lui. De-a lungul vieții adulte, preferase să-și petreacă timpul în compania unor oameni având gusturi similare și a căror prezență o găsea agreabilă. De ce ar proceda cineva altfel? Atunci când acești oameni aveau necazuri – o boală gravă, o dependență de droguri, un copil aflat la vârsta adolescenței care are probleme cu legea –, el le oferea răgazul necesar, răgazul pe care și el și l-ar fi dorit într-o situație similară. Acum își dă seama că a iubit-o pe Maja pentru că ea era singura persoană de care avea cu adevărat nevoie. Ceea ce, în perspectivă, pare a fi un lucru evident, așa cum sunt multe dintre lecțiile dure pe care Philippe le învață.

•

Ancheta oficialităților franceze privitoare la accidentul aerian se încheie, fără să poată oferi vreo explicație diferită de cea care s-a conturat drept evidentă la doar câteva ore după prăbușire. Medicul legist stabilește cauza decesului ca „moarte accidentală”, polițiștii închid cazul, iar trupul Majei poate fi preluat de familie.

Hervé organizează înmormântarea la Göteborg. Nu este invitat niciun ziarist, însă informația ajunge la urechile presei, așa că are loc o încăierare neplăcută între un fotograf și fratele Majei. În momentul în care Angelica îi este arătată mamei Majei, femeia leșină, așa cum fac personajele din filme când primesc vești tulburătoare. Tatăl Majei, își dă Hervé acum seama, suferă de un Alzheimer incipient, ceea ce explică aparenta lui stare de ebrietate din acea primă conversație telefonică și incapacitatea lui de a transmite mai departe importantul mesaj încredințat. Bătrânul petrece o grămadă de vreme la recepție întrebând de Teddy Lindholm, un nume de care soția lui nu-și amintește. La un moment dat dispare, fiind descoperit în spatele clădirii, îngenuncheat lângă o mierlă moartă și plângând. Impresarul Majei ține o cuvântare posomorâtă, care seamănă cu pagina ei de Wikipedia, unei audiențe din care fac parte doi laureați Oscar, trei câștigători ai premiului Olivier[13] și un Cavaler al Regatului. Și plouă întruna, de la început și până la sfârșit.

Philippe este mulțumit. Însăși moartea Majei a fost un talmeș-

[13] The Laurence Olivier Awards – premiu oferit anual de The Society of London Theatre.

balmeș, iar o înmormântare vraiște e tot ce putea fi mai potrivit. În plus, niciodată nu se dăduse prea tare în vânt după familia ei. Fabricanți de bere și militari. Vărul ei este deputat al așa-zișilor Democrați ai Suediei. *Bevara Sverige Svenskt*[14] și pe ceilalți să-i ia dracu'. Îl simpatizase numai pe tatăl ei. Nebunaticul ăla rebel. Judecat de Curtea Marțială pentru că aruncase două pisici și o spirală de artificii aprinsă într-un tanc în care se afla un ofițer superior. Din fericire, Alzheimerul lui o preocupă pe mama Majei suficient de mult pentru a o împiedica să-l abordeze pe Philippe și să-i ceară să o mai vadă o dată pe Angelica înainte ca ei să se urce repede în limuzina silențioasă.

•

Antioch a fost proiectat de Amyas Connell[15] în anul 1937 pentru bunicul lui Philippe și numit după un oraș antic situat la capătul estic al coastei turcești a Mediteranei. Ocupând o suprafață de cincizeci și cinci de acri de pământ, construcția a fost înălțată între două dealuri împădurite care străjuiesc satul Braishfield, aflat la vest de Winchester, la o distanță de 12 kilometri de acesta. Acareturile care găzduiesc birourile și apartamentele profesorilor sunt protejate de șiruri de copaci plantați de-a lungul hotarului proprietății, așa că nici măcar din grădina de pe acoperișul clădirii nu se pot zări alte construcții. Protecția dealurilor asigură un microclimat agreabil în care temperatura medie este întotdeauna cu două grade mai blândă decât în zonele învecinate, așa că acolo pot fi zăriți și câțiva palmieri cât se poate de ne-englezești, crescând veseli de jur-împrejurul peluzei povârnite. În zilele însorite, e posibil să simți că te afli undeva pe valea Loarei, dacă nu chiar în Provence.

Connell a fost unul dintre discipolii lui Le Corbusier, cu toate că opțiunile arhitectonice tranșante ale maestrului au fost, în cazul de față, ușor îndulcite. Există destul de mult beton și multe linii drepte și semicercuri, însă totul este vopsit în alb și pot fi zărite numeroase ferestre mari, așa că gândul te duce mai

[14] *Bevara Sverige Svenskt* „Păstrați Suedia suedeză" – numele unei mișcări politice din Stockholm înființate în 1979, al cărei nume/slogan a fost ulterior folosit de mai multe partide naționaliste suedeze.

[15] Amyas Connell (1901-1980) – arhitect neozeelandez.

degrabă către Riviera[16] decât către Cité Radieuse[17]. Clădirea este una de patrimoniu, astfel că, o dată la câteva luni un arhitect-supraveghetor conștiincios își face apariția pe drumul de acces – care încă nu este barat de niște porți cu închidere electronică din simplul motiv că, în opinia lui Philippe, această modă denotă prost gust. Philippe revine acasă la cinci săptămâni după înmormântare, după ce Nikki îl asigură pe Hervé că până și cei mai insistenți ziariști s-au cărat de mult din zonă. Va rămâne acolo, împreună cu Angelica, vreme de optsprezece luni.

Înainte de accidentul Majei, Philippe obișnuia să citească enorm, să călătorească des și să colecționeze artă, fiecare dintre aceste activități fiind manifestarea aceluiași apetit pentru lumea înconjurătoare, de parcă planeta însăși ar fi fost un festin copios, gata să fie înfulecat cu poftă. Calea Lactee admirată din pragul unei iurte din Elsen Tasarkhai[18], portretul lui Soutine[19] realizat de Modigliani, Dunărea lui Leigh Fermor… linia care demarchează lumea adevărată de cea descrisă fiind într-atât de permeabilă, încât uneori nu-și mai putea aminti dacă văzuse un loc, o pictură sau o clădire cu propriii ochi sau prin descrierea altcuiva. Citește cu ușurință în patru limbi și poartă conversații elementare în șapte, cu toate că dintotdeauna a găsit că aceste limbi și literaturile adiacente sunt mai fascinante decât vorbitorii înșiși, bunăoară folosind modernizări improvizate ale latinei și elinei, care-i nedumeriseră și-i amuzaseră pe partenerii săi de conversație din Italia și Grecia. Acum, însă? Acele tablouri, acele temple, acele arhipelaguri, acele mici avioane unind cu pănglicuțe roșii atâtea și atâtea pagini de atlas par să semene cu trucurile ieftine cu care un magician îi păcălește pe copiii adunați la o petrecere pentru a ascunde faptul că, de fapt, pe lumea aceasta nu există niciun fel de magie.

Nu poate călători fără Angelica. Chiar și atunci când se află la Londra este asediat de coșmaruri în care o vede cufundată de o dădacă idioată într-o baie plină cu apă clocotită sau

[16] Autorul se referă probabil la casa de vacanță a arhitectului Le Corbusier, cunoscută sub numele de „Cabanon de vacances” și aflată în localitatea Roquebrune-Cap-Martin de pe Riviera Franceză.

[17] *Cité radieuse Le Corbusier* – zonă rezidențială din Marsilia proiectată în 1920 de arhitectul francez Le Corbusier, în colaborare cu pictorul-arhitect Nadir Afonso.

[18] Elsen Tasarkhai – numele unui parc național din Mongolia.

[19] Chaïm Soutine (1893-1943) – pictor ruso-francez cu origini evreiești.

rostogolindu-se de pe o masă și izbindu-se cu capul de podeaua bucătăriei. Două zile în Bonn reprezintă o tortură. Nu poate călători nici cu o dădacă după el, fiindcă, dacă ar face-o, absența propriei soții ar fi în permanență parodiată de o înlocuitoare șleampătă care ar păta amintirea aurită a fiecărei țări străbătute. Așa că se ghemuiește în cotlonul lui și lasă nemilosul carnaval al lumii să se desfășoare mai departe dincolo de șirul de copaci.

Din când în când, expeditorii e-mailurilor și scrisorilor rămase fără răspuns, precum și cei care l-au căutat de atâtea ori pe Philippe la telefon își fac nepoftiți apariția doar pentru că se întâmplă să se afle prin apropiere, fiindcă le pasă cu adevărat sau fiindcă au câte o nedumerire. Philippe presupune că toți vor să o vadă pe Angelica. Pentru el, fetița este ceva atât de miraculos, încât cu siguranță ar trebui să fie un miracol și în ochii tuturor celorlalți, așa că este adusă de una dintre dădace cât timp Philippe și oaspeții lui încearcă să mențină o conversație, în vreme ce sunt serviți cu ceai și prăjituri. Într-o bună zi, Hanneke, văduva lui Viktor și mama lui Rudy, bate la ușă. A încercat în repetate rânduri să-l contacteze pe Philippe, iar politicoasele refuzuri ale lui Hervé și Nikki nu i-au domolit frecvența încercărilor. Paola, menajera actuală, îi servește aceeași poveste pe care o turuie și ziariștilor care nu încetează să-și facă apariția: Philippe trăiește în Turcia. El urmărește de la o fereastră aflată la etaj cum femeia se îndreaptă către Range Roverul parcat strâmb pe pietriș. Se așteaptă ca ea să se așeze la volan și să-și adune forțele înainte de a băga mașina în viteză și a pleca. Spre surprinderea lui, femeia deschide portiera din dreptul scaunului pasagerului, scoțând din mașină un mic extinctor roșu. Se îndreaptă către Mercedesul lui și izbește parbrizul drept în mijloc. Acesta crapă în sute de cioburi, părând acoperit cu promoroacă. Philippe nu înțelege nimic din gestul femeii, fiind încredințat că *el* este cel care ar trebui să fie supărat. Ea lasă extinctorul vârât pe jumătate în dreptunghiul de sticlă spartă, se urcă în mașină și o ia din loc. Instinctul lui Hervé, care îi spune să nu facă plângere la poliție, este corect, pentru că aceasta va fi ultima încercare a femeii de a lua legătura cu Philippe.

Mama Majei sună de câteva ori, exprimându-și dorința de a veni în vizită pentru a-și vedea din nou nepoțica. Hervé propune

vag niște date la care vizita ar putea avea loc, însă nu este stabilit nimic precis. El bănuiește că femeia e foarte îngrijorată din pricina sănătății tot mai șubrede a soțului ei. Din cine știe ce motiv, mama Majei încetează la un moment dat să mai sune.

Moartea Majei a devenit, pentru câțiva oameni, o adevărată obsesie, alimentată și susținută de internet – pentru Philippe, acesta nu reprezintă altceva decât o uriașă mașinărie al cărei scop este acela de a pune în legătură toți oamenii furioși și alienați de pe mapamond. Prin urmare, de cinci ori pe săptămână, Angelica este dusă la creșa la care este înscrisă sub un nume fals. După ce micuța părăsește reședința, Philippe înoată o sută cincizeci de bazine, activitate care, în cazul lui, are un efect anestezic. Nici nu-i trece prin cap să stea de vorbă cu cineva despre propria durere. Nu vrea să-și împărtășească sau să-și ușureze povara. Nu se poate despărți de această durere așa cum n-ar putea dona hainele, pianul sau trofeele Majei. Pune în boxele încastrate în perete muzica ei preferată (*Simon Boccanegra*, *Tristan și Isolda*, *Káťa Kabanová*...) și își imaginează că Maja se află în încăperea alăturată. Din când în când, îl vede pe Rudy stând la capătul unui coridor sau, pe înserat, sub palmieri. Ceea ce nu-l surprinde. I se pare firesc ca biologia și fizica să fi fost alterate în chip fundamental de aceeași lovitură care i-a sfărâmat și propria inimă.

Face lungi plimbări pe Downs, dealurile pe care Maja obișnuia să călărească. Clarendon Way, Ashley Down, Beacon Hill. Natura indiferentă îl îmbie cu ritmurile ei prelungi, lente și cu milioanele ei de nuanțe de verde; vântul răvășind ierburile înalte, șoricarii deasupra capului. Acolo nu i se năzărește că-l vede pe Rudy. Aparițiile băiatului reprezintă un fenomen casnic, un produs al vibrațiilor pe care oamenii le întipăresc în cărămidă, sticlă și oțel.

Angelica umblă de-a bușilea, apoi merge. Rostește târziu primul ei cuvânt, iar acesta este „apă”. Philippe nu-și dă seama de cât de special este faptul în sine. Fetița își aude tatăl vorbind despre tablourile atârnate pe pereții casei și descrie primele ei picturi – o pădure de bucle twomblyești[20], drept „abstlacte”. Îi plac toate fructele, cu excepția portocalelor, și urăște toate legumele, cu excepția spanacului. Prin urmare, spune că portocala e o legumă și spanacul un fruct, pentru că, în ceea ce

[20] Referire la pictorul abstract american Edwin Parker „Cy” Twombly Jr. (1928-2011).

privește categoriile, nu-i place să se suprapună. Vreme de mai mulți ani, va descrie neplăcuta suprapunere a categoriilor cu expresia „a face lucrurile talmeș-balmeș”, deoarece asta se întâmplă atunci când vopselele colorate sunt lăsate să se amestece. Le dă celor douăzeci și două de jucării de pluș ale ei nume care încep cu literele alfabetului luate în ordine, de la un iepure pe care-l cheamă André la un urangutan botezat Very Very. Îi plac *Barbapapa*, *Madeleine, Dear Zoo* și *Peepo!.* Îi plac *Le Renard et l'Enfant*, *The Incredibles* și *Le Petit Poucet.* Nu mai e bebelușul dolofan. Este înaltă pentru vârsta ei și uscățivă. Pielea ei smeadă, care l-a surprins pe Philippe la spitalul din Boulogne, este pusă acum în evidență de un păr lucios, de culoarea mahonului. Philippe ar putea să se holbeze la ea fără încetare, însă, pentru alți adulți, înfățișarea fetiței poate fi tulburătoare: întunecimea ochilor ei fantastici, atât de adâncă, încât ai putea crede că te uiți *în interiorul* cuiva, și nu *la* cineva. Philippe îi povestește că mama ei a jucat în filme și în seriale de televiziune, că a fost iubită de oameni care nu au întâlnit-o niciodată, că într-o bună zi și-a luat zborul și nu s-a mai întors. Toate aceste lucruri se întipăresc în mintea Angelicăi în așa fel încât întotdeauna va vedea în Maja o figură feerică împrumutată o vreme de lumea reală înainte de a fi rechemată acasă.

Philippe deține locuințe în Sri Lanka, Berlin și Skiathos. Toate sunt închiriate, mai puțin pentru a economisi bani și mai mult pentru a menține personalul în priză. Vila de lângă Antakya rămâne goală. Nu poate suporta ideea că altcineva ar putea locui în ceea ce întotdeauna s-a crezut a fi căminul lui ancestral. Familia sa a deținut această proprietate încă de la primele atestări scrise sau cel puțin așa se spune. Conform mitului lor personal, strămoșii lui au locuit acolo încă de pe vremea când Antakya se numea Antiohia, de pe vremea când Antiohia însăși a fost fondată, supraviețuind tuturor răscoalelor, asediilor, cuceririlor și cutremurelor de pământ care s-au succedat de-a lungul timpului. Chiar în mijlocul casei se află o încăpere slab luminată în care sunt ținute, îndărătul unor geamuri, artefacte arheologice provenind din istoria timpurie a orașului: vase, amfore, șapte zaruri romane, două tetradrahme extrem de rare de pe vremea lui Domițian, bătute chiar de monetăria locală, un fragment destul de substanțial de podea mozaicată care, teoretic, ar fi trebuit să se afle în Muzeul Hatay. O fi adevărată

această poveste? Probabil singurul lucru care contează este faptul că această familie s-a lăudat dintotdeauna că face parte din aristocrația mondială, etalându-și cu obstinație ateismul, însă având rădăcini musulmane, creștine și evreiești. Cetățeni ai lumii nu ca aspirație, ci de facto.

•

Zilele de naștere ale Angelicăi sunt tot atâtea comemorări ale morții Majei. Philippe le ignoră pe amândouă. Cu toate acestea, cu ocazia celei de-a treia zile de naștere, Paola, menajera casei, creează o tradiție luând-o pe fetiță la Legoland, în Windsor. Philippe este prea cufundat în propriile amintiri pentru a se lăsa bântuit de imagini în care fiica lui cade de pe un *montagne russe* sau în care este răpită de un necunoscut.

Cu ocazia celui de-al patrulea Crăciun de după moartea Majei, Philippe încearcă să compenseze faptul că a fost excesiv de adâncit în sine, organizând o petrecere pentru Angelica și pentru câțiva prieteni de-ai ei de la creșă. Cu o noapte înainte, temperatura scade neașteptat de mult, așa că, în momentul în care oaspeții încep să-și facă apariția, zăpada acoperă frunzele palmierilor și iarba, fulgi mari profilându-se pe fundalul unui cer întunecat, sidefiu. Dacă intensitatea zbieretelor poate constitui o unitate de măsură înseamnă că liota de copii se distrează de minune, bântuind dintr-o încăpere în alta ca un banc cotropitor de pești. Numai o fetiță stă retrasă, plimbându-se prin cameră asemenea unei pisici, urmând o potecă numai de ea cunoscută. La un moment dat se cațără și se tolănește pe consola albă, latră a șemineului, ca un spiriduș călăuzitor, până în clipa în care mama ei o dă jos, îmbiind-o cu o porție de jeleu, iar Philippe nu-și poate alunga bănuiala că fetița are o legătură cu Rudy – fiind poate un emisar, un locțiitor. Hervé nu se simte în largul lui printre copii. Rămâne prin preajmă pentru simplul motiv că evenimentul se poate transforma oricând într-un dezastru. Doi tați încep să stea de vorbă cu Philippe fără ca mai întâi să se prezinte, iar el își dă târziu seama că i-a mai întâlnit cu ocazia unui eveniment local, în urmă cu mai mulți ani, pe vremea când Maja era în viață. Este limpede că mai mulți părinți au venit la petrecere doar ca să vadă casa și împrejurimile și ca să se uite necontenit peste capetele propriilor copii și pe ferestre, de parcă ar avea de gând să cumpere proprietatea. Unul dintre ei a trebuit să fie scos dintr-un dormitor. Copiii mănâncă Würstchen

im Schlafrock și minipizze cu ananas și șuncă. Dau pe gât băuturi magice conținând bomboane gumate, în formă de ursuleți, vârâte în cuburi de gheață. Joacă „Șarpele”, „Plimbă coletul” și „Elasticul”. Nikki l-a angajat pe Safari Sam, care aduce un boa constrictor, o iguană, o tarantulă, un miriapod gras, negru și doisprezece gândaci, încurajându-i pe copii să și-i pună pe față pentru a-și oripila părinții. Unul dintre aceștia se vede nevoit să stea în mașină preț de aproape o oră, până când i se dau asigurări că toate acele creaturi au fost îndepărtate.

Întregul eveniment capătă înfățișarea unui basm, de parcă s-ar desfășura într-una dintre casele acelea care răsar în timpul solstițiului, când călătorul obosit bate la ușă și este poftit înăuntru, unde este întâmpinat de un foc viu arzând în șemineu, de bucate alese și vin dulce. Angelica este fericită, iar Philippe nu-și poate imagina nimic mai mulțumitor decât faptul că se află aici, în clipa aceasta, în compania acestor oameni. Tristețea i s-a risipit, dorul de ducă i s-a ostoit. Zăpada, palmierii, muzica. Dar, așa cum se întâmplă în orice basm, vine un moment în care abundența se preschimbă în îmbuibare și totul pare să cadă sub aripa unei umbre. Îl irită toți acești oameni care par capabili să o facă fericită pe fiica sa, într-o manieră care lui îi este inaccesibilă. Îi este teamă că i-o vor răpi, nu astăzi și probabil nu la propriu, însă oricum i-o vor răpi.

O roagă pe Paola să curme brusc petrecerea, la ora prestabilită, însă aceasta este una dintre puținele ocazii în care femeia se arată neînduplecată. Este ziua de naștere a Angelicăi și fetița se distrează de minune. Hervé îl extrage pe Philippe de acolo inventând un apel telefonic important și îl îndeamnă să se ducă în biroul de la etaj ale cărui ferestre dau spre pădurile albe, pustii, aflate în spatele casei, o încăpere în care larma petrecerii este suficient de slabă ca să poată fi acoperită de Juilliard interpretând *Cvartetul de coarde nr. 3* al lui Bartók. Înainte ca Hervé să-l lase singur, aruncă o privire pe fereastră și zărește, pe fâșia de peluză acoperită de zăpadă care desparte drumul pietruit de lizieră, un căprior stând nemișcat și având o blană roșcată, ca de vulpe. Îl așteaptă să se sperie și să țâșnească din loc, crupa lui albă urmând să lucească scurt, făcându-se apoi nevăzută în frunziș – doar că animalul rămâne în continuare complet nemișcat. Cei doi bărbați se uită la el preț de un minut, două minute, trei. Philippe se întreabă dacă nu cumva animalul

este bolnav. Pare a fi purtătorul unui simbol, cu toate că Philippe nu are nici cea mai vagă idee care ar putea fi acela. Probabil că tocmai caracterul insondabil al scenei este cel care va păstra imaginea atât de vie în amintirea lui Philippe, pentru o vreme atât de îndelungată. Hervé se întreabă dacă nu cumva animalul își imaginează că, atâta vreme cât rămâne nemișcat, nu poate fi văzut. Dacă așa stau într-adevăr lucrurile, asta înseamnă că prezența lor la fereastră îl poate speria. Hervé se întoarce cu spatele și se îndreaptă către parter, acolo unde petrecerea continuă, iar în clipa în care aruncă o privire pe fereastra casei scărilor constată că între timp animalul s-a făcut nevăzut.

•

Oare când au trecut atingerile lui Philippe de la inocență la ceva sinistru? Oare este măcar conștient de faptul că a depășit o graniță? Sau felul în care o ținea în brațe, jucându-se cu ea, a fost compromis încă de la început? Dacă Philippe ar trebui să-i dea un nume, acesta ar fi „iubire”. Îi poartă fetiței de grijă în chip necondiționat, așa cum nimeni altcineva nu va putea vreodată să-i poarte. Cei doi au nevoie unul de celălalt mai mult decât au avut el și Maja pe vremuri nevoie unul de celălalt. Ea este zămislită din trupul lui și din trupul Majei. Cum ar putea exista un hotar, de orice fel, între ei? Singura femeie pe care a iubit-o cu adevărat i-a fost răpită cu violență și a primit acest dar în schimb. Uneori își revine din coșmarul recurent în care visează accidentul de avion gândindu-se nu că Angelica seamănă cu Maja, ci că, într-un fel nedeslușit, Angelica *este* mama ei, că în acele cumplite ultime secunde o scânteie vitală a sărit dinspre trupul aflat pe moarte către cel rămas viu, cu scopul de a dăinui în continuare pe lumea aceasta. Pe măsură ce ea va crește, Philippe nu va reuși să se împace cu gândul că ar putea să o împartă pe Maja cu un alt bărbat. Imaginile, sunetele, senzațiile pe care această posibilitate le iscă în mintea lui îi fac greață. Iar lumea înconjurătoare este plină de pericole, în special pentru o tânără atât de inocentă precum propria lui fiică. Cine altcineva ar putea-o proteja așa cum o face el? Se va abține de la sexul cu penetrare până când fata va împlini paisprezece ani. Philippe nutrește convingerea că aceasta este o dovadă de mărinimie.

Oare este conștient, măcar într-un cotlon al minții, că ceea ce face este greșit? Sau în condițiile în care nu ți s-a interzis

niciodată nimic cu desăvârșire, în care nu ai fost niciodată aspru criticat de o persoană ale cărei păreri contează cu adevărat pentru tine, în care nu a trebuit vreodată să suporți consecințele propriilor tale greșeli – în toate aceste condiții așadar, oare vocea aceea, critică, încăpățânată, șoptită, care ți se adresează dintr-un colț al conștiinței, nu devine treptat tot mai tăcută, până când nu se mai poate face defel auzită?

Angelica nu se opune avansurilor lui. Uneori, el se vede nevoit să recurgă la lingușeli, însă niciodată nu are motive să treacă la amenințări. Ceea ce, desigur, îi confirmă suficient onestitatea. Onestitate care, desigur, dă măsura oricărei relații interumane.

Angajații deopotrivă știu și nu știu că ceva nu este în regulă. Lui Hervé nu-i prea pasă. Angelica nu-i stârnește cine știe ce simpatie. De altfel, Hervé – cu toate că Philippe ar fi șocat să afle – nu nutrește cine știe ce simpatie pentru niciunul dintre cei doi. Adevărul este că moartea Majei i-a convenit, oferindu-i o problemă suficient de complexă cu care să-l poată, în sfârșit, taxa pe Philippe. În timpul liber, atunci când se află în compania partenerului său și a prietenilor, imită cu maliționitate și cu talent scene de familie, implicându-i pe Philippe, pe Maja și pe cei apropiați acestora. Absența oricărui interes reprezintă exact motivul pentru care este atât de potrivit pentru slujba sa. Obiectivitatea lui nu este niciodată umbrită de vreo emoție. Nikki pune la inimă, însă a mușcat momeala financiară oferită de Andrew Maine, după care i s-au prezentat dovezi ale delapidărilor ei, făcute cu multă nesăbuință, în timpul unei ședințe despre care Philippe nu știe absolut nimic. O ședință în timpul căreia Andrew a făcut un adevărat spectacol de teatru strecurând un plic maroniu sigilat, plin cu documente incriminatoare, într-un seif. Gest pe care l-a făcut într-o manieră discretă în numele mai multor clienți bogați, un truc învățat de la tatăl lui – simplu, contestabil și, deocamdată, infailibil. Loialitatea ei, speră el, este de-acum garantată.

Bucătarii, administratorii, personalul responsabil de curățenie, grădinarii… unii nu pot arăta exact care e problema, alții sunt ceva mai edificați, însă ce ar putea să facă cineva cu o astfel de informație în afară de a o împărtăși prietenilor și rudelor, care la rândul lor o transmit mai departe altor prieteni, până când vestea se împletește cu aureola fanteziei care-i înconjoară întotdeauna pe cei bogați, puternici și retrași?

Totuși, în timpul zilei, Philippe o tratează pe fiica lui cu o răceală afectată și nu o atinge niciodată înainte ca angajații să se retragă din corpul principal al reședinței. Are grijă ca, de fiecare dată, fata să se întoarcă în patul ei. Îi spune că trebuie să rămână secretul lor, că alți oameni nu ar putea înțelege. Îi mai spune că oamenii aceia ar putea fi geloși dacă ar afla și ar încerca să-i despartă, precum și că viața aceasta, plină de tihnă și lux s-ar sfârși pe cât de brusc, pe atât de dramatic. Invocă fantoma Majei și și-o imaginează oferind o binecuvântare postumă legăturii lor.

Apar și situații pe muchie de cuțit. Pe când Angelica are șase ani, o profesoară o surprinde frecând o păpușă între picioare și spunând: „Ai idee cât de mult te iubesc?” El face atunci ceva excepțional și acceptă să se lase convocat la școală. Acolo se arată jignit de sugestia că s-ar fi petrecut ceva indecent. Oamenii mângâie câini pentru că îi iubesc, mângâie pisici pentru că le iubesc, mângâie alți oameni pentru că îi iubesc. De unde ar putea ști o fetiță precum Angelica, aflată la o vârstă atât de fragedă, că anumite zone anatomice sunt intangibile? Cei de la școală își pot imagina mai departe propriile lor scenarii libidinoase, pentru că acestea sunt lipsite de orice fel de consecință. Totuși, o retrage pe Angelica de acolo și se mută într-un penthouse închiriat din Vancouver.

Clasa ei se află în excursie la grădina zoologică din Aldergrove când Angelica vede un mascul de gazelă având o erecție și spune: „E ca la tata”. Directoarea noii școli este mai insistentă și mai puțin dispusă să cedeze la argumentul lui Philippe că Angelica n-a vrut decât să spună că bărbații au penisuri. Cei doi părăsesc Canada. După ce se întorc în Winchester, Philippe o retrage cu totul pe Angelica din sistemul de învățământ și angajează meditatori privați care vin la ei acasă. Fetița a împlinit opt ani. El îi spune că este atât de avansată față de alți copii, încât are nevoie de atenție specială și de lecții gândite în conformitate cu propriile talente. Angelica și-a petrecut atât de multă vreme în preajma adulților, încât ceea ce îi spune tatăl ei este, în mare, adevărat – și deja ceilalți copii simt că ceva este diferit la ea, ceva ce îi face să se țină, instinctiv, departe de colega lor. Prin urmare, Angelica nu este tulburată la aflarea veștii că va duce o viață solitară, iar flatanta sugestie că toate acestea se petrec din pricina superiorității ei intelectuale nu

face altceva decât să îndulcească o pilulă pe care ea era deja bucuroasă s-o înghită.

Philippe nu-și imaginează niciodată că ar putea fi prins, că ar putea fi acuzat de fapte grave. Pentru el, e ceva de neconceput. Cum rămâne însă cu acel duruit neliniștitor care se simte neîncetat, asemenea vibrațiilor motorului unui vapor transmițându-se prin pereți și podele? Cu acele momente în care te trezești la orele mici ale nopții, convins că un necunoscut tocmai urcă pe scări... Oare acestea nu sunt niște trăiri universal valabile? Nu reprezintă, pur și simplu, prețul pe care îl plătim pentru faptul că suntem oameni?

•

La început, i se pare ceva firesc – ceea ce îi face propriul tată. Cum ar putea să creadă altceva? Acceptă, de asemenea, insistența lui de a păstra secretul și de a nu-l discuta cu nimeni. Ceea ce nu reprezintă o amenințare. Pur și simplu, așa stau lucrurile. Unele dintre chestiile pe care i le face el sunt fie scârboase, fie dureroase, dar atâtea lucruri pe care le facem cu propriul trup sunt scârboase și dureroase – și trebuie îndurate. Doar pe măsură ce crește începe să simtă, cu tot mai multă acuitate, că ceva nu este în regulă.

Tatăl ei nu-i dă voie să se uite la televizor, iar în clădirea principală a reședinței nu există acces la internet. Mai mult decât atât, a fost învățată că internetul este ceva periculos. Nu prea contează. Ea a crescut știind că problemele vor fi întotdeauna soluționate și că întrebările vor primi întotdeauna răspuns prin grija unor angajați amabili și eficienți. Nu are telefon mobil și nici prieteni pe care i-ar putea suna. Citește ziare și reviste de la o vârstă fragedă, însă acele relatări oribile, care-i mai cad din când în când sub ochi, despre bărbați cu probleme mintale ale căror victime sunt copii nu-i sugerează fetei nicio asociere cu propria ei experiență. Acolo este vorba despre tați vitregi, profesori, vecini, străini. Tatăl ei nu o bate. Nu o ține încuiată într-o încăpere. O iubește. Îi spune acest lucru de nenumărate ori.

Nu-i vorbește nimănui despre neliniștile sale. Tatăl ei este un om bun. Oamenii îl respectă. N-a auzit nicio vorbă rea spusă despre el. Este cea mai importantă persoană din viața sa. Nu este cu putință ca el să greșească. Prin urmare, trebuie să fie vina ei, iar faptul că nu știe care ar putea să fie acea vină nu

face decât ca propriile neliniști să devină tot mai insuportabile. Dar, dacă ar trebui, cui i s-ar putea destăinui? Se simte apropiată de câțiva dintre angajați, de menajere în mod special – Paola, apoi Naomi, care a mers pe bicicletă până în China, apoi Mariam, alpinista originară din Tbilisi, apoi Dottie, care știe să facă jonglerii și care poartă tricouri cu heavy-metal pe sub uniformă. Doar că toate aceste femei sunt niște angajate care rareori rămân mai multă vreme, simțind, precum mulți dintre angajații tatălui ei, că ceva este complet anormal.

De asemenea, e conștientă că avertismentul tatălui ei descrie o realitate. Dacă cineva din afara familiei le-ar afla secretul, această viață încântătoare ar putea, într-adevăr, să se sfârșească – mâncarea pe care o poftește gătită la orice oră, haine curate în fiecare zi, haine noi o dată la câteva luni, nenumărate băi fierbinți, o grădină împădurită în care lumea aceasta și restul lumii se întrepătrund atât de armonios, faptul că pot deschide atlasul la întâmplare și, în seara zilei următoare, pot să admire peșterile de marmură de lângă Lacul General Carrera sau să navigheze prin defileul Qutang al fluviului Yangtze. Dar cel mai mult i-ar lipsi biblioteca din Antioch.

Dacă ea și tatăl ei ar fi despărțiți, dacă ea ar fi dată în grija unor persoane străine, forțată fiind să locuiască altundeva, cum ar putea supraviețui?

Paisprezece, cincisprezece. Nu se opune niciodată, nu se plânge niciodată. Permite acestor lucruri să se petreacă, iar distanța dintre acceptare și încurajare este extrem de mică. Pe măsură ce trece timpul, ea se simte tot mai mult complice. Șaisprezece ani fără nicio obiecție. Oare asta nu înseamnă că ți-a făcut plăcere, că ai vrut-o tu însăți?

Așa că citește. Din pricina singurătății, ca mângâiere, ca metodă de evadare. Citește cărți prea grele pentru vârsta ei. Cunoaște mai puține limbi străine decât tatăl său, însă împărtășește același apetit omnivor pe care și el l-a simțit cândva pentru cuvântul scris. În același timp, nu și-a pierdut abilitatea copilărească de a sta nemișcată lungi perioade de timp, cufundată cu totul în lumea ficțiunii. Fără cărți pentru copii, fără romane contemporane. Nu-și dorește să fie ridiculizată de viziuni ale unor vieți pe care le-ar putea trăi ea însăși. Nu citește nici poezie. Poezia o sperie, cu străfulgerările ei dezvăluind abisul întrezărit printre scândurile unui pod care

se clatină. Poveștile ei preferate sunt cele vechi, care prezintă adevăruri profunde, rezonând asemenea unor clopote, care plămădesc materia primă compusă din sex și cruzime, din soartă și noroc, și o transformă în ceva inofensiv, învăluind-o în cuvinte frumoase. Iar în fiecare noapte, când tatăl își face apariția în camera ei, fata recită pentru sine cuvintele magice care dau formă câte uneia dintre aceste alte lumi și hălăduiește pe acolo, departe de trupul pe care el îl folosește pentru propria plăcere.

O privește pe Arjuna cum își încordează uriașul ei arc de oțel și cum azvârle o săgeată prin ochiul peștelui mecanic ca să câștige mâna lui Draupadi. Călătorește vreme de o zi în compania lui Ghilgameș, de-a lungul Drumului Subpământean al Soarelui de sub Muntele Mashu, până la Grădina Zeilor. Se amuză văzându-l pe Rumpelstilzehen torcând cu furie paie. E înfricoșată de cavalerul care își face apariția la curtea lui Ginghis Han călărind un cal magic din bronz și având asupra lui o oglindă care citește gândurile oamenilor, un inel capabil să tălmăcească limba păsărilor și o sabie ale cărei răni mortale nu pot fi vindecate decât de atingerea aceleiași săbii.

Nu are pe nimeni cu care să poată împărtăși toate aceste povești. Își este și povestitor, și ascultător. Uneori uită unde se sfârșește pagina și unde începe propria fantezie. În clipele de singurătate, deapănă pentru sine câte o poveste, inevitabil modificându-le pe toate câte puțin, și ajunge să creadă, într-o manieră nedeslușită, că aceste povești reprezintă propriile născociri, că ea aduce toate aceste personaje la viață întrucât ea este una dintre Ursitoare – acele femei cu puteri supranaturale care torc și taie firul vieții. Ea este Elena cea răpită, stând în turnul cetății Troiei și „țesând la o pânză mare, veșmânt porfiriu îndoit, unde ea-mbrebenase țesături ce-arătau o grămadă din luptele date între Aheii cei de cai îmblânzitori și Troienii cei cu platoși de aramă”[21], așa că este greu de spus dacă descrie pur și simplu scenele care se desfășoară jos, sub fereastra odăii, sau dacă le creează ea însăși. Oricum, cine ar putea spune ce este real? Războiul troian, tapiseria Elenei sau această încăpere tăcută în care noi recreăm, în propriile minți, toate acele scene?

[21] Fragment din epopeea *Odiseea* de Homer, traducere de George Murnu, studiu introductiv și note de D.M. Pippidi, Editura Univers, București, 1971.

Există povești și mai întunecate în care este vorba despre femei care țes povești. Bunăoară, Arachne, fiica păstorului, care se laudă că măiestria ei nu este un dar al zeilor, ci un lucru pe care l-a deprins singură. O provoacă pe mânioasa Minerva la un concurs, așa că sunt pregătite două războaie de țesut. Începe Minerva, care țese o imagine înfățișându-i pe cei doisprezece Olimpieni șezând în toată fala lor și urmărind-o pe Minerva însăși împungând pământul cu vârful propriei lănci, pentru ca din locul acela să răsară un măslin. În colțurile tabloului, înfățișează muritori preschimbați în altceva pentru că au îndrăznit să sfideze zeii – Hemus și Rodope, deveniți lanțuri muntoase, Regina Pigmeilor devenită cocor, Antigona din Troia devenită barză, Cynara ale cărei fiice au fost preschimbate în stane de piatră.

Replica lui Arachne este o țesătură care îl înfățișează pe Jupiter luând pe rând forma unui taur ca s-o violeze pe Europa, a unui vultur ca s-o violeze pe Asteria, a unui lebădoi ca s-o violeze pe Leda, a unui satir ca s-o violeze pe Antiope, a unei ploi aurite ca s-o violeze pe Danae și a unui șarpe pătat ca s-o violeze pe Ceres…

Văzând că țesătura concurentei este mai reușită decât a ei, Minerva o rupe în fâșii și o bate pe Arachne cu suveica făcută din lemn de cimișir. Prea mândră să poată suporta această umilință, Arachne se spânzură, însă Minerva refuză s-o lase pradă morții, preschimbând-o într-un păianjen de-a pururi damnat să atârne de un fir, să țească necontenit – pedepsit prin metamorfozare, aidoma personajelor înfățișate în propria tapiserie.

Curățenia din casă este menținută cu conștiinciozitate, așa că șansele Angelicăi de a nimeri peste o pânză de păianjen sunt la fel de mari precum acelea de a descoperi un șoarece mort, însă îi întâlnește uneori în grădină, avându-și pânzele întinse între crengi, pânze trădate în zorii zilei de picurii de rouă care atârnă pe fiecare fir – iar ea se întreabă de fiecare dată dacă nu cumva au fost țesute de o femeie pedepsită pentru că a îndrăznit să spună adevărul.

•

Vechii prieteni au renunțat de mult să mai încerce să păstreze legătura. Au loc întâlniri pasagere în hoteluri și restaurante, însă, odată ce fata pășește în adolescență, Philippe o duce în

astfel de locuri tot mai rar. Și-a pierdut stângăcia, a devenit o femeie tânără și este dureros de evident pentru el că, ori de câte ori fiica lui pătrunde într-o încăpere, bărbații își întorc capetele, reușind cu greu să nu se mai holbeze. Uneori îi spun lui Philippe cât de atrăgătoare s-a făcut. Alteori îi spun același lucru Angelicăi însăși. Nu rostesc cu voce tare, însă privirile lor spun „vreau să fac sex cu fiica ta”. Angelica nu înțelege așa ceva. Periculos de naivă, se simte flatată de atâta atenție. Se comportă de parcă ar trăi într-un basm cu zâne, de parcă ar fi o prințesă, iar bărbații aceia ar fi admiratorii ei. Uneori le răspunde într-o manieră care ar putea fi descrisă ca flirt – dacă fata ar cunoaște semnificația acestui cuvânt. Lui Philippe întreaga situație i se pare de nesuportat, cu toate că lucrul pe care nu l-ar putea suporta cu adevărat este o posibilitate pe care nici nu îndrăznește să și-o imagineze, anume aceea ca Angelica să se afle în căutarea „cavalerului călare pe un cal alb”, a unui tânăr care s-o ia cu el pe șa, ducând-o undeva departe.

Prin urmare, cei doi își petrec vacanțele în locuri izolate, aleg orașe în care el nu cunoaște pe nimeni sau rămân pur și simplu acasă. Cu toate acestea, circulă tot felul de povești legate de fata cea retrasă, dar strălucitoare a unei mame celebre, povești care devin și mai captivante prin sinistrele note de subsol pe care le conțin. Se spune că Angelica rareori deschide gura să vorbească. Unii sugerează că ar fi incapabilă să vorbească. Să fie posibil ca, în pofida propriei frumuseți, să aibă probleme de învățare sau să fi suferit vreo leziune cerebrală în timpul traumaticei ei nașteri? Alții, care au auzit-o vorbind, spun că este dezarmant de naivă, o combinație deprimantă de rafinament și imaturitate. Să fie posibil ca fata să aibă probleme mintale? Nu ar fi ceva complet surprinzător, dat fiind faptul că a crescut fără mamă, într-un mediu izolat. Alții se întreabă dacă la mijloc n-o fi existând o poveste ceva mai picantă, cu toate că rareori această versiune înseamnă mai mult decât niște remarci cum că nu e prea firesc ca un tată să fie atât de apropiat de fiica lui. A formula afirmații mai explicite ar însemna că autorul acestora știe ceva și nu face nimic. Este prin urmare mult mai ușor să respingi aceste sugestii ca pe niște aluzii fără temei, niște bârfe întreținute de oameni care nu au altceva de făcut.

•

Bobby Koulouris este un negustor de artă specializat în gravuri create în secolul XX – Käthe Kollwitz, Otto Dix, George Grosz, Louise Bourgeois... Îi vinde lui Philippe opere de artă și, ocazional, cumpără de la acesta diferite lucrări. Bobby este persoana care se apropie cel mai mult de ideea de „prieten al lui Philippe”, iar aceste tranzacții sunt deopotrivă prilej de conversație și de schimb comercial. Are un fiu destrăbălat pe nume Darius, care îi scoate peri albi și de care se plânge adesea, un băiat înfumurat, trândav, care a fost exmatriculat din două școli, a dat cu flit studiilor superioare, a flirtat sporadic cu munca plătită, ducând acum o viață dezordonată în cârdășia reprezentanților micii aristocrații europene și a unor beneficiari de fonduri fiduciare la fel de înfumurați și de trândavi ca el. Deloc surprinzător, nu manifestă niciun interes pentru artă și își recunoaște cu voioșie propria ignoranță. În clipa în care tatăl lui moare subit în Laos, din pricina unei pneumonii, Darius își asumă sarcina de a cotrobăi prin apartamentele defunctului din Atena și Berlin, acolo unde lucrările de artă zăbovesc o vreme, în drumul lor dintre vânzător și cumpărător, intenționând să ascundă un număr de artefacte valoroase neînsoțite de documentele aferente. Astfel, descoperă din întâmplare un schimb de e-mailuri între tatăl său și Philippe, în care domnul Koulouris spune că speră să poată pune mâna pe setul complet al gravurilor semnate de Hockney, inspirate din poveștile fraților Grimm, pe care Darius le văzuse cu câteva clipe în urmă și pe care, în chip surprinzător, le recunoscuse.

Amintindu-și poveștile despre enigmatica și atrăgătoarea Angelica și gândindu-se că va putea în același timp să soluționeze un mister și să aibă parte de o mică aventură, îl sună pe Philippe pe numărul privat cunoscut de un cerc extrem de restrâns de persoane. Philippe ignoră primele trei apeluri, însă Darius insistă și când, în fine, răspunde la telefon, iritarea lui Philippe este imediat spulberată de vestea morții lui Bobby. Darius se mișcă rapid, profitând de acest avantaj și spunând că „printr-un foarte fericit concurs de împrejurări” va trece prin Hampshire în următoarele câteva zile și va lăsa câteva gravuri, încheind în chip politicos apelul înainte ca Philippe să aibă timp să ridice vreo obiecție.

Philippe nu mai are același apetit pentru lucrările acelea – nu mai are același apetit pentru nicio altă lucrare de artă –, însă

achiziția îi va oferi un dram de satisfacție, dat fiind faptul că deține deja seriile complete Kavafis și *Rake's Progress.* De asemenea, achiziția echivalează cu o mică și târzie recompensă oferită unui prieten ale cărui ultime mesaje au fost lăsate fără răspuns.

Trei după-amiezi mai târziu, Darius oprește într-un BMW Seria 3 alb, executând o mică derapare ostentativă pe pietrișul din fața reședinței Antioch, după care etalează o cămașă veche din denim, arsă de soare, precum și o mapă conținând lucrări de artă în valoare de 75.000 de euro, atârnată pe umăr, de parcă ar fi adus câteva acuarele reprezentând ponei din rasa New Forest, pictate la repezeală chiar în dimineața aceea.

Hervé își face apariția pe alee ca să-l măsoare pe intrus din priviri și ca să-i permită acestuia să-l măsoare *la rândul lui*, dar și ca să-i aducă la cunoștință că el se va afla undeva în interiorul clădirii pe tot parcursul vizitei. Considerând că tânărul bărbat este inofensiv, îl conduce înăuntru.

Philippe a apreciat greșit, așa că, în clipa în care Darius își face apariția, constată că acesta este mai tânăr cu zece ani decât se așteptase. Și îngâmfarea lui reprezintă o surpriză, fiind suficient de autoironică pentru a fermeca pe toată lumea, cu excepția persoanei care fusese centrul atenției înainte ca Darius să pătrundă în încăperea respectivă. Strânge mâna lui Philippe cu o exuberanță excesivă, făcându-l pe acesta să se simtă de parcă ar fi câștigat o competiție ale cărei reguli nu sunt întru totul clare. Se gândește să spună că trebuie să plece urgent ca să rezolve niște probleme neprevăzute, însă și-l și imaginează pe acest tânăr extrem de sigur pe sine fixându-l cu o privire vicleană și refuzând pur și simplu să-l creadă. În mod surprinzător, în vreme ce străbat încăperile reședinței, Darius face câteva remarci deopotrivă entuziaste și pertinente referitoare la operele lui Amyas Connell („S-a născut în Noua Zeelandă, dacă îmi aduc bine aminte"), pe care de fapt le-a căutat pe Google într-un bar în care s-a oprit să ia prânzul, așa că în momentul în care cei doi ajung să fie serviți cu ceai Darjeeling proaspăt făcut și cu prăjitură de rubarbă cu fistic, Philippe nu mai e atât de circumspect. Pune întrebările firești referitoare la moartea lui Bobby, iar Darius insistă puțin asupra câtorva amănunte morbide.

În momentul în care Darius își face apariția, Angelica aude

scrâșnetul slab al pietrișului și se apropie de fereastră ca să se uite, musafirii fiind în casa aceea o apariție rară. Sosirea tânărului care iese din mașina sport și extrage o mapă din portbagaj pare un prilej de distracție mai mare decât ar fi putut ea spera. În chip evident, nu este o persoană în slujba tatălui ei – un avocat, un bancher. Tânărul pare complet neimpresionat de casă și de grădină și ai zice că pășește pe propria moșie. Să fie posibil ca nou-venitul să fie un prieten de familie?

Felul în care arată nu are importanță. Este tânăr și bogat, vine din Marele Altundeva și arborează o atitudine care pare să spună că în compania lui se poate petrece orice. Dar, colac peste pupăză, se întâmplă să fie și aproape comic de chipeș – șolduri înguste, o chică bogată, de culoarea cafelei prăjite, o ușurință de felină în mișcări. Ea a citit despre fuga Lydiei Bennet cu George Wickham, despre Marie Melmotte, fata îndrăgostită de idiotul acela dezmățat, Sir Felix Carbury, însă știe prea puține lucruri despre lumea reală și este greu să recunoști o poveste când te numeri tu însăți printre protagoniști, așa că în momentul în care îi găsește pe Darius și pe tatăl ei stând la umbra vărgată a jardinierei care înconjoară terasa de pe acoperiș, Angelica trăiește deja într-un viitor imaginar în care el o scapă de toate neajunsurile vieții curente, iar conștiința faptului că aceste fantezii sunt pur și simplu ridicole nu le alterează în niciun fel dulceața.

Philippe se crispează imediat ce fata își face apariția. Dacă ar fi știut din timp câteva lucruri în plus despre Darius, ar fi exclus-o în chip explicit de la întâlnire. Fără să se gândească, îi spune „N-ar trebui să te afli aici”, luând supușenia fiicei lui de bună. Aceasta – își va da el seama mai târziu – este greșeala care schimbă totul: faptul că a provocat-o de față cu fiul lui Bobby.

Urmează un moment de totală încremenire. O ciocănitoare izbește – *ra ta-ta* – ca o mitralieră scoarța unui copac din grădină. Darius i se adresează Angelicăi calm, însă fără să accepte un refuz.

— Stai cu noi. Am auzit o grămadă de lucruri despre tine, îi spune, iar Angelica gândește, pentru prima dată, „La naiba cu tata”.

Își toarnă o ceșcuță de ceai și se servește cu o felie de prăjitură. E greu să-ți dai seama dacă mâinile îi tremură de emoție sau de teamă, pentru că ea se uită la Darius și știe, pur

și simplu, că amândoi s-au aliat împotriva tatălui ei.

— La ce școală mergi? se interesează Darius, cu toate că este destul de sigur, din câte a auzit, că de multă vreme fata n-a mai fost lăsată să se apropie de vreo școală. Sau universitate?

Fata degajă ceva de natură sexuală – și totuși fără nicio legătură cu sexul – care îl nedumerește. Nu arată de șaisprezece ani. Arată de douăzeci. Iar bârfele despre felul în care arată se vădesc a fi întemeiate. Ochii aceia fascinanți.

— Nu merg la școală.

— Prin urmare, ești condamnată să stai cu bătrânul tău tată, spune el uitându-se la Philippe și adresându-i acestuia un zâmbet cald, atoateștiutor, despre care amândoi bărbații știu că echivalează cu o provocare.

— Tatăl lui Darius a murit în urmă cu două luni, îi explică Philippe Angelicăi, încercând să preia din nou controlul asupra situației. Robert Koulouris? Sunt sigur că ți-l amintești. Darius a fost atât de amabil încât mi-a adus niște lucrări pe care Robert le-a căutat pentru mine.

Darius nu se uită la tatăl fetei. Darius se uită la Angelica. Este îmbătată de atâta atenție. Chipul lui exprimă ceva ce ea n-a mai văzut niciodată atât de aproape, ceva anarhic, vesel. Își dă seama – o simte – că el o place la nebunie. Nu are nici cea mai vagă idee cum funcționează astfel de lucruri. Cum ar fi să sară amândoi în mașină, să dea cu spatele pe pietriș, să pornească în trombă pe alee și să nu se mai întoarcă acolo niciodată?

— Ar trebui să vii la o plimbare cu mașina, îi spune Darius.

Oare băiatul acela îi poate citi gândurile cu atâta limpezime?

— E o zi superbă. Am putea ajunge pe litoral într-o oră.

De fapt, el habar n-are cât i-ar lua să ajungă pe țărmul mării și nici cum arată coasta în regiunea în care se află. Plimbări pe măgăruși și șezlonguri? O rafinărie de petrol?

Angelica trage scurt aer în piept, pentru a-și controla vocea, și spune calm:

— Mi-ar face mare plăcere.

Îi poate povesti pe drum. Nu adevărul – nu va fi niciodată în stare să-i spună adevărul –, însă o rudă apropiată a acestuia. Suficient să-i dea de înțeles cât de recunoscătoare îi este și să-i garanteze faptul că nu o va aduce niciodată înapoi acasă.

Doar că interesul sexual al lui Darius a și început să se risipească. Își dă seama că fata este fragilă și că are nevoie de

ajutor. O oră petrecută în compania ei ar putea fi ceva distractiv, însă trei s-ar transforma într-un iad. În momentul acela, sentimentele Angelicăi sunt amestecate. Ceea ce animă toată această dramoletă sunt reacțiile tatălui ei. Poate că Darius nu știe nimic despre Kokoschka sau Balthus, însă în felul lui este un vânzător la fel de bun ca răposatul său tată, așa că nu dorește să părăsească o confruntare din care crede că va ieși câștigător.

— Mă tem că așa ceva nu este posibil, spune Philippe.

— De ce nu? întreabă Angelica.

Imaginația ei buimacă a luat-o între timp pe coclauri. Se și vede în compania lui Darius, stând amândoi în fața unui foc de lemne, undeva în Norvegia sau în zona deluroasă a Scoției – unul dintre locurile acelea reci, umede, pe care tatăl ei le urăște. Dincolo de fereastră, dunga argintie a unui curs de apă împarte în două niște munți învăluiți în ceață. Mâna lui Darius a cuprins-o de umeri.

Philippe nu este obișnuit să fie furios și, cu atât mai puțin, să-și controleze furia de față cu oameni străini. Ar vrea să-l cheme pe Hervé, însă dacă ar face asta ar însemna că și-ar recunoaște înfrângerea într-un chip prea evident pentru acest cocoșel țanțoș.

— Mă tem că acum va trebui să ne părăsești.

Angelica simte cum i se umezesc ochii. Darul îi este luat înainte să fi avut ocazia să-l deschidă.

— Tati…

— Liniște, îi spune Philippe și se ridică în picioare.

Darius execută un mic număr de pantomimă foindu-se în scaun și lăsându-se pe spătar ca să se facă și mai confortabil. Philippe se calmează. Băiatul îi va mânca ceva timp, însă în cele din urmă va pleca. Nu are niciun motiv să rămână.

— Tati, de ce faci asta?

Angelica are dezolant de puține arme la îndemână.

— Tatăl tău este gelos.

Abia în clipa în care Darius pronunță cuvântul, acel cuvânt – nu *protector,* ci *gelos* – Philippe își dă seama cât e de bine ales. Gelozie de natură sexuală. E ca și cum ai băga mâna într-o cutie întunecată și ai atinge ceva rece, lipicios și viu.

— Domnule Koulouris…

Sună ca naiba.

— Darius… se corectează Philippe, apropiindu-se până ajunge la un numai centimetru de vârful ghetelor Chelsea maronii, văcsuite, ale lui Darius.

E posibil ca Philippe să fi evaluat greșit situația? E posibil ca totul să se termine cu o încăierare?

Darius se uită la Angelica. Fata e gata să izbucnească în lacrimi. Nu așa ar fi trebuit să arate aventura pe care a căutat-o. Ceva e foarte putred în casa asta și, dacă mai rămâne, îl vor prinde și pe el. Se ridică în picioare.

— Philippe.

Își întoarce privirea de la tată la fiică.

— Angelica… A fost o adevărată plăcere.

O privește țintă pentru a nu lăsa loc de îndoială că ultima propoziție i-a fost adresată numai ei.

— Regret nespus că nu mai pot rămâne.

Se întoarce din nou cu fața către tatăl ei.

— Vă las gravurile. Dați-mi de știre dacă vă răzgândiți. Vă voi trimite factura mai târziu.

Un gest final perfect – cavaleresc, hotărât, imperturbabil, categoric. Doar că trebuie să plece înainte ca Angelica să răbufnească.

— Nu e nevoie să mă conducă cineva.

Se îndreaptă spre țărmul mării. Nicio rafinărie de petrol, niciun măgăruș, niciun șezlong. Parcul Lepe Country – câteva mașini, un șir de pini scoțieni, un cer cenușiu și un vânt rece, bine-venit, care-i limpezește gândurile. Se zărește și o ceainărie pătrată, vopsită în bleu ciel, cu niște ferestre mari, dreptunghiulare, dând către plajă. Comandă o ceașcă de ceea ce englezii numesc „ceaiul muncitorului” și un sandviș cu maioneză. Pentru a-și reveni, are nevoie de o cură de normalitate – un lucru pe care în mod obișnuit l-ar disprețui. Nu va permite ca închipuirile cele mai cumplite să-i acapareze ecranul conștiinței. Astfel de lucruri se petrec cu precădere în școlile cu internat și în căminele destrămate. Nu în societatea pe care o frecventează el.

Își rezervă o cameră la hotelul Viceroy din Winchester. Un rococo provincial, de ceainărie, dar și clientela lasă puțin de dorit. Există o diferență între a te îmbrăca neglijent și a te îmbrăca sărăcăcios, iar lumea a ajuns să nu mai observe această distincție. La bar se află doi bărbați îmbrăcați în

tricourile clubului de fotbal Arsenal, făcute dintr-un material sintetic oribil. Fereastra dormitorului dă către o peluză pe care trei amorași urinează într-un bazin circular din marmură, agitând încoace și încolo o cutie goală de Carlsberg. Face un duș, își schimbă hainele și coboară la parter. Meniul pare puțin cam exagerat (Darius comandă piept de porumbel cu asparagus, piersici și alge de mare), însă este realizat cu măiestrie. După cină, se așază pe o bancă aflată la capătul peluzei și fumează niște Sobranie Black Russian. Și-a imaginat că va trimite e-mailuri prietenilor, postând câteva imagini ale celebrei reședințe – poate chiar o fotografie a celebrei sirene înseși – pe contul lui privat de Instagram, după care, dată fiind absența aproape garantată a vieții de noapte locale, și-a propus să se bucure de un somn odihnitor înainte de a porni în zori înapoi către Atena. Își dorește să fi condus direct către aeroportul Heathrow, ceea ce ar fi însemnat că acum s-ar fi aflat deja la bord, iar lucrurile nu ar mai fi depins în niciun fel de el. Doar că o adolescentă se află în suferință, iar Darius simte pentru prima dată în viață că nu-i poate întoarce, pur și simplu, spatele. Privirea disperată pe care i-a adresat-o înainte ca el să se răsucească pe călcâie și să plece. S-a comportat nedemn și, departe de a consemna o victorie, plecarea a fost în realitate o rușinoasă acceptare a propriei înfrângeri.

Dă peste cap un espresso dublu ca să contracareze efectele Malbec-ului și numai în momentul în care se află în mașină începe să se întrebe ce anume va face atunci când va ajunge la destinație. În momentul în care parchează mașina pe drumul public de la capătul aleii, încă nu are un răspuns la această întrebare. Totul pare că se desfășoară într-un univers subacvatic, culorile dispărând una câte una în vreme ce lumea se cufundă în întuneric. Va cere să stea de vorbă cu Angelica între patru ochi. Și dacă Philippe nu va permite acest lucru…? Pietrișul de pe alee este aberant de zgomotos sub tălpile ghetelor sale, așa că se strecoară pe lângă copaci. O pânză uriașă de păianjen i se lipește de față. Darius tresare, încercând să o dea la o parte. După ce bătăile inimii i se mai domolesc, continuă să urce povârnișul, efectuând un zigzag constant printre trunchiurile albe de pin și bazându-se aproape în totalitate pe simțul tactil pentru a se putea orienta mai departe. În fața lui se întrezăresc fâșii lungi de cer violet. Darius pășește

pe peluză. Patru dreptunghiuri gălbui luminează, asemenea ușilor deschise ale unei sobe, corpul clădirii principale. Frunzele de palmier de deasupra capului par tot atâtea paloșe negre. Simte miros de grozamă, creozot și fosă septică. Continuă să înainteze pe marginea peluzei, pregătit să se strecoare înapoi printre copaci în cazul în care mișcările lui vor declanșa aprinderea vreunei instalații nocturne. Urcă cele douăsprezece trepte de ciment. Singurele zgomote sunt propria respirație și scrâșnetul slab al pietrișului de sub tălpi.

Tresare din nou. Angelica se află în patio, stând cu spatele la perete în colțul de umbră aflat între două geamuri mari, luminoase, își ține capul în palme. N-a ieșit să se bucure de aerul răcoros al serii; a fost dată afară sau se ascunde de tatăl său.

— Hei! șoptește el.

Nicio reacție. Darius repetă chemarea, ceva mai tare de data aceasta. Fata își ridică privirea, icnește surprinsă și se îndepărtează de el mergând cu spatele. Darius pășește în lumină.

— Angelica. Eu sunt, spune el ținându-și palmele deschise departe de corp. N-am avut nici cea mai mică intenție să te sperii.

Angelica se liniștește. Darius face câțiva pași către ea și se ghemuiește, de parcă fata ar fi o pisică pe care el nu vrea s-o ia prin surprindere.

— Am venit să-ți spun că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme, continuă el, după care face o pauză.

N-a venit să spună că-i pare rău. Trebuie să gândească limpede. E posibil să aibă foarte puțin timp la dispoziție.

— Am venit să mă asigur că ești bine.

Se sprijină și el cu spatele de același perete, cam la un metru distanță de ea, prietenos și-ar dori, însă nu băgăcios. Acum poate observa că fata nu este deloc bine, fiindcă între timp pe tâmplă i-a apărut o rană lipicioasă. Și-a petrecut părul pe după ureche pentru a nu-l năclăi de sânge.

— Te-a lovit.

Peste dealuri abia dacă se zăresc câteva luminițe. Cei doi ar putea să se afle la sute de kilometri depărtare de prima așezare omenească.

— Te-a lovit.

— Am căzut.

— Te-a lovit, repetă el, cu mai multă delicatețe în glas de data aceasta, vrând de fapt să zică „Mie îmi poți spune”.

Doar că fata a rostit adevărul. Philippe n-o lovește niciodată. Nu e prost. A venit în camera ei la aproximativ o oră după plecarea lui Darius. A făcut-o „curvă” și „nenorocită ordinară”. Ea n-a spus nimic. Tactica ei este întotdeauna aceea de a se face mică și de a-și ține gura, așteptând ca furtuna să se domolească. Tatăl său și-a cerut apoi scuze. A spus că era supărat și că n-ar fi trebuit să-și reverse furia asupra ei. A mai spus că fusese numai vina lui că îl lăsase pe acel „marțafoi filfizon” să-i intre în casă. Apoi a zis: „Acum suntem în afara oricărui pericol”, i-a cuprins ceafa cu palmele și a dat să o sărute.

Ceva mai devreme, când îl alungase pe Darius din casă, tatăl ei aruncase ceva de preț. Lăsase de înțeles că ar fi în stare să facă absolut orice ca s-o oprească pe ea să aibă lucrul pe care și-l dorea cel mai mult pe lume. În sufletul ei se amestecaseră emoții pe care nu le putea nici numi, nici exprima. Se simțise de parcă ar fi suferit de friguri. Își zgâriase brațele cu unghiile și găsise o oarecare alinare în durere, în făgașele pe care și le săpase în piele și în sângerarea care se produsese în cele din urmă.

Așa că mai târziu, în momentul în care tatăl ei a încercat să o sărute, Angelica s-a zvârcolit – gest pe care nu-l mai făcuse niciodată. El a prins-o de antebraț, scrâșnind: „Habar n-ai despre ce este vorba aici”, iar furia pe care o ascunsese mai devreme cu atâta grație a răbufnit incontrolabil. Ea s-a eliberat smucindu-se a doua oară, s-a împiedicat și s-a izbit cu capul de coloana din lemn a baldachinului. Preț de o clipă, a leșinat – iar în momentul în care și-a revenit, s-a trezit cu fața lipită de covorul însângerat.

Acum, că Darius se întorsese, fata nu se simțea defel mulțumită – ci înspăimântată și confuză. Aceste șocuri și răsturnări de situații constituie materia din care este făcută viața altor oameni. Ce caută el aici? Tatăl ei se află în casă, încercând fără doar și poate să curețe, stângaci, sângele îmbibat în covor, având lângă el un lighean de apă cu săpun și niște cârpe și sperând că personalul nu-și va da seama despre ce era vorba.

— Angelica…?

Ea își atinge cu degetele tâmpla rănită.

— Chestia asta nu contează.

Trebuie să profite de ocazie. Au trecut deja șaisprezece ani și, dacă va pierde acum această ocazie, s-ar putea să nu mai întâlnească nicicând o alta.

— Va trebui să mă ajuți, spune ea pe jumătate implorând disperată, pe jumătate cerând pur și simplu.

Nici măcar nu-și mai recunoaște vocea.

— Da. Te voi ajuta.

Pentru numele lui Dumnezeu, în ce s-a băgat? Trebuie să se gândească bine înainte de a face ceva, însă trebuie s-o facă repede. O va duce pe fată la un spital. Cu siguranță trebuie să existe unul în Southampton. O prietenă a unei prietene este avocat penal în Londra. Va reuși să obțină numărul ei de telefon cu destulă ușurință. Avocata îi va ajuta – sau cunoaște pe cineva care-i va putea ajuta.

— Haide. O să reușim, spune el întinzându-i o mână.

Spre surprinderea ei, Angelica începe să plângă.

— Am crezut că m-ai abandonat.

Darius simte brusc un ghimpe de îndoială. Să fie posibil ca fata să aibă probleme mintale? Poate și-o fi provocat ea însăși rana? Să fie posibil să stea ascunsă de ochii lumii pentru că pur și simplu nu-i poate face față?

Doar că fata își revine, apucă mâna întinsă a lui Darius, se ridică în picioare și spune cu un glas limpede:

— Știu că este ceva dificil și periculos pentru tine, însă, sincer îți spun, nu cred că mai pot sta aici.

N-are voie să rămână impasibilă. Acesta este momentul spre care tindea întreaga ei viață. Vor face acest pas împreună: ea și Darius. Vor îndrăzni să-l facă.

— Trebuie să ne mișcăm repede pentru că, dacă tatăl meu nu mă caută în clipa asta, cu siguranță o va face în curând.

Darius nu-i poate vedea fața. Silueta fetei acoperă fereastra luminată, însă o aude cum icnește brusc și își dă seama că ceva nu este în regulă înainte să audă în spatele lui țăcănitul unui zăvor, urmat de fâsâitul unei uși glisante. Trebuie să fie tatăl ei. Cine altcineva ar putea fi? Se întoarce încet, ca să arate că nu este tulburat. Decizia lui este însă greșită. Philippe a avut deja timp să înalțe ceva deasupra capului, iar Darius nu apucă decât

să ridice o mână ca să se protejeze. Obiectul aflat deasupra capului lui Philippe este vătraiul care cu o clipă mai devreme s-a aflat lângă șemineul din camera de zi. Atacatorul izbește cu putere și toți trei aud cum brațul lui Darius se frânge în urma impactului, la jumătatea distanței dintre cot și umăr, fractura deschisă conturându-se cu claritate pe sub cămașă. Durerea încă nu s-a instalat, însă Darius nu-și mai poate folosi mâna. Philippe ridică vătraiul pentru a aplica următoarea lovitură. Angelica scoate un țipăt – „Nu!” – și curgerea timpului încetinește, așa cum se întâmplă pe durata tuturor evenimentelor cumplite – mașina aflată în aer, cu roțile în sus, copilul căzând de pe balcon înainte de a se izbi de trotuar. Îl vede pe Darius cum face un pas înapoi, însă nu-l poate preveni la timp, așa că e nevoită să asiste la momentul în care piciorul lui calcă pe lângă marginea patioului cimentat. Darius își pierde echilibrul și, incapabil să-și miște ambele brațe ca să se salveze, se prăbușește rostogolindu-se la vale pe iarbă, până ajunge pe peluza întunecată. Tatăl ei se oprește preț de o clipă, după care aleargă pe povârniș pe urmele băiatului, ținând vătraiul în mână.

Darius este mai voinic decât ar da de înțeles aspectul lui de filfizon. Trei adolescenți care încercaseră cu un an în urmă să-i fure portofelul și telefonul în cartierul Marais din Paris se văzuseră nevoiți să se retragă plini de sânge și de vânătăi, însă acum Darius stă prăvălit pe spate și nu-și poate folosi o mână. În plus, n-a mai întâlnit niciodată o persoană atât de hotărâtă să facă rău unei alte ființe umane. O aude pe Angelica țipând. Glasul ei pare că vine de foarte departe. Philippe se oprește deasupra lui Darius, luându-și avânt pentru a doua lovitură, decisivă, absolut necesară – rahatul ăsta spilcuit este dispus să distrugă două vieți din simplul motiv că nu o poate avea pe Angelica. El este întruchiparea motivului pentru care Philippe n-o poate lăsa pe fată să iasă în lume, genul de bărbat care-și închipuie că poate pune mâna pe orice-și dorește. Furia lui Philippe este de-a dreptul însuflețitoare.

— Tati, oprește-te! Te rog, oprește-te! țipă Angelica.

Darius lovește cu putere glezna lui Philippe, făcându-l pe bărbatul mai vârstnic să cadă într-o parte. Apoi se ridică în capul oaselor cu ajutorul mâinii sănătoase, după care reușește să se ridice din nou în picioare. Durerea a început să se facă simțită,

iar el trebuie să-și susțină brațul rupt de parcă ar fi vorba despre un coș plin cu ouă. Se oprește. Se simte amețit. Dacă o va lua acum la fugă, va cădea. Nu trebuie sub niciun chip să se uite la brațul rupt. Philippe se ridică și el în picioare. Chiar dacă e amețit, Darius nu are de ales. Clătinându-se, dar rămânând în picioare, aleargă spre șirurile de palmieri și de pini. Ajunge la marginea peluzei și își dă seama că ar fi o prostie să se întoarcă pe drumul pe care a venit. În mod evident, nu cunoaște grădina la fel de bine ca Philippe. Acum este însă prea târziu. Se strecoară în întunericul care domnește printre copaci și, după numai câțiva pași, se izbește de un trunchi, prăbușindu-se într-o parte, pe pământ. Acum durerea năvălește cu toată intensitatea. Metal topit turnat peste un os rupt. Ochii i se umplu de puncte luminoase, de parcă s-ar uita la ecranul plin de purici al unui televizor vechi. Preț de o clipă, se simte absent din această lume, iar când își revine, aude foșnetul discret al unui picior călcând pe covorul de cetină căzută. Nu poate vedea nimic. Știe însă că Philippe se află foarte aproape de el. Al doilea pas. Nici urmă de vătrai. Oare tatăl Angelicăi a revenit la sentimente mai bune sau face doar o pauză ca să-și țintească mai bine victima? Darius nu are cum să se ridice fără să se rostogolească în față, devenind în felul acesta și mai vulnerabil. Încearcă să spună ceva, însă în clipa în care inspiră, simte capetele frânte ale osului din antebrat cum se freacă unul de celălalt, iar durerea îi consumă până și ultimul strop de energie.

— Rahat arogant ce ești, spune Philippe. Ești atât de plin de tine. Nu înțelegi absolut nimic. Despre mine. Despre fiica mea.

Spunând asta, Philippe trage adânc aer în piept, iar Darius știe că acum e momentul în care bărbatul aflat deasupra lui ridică vătraiul mult deasupra capului, de parcă ar fi vorba de un topor cu care s-ar pregăti să crape un buștean.

•

Pentru câteva clipe, viața ei este un iad. O să-l vadă pe tatăl său cum îl ucide pe Darius, crăpându-i capul în fața ochilor ei, iar ea nu poate face nimic pentru a preveni toate asta. Mâna ruptă a lui Darius arată înfiorător. Este evident că tânărul n-ar putea ieși biruitor din niciun fel de luptă. Apoi tatăl ei cade, iar Darius se ridică în picioare, lăsându-i impresia că are în sfârșit șansa de a scăpa dacă fuge. Doar că între timp și tatăl său s-a ridicat și el, iar Darius se face nevăzut printre copacii aflați la

capătul de jos al grădinii. Apoi și tatăl ei dispare printre copacii aceia. Pe urmă, liniște. Lumea pare încremenită. Dacă nu și-ar simți inima bătându-i mai să-i sară din piept, ar spune că tocmai a ieșit afară ca să respire aerul răcoros al serii. Darius? Tatăl ei? Oare toate acele lucruri să fi fost, într-adevăr, aievea? Se simte stânjenită, de parcă ar povesti întâmplările unei a patra persoane, iar aceasta i-ar zâmbi cu indulgență, ascultând născocirile ei provocate de o imaginație exacerbată. Astfel de lucruri nu sunt, pur și simplu, cu putință – nu în lumea oamenilor ca ei.

Fata își ridică privirea. Norii s-au spulberat, dezvăluind privirii o lună aflată probabil în ultimul pătrar. Craterele acelea – să fie niște vulcani stinși sau urmele unor meteoriți? Cândva știa răspunsul la această întrebare, însă acum nu și-l poate aduce aminte. Numai dacă inima ar înceta să-i mai bată cu atâta putere. O vulpe schelălăie undeva în depărtare. Darius se întorsese la ea ca să o ia de acolo. Nu poate lega această realitate de nimic altceva.

Apoi aude un zgomot, un bufnet slab venind dinspre copacii aflați în partea de jos a grădinii. Urmează un al doilea bufnet, apoi al treilea. Ar putea fi vătraiul izbindu-se de trunchiul unui copac. Ar putea fi sunetele produse de vătraiul care lovește capul unui om. Angelica se apleacă și vomită în patio. Ce mai ciudățenie! Nu se simte rău. De fapt, nu simte nimic. Nu gândește. Trupul ei reacționează la ceva ce mintea ei refuză să accepte.

După un lung răstimp, în întunericul care domnește la capătul peluzei, se conturează silueta unui bărbat pășind agale în direcția casei. O fi Darius?

Este tatăl ei. Dacă Angelica ar fi fost o altă femeie, ar fi fugit probabil, însă a fugi este o abilitate pe care ei nu i s-a permis niciodată să o învețe. A fugi înseamnă că există un lucru de care îți dorești să te îndepărtezi. Ea nu se poate imagina pe sine singură, într-un alt loc. Din punctul ei de vedere, dincolo de aceste dealuri întunecate care se înalță în apropiere poate fi la fel de bine Nunavut. Sau Coasta Scheletelor. Carene ruginite și cadavre uscate de arșiță. Sau Pentapolis ori Efes.

O tristețe cumplită o învăluie, de parcă ar sta culcată sub o saltea pe care cineva așază nenumărați bolovani. De asemenea, se simte extrem de obosită. Își șterge cu mâneca un strop de

vomă rămas în colțul gurii.

Tatăl ei urcă treptele de ciment ținând în mână vătraiul. Cămașa lui albă este ruptă și murdară de pământ. Angelica e sigură că o s-o omoare. Tot ce speră este să o facă repede.

— Du-te-n camera ta.

Mai târziu, ea va rememora această scenă și o va considera un monument de cruzime – faptul că a lăsat-o să-și vadă de viață la fel ca înainte. Nu face nicio mișcare.

— Du-te, spune el pe un ton ceva mai hotărât de data asta.

Fata se întoarce pe călcâie și pășește pe ușa de sticlă. Tatăl ei o urmează înăuntru. Angelica se îndreaptă către holul de la parter. În vreme ce urcă treptele, îl aude pe tatăl ei vorbind la telefon:

— Hervé? Am nevoie să faci ceva pentru mine… Da. Acum.

Angelica deschide fereastra dormitorului și se sprijină de pervaz. În lumina lunii, silueta clădirii se profilează pe peluza din spate, iar în mijlocul ei se zărește trapezul contorsionat format de lumina care năvălește din încăpere, iar în acel trapez se poate distinge silueta unei fete. E greu de spus care dintre cele două este mai reală: fata în carne și oase sau cea din umbră? Lilieci își flutură aripile în întuneric, țâșnind prea rapid ca să poată fi urmăriți cu privirea. Nopțile lor sunt pline de chițăieli și ecouri. Universul sunetului aflat în interiorul universului luminii. O lungă bucată de vreme nu se petrece nimic. Angelica aude undeva în depărtare zgomotul unor anvelope călcând pe pietriș. Uși trântite. Uși care se trântesc din nou. Anvelope pe pietriș.

Darius e mort – sau a fugit. Ea nu știe care dintre cele două posibilități e mai cumplită. Poliția nu va interveni nici măcar dacă va fi chemată s-o facă. Asemenea doctorilor, asemenea avocaților, polițiștii sunt niște funcționari. A mai văzut asta și cu alte ocazii. Legea se înclină în fața bogăției. Așa funcționează lumea. Încearcă să plângă, însă simte că s-a detașat de aceste lucruri, are impresia că e insensibilă, goală pe dinăuntru.

Este prima noapte, după multă vreme, în care tatăl ei nu i se strecoară în dormitor. Ar trebui să se simtă ușurată. În loc de asta, se simte speriată și abandonată. Se detestă pe sine pentru aceste sentimente. Nu poate dormi. Rana de la tâmplă a făcut crustă, însă durerea încă pulsează odată cu bătăile inimii. Stinge toate luminile și se ghemuiește în spațiul dintre dulap și perete, îmbrățișându-și genunchii și legănându-se încetișor înainte și

înapoi pentru a se calma. Casa pârâie și pocnește. Vulpea schelălăie din nou. Fâșii de nori luminați de razele lunii își schimbă forma pe măsură ce trec prin fața ferestrei fără draperii. Din când în când, luminița de poziție aflată pe aripa câte unui avion călătorește pe cer în sens invers, iar prin capul ei trece același gând care îi trecea prin minte și când era mică, anume că luminița aceea este de fapt mama ei, transformată de Dumnezeu într-o stea.

Se luminează de ziuă. Personalul își face apariția la ora opt. Angelica se simte epuizată și distrusă, însă suficient de sigură că se află în afara oricărui pericol ca să poată coborî la parter pentru micul dejun. Îi spune lui Dottie că în seara precedentă a căzut în baie și s-a lovit la tâmplă. Dottie clatină din cap. Oricine altcineva s-ar pune chezaș că Dottie privește această poveste cu scepticism, însă Angelica n-a învățat niciodată să perceapă conversația purtată îndărătul unei conversații. Mănâncă omletă cu pâine făcută cu maia și bea o cafea neîndulcită. Spune apoi că o doare capul. Dottie îi întinde două pastile de paracetamol. Tatăl ei intră în încăpere, iar Dottie se strecoară afară, pretextând că are treabă. El îi spune fiicei sale că îi pare nespus de rău, însă nu specifică pentru ce anume.

Își face apariția în camera ei pe seară. O dezbracă. Îi spune că o iubește. Ea își abandonează trupul. La urma urmelor, acesta este doar un animal care îi găzduiește mintea. Ea pătrunde în acel ținut cețos, de graniță, dintre vis și poveste. Angelica se află undeva sus, în fortăreață, departe de armatele prinse în luptă pe câmpia care se întinde la poalele acesteia. Ea țese o altă lume. Și chiar aici, în colțul tapiseriei, se află Darius ținându-se de brațul rănit în vreme ce înaintează cu pași repezi pe alee, îndreptându-se către drumul principal, acolo unde este cât pe ce să fie lovit de camioneta hodorogită a unui fermier care frânează cu un scrâșnet în fața lui. Oile behăie. Zgomot de copite râcâind o suprafață de metal.

•

O crenguță uscată pocnește în apropiere. Cei doi bărbați încremenesc. Darius e culcat la pământ. Philippe stă cu vătraiul ridicat deasupra capului. Bezna care se întinde între trunchiurile copacilor este de nepătruns. O altă crenguță plesnește. Cineva – sau ceva – foarte mare stă foarte aproape de cei doi. Se simte miros de păr ars și de pivniță. Se aude o respirație adâncă,

regulată, asemănătoare celei produse de un plămân de oțel[22]. Apariția este prea mare ca să poată fi vorba despre o ființă omenească, însă până și cerbul cel mai puternic ar fi țâșnit deja din locul acela. Lui Darius nu-i pasă ce anume este creatura aceea. Singurul lucru care contează este că a reușit să-i distragă atenția lui Philippe. Cu mâna teafără, se prinde de o creangă joasă. Există un perete de foc pe care l-ar putea străbate dacă își dă toată silința și dacă se mișcă repede. Geme ca un halterofil, reușind să se ridice. Durerea este de neînchipuit. S-a ridicat în picioare. Își ține brațul rupt lipit de corp și pășește printre copaci, apoi pe pietriș. Începe să se îndrepte cu pași repezi către drumul principal.

Nu e în stare să conducă. Se află la opt kilometri de Winchester și se apropie miezul nopții. Va trebui să bată la ușa cuiva sau să se ascundă pe un câmp. Ca și cum ar fi răspuns nevoilor lui stringente, gardul viu aflat de cealaltă parte a șoselei începe să strălucească. Grăbește pasul, temător să nu ajungă prea târziu, acum se află la porți, dă năvală pe șosea și este cât pe ce să fie lovit de camioneta hodorogită a unui fermier care frânează cu un scrâșnet în fața lui. Aude oi behăind și zgomot de copite râcâind o suprafață de metal. Șoferul se apleacă peste geam – țigară, șapcă, un fel de erupție în colțul gurii.

— Urcă odată!

Pare un tată obosit recuperându-și fiul adolescent de la o petrecere. Darius nu-și poate convinge mâna stângă să abandoneze brațul drept pentru a deschide portiera camionetei, așa că șoferul iese afară, clătinând plictisit din cap. Se zăresc câteva capete mici, îmblănite, îndărătul gurii de aerisire zăbrelite aflată în partea din spate a vehiculului.

— Hopa sus, amice.

Șoferul trage un ultim fum din țigară și aruncă mucul, cu un bobârnac, în întunericul care-i înconjoară. Darius își strecoară pe rând picioarele în cabina camionetei. Fermierul trântește portiera din dreptul lui Darius și ocolește capota stropită cu noroi. Prin geamul din dreptul șoferului, Darius zărește o mogâldeață apropiindu-se cu repeziciune de ei de-a lungul aleii. Nu știe dacă e Philippe sau creatura aceea nevăzută, hotărâtă

[22] Incintă tubulară în care erau ținuți pacienții afectați de poliomielită incapabili să respire singuri.

să-i facă și lui ceea ce probabil i-a făcut deja lui Philippe. Șoferul urcă în cabină, trântește portiera din dreptul lui și repornește motorul astmatic al camionetei. Ceva însângerat și înspăimântător se zărește fulgurant dincolo de șapca fermierului, discurile de ambreiaj scrâșnesc iritate, punând cu o smucitură vehiculul în mișcare, în vreme ce oile continuă să râcâie podeaua și să behăie în spatele celor doi.

Șoferul îl măsoară pe Darius cu privirea și râde hâtru:

— Se pare că ai avut parte de o noapte pe cinste.

Darius se întreabă dacă nu cumva bărbatul de lângă el e băut.

— Vă mulțumesc. Vă mulțumesc că v-ați oprit.

Își sprijină din nou capul de tetiera sfâșiată, din imitație de piele, se detașează de lumea înconjurătoare și tot ce mai percepe e durerea arzătoare pricinuită de rană până în clipa în care este dus cu targa mobilă într-un salon cu perdeluțe al Spitalului de Urgență Southampton General. Cerculețele care prind perdeaua se freacă cu zgomot de bara metalică și o asistentă durdulie se apleacă peste el. Are părul violet și și-a ras trei dungulițe pe sprânceana stângă. Darius privește în jur. Singurele urme ale bunului samaritean sunt un iz slab de bălegar și cele câteva pete de origine agricolă de pe pantalonii lui de bumbac atârnați pe scaunul portocaliu din plastic pe care se află și cămașa lui, care pare tăiată cu foarfecă. Două sute de lire sterline, cumpărată de la un magazin Louis Vuitton.

— Deci, ce-ai pățit? îl întreabă asistenta.

— Cineva a încercat să mă ucidă, îi răspunde el.

— Asta nu-i frumos, este? continuă ea.

Darius se întreabă dacă e o expresie locală. Asistenta îi administrează patru picături de diamorfină nazală, după care își face apariția un doctor. Bărbatul pare genul „profesorului nebun” – creștet pleșuv, păr cârlionțat, ochelari rotunzi, accent polonez sau pe-acolo. Studiază mâna ruptă a lui Darius, clătinând mulțumit din cap, ceea ce îl face pe Darius să se simtă vag mândru că s-a pricopsit cu o rană adevărată. Ar trebui să anunțe poliția, însă diamorfina începe să-și facă efectul, iar timpul devine o pastă vâscoasă. Apare o altă asistentă, împingând un cărucior. Înainte de operație, îi vor pune mâna în ghips. I se așază o mască pe față și i se spune să inspire cât mai puternic și cât mai des, în vreme ce ei îi îndreaptă osul, așa că Darius inspiră și expiră, inspiră și expiră și un balon mare, alb, îl

ridică în aer, astfel încât el se uită acum de sus la o întreagă lume, de parcă aceasta ar fi cel mai mare și mai detaliat joc cu trenulețe din istorie. Jos, undeva foarte departe, un Darius micuț zace într-un pătuț de spital. Micul profesor nebun trage de încheietura mâinii micuțului Darius așa cum un docher trage de un odgon ca să aducă un remorcher pe chei, în vreme ce a doua asistentă udă fâșii de ghips într-un vas metalic în formă de rinichi, înfășurându-le apoi în jurul micului braț al lui Darius. Asta îi amintește cum făcea *papier màché* la școală.

— Înc-un pic.

Apoi masca este îndepărtată, aerul iese din balon și Darius coboară cu repeziciune, cei doi Darius sunt recombinați, iar el se simte cu adevărat rău. Vomită într-un recipient din carton ieftin, gri, pe care o asistentă i-l ține sub bărbie. Porumbel, sparanghel, piersică și alge marine. Pierde noțiunea timpului. La un moment dat, i se administrează niște medicamente, apoi este dus în sala de operații, acolo unde profesorul nebun discută aprins cu un alt doctor dacă Real Madrid sau Bayern München va fi echipa care va câștiga Liga Campionilor UEFA. Celălalt doctor strecoară o canulă în îndoitura cotului de la mâna sănătoasă a lui Darius, sfătuindu-l pe pacient să numere până la zece, scenă de care Darius era convins că se întâmplă numai în filme. Ajunge la șapte și se dezmeticește brusc, îngrozit că anestezicul nu-și face efectul și că urmează să fie tăiat pe viu; doar că tavanul arată diferit și încăperea este diferită, iar brațul lui este acum imobilizat într-un tub făcut parcă dintr-un covor pietrificat, de culoarea ardeziei. În salon se află un al treilea doctor, însă acesta este îmbrăcat în negru și miroase a salvie și a sare de mare. O alarmă slabă începe să sune în creierul lui Darius. Se luptă cu straturile suprapuse de somn lăptos. Nu-și amintește cum trebuie să-i ordoni propriului trup să se ridice într-o rână. Scalp ras, cămașă albă, costum cenușiu. Bodyguardul-asistent personal care l-a întâmpinat pe alee. Iisuse Hristoase. Brusc, se trezește. Bărbatul a desfăcut partea de sus a unei pungi de ser fiziologic atârnate de un stativ și golește în interiorul acesteia conținutul unei sticluțe maronii.

Darius agită prin aer mâna pusă în ghips. Aceasta seamănă mai degrabă cu un fel de înotătoare rudimentară decât cu o mână, însă este grea și tare. Stativul se răstoarnă, iar canula este smulsă, tubul prelung țâșnind către tavan precum nailonul

unei undițe lansate la apă, împroșcând în aer un arc de lichid însângerat. Bărbatul ras în cap rămâne calm. Darius își agită din nou mâna, însă bărbatul face un pas înapoi, așa cum ai face un pas înapoi pentru ca pantofii să nu-ți fie udați de următorul val prelins pe nisipul plajei.

— Ne vedem mai târziu.

Spunând asta, bărbatul se întoarce cu spatele și părăsește încăperea.

Durerea din brațul lui Darius este cu adevărat neplăcută. Își amintește că sub ghips se află un os frânt în urma unei lovituri de vătrai. Așteaptă ca durerea să se mai domolească. Încăperea se rotește în direcția greșită, nu ca un sens giratoriu, ci ca o tiribombă. Se prinde de marginea de metal a patului până când vertijul încetinește, apoi se oprește. Cealaltă mână îi sângerează în locul de unde s-a desprins canula. În dreapta lui se află un pat gol și alte două lângă peretele opus. Se zăresc mai multe aparate medicale a căror utilitate este imposibil de ghicit. Se aude un bâzâit grav, de laborator științific. Punga cu ser fiziologic continuă să-și reverse conținutul pe gresie. Darius se ridică în picioare, simte cum se clatină, se așază la loc, așteaptă, se ridică din nou și face câțiva pași precauți pe podeaua udă. Folosindu-și mâna sănătoasă, desprinde un mic extinctor roșu de pe suportul fixat în perete. Acesta este singurul obiect din încăpere care aduce cât de cât cu o armă. Ascultă preț de câteva clipe, așezat în dreptul singurei uși a salonului, apoi o deschide către un coridor pustiu. Voci îndepărtate, bâzâitul unui neon defect. Există și o fereastră care dă spre niște plante moarte aflate într-o curticică mohorâtă. E zi. Darius trebuie să fi petrecut multe ore în stare de inconștiență. Pe perete se zăresc cinci lucrări abstracte înfiorătoare – pete portocalii împroșcate pe un fundal albastru, pete albastre împroșcate pe un fundal portocaliu. Cotește de două ori și nimerește pe culoarul principal al spitalului. Oncologie și pediatrie. Capoate jerpelite și halate albe. Trei femei în vârstă, cu gleznele bandajate identic, râd în cor, asemenea unor vrăjitoare. Bărbatul cu țeasta rasă nu se zărește nicăieri. Darius așază extinctorul lângă un perete și își șterge sângele de pe brațul stâng. Cheile de la mașină și portofelul se află în buzunarul pantalonilor de camuflaj. Dumnezeu știe unde se află pantalonii aceia. Acum însă nu este momentul potrivit pentru

astfel de griji. Acum Darius trebuie să se îndepărteze de clădirea spitalului – și asta cât mai repede cu putință. Va lua un taxi până la Viceroy. Va împrumuta banii necesari de la recepția hotelului. Va face toate astea purtând doar un halat de spital crem, fără spate. Își amintește de bărbatul cu capul ras, expresia ternă de pe fața acestuia, sticluța maronie. Nu are de ales. Pășește încrezător pe ușile principale ale spitalului și pe aleea de acces din fața acestuia.

Harbour Cars. Silueta unui velier cu trei catarge îndărătul numelui scris pe portiera din dreptul scaunului pasagerului. Costă treizeci de lire în plus față de ceea ce indică aparatul de taxat pentru ca șoferul să accepte să servească o persoană evident dusă cu pluta, însă cei de la Viceroy se ridică dincolo de așteptările lui în clipa în care îi împrumută banii fără să clipească. Doar că în momentul în care străbate holul hotelului, aruncă o privire către salon și-l zărește prin fereastra dinspre golf pe bărbatul cu țeasta rasă alegând o brioșă de pe una dintre tăvile cu prăjituri așezate în formă de piramidă pe care un chelner i le pune la dispoziție. Bărbatul își înalță capul. Aceeași privire goală. Nicio surpriză. Cinci, șase secunde. Bărbatul își îndreaptă privirea înapoi către masă, apoi își înfige cuțitul în unt. Darius țâșnește în sus pe scări, închide ușa camerei de hotel și se așază pe pat. Are pașaportul la el, însă îi lipsește portofelul. Mașina lui e parcată la 16 kilometri de locul în care se află acum, iar cheile tot la 16 kilometri, însă în direcția opusă. Doi bărbați vor să-l ucidă. Unul este foarte bogat, celălalt aproape că posedă puteri supranaturale. O stăncuță stă așezată pe o creangă care se leagănă în dreptul ferestrei. Trup negru, o mică scufie gri, pe jumătate călugăriță, pe jumătate pilot. Pasărea își rotește capul, ochișorii ei strălucind în lumina zilei și lui Darius îi este greu să scape de senzația că ființa aceea încearcă să-i transmită un mesaj. Se freacă la ochi. Îl va suna pe avocatul tatălui său. Trebuie să ajungă acasă. Cei doi vor lăsa deoparte neînțelegerile din trecut pentru că acum există lucruri mai importante. Stephanos îi va rezerva un bilet de avion. Și va rezolva și problema pazei. Câțiva bărbați solizi, bine antrenați vor sta cu el până când va urca la bordul aeronavei. A făcut asta și pentru tatăl lui, în câteva ocazii. Nici măcar Philippe și gealații lui nu pot doborî un Airbus. Odată ajuns la Atena, va fi în siguranță.

Se ridică în picioare și se îndreaptă către masa pe care telefonul hotelului zace precum un broscoi negru. Se pregătește să ridice receptorul, când își îndreaptă privirea în jos, către amorașii care fac pipi și observă cel mai extraordinar lucru cu putință.

•

Ridică tocul ferestrei și fluieră aiurea. Helena se oprește din discuția pe care o poartă cu cele două colege de sporturi acvatice, își înalță privirea, își înclină capul într-o parte așa cum fac câinii atunci când vor să analizeze un sunet slab însă interesant și cu siguranță se pregătește să rostească o remarcă acidă referitoare la goliciunea prietenului ei și la mâna ruptă a acestuia când Darius duce un deget la buze, făcându-i în tăcere semn să-l urmeze în susul scărilor și ridicând apoi în aer nouă degete pentru a indica numărul camerei. Helena îl salută milităreste cu un gest scurt care vrea să spună „am înțeles, să trăiți” și își aruncă țigara, cu un bobârnac, în arteziană.

Poartă un tricou cu cei de la Sonic Youth – „I stole my sister’s boyfriend, it was all whiriwind heat and flash…” – și niște pantaloni de lucru kaki cu petice negre, pătrate, în dreptul genunchilor și cu mai multe fermoare decât e nevoie. Are pielea de culoarea cojii de nucă, iar părul blond îi stă atât de țeapăn de la sare și atât de încâlcit de vânt, încât Helena pare că-și mijește în permanență ochii în direcția soarelui sau a unui vânt puternic. Ea nu remarcă uluitoarea coincidență a neverosimilei lor întâlniri. Ar asista la o invazie extraterestră sau la o pană de cauciuc având aceeași atitudine. Supraveghează recepția unui velier recondiționat, din lemn, pentru un client bogat al cărui nume de data aceasta chiar nu-l poate destăinui.

— *Marsuinul.* 1972. Trei catarge. Nici urmă de fibră de sticlă. Douăzeci și patru de metri. Cinci cabine. Motor nou-nouț. Nu e rapid, însă este absolut încântător.

Caracterul neașteptat al poveștii lui Darius o face pe Helena să-și țină o sprânceană ridicată preț de cinci secunde bune înainte de a spune:

— Cred că putem rezolva această problemă.

Helena îl ajută pe Darius cel rănit să îmbrace cele mai călduroase haine disponibile – sfâșiind încă o cămașă Louis Vuitton pentru a-i putea strecura mâna pusă în ghips – și, zece minute mai târziu, cei doi pot fi văzuți coborând repejor scările

în vreme ce atenția lui Hervé este atrasă de colegul Hellenei, Anton. Hervé nu se lasă însă convins de rusul mătăhălos care îi spune că-l cunoaște de undeva.

— Frankfurt, probabil. Ne-am întâlnit cumva în Frankfurt? Ați fost în Frankfurt în aprilie?

Bărbatul blochează privirea lui Hervé îndreptată către holul hotelului, iar Hervé nu vrea decât să poată ține sub observație acel hol. Urmează o altercație care escaladează rapid și care implică, în ultimele etape, un ceainic fierbinte, piese de mobilier răsturnate și o furculiță pentru desert care, din fericire, s-a tocit de la cât a tot fost înfiptă în brioșe Parkin și Chelsea. Totul se încheie cu Anton îndepărtându-se în fugă de intrarea hotelului, ținându-și palma peste rana sângerândă căpătată la gât și avându-l pe Hervé pe urme.

Anton zbiară „Dă-i drumul!” și se aruncă prin portiera deschisă din spatele Toyotei Yaris închiriate. Marlena, care completează grupul, țipă surescitată, Helena bagă mașina în viteză, iar bărbatul cu țeasta rasă izbește atât de tare cu pumnul acoperișul mașinii, încât adâncitura este vizibilă și din interiorul acesteia. Mașina se îndepărtează și cotește de câteva ori, cât pe ce să se ridice pe două roți înainte de a pătrunde pe autostrada M3, îndreptându-se spre sud, către Poole Harbour.

Marsuinul

Tot ce știe Darius despre iahturile care străbat oceanele lumii a aflat în călătoria de-a lungul Mării Baltice pe care a făcut-o împreună cu Helena și cu un mic grup de prieteni comuni și care se rezumă la ceva mai mult decât amintirea unor mahmureli dublate de rău de mare și de dimensiunile toaletei, insuficiente pentru a sta așezat și a închide ușa în același timp. Dar până și el își poate da seama că *Marsuinul* este frumos – stejar lăcuit, alamă lucioasă, totul strălucind armonios în lumina soarelui. Are o timonă cu mânere în dreptul cărei te poți așeza pretinzând că ești Barbarossa sau Vasco da Gama, are vele bej care fac burți, se văluresc și plesnesc, are hublouri și scripeți, după cum are frânghii adevărate, confecționate din sisal împletit.

Ancora este ridicată și cu toții ies din debarcader propulsați de motor, pătrunzând în rada Pool Harbour. Un vânt constant bate dinspre pupa, așa că este înălțată o singură velă, care să-i ajute să navigheze mai bine în direcția oceanului. În timp ce vela se întinde, coverta se înclină doar cu câteva grade, însă lui Darius îi este suficient ca să-și aducă aminte cât de inadecvată este constituția lui fizică pentru acest mijloc de transport. Totuși, în clipa asta ar alege bucuros să fie purtat în ghearele unui vultur uriaș cu condiția să zboare în direcția corectă și să nu existe o opțiune mai confortabilă.

La stânga lor, deasupra plajei, se întinde un șir de conace fanteziste – un tort de nuntă, o casă bleu-deschis construită în stilul reședințelor citadine din New England, un avanpost planetar desprins parcă din *Star Wars.*

— Manageri de fotbal, DJ și prezentatori TV, explică Marlena.

Darius înțelege acum de ce Marlena șchioapătă ușor, deși asta nu pare să o împiedice să se cațăre ca o gimnastă. „O altercație în Sicilia”, se pare, cu toate că ea refuză să ofere mai multe detalii. Gâtul lui Anton încă sângerează, însă Helena insistă că stropii de apă sărată și vântul răcoros vor reduce la minimum șansele producerii unei infecții. Soarele dansează pe apă în vreme ce pescărușii însoțesc ambarcațiunea. Un catamaran Condor se apropie duduind de intrarea în port,

așteptând să prindă viteză în larg ca să se îndrepte către insula Jersey. Feribotul are dimensiunile unui bloc de locuințe culcat. Oameni minusculi fac cu mâna, sprijinindu-se de balustrade.

Marsuinul se abate brusc de la drum și se răsucește, cățărându-se pe valurile provocate de siajul catamaranului. Darius începe să se relaxeze și, în vreme ce o face, se simte în sfârșit în stare să rememoreze frica terifiantă pe care a simțit-o în ultimele douăsprezece ore. Cineva încerca să-l ucidă.

— Cineva a încercat să mă ucidă.

Spune asta cu voce tare și se trezește râzând, apoi suspinând ușor. Se gândește la Angelica. Se hotărăște să nu se mai gândească la ea. N-o poate ajuta dacă e mort. Acum se va concentra asupra unui singur scop: acela de a nu muri. Se așază lângă peretele cabinei și își odihnește brațul care-i zvâcnește.

Marea se află la reflux, iar ei ajung la ieșirea din radă, acolo unde podul plutitor leagă Sandbanks de Studland. Presiunea asupra apei produce un curent rapid, care izbește carena vasului. Ambarcațiunile ce intră în port țâșnesc pe lângă ei profitând de curent – iahturi albe, late, cu velele coborâte și cu pupe înalte, oblice, o barcă de pescuit plină de cuști pentru homari, două jetskiuri bâzâitoare, o motonavă de croazieră care pufăie – *Fecioara insulelor* – și vine direct din 1974. Viteza *Marsuinului* raportată la uscat încetinește până când pare că a ieșit la o plimbare. Un autobuz albastru cu etaj se apropie de bacul oprit la capătul dinspre Studiand al scurtului său traseu. Darius e destul de sigur că zărește pe plajă câțiva bărbați în pielea goală, cu toate că așa ceva pare atipic pentru Anglia.

Încă cinci minute și au ajuns în larg. Motorul este oprit, iar Anton cel rănit stă la timonă, în vreme ce Helena și Marlena înalță celelalte trei vele. Valurile sunt mai înalte și mai rare aici. Pare că apa și-a schimbat compoziția. Cerul e nesfârșit.

Ar fi trebuit să-și sune părinții. Își imaginează vocea tatălui său la celălalt capăt al firului. *Αχ, ο αγαπητός μου γιος μου τηλεφώνησε!*[23]. Își amintește că tatăl lui este mort. Faptul că a uitat asta îl neliniștește la fel de mult ca moartea tatălui. Privește suprafața vălurită, unduioasă a apei, căutând mângâiere. Nu cunoaște detaliile cuprinse în testamentul tatălui său. Bătrânului îi plăcea să-și țină odrasla în ceață. Acum este prea târziu să-l mai lingușească. Există o posibilitate cât se

[23] „Ah, fiul meu drag m-a sunat!” (gr.).

poate de reală ca Darius să fie nevoit să-și câștige existența singur. În depărtare se zăresc câțiva kitesurferi. Darius se întreabă dacă nu rămân uneori suspendați în aer. Ar fi trebuit, într-adevăr, să-și dea mai mult silința la școală.

Privirea îi este atrasă de ceva aflat în apă. Va rememora acest moment și își va spune că era tulburat de evenimentele recente, că fusese doar o festă jucată de felul în care cădea lumina, însă nu va reuși niciodată să se convingă cu adevărat. Nu este niciun delfin, nici vreun obiect căzut în apă. Este trupul unei femei scufundat cam la un metru sub suprafața apei. Păr castaniu-închis, piele maro-deschis. Nu trece pe lângă velier plutind pur și simplu. Preț de zece – cincisprezece secunde se mișcă în paralel cu ambarcațiunea. Primul gând care îi trece lui Darius prin minte este că femeia s-a agățat de unul dintre odgoane, însă nu există nicio frânghie lăsată să atârne peste bord. Imaginea ei văluriță și contorsionată de suprafața apei e înșelătoare, însă Darius nu exclude cu totul ideea că femeia înoată. 23

•

Pe măsură ce navighează către sud, aerul devine mai dulceag. Orașele de pe coastă par mai mici și mai distanțate – fără stâlpi de înaltă tensiune, fără furnale, doar câte un fuior ocazional de fum. Stelele sunt sticlă pisată presărată pe catifea. Sunt tot mai mulți pești în apă – macrou, tarponi, rechini-recviem, pești-spadă, marlini, ton cu aripioare galbene –, cu toate că Darius le știe numele doar pentru că Marlena se obosește să i le spună. Într-o după-amiază, un banc de scrumbii agitate se rotește sub ambarcațiune vreme de o jumătate de oră, așa încât călătorii au impresia că navighează pe o uriașă tobă argintie. Batalioane întregi de pescăruși se reped adesea în picaj către mulțimea strălucitoare de pești și revin la suprafață purtând în cioc trofee argintii. Chiar înainte ca peștii să se risipească, se creează o scurtă comoție și o balenă cu cocoașă sparge bancul ieșind la suprafață – pești și apă prelingându-i-se peste scobiturile monumentalei falei inferioare. Într-o noapte, călătorii navighează pe un covor de plancton fosforescent cum n-au mai văzut niciodată. Darius crede că toate acestea sunt întâmplări firești, fiind incluse în pachetul standard al călătorului pe ocean, oferind o oarecare compensație pentru răul de mare și pentru durerea din braț. Helena, Marlena și Anton știu însă că ceva nu este deloc în regulă. Nu se înregistrează nicio creștere

ciudată a temperaturii, nicio schimbare a curenților marini care să justifice în chip convingător această fecunditate. Marlena numără nu mai puțin de treizeci și șase de specii de păsări marine – pasărea-furtunii, albatroși, păsări-fregată, corbi-de-mare, cufundări, pescăruși de tot felul…

Stația se strică. Doar că nimeni nu reușește să-și dea seama ce are. Apoi dispare și semnalul GPS. Lungimile de undă sunt la fel de limpezi și de cristaline precum apa de sub carenă, care nu mai conține resturi de plastic sau pete irizante de petrol. Velierul lor trece pe lângă vase de pescuit cu vâsle și pânze cusute de mână, specifice mai degrabă satelor de coastă din Guineea-Bissau ori Gambia.

Helena, Marlena și Anton nu sunt niște persoane care să se piardă ușor cu firea, însă toate acestea au darul să-i înspăimânte. Ei sunt niște navigatori de școală veche, care folosesc hărți și busole, doar că orașe întregi lipsesc acum de-a lungul coastei. Iau în considerare ideea de a trage la țărm, însă se simt mai în siguranță în larg. Atunci când Anton spune „Apocalipsa zombi s-a pogorât asupra noastră”, părerea lui nu este nici mai amuzantă, nici mai puțin rațională decât oricare dintre celelalte explicații pe care cei trei le pot produce.

Brațul lui Darius începe să se umfle. Mâna îi este albă și nu-și mai poate mișca degetele fără să simtă o durere cumplită. Anton taie ghipsul cu briceagul lui, Gerber Scout. Operațiunea îi ia mult timp și lasă în urmă câteva dâre însângerate în locurile în care lama cuțitului taie, cu o neașteptată ușurință, ultimii milimetri de ghips.

Helena, Marlena și Anton nu-i spun lui Darius nimic despre neliniștitoarele schimbări ale lumii înconjurătoare. El a trecut deja prin prea multe încercări, iar situația este într-atât de neobișnuită, încât chiar și ca grup se feresc să-și recunoască îngrijorările, ca să nu pară nebuni.

Cu toate acestea, două nopți mai târziu adorm în pleoscăit de valuri lovindu-se de carena vasului și în țipăt de cufundări, în vreme ce *Marsuinul* se leagănă ancorat într-un golfuleț izolat, aproape de frontiera spaniolă. La o oră mică din noapte, Darius este trezit de niște zgomote pe care nu le poate recunoaște și pe care nu poate să și le explice cu ușurință – scârțâituri, bubuieli, zgârieturi. Se scoală din pat. Mișcarea vasului este acum diferită: un ruliu mai amplu, mai lent. Simte miros de

smoală și de lemn ud. Se gândește să-i trezească și pe ceilalți, însă aceasta pare o bună ocazie să-și recupereze ceva din bărbăția lui grav subminată în ultima vreme. Urcă cele câteva trepte, se pregătește sufletește de ceea ce poate urma, dă la o parte ușa tambuchiului și pășește pe covertă.

În fața lui se află un bărbat purtând peste trunchiul gol o vestă murdară din piele. Pe unul dintre brațele musculoase are desenat un tatuaj ce reprezintă un grifon cu ghearele răschirate, iar pe mijlocul pieptului o busolă. Părul negru, cârlionțat i se revarsă pe spate. Are pielea atât de murdară, încât nu-ți poți da seama de culoarea ei. Ochii îi sunt înguști, de mongol, probabil. Mirosul lui este cel al oamenilor care dorm pe stradă, fac pe ei și nu-și schimbă hainele – combinat cu o halenă dezgustătoare și cu un iz de tămâie. În funia cu care își ține legați pantalonii se zărește vârât un cuțit vechi, cu plăsele din lemn. Arată ca un individ pentru care uciderea altor persoane este un lucru ușor de făcut, dacă nu chiar obișnuit. Îi zâmbește lui Darius, dezvelind cei câțiva dinți gălbejiți dispuși parcă la întâmplare în gură. Darius nu poate decât să presupună că e vorba de un zâmbet ironic, un indiciu că orice rezistență din partea lui ar fi ridicol de inutilă.

— Totul în ordine. Înapoi la culcare.

Accentul lui este indescifrabil. Parțial de Dublin, parțial de Bangkok, parțial Dumnezeu știe de unde. Darius simte că se sufocă. Fără îndoială, bărbatul acesta nu e singur. Încă doi ca el și, în cel mai bun caz, se vor trezi cu toții aruncați peste bord. Au existat oameni ținuți ostatici ani de zile în niște petroliere aflate în largul coastei somaleze, aproape de Mogadishu. Poate că ar fi mai bine să sară acum peste copastie și să înoate, însă nu-și poate folosi decât o mână și nu mai ține minte cât de departe este țărmul. Se uită către fâșia întunecată întinsă între stelele de pe cer și brizanții luminați de acestea – moment în care observă ce s-a întâmplat în vreme ce dormea.

— Iisuse Hristoase, băga-mi-aș să-mi bag!

Exclamația îi reflectă atât de bine sentimentele, încât Darius are impresia că a rostit-o el însuși, însă Anton pășește și el pe covertă, alăturându-i-se, privind nu către străin, ci în sus.

— Doamne, Iisuse Hristoase!

Darius își înalță și el privirea. Velatura este diferită. Pânzele acesteia sunt uriașe și pătrate – și sunt mult prea multe. Puntea

se schimbă pe neașteptate. Nu atât *mișcându-se,* cât *mărindu-se.* Darius se împiedică. Anton cade. Capul Hellenei se ivește prin ușa deschisă a tambuchiului. Arată diferit, într-un fel pe care Darius nu reușește să-l deslușească.

— Și cine naiba mai ești și tu? i se adresează ea potențialului ucigaș tatuat.

Bărbatul râde de parcă i s-ar fi spus un banc pe care cei doi și l-ar fi tot repetat.

— Totul în ordine. Totul foarte în ordine, spune el întinzând o mână și ajutându-l pe Anton să se ridice în picioare.

Ambarcațiunea este mai mare. Nu există nicio suprafață lăcuită și nimic nu mai pare să strălucească armonios. Se zăresc însă butoaie, tunuri adevărate – încărcătoare negre din fier, afeturi și roți solide din lemn. Apare și un al doilea bărbat pe care Darius nu l-a mai văzut niciodată. Acesta are o barbă deasă, roșcată și un picior de lemn ce pare tăiat dintr-un scaun. Două bărci de bord sunt legate cu funii de covertă. Darius este surprins de ușurința cu care „bărci de bord” îi vine în minte.

Totuși, lucrul cel mai îngrijorător se petrece în clipa aceea în capul lui. Simte o nevoie imperioasă de a se afla pe uscat, într-o lume în care te poți duce la culcare și te poți apoi trezi găsind lumea înconjurătoare exact așa cum ai lăsat-o atunci când ai închis ochii. Cum asta nu e posibil, Darius străbate puțul adânc al anilor trecuți până când se regăsește stând în micuța cupolă circulară aflată în vârful turnului dinspre est. Maimuța care îi servește drept animal de companie se ghemuiește lângă un bol plin cu semințe de fistic, alegându-le și scuipând cojile exact așa cum a învățat-o Darius, mâncând miezul și aruncând resturile peste balustradă; clopoțelul prins de mica ei zgardă scoate un clinchet la fiecare mișcare. Numele maimuței este Kremnobates. E iarnă și o burniță ușoară cade pe cercul de acoperișuri de teracotă care îi înconjoară. Dincolo de ele, o mare cenușie se pierde imperceptibil într-un cer la fel de cenușiu. Băiatul ține în poală o carte deschisă, cu coperte legate în piele – mai mult pergament decât hârtie. Cuvintele scrise în partea de sus a paginii sunt următoarele:

Talia iactanti stridens Aquilone procella

velum adversa ferit, fluctusque ad sidera tollit.[24]

Acestea se traduc fără efort în engleză:

> *As he throws out these words, a screaming north wind hits the sail full-on and lifts the waves to the stars.*

Doar că Darius n-a luat niciodată lecții de latină, n-a avut niciodată o maimuță, n-a trăit niciodată într-o clădire cu turnuri. Totuși, aceste imagini sunt extrem de convingătoare – fisticul, clopoțelul. Mai rău, fac parte dintr-o lume mai cuprinzătoare, pe care el o cunoaște în detaliu. Sub trapa pe care stă îngenuncheat se află o scară spiralată ce dă către galeria lungă, pe care se întinde tapiseria aceea înspăimântătoare, reprezentându-l pe Faeton ce nu-și poate stăpâni carul de foc. Sub tapiserie, pe podea, sora lui învață să cânte la țiteră, profesorul ei iute la mânie spintecând aerul cu degetele lui osoase, de parcă ar tăia un cârnat: „Un doi, trei și…” Tatăl lui oscilează între furie și tristețe. Curtenii fac temenele, îl lingușesc și i se supun. Sclavii se dau grăbiți la o parte din calea prezenței regale, așa cum fac gândacii de bucătărie când se aprinde lumina. Peste tot și nicăieri – fantoma mamei lui mai prezentă decât oricine altcineva.

Darius încearcă să-și scoată aceste imagini din minte și să ajungă în adevăratul lui trecut, în locul în care întotdeauna s-a simțit nespus de protejat și de fericit, vila din Kozani unde familia Koulouris se retrăgea în fiecare vară, răcoarea din holul pavat cu dale de piatră, bufnița împăiată și mirosul de țigări din biroul tatălui său, clovnul lui Rouault, atârnat pe peretele din sufragerie. Casa însă este înghițită de o negură fină, cenușie. Darius încearcă să-și amintească chipul propriei mame, însă nu reușește…

Acum se află din nou pe corabie. E noapte, el zace pe covertă și tremură incontrolabil. A fost dintotdeauna un om zdravăn la minte. Ar fi evitat câteva accidente dureroase dacă ar fi fost mai prevăzător înainte de a se angaja în diverse activități și dacă regretele lui ar fi fost mai intense după încheierea acestora. Nu

[24] Fragment din epopeea *Eneida* de Vergilius: „Iată, pe când se plângea, cu șuier furtuna din norduri / Zvârle corabia-ndărăt și ridică spre stele potopul”, traducere de George Coșbuc, ediție îngrijită, note și prefață de Stella Petecel, Editura Univers, București, 1980.

a crezut niciodată cu adevărat în existența bolilor mintale și, prin urmare, cu diverse ocazii, a ofensat adânc anumite persoane. Acum însă înțelege ce înseamnă să-ți pierzi mințile. I se pare că este purtat la vale de un potop întunecat. Nu există niciun lucru de care să se poată agăța pentru a se pune la adăpost și oricum, a rămas foarte puțin din acel Darius de odinioară ca să poată întinde mâna și să facă asta.

Bărbatul tatuat lipește buza metalică a unei ploști de piele de buzele lui Darius, o ridică și apasă. Lichidul are gust de latrină și de frunze de dafin și conține nisip, pe care Darius îl poate simți între dinți. Bărbatul cu barba roșcată dă plosca la o parte și o înlocuiește cu o sticlă. Darius trage o dușcă. Nu a simțit niciodată petrol în gură, însă gustul nu poate fi prea diferit. Ia două înghițituri mari și își încleștează degetele pe sticlă, temându-se să nu-i fie luată.

Mintea lui nu mai are acum niciun punct de sprijin. Există doar un noian de senzații și sentimente. Nimic nu le leagă. Darius e un stol de păsări, un câmp cu iarbă, e detunătura unei explozii, schijele zburând în toate direcțiile. Niște brațe îl ridică. Se simte complet vlăguit. Este dus sub punte, învelit în lână, pus într-un hamac și legănat în întunericul protector de ruliul și tangajul carenei.

•

Se trezește în Cabina Mare. Imagini cu bufnița împăiată și cu clovnul lui Rouault își fac fulgurant apariția, la fel de oscilante și de neliniștitoare precum rămășițele unui coșmar care se risipește. Își simte capul greu. Trebuie să fi băut. Se ridică în picioare. Soarele se revarsă prin fereastra lungă cât pupa. În încăpere se află un șifonier, o comodă și un scaun din lemn de fag, cu spătar jos și cu picioare late. De asemenea, se găsesc trei clepsidre de mărimi diferite, un astrolab, un cvadrant și un sextant. Apoi, se găsesc tabele cu declinații, hărți astronomice și un raft plin cu hărți rulate legate cu panglici albastre, atinse de patina timpului. Întinsă pe masă și având colțurile ondulate prinse cu patru greutăți de cântar confecționate din fontă, se zărește o hartă a Mediteranei desenată pe hârtie velină.

Numele lui este Pericle, Prinț al Tirului, iar acesta este locul în care se simte acasă: în mișcare, lipsit de mijloace de comunicare, la sute de leghe de acele holuri reci, pline de melancolie, cândva încălzite și luminate de generozitatea și

bunăvoința mamei lui. Doi ani de la moartea ei timpurie. Cele mai rele trăsături ale tatălui său se manifestă acum neîngrădit: meschinăria, irascibilitatea, mojicia – un bărbat mărunt dispunând de prea multă putere. O treime dintre curteni abia așteaptă să-i îndeplinească orice moft, o treime se pitește, iar ultima treime profită de ocazie ca să folosească haosul creat în propriul avantaj, așa cum oamenii obișnuiesc să țină în lesă câinii agresivi, încurajându-i să le facă rău altora. Surorile lui sunt protejate numai de faptul că sunt femei și, prin urmare, au o valoare redusă și merită mai puțină atenție.

Încă zece zile și se va întoarce în locul acela uitat de Dumnezeu. Nimeni nu poate rămâne în largul mării pe vecie, iar el are o datorie față de poporul pe care într-o bună zi îl va conduce, dacă nu și față de bărbatul din ale cărui mâini țepene își va lua într-o bună zi coroana. Oare este o lașitate din partea lui să spere că o confruntare violentă între ei va justifica o revenire intempestivă la viața nomadă, de călător-negustor? Toate acestea, însă, doar presupunând că orașul nu a fost între timp distrus de furia propriului tată și că nu a încăput pe mâinile vreunui rege din vecini, care a profitat de faptul că toată lumea stătea cu ochii numai și numai pe treburile interne ale regatului. Și, dacă asta ar fi într-adevăr situația, cu atât mai bine.

Își limpezește mintea stropindu-se pe față cu apă rece din carafa de tablă, cu fundul bombat, după care își ia haina și pășește afară pe ușă. Timonierul tocmai verifică busola suspendată în cutia ei de tec. Văzându-l pe Pericle, acesta ia poziție de drepți, după care face o plecăciune scurtă, însă respectuoasă:

— Stăpâne.

Pericle îl salută cu o ușoară aplecare a capului, apoi iese la lumină, expunându-se vântului proaspăt de pe puntea superioară de luptă.

Deasupra lui, pânzele se văluresc și se leagănă – arbore zburător, velă gabier, velă mare... Mateloții se cațără pe greement ca niște păianjeni. El cunoaște fiecare cotlon al propriei corăbii, de la felinarul de la pupa până la sirena din lemn cu păr lung, de culoarea mandarinelor, cu buze vopsite și cu niște sâni generoși, chit că ciobiți, din lemn. Încărcătura cântărește trei sute șaptesprezece tone, nouăsprezece tunuri cu afet, o magazie plină cu pesmeți, cașcaval, limbă de vită, carne

de oaie, lămâi, vin de calitate... și, ascuns sub toate acestea, aurul berber pe care l-au obținut oferind la schimb sticlă de Murano.

Frecându-și brațul care, dintr-un motiv necunoscut, îl doare înfiorător, urcă pe dunetă și se așază lângă Helicanus, care îl întreabă dacă nu are nimic împotrivă să reia călătoria. El nu are nimic de obiectat, prin urmare corabia ridică ancora îndreptându-se către ape ceva mai adânci, pentru a profita de curentul prielnic, după care virează spre sud, către Lisabona și către gura Tagusului.

Căpitanul său, Helicanus, are pielea maronie precum coaja de nucă și un păr blond care îi stă țeapăn din pricina aerului sărat. Este nefiresc de tânăr și încă imberb, însă degajă o încredere în sine care contrastează cu vârsta lui. Cei doi ofițeri secunzi s-au achitat cu brio de sarcini, în situații extrem de dificile, cu ocazia ultimelor două călătorii: Marlenus, a cărui sprinteneală ascunde șontâcăiala pricinuită de un nefericit episod ecvestru petrecut în Sicilia, și zdrahonul de Antonio, a cărui rană căpătată ceva mai recent s-a vindecat bine în aerul sărat, cu toate că îi va lăsa o cicatrice pe gât care fie îl va ține departe de casele respectabile, fie va face din el centrul atenției, în funcție de sensibilitățile femeilor din orașul respectiv. Ceilalți mateloți au fost tocmiți în Tir sau adunați în timpul călătoriei. Unul dintre aceștia a căzut peste bord în timpul unei furtuni în zona Bancului Dogger, altul s-a făcut nevăzut prin lupanarele Copenhagăi, iar al treilea a murit de friguri. O medie rezonabilă pentru o călătorie atât de lungă.

Ocolesc la Sagres Capul São Vicente, îndreptându-se către Cádiz. Alte corăbii trec pe lângă ei, tot mai numeroase, pe măsură ce traficul din Atlanticul de Est se întețește, convergând către strâmtoarea Gibraltar. De cum pătrund în apele Mediteranei, Pericle se așteaptă să se simtă mai în largul său – fluxuri mai mici, mai puține furtuni, hărți mai fidele realității, limbi vorbite pe care le poate înțelege, însă ceva nu este în regulă – o pietricică strecurată în pantoful minții. Există o anumită sarcină care trebuie dusă la îndeplinire, nu are nicio îndoială în privința asta, însă numele și natura precisă a sarcinii respective îi scapă. Noaptea zace treaz, fiindu-i cu neputință să doarmă. Trec de Insulele Baleare, trec de Sardinia, opresc să se aprovizioneze cu apă proaspătă în Siracuza. În timpul nopții, are

loc o ploaie de meteoriți, niște zgârieturi efemere de lumină albă, strălucitoare, sus, pe cerul dinspre nord-vest, care trimit marinarii ceva mai creduli sub punte, temători să nu se pricopsească cu cine știe ce beteșug.

Adoarme și visează că se află, grav rănit, într-o pădure. În picioare, deasupra lui, stă un bărbat ce ține în mână o armă. Păr ars și miros reavăn, de pivniță, un sunet semănând cu acela al aerului tras și apoi suflat de niște foale uriașe.

Trec printre insula Kythira și orașul Kydonia, lasă în urmă Rodosul. Ocolesc coasta sudică a Ciprului, moment în care el zărește înotând prin apă, paralel cu vasul, la vreo douăzeci de iarzi, un delfin albinos, alb ca laptele. Sau poate un marsuin, geamănul eponim al corabiei. Se gândește să-i spună lui Helicanus sau chiar lui Marlenus, ale cărui cunoștințe despre creaturile marine par nesecate, însă se teme că membrii echipajului vor fi tentați să ucidă animalul cu harponul. Privește circa un sfert de oră cum delfinul se ține pe lângă corabie. Acesta nici nu spintecă valurile, nici nu se ridică suficient de mult către suprafață pentru ca prințul să-l poată vedea cum se cuvine. Apoi Helicanus strigă ceva, Pericle se întoarce scurt și, în clipa în care își îndreaptă din nou privirea către apă, constată că delfinul s-a făcut nevăzut.

Chiar în largul Tirului zăresc ancorat un mic cuter regal. Pericle simte cum i se pune o greutate pe inimă. Ambarcațiunea așteaptă probabil să ofere un bun-venit exuberant flotei vreunui potentat minor care ar urma să-și facă apariția peste câteva zile. Atunci palatul va etala, vreme de o săptămână, o măreață pompă găunoasă – exact genul de activitate insipidă care l-a făcut inițial pe Pericle să apuce calea mării.

Doar că se înșală. Ambarcațiunea nu așteaptă un ambasador venit din cine știe ce țară. Dimpotrivă: cei de la țărm au prins de veste că prințul se întoarce și vor să-l întâmpine înainte ca vasul lui să ajungă la docuri. În vreme ce velierele se apropie unul de celălalt, cuterul lansează la apă o barcă mică, opt vâslași transportând un demnitar bătrân. Helicanus încetinește înaintarea *Marsuinului* pentru ca barca să poată amara. Să fie posibil ca tatăl lui Pericle să fi murit? Prințul nu-și poate imagina nicio altă veste care să trebuiască să-i fie adusă la cunoștință înainte de a pătrunde în port. Oare acum el este rege? O greutate cumplită i se așază pe umeri. Toată viața s-a îndreptat,

neabătut, către acest moment, însă a refuzat cu încăpățânare să privească într-acolo, asemenea unui om care plutește către o cascadă învolburată și care în tot acest timp nu vede decât păsările de pe cer, peștii făcând salturi la suprafața apei și copacii aliniați de-a lungul malului.

Pericle stă lângă parapet, privind cum barca amarează. Îl recunoaște pe bătrân. Alkaios, parcă? E cât se poate de limpede că acesta nu este obișnuit să se afle pe apă. Cu atât mai puțin să se cațăre pe marginea unei corăbii, așa că se lasă ajutat de câteva brațe goale care îl ridică de turul pantalonilor. Alkaios rămâne nemișcat pe punte preț de un minut încheiat, străduindu-se să-și recapete răsuflarea.

— Stăpâne… Of, of… Dați-mi câteva momente… Stăpâne, iertați-mă… Bine ați venit, desigur, cu toate că ar trebui să sar peste finețurile diplomatice uzuale ca să vă informez… ca să vă dau o veste alarmantă.

Pericle se înșală a doua oară. Tatăl lui nu este mort. Viața prințului însuși este însă în pericol.

— Cu trei zile în urmă, o fregată venită din Antiohia și-a făcut, pe neașteptate, apariția în port. Căpitanul, un bărbat neobișnuit de înalt, îmbrăcat în negru și având capul ras, s-a recomandat cu numele de Kallios. A cerut ca tatăl dumneavoastră să-i acorde o audiență, susținând că s-a întâlnit cu măria voastră în timpul călătoriilor pe mare. Și a mai spus că a venit la invitația dumneavoastră, fiind destul de surprins că încă nu vă întorseserăți acasă. Lucrurile pe care le cunoștea despre dumneavoastră și despre corabia cu care călătoriți erau suficient de amănunțite ca să-l convingă pe rege că bărbatul vă era, într-adevăr, prieten. Străinul și-a cerut scuze și a spus că va încerca să vă vadă data următoare când va trece pe lângă Tir, însă tatăl dumneavoastră, nespus de bucuros să afle că sunteți în drum spre casă, a insistat ca acest Kallios să rămână ca oaspete până când își va putea revedea prietenul – pe fiul lui, adică.

— Dar de ce a trebuit să-mi interceptați vasul ca să-mi spuneți toate acestea?

Pericle nu-și amintește să fi cunoscut vreodată pe cineva cu numele de Kallios, însă este foarte probabil ca, la un pahar de tărie, să fi făcut cândva o asemenea invitație.

— Stăpâne, vă rog din nou să-mi acceptați scuzele. Tocmai

urmează să vă comunic partea dificilă a mesajului...

În ziua următoare, dregătorul însărcinat cu spionajul i-a cerut regelui să-i acorde o întrevedere privată. De îndată ce el și stăpânul său au rămas singuri, acesta a deschis o traistă din piele din care a scos o sticluță maronie învelită într-o legătură de catifea verde.

— Era tăinuită într-unul dintre cuferele de călătorie ale oaspetelui nostru, a spus el ridicând o mână ca să domolească furia regelui. Doar un moment și vom vedea dacă am greșit sau nu scotocind prin bagajele unui musafir.

Spunând aceasta, dregătorul a scos un fluierat puternic și unul dintre câinii de vânătoare ai regelui și-a făcut apariția pe ușă. Temându-se de ceea ce ar fi putut să urmeze, regele s-a întins și a lovit afectuos, cu palma, botul animalului iubit. Adevărul era că acesta își iubea câinii mai mult decât pe oricare dintre supușii care trăiau între zidurile palatului, însă dacă dregătorul avea dreptate însemna că în clipa aceea se confrunta cu o problemă mult mai gravă decât moartea unui câine.

— Hai să sperăm, Pas-Mare, că prietenul nostru aici de față se înșală.

Dregătorul a extras apoi din traistă o mică felie de carne de cal și și-a pus o pereche de mănuși de șoimar. A scos dopul de la sticlă și a turnat cu delicatețe șase picături din conținutul acestuia pe bucata de carne. A îndesat apoi dopul la loc pe flaconaș și a aruncat felia pe dalele de piatră. Câinele s-a înfipt bucuros în bucata de carne, însă a început să se zvârcolească înainte ca sticluța și mănușile să revină în traistă. Lăsându-și capul pe spate, cu coada înțepenită, cu ochii dați peste cap și afișând un rânjet sălbatic, în vreme ce mădularele îi tremurau spasmodic, câinele s-a sfârșit din viață la scurtă vreme după aceasta, sângele țâșnindu-i pe fiecare orificiu cu care îl înzestrase natura. Întreaga scenă, precum și implicațiile pe care aceasta le presupunea, au fost într-atât de tulburătoare pentru rege, încât răcnetele și izbiturile ce se auzeau din alte cotloane ale clădirii i s-au părut acestuia că nu reflectă decât felul în care lumea exprimă groaza care-l cuprinsese și pe el. Dregătorul, însă, care se afla deja lângă ușă, i-a spus regelui:

— Trageți zăvorul și nu lăsați pe nimeni înăuntru, decât dacă vă va striga numele câinelui.

Kallios trebuie să fi lăsat o pietricică pe capacul cufărului sau

poate învățase ordinea în care își ținea cărțile dinăuntru. El și secunzii lui s-au luptat în drum către port cu atâta osârdie, încât mulți dintre cei care fuseseră martori ai încleștării din timpul retragerii aveau să povestească mai târziu că văzuseră niște draci, nu niște oameni. Șapte bărbați din Tir își pierduseră viața, în vreme ce numai unul dintre marinarii din Antiohia murise, iar ultimul lui gest înainte de a se prăbuși fusese acela de a-și înșfăca ucigașul, ridicându-l în cârcă și aruncându-se cu tot cu el în apă, pentru ca și acesta să se înece odată cu el. A doua zi, când trupurile celor doi au fost scoase din apă, mâna demonului încă stătea încleștată în jurul încheieturii victimei, trebuind să-i fie desprinsă deget cu deget.

Sfetnicul cel bătrân – Ampelios, acesta este numele lui, își amintește Pericle acum – îl întreabă în șoaptă dacă știe vreun motiv pentru care cineva i-ar dori răul.

— Întreb în numele tatălui tău.

E limpede că nu vrea să pară prea băgăreț, în special în treburile unui tânăr prinț care a dispărut cândva dincolo de linia orizontului, poate ca să-și facă mendrele departe de ochii critici ai cetății.

Pericle se întreabă dacă nu cumva este vorba de vreun vicleșug ticluit de tatăl său ca să-l țină departe, din motive deocamdată greu de deslușit. Însă cu siguranță, nici tatăl lui, nici acest bătrân nu se pot lăuda cu suficientă imaginație ca să poată născoci o poveste atât de palpitantă. Judecând după privirile lui Helicanus și Marlenus, și ei îl tratează pe curteanul venit în întâmpinare cu aceeași neîncredere. Doar că, în cele din urmă, un amănunt, ceva foarte personal, este ceea ce îl convinge pe Pericle. El nu are nici cea mai vagă idee cine i-ar dori moartea, însă undeva în străfundul sufletului, se așteptase ca acest moment să sosească, dacă nu dintotdeauna, atunci de ceva vreme. Și, departe de a se teme sau de a se simți înșelat de propria intuiție, se surprinde că trăiește un sentiment de bucurie.

Helicanus se uită la el, nedumerit de noua dispoziție a prințului.

— Stăpâne…?

Pericle însă abia dacă-l aude. Vestea primită i se pare că ia forma unui răspuns la o întrebare pe care nici măcar nu știa să o fi pus. Privind în urmă, neliniștea resimțită în ultimele săptămâni

seamănă cu bătăile înteţite ale inimii care preced pornirea într-o călătorie, cu zvâcnetul sforii la capătul căreia pluteşte un zmeu de hârtie, cu încordarea unui arc.

— Era noapte când au părăsit portul, spune Ampelios. Nu aprinseseră nicio lumină la bord. Aşa că le-am pierdut urma aproape imediat, lucru pe care îl regret din toată inima. Singura armă pe care v-o pot oferi, stăpâne, este o descriere detaliată a corabiei şi a echipajului.

Spunând aceasta, sfetnicul îi înmânează un mic sul de hârtie care în mod evident a fost îndoit, udat şi uscat de mai multe ori.

— Credem că ar fi cel mai bine să vă prelungiţi călătoria şi să evitaţi în viitorul apropiat toate locurile în care sunteţi cunoscut. L-am văzut pe acest Kallios cu propriii mei ochi şi nu cred că astfel de precauţii ar fi în vreun fel exagerate.

Pericle se întoarce cu faţa către Helicanus.

— Înseamnă că va trebui să ne lăsăm soarta în mâinile lui Dumnezeu: închide ochii şi înfige un ac pe harta lumii.

•

Angelica încetează să mai vorbească. Asta se întâmplă la două zile după vizita lui Darius. La mijlocul după-amiezii, tatăl ei o găseşte aşezată într-unul dintre fotoliile de lângă şemineu. În fundal se aude muzică elisabetană pusă în surdină. Lăute şi viole. Îi propune să facă împreună o călătorie – San Francisco, Lisabona, Sydney, o destinaţie preferată, apoi un loc nou… oriunde şi-ar dori ea.

Angelica nu vrea să stea într-un hotel, într-un oraş străin, împreună cu tatăl ei. Prezenţa personalului îl obligă să se ţină la distanţă – cel puţin pe timpul zilei. Dar cum ar putea să refuze fără să-l supere?

— Ce crezi?

Fata se uită în direcţia grădinii. Nori asemenea pufului de lebădă smuls dintr-o pernă de un copil plictisit. Ar putea fi frumoşi dacă n-ar pluti deasupra acestor copaci şi a acestei case.

— Angelica?

Fata s-a supus întotdeauna dorinţelor tatălui ei, întotdeauna a făcut ceea ce i-a spus el să facă, însă pe măsură ce această tăcere se prelungeşte, balanţa începe să se încline diferit. E un sentiment atât de nou, încât la început nici măcar nu-l recunoaşte ca atare.

— Angelica, spune-mi ce s-a întâmplat.

Se uită direct la tatăl ei. Acesta se află dincolo de geamul gros, ca un tigru la grădina zoologică, ca o maimuță, ca un șarpe. N-o poate atinge.

Philippe își adună gândurile și spune:

— Îmi pare rău. M-am comportat ca un egoist. Tu ești cel mai prețios lucru din viața mea. Aș prefera să pierd totul decât să te pierd pe tine. Este extrem de greu să-ți păstrezi rațiunea atunci când îți e amenințat bunul cel mai de preț.

Ea se ridică în picioare și se apropie de fereastră. O femeie cântă: „Dona nobis pacem”. Afară, un măcăleandru poposește pe marginea albă, din ciment, a scăldătorii pentru păsări, își cufundă pliscul în apă, după care își ia zborul.

— Te înțeleg dacă ești supărată.

Ea se îndepărtează fără să spună o vorbă. Sentimentul este, pur și simplu, înviorător.

— Angelica?

Fata se retrage în camera ei. Își pune ciorapi de oraș și hanoracul Shetland crem cu nasturi lungi, din lemn, și se duce afară, la hamacul în dungi din care casa nu se zărește, singura construcție vizibilă fiind turnul bont al bisericii St Mary’s Michelmersh. Ferit de vânt de o tufă de scoruși, locul este suficient de călduros pentru ca ea să poată zăcea acolo preț de o oră, lăsându-se legănată ușor cât mai departe de lumea aceasta. Angelica citește acolo pe toată durata verii, așa că locul rămâne întreținut cu scene memorabile din *Cei trei muschetari*, *Dr. Jivago*, *Strada crocodililor*... Dar există o singură poveste pe care ea vrea acum să o spună.

> *Marsuinul este frumos – stejar lăcuit, aramă lucioasă, totul strălucind armonios în lumina soarelui. Are o timonă cu mânere în dreptul căreia te poți așeza pretinzând că ești Barbarossa sau Vasco da Gama, are vele bej care fac burți, se văluresc și plesnesc...*

În noaptea aceea, Philippe vine în odaia ei. Angelica citește în pat. Se așază lângă ea și îi dă la o parte părul de pe față. Fata poartă o cămașă bărbătească prea mare, nici roz, nici oranj. Se comportă de parcă tatăl ei nici n-ar exista. Philippe găsește excitantă curba sânilor ei conturându-se pe sub cămașă, însă în

momentul în care începe să desfacă nasturii, iar fata nu reacționează în niciun fel, pentru prima dată el se simte de parcă l-ar privi o a treia persoană, iar în ochii acelei persoane pare ridicol, jalnic, pervers. Își retrage mâinile. Își reamintește cât de prost s-a sfârșit totul ultima dată când și-a permis să-și manifeste supărarea. Îi spune „Este evident că ai nevoie de ceva timp”, apoi se ridică în picioare și pleacă.

...un băiat scheletic stă în apa puțin adâncă a micii plaje acoperite cu pietriș, ținând în mână un băț ascuțit cu care prinde peștișorii ce l-au ținut în viață după moartea părinților săi, însă el este slăbit și mâinile îi tremură, iar soarele este fierbinte și ceea ce-și dorește el cel mai mult este să se întindă într-o cameră întunecoasă și să doarmă. Își înalță privirea. La o leghe distanță se zărește o ambarcațiune...

•

Sosește odată cu șobolanii ascunși într-un transport de grâne venit din Sidon. Moartea Neagră. *Yersinia pestis,* înfundând intestinele puricilor infectați în așa fel încât atunci când aceștia înțeapă un om, bacteriile sunt vărsate înapoi în rană împreună cu sângele regurgitat al gazdei.

Trei dintre marinari sunt deja bolnavi înainte ca vasul să ajungă la Tarsus, umplându-se de niște pustule mari cât merele în zona vintrelor și la subsuori. Talanți sunt trecuți dintr-o mână într-alta și saci cu grâne sunt balansați cu ajutorul scripeților spre cheiul fierbinte, căpitanul zăbovind suficient de mult ca să nu trezească bănuieli, apoi ridicând ancora și îndreptându-se către vest, spre Myra, ca să preia o nouă încărcătură.

Primii doi bărbați care se îmbolnăvesc lucrează la docuri. Următoarele victime sunt persoanele care îi îngrijesc – neveste, mame, fiice. Șobolanii sunt acum peste tot, pe acoperișuri, în dulapuri, în haznale, lingând praful adunat în colțurile depozitelor golite de grâne. Acolo unde există șobolani există și muște, iar acolo unde există muște există ciuma. Câte un „X” roșu este pictat pe ușa fiecărei case lovite de molimă. Dacă sunt surprinși pe stradă, membrii neinfectați ai familiilor bolnavilor sunt executați. Casele în care au murit toți locatarii sunt incendiate. Cei care îi vizitează pe bolnavi – vraci, preoți,

binefăcători, cei lacomi și nesăbuiții care câștigă un ban îngropând morții – poartă un baston roșu pentru a putea fi evitați pe stradă. Numai cei deja prea bolnavi ca să-și părăsească locuințele sunt scutiți de contactul cu boala, dar aceștia se află deja pe drumul către lumea cealaltă, alegând însă o altă cale, mai lentă.

•

Dacă negustătorii din Tarsus ar fi știut de marfa nevăzută, pe care au primit-o odată cu grânele, ar fi îndepărtat ei oare corabia de port? Orașul flămânzește. De patru luni n-a mai căzut niciun strop de ploaie. Rezervoarele și canalele de irigații au secat și până și din cele mai adânci puțuri poți să scoți doar câteva căni pline cu un lichid cleios, urât mirositor. Grânele nu s-au copt. Piețele – în care cândva se găseau tarabe pline cu mere și nectarine, făină de alac, semințe de susan, linte și unt – sunt acum goale... Se găsește pește, însă acesta ia calea familiilor de pescari, a clienților bogați și a celor suficient de îndrăzneți să prade marfa, chiar și sub amenințarea cuțitului. Cele mai multe caravane de măgăruși ce vin dinspre podișul Anatoliei și trec prin Porțile Ciliciei sunt atacate, gâtlejurile negustătorilor sunt tăiate, iar bunurile lor, devenite valoroase din pricina penuriei, sunt vândute la licitație în Tyana sau Issus, ori schimbate pe aur cu ajutorul zarafilor familiei regale, aceștia din urmă stând pitiți în cetatea lor și arzând tămâie ca să acopere duhoarea canalelor înfundate și a cărnii putrezinde, care se ridică prin acoperișurile de stuf aflate între metereze și mare.

Cei săraci supraviețuiesc cu ghinde și măzăriche amară. Câinii au fost mâncați cu multă vreme în urmă. Nu mai există carne cu care să fie aduse ofrande zeilor. Se zvonește că trupurile tinerilor care mor în încăierări dispar înainte să fie îngropate.

Nemulțumirea crescândă a locuitorilor este domolită numai de vlăguirea forțelor. O bătălie purtată împotriva gărzilor palatului se încheie cu numai câteva răni superficiale, niciuna dintre tabere neavând suficientă energie să-și înfrunte cum se cuvine adversarii. Gărzile, oricum, flămânzesc și ele, soldații nefiind dispuși să-și sacrifice viețile pentru a proteja niște stăpâni care mănâncă ouă de prepeliță și lipii, făcându-le să alunece pe gât cu câte o gură de vin dulce de Khirokitia sau cu apă proaspătă, ținută în ploști făcute din piele de vițel.

Pe marea care se agită și lucește dincolo de port nu se

zărește nicio corabie. Toată lumea, de la Rodos la Ierusalim, știe acum că acest colț blestemat de pământ aflat în Strâmtoarea Ciliciei trebuie evitat. Singurii vizitatori sunt pescărușii tot mai îndrăzneți, care nu-și mai iau zborul când oamenii încearcă să-i oprească să se mai înfrupte din carnea cadavrelor sau a muribunzilor care zac pe străzi.

Regele Cleon nu simte nici urmă de milă pentru locuitorii cetății. Sunt precum frunzele sau vitele, nicio generație nefiind mai acătării decât cealaltă. Arhitectura, istoria, familia lui, poziția orașului pe marea hartă a lumii – iată lucrurile care contează și care, pentru prima dată în timpul vieții lui, se află în pericol. El și regina Dionyza sunt tineri, însă nu au copii. Cleon este îngrozit nu numai de faptul că va muri, ci că o va face fără să lase în urma lui un moștenitor, cu toate că, în cazul în care zeii nu-și vor schimba dispoziția, acel ipotetic urmaș nu va mai avea ce să moștenească. Regele se plimbă prin curțile adiacente ale grădinii împrejmuite cu ziduri de piatră lucrate în filigran și decorate cu plăci de ceramică colorată tăiate ametitor de simetric, reprezentând bătălii navale, zei și o vânătoare de rinoceri. Fântânile și jgheaburile de scurgere sunt goale, lămâii și curmalii, uscați. Numai cactușii din cea de-a patra incintă au supraviețuit, stând în nourașii lor de ace răschirate. Cleon își imaginează palatul peste douăzeci de ani, arcadele năruite, templele ruinate, întreaga citadelă devenită cuibar pentru grauri, în vreme ce vulpi roșcate pășesc cu sprinteneală peste pietrele căzute la pământ. A te mânia pe zei înseamnă a risca să cazi și mai mult în dizgrația lor, așa că mânia lui se îndreaptă către sfetnici, curteni și servitori, reproșându-le calitatea bucatelor, faptul că așternuturile nu sunt curate, neputința supușilor de a menține o atmosferă de voie bună.

Dionyza este cactusul. Își disprețuiește în tăcere soțul și este conștientă de puțina stimă de care acesta se bucură printre cei peste care domnește. Din când în când, poruncește punerea în scenă a unor acte de cruzime, ca să se încredințeze că nu pierd hățurile din mână – bucătarul, căruia îi sunt retezate cu satârul degetele mari de la mână când este descoperit că dosește mâncare pentru propria familie, fata de la bucătărie a cărei limbă este tăiată după ce e surprinsă discutând despre posibilitatea ca mai-marii lor să fie detronați.

În cele din urmă, după trei săptămâni, ciuma atinge punctul

culminant, apoi își epuizează virulența. Trei sferturi din populație este moartă. Dacă ar fi existat mâncare și apă curată, cei mai mulți dintre supraviețuitori și-ar fi revenit treptat, însă hrană nu există și s-au împlinit șapte luni de când a căzut ultima ploaie. Oamenii sunt cadaverici și letargici. Drumurile dinspre nord, care trec prin Porțile Ciliciei, sunt pustii, iar bandiții pradă caravanele bogate de pe alte meleaguri. Hrana care ajunge la palat e tot mai puțină și nici furia dezlănțuită, nici cruzimea accidentală nu pot pune pe masă bucate inexistente. Un emisar este trimis la Kition, însă nu se mai întoarce. Cleon nu îndrăznește să trimită altul. Se vorbește de plecare, însă ideea de a călători și, cu atât mai mult, de a muri asemenea unor negustători ambulanți este de neconceput.

Prim-sfetnicul regal moare. Este slab ca un țâr, cum sunt de altfel cu toții, însă nu pare să fi suferit de nimic în particular. Într-o dimineață, îl găsesc îngenuncheat în colțul unei odăi, de parcă s-ar fi uitat după o monedă scăpată pe jos. Trupul lui este deja țeapăn.

Un vultur bărbos stă pe parapet, în fața locuinței regale, privind, așteptând. Străjerii îi întind o cursă și-l ucid. Lui Cleon și Dionyzei li se oferă carnea ațoasă a păsării. Ea mănâncă, însă el o refuză.

Într-o după-amiază, cerul se întunecă. Locuitorii orașului se adună pe chei, de-a lungul zidului portuar, cățărându-se pe pietre. Aud tunete și privesc cum o furtună mătură oceanul în depărtare, o coloană groasă, cenușie, marcând locul în care cerul se revarsă peste apa mării. O briză răcoroasă bate dinspre larg preț de peste un ceas. Apoi soarele își face din nou apariția, însoțit de același cer albastru, crud.

Zece zile mai târziu, un băiat scheletic stă în apa puțin adâncă a micii plaje acoperite cu pietriș, având în mână un băț ascuțit cu care prinde peștișorii care l-au ținut în viață după moartea părinților săi. E slăbit și mâinile îi tremură, iar soarele este fierbinte și ceea ce-și dorește el cel mai mult este să se întindă într-o cameră întunecoasă și să doarmă. Își înalță privirea. La o leghe distanță se zărește o ambarcațiune. Nu era acolo când s-a uitat ultima dată. Corabia se îndreaptă către oraș – și o face în viteză.

Înainte ca distanța rămasă să se înjumătățească, toată lumea a prins de veste și cei mai mulți dintre locuitorii orașului stau și

urmăresc scena. Cleon și Dionyza se află într-unul dintre balcoanele citadelei. Chiar și de la înălțimea aceasta, simt momentul în care ușurarea colectivă se preschimbă în spaimă colectivă, atâțată de cei cu privirea cea mai ageră. Corabia nu poartă niciun stindard și, prin urmare, nu se supune autorității niciunui monarh. Este, fără îndoială, vorba despre niște pirați, iar încrederea și viteza cu care vasul se îndreaptă către port sugerează că vestea despre situația precară a orașului s-a răspândit. Ciuma a încetat să mai facă victime, iar acum cei rămași s-au transformat într-o pradă ușoară.

•

Zeii îndreaptă *Marsuinul* către Tarsus, cu toate că un talant din argint strunjit și nu un ac înfipt cu ochii închiși este cel care indică destinația corabiei. Helicanus bănuiește că așezarea orașului într-o cută a hărții are o mai mare semnificație decât presupusa voință a zeilor, însă nu are de gând să conteste metoda de prezicere a viitorului care i-a readus stăpânului său buna dispoziție.

În timpul lungilor gărzi nocturne, Pericle se întreabă cine ar putea fi acest Kallios, bărbatul pornit pe urmele lui. Pe cine să fi rănit prințul atât de adânc, încât să justifice o reacție așa de violentă? E foarte nerăbdător. De fapt, s-ar putea ca Pericle să fie doar nesăbuit. Dar asta a fost dintotdeauna o prerogativă a tinereții, un neajuns al vârstei. Cei porniți în căutarea aventurii sunt atrași de ideea că acolo unde se află ei se poate întâmpla orice, ceea ce este adevărat. A ucis și el câțiva oameni, cu toate că de fiecare dată a fost vorba de personaje lipsite de însemnătate. Însă nici măcar familia falnicului conte care l-a provocat în pripă la duel, pe când se afla în Xeres, nu ar fi avut destui bani ca să poată organiza o călătorie pe mare cu scop punitiv. Au existat și fete, desigur – întotdeauna există și fete. E foarte posibil să fi prăsit prunci în călătoriile lui, amănunt la care preferă să nu se gândească, pentru că Dumnezeu știe ce s-o fi ales de capul lor. Însă s-a străduit dintotdeauna să calce cu prudență prin grădina cu flori, grijuliu să nu culeagă fiicele unor tați și nevestele unor soți capabili să treacă de la furie la acțiuni cât se poate de concrete. Este oare posibil să fi judecat atât de greșit statutul social al uneia dintre cuceriri?

Prințul se uită la luna tremurătoare reflectată pe suprafața încrețită a mării. Ascultă cum vântul stă de vorbă cu pânzele

corabiei. Misterul vizitei lui Kallios îl intrigă, însă nu contează atât de mult. Ceea ce contează cu adevărat sunt lucrurile care vor veni – stânci, uragane, pirați. În urmă nu există decât un siaj care în curând nu se mai distinge de nemărginirea mării.

Traversează cu iuțeală Mediterana, evitând toate celelalte corăbii, pentru a nu-l pune pe Kallios pe urmele lor. Nu se opresc să ceară vești de la alți mateloți și, prin urmare, nu află nimic despre soarta de care a avut parte orașul ce se găsește la capătul călătoriei. Nu este, așadar, de mirare că, de cum se apropie de Tarsus, sunt luați prin surprindere mai întâi de absența pânzelor și a catargelor din port, apoi de mulțimea de zdrențăroși adunată să le urmărească sosirea, iar la urmă de prezența regelui și a reginei – dacă aceasta este identitatea cuplului tânăr de pe chei, îmbrăcat în veșminte alese și încadrat de un alai de nobili cu chipuri mohorâte.

Helicanus stă lângă umărul lui Pericle și dă glas, în șoaptă, temerii generale:

— Ciuma?

Pericle, asemenea multor tineri avuți, are convingerea că lumea se supune voinței sale. Mai mult decât atât, pentru prima dată în viață și în chip întru totul inexplicabil, simte că și-a găsit un țel, fiind convins că trebuie să înfăptuiască un anumit lucru, cu toate că deocamdată habar nu are despre ce anume ar putea fi vorba. Oare acesta va fi momentul în care își va da adevărata măsură?

Aruncă ancora în radă și coboară la apă o barcă cu vâsle. Lăsându-l pe Helicanus la comanda *Marsuinului*, Pericle este dus la țărm de patru vâslași, însoțit de Marlenus și de Antonio, cu toții având asupra lor câte un mic arsenal, în caz că frumoasa întâmpinare de care tocmai se bucură nu este decât un șiretlic. Amarează barca provizoriu, lăsând doi vâslași pe loc pentru a le ușura o eventuală retragere în pripă, după care pășesc pe treptele din piatră, mirosul de hoit întețindu-se pe măsură ce vizitatorii se apropie de docul pietruit. Pericle se întreabă dacă nu a fost prea nesăbuit venind până aici. Pe corabie nu există niciun medic. Își propune să nu-și mai facă astfel de gânduri negre. Acum nu mai e loc de întors. Și, nu în ultimul rând, nu are nici cea mai mică dorință să fie considerat un laș.

Cei trei bărbați stau unul lângă altul, privind mulțimea adunată. Cuplul regal poartă veșminte din mătase, batist și

stofă roșie și nu arată prea diferit de alte cupluri regale pe care cineva le-ar putea întâlni în orașele-stat înșirate de-a lungul coastei. Chipul reginei este hipnotizant – piele smeadă, fără cusur, păr negru ca pana corbului părând să absoarbă lumina dimprejur, privire neclintită. În spatele celor doi, nobilii sunt sfrijiți și murdari. Ceva mai în spate, supușii lor par înviați din morți, fiecare chip semănând cu o țeastă acoperită cu un strat de piele întinsă. Picioarele lor sunt ca de pasăre, degetele ca niște gheare, fețele le sunt peticite și brăzdate de răni. În vreme ce vizitatorii privesc întreaga scenă, o femeie se prăbușește la pământ. Niciunul dintre cei aflați lângă ea nu se îndură s-o ridice. Undeva, un copil plânge. Pescărușii flămânzi patrulează zona.

Prințul face cu încredere câțiva pași în față și se prezintă:

— Numele meu este Pericle, sunt Prințul Tirului.

Regele cade într-un genunchi. Regina nu-i urmează exemplul. Peste ani, prințul va rememora scena și va deslușii în desfășurarea acesteia avertismentele pe care inițial nu le percepuse, preocupat fiind de cursul evenimentelor și de propriul eroism.

— Cândva am fost conducătorul unei mari cetăți, spune regele. Ne ospătam cu carne de vițel și de păun. Beam vin roșu de Gasconia și vin alb de Creta. Crengile se frângeau sub greutatea măslinelor noastre. Râurile erau stăvilite din pricina puzderiei de pești. Acum însă, sunt rege al Nimicului și al Niciundelui.

Regina se uită țintă la Pericle, fără a-și întoarce capul.

— Numele lui este Cleon.

— N-ați auzit de ciumă? întreabă soțul ei.

— N-am auzit.

— Până și aceea ne-a abandonat în brațele unor prădători mai milostivi. Acum numai foamea și setea ne mai ciugulesc oasele.

Pericle râde văzând că șansa de a-și dovedi mărinimia i-a căzut atât de lesne în poală. Își ridică mâna cu un gest binevoitor și spune cu glas tare:

— N-am venit să vă facem vreun rău.

Urmează o pauză. Apoi un val de ușurare se strecoară prin mulțimea urât mirositoare, asemenea vântului unduind spicele unui lan de grâu.

— Numele meu, spune regina, este Dionyza.

— Ridică-te, îi cere Pericle regelui.

Inversarea etichetei este pur și simplu tulburătoare. Regele se ridică în picioare precum un bărbat de două ori mai bătrân decât el. Regina își ațintește privirea către cer. Fața ei rămâne impenetrabilă.

— Avem o corabie bine aprovizionată atât cu apă, cât și cu mâncare. Vom pune totul la dispoziția voastră.

Cuvintele lui nu stârnesc nicio reacție. Pericle se vede nevoit să repete.

— De ce ai face un asemenea gest? întreabă Dionyza pe un ton sec.

Pericle trebuie să se gândească puțin înainte de a da răspunsul potrivit. Simte că ar putea fi instrumentul unei forțe pe care nu o poate pricepe, însă nu știe cum să exprime asta în cuvinte fără să pară nici pompos, nici închipuit.

— Dacă aș ridica pânzele și m-aș îndepărta de acest port fără să vă fi ajutat, n-aș fi niciodată în stare să-mi iert gestul.

Dinspre grupul de nobili se face auzit un murmur nedeslușit. Oare Cleon lăcrimează?

— Vino, spune Pericle punându-i regelui o mână după umeri și conducându-l către treptele care coboară spre locul unde se află barca.

Regina vine după ei. Un mic grup de curteni o urmează. Pericle îi conduce până la bordul *Marsuinului*, acolo unde cu toții sunt ospătați cu fastul modest pe care corabia îl poate oferi.

Marlenus și Antonio rămân pe chei împreună cu doi marinari înarmați în vreme ce butoaie cu mâncare și apă sunt aduse la bordul bărcii cu vâsle. Când e legată la mal, un foc de muschetă trebuie tras în aer pentru a domoli mulțimea dezlănțuită, care împinge în apa portului o mamă și pe copilul acesteia. Fiecare copil primește câte o cană de apă, bătrânii și bolnavii capătă câte două, femeile trei, iar bărbații patru. Pesmeții și pâinile se împart respectând aceleași proporții.

Marlenus și Antonio n-au mai văzut niciodată așa ceva. Unii se năpustesc asupra coltucului lor de pâine ca niște fiare, alții închid ochii și savurează fiecare îmbucătură, alții se uită la mâncare de parcă nu mai știu ce să facă cu ea. Unii plâng, alții râd. O bătrână moare ținând în mână o coajă de pâine, răpusă probabil de șocul produs de propria salvare. Lămâi și bucăți de cașcaval sunt de asemenea împărțite mulțimii. Pescărușii

obrăzniciți fură mâncarea din mâinile celor slabi și trebuie alungați cu bețe și cu ușuieli.

La bordul *Marsuinului*, Cleon și Dionyza sunt serviți cu vin de pe valea Rinului, îndoit cu apă, cu păstramă de vită și piersici. Furculițele de argint tremură în mâinile lui Cleon. I se face rău și simte cum stomacul îi refuză mâncarea. Ceilalți se prefac că nu observă, însă imediat pocalul din argint din fața lui este umplut cu apă rece, iar în farfurie îi sunt puși câțiva pesmeți ordinari. Dionyza îi spune prințului povestea ultimelor șase luni. Nu pomenește de locuitorii cetății nici măcar o dată.

Către sfârșitul după-amiezii, câțiva nori cenușii, pântecoși ca niște perne umplute cu puf de gâscă trec pe deasupra orașului, iar străzile acestuia sunt scăldate în lumina sidefie ce precede o furtună. Tarsienii care căutaseră să-și facă siesta la umbră sunt atrași înapoi de larma generală. Se holbează la cer asemenea unor habotnici așteptând pogorârea unui zeu. O tăcere adâncă se întinde pe oraș. Singurul zgomot care se mai aude este susurul apei ce se strecoară prin pietriș, ridicându-se apoi cu următorul val numai pentru a se strecura din nou.

Primele picături mari de ploaie se evaporă instantaneu, devorate de pământul fierbinte, uscat și de piatra încinsă. Următoarele picături însă împroașcă și băltesc. Culori uitate își fac din nou apariția în peisaj: nuanțe mai intense de verde, nuanțe mai intense de maro. Țiglele de pe acoperișuri se preschimbă în tot atâtea plăcuțe de xilofon. Suprafața mării este albă, punctată și dănțuitoare. Aerul e rece pentru prima oară în ultimul an. Șanțurile se umplu, jgheaburile se umplu. Oamenii stau cu mâinile întinse în lături și cu capetele aplecate pe spate pentru ca ploaia să le cadă pe față. Mirosuri îndelung tăinuite sunt eliberate – cimbru și rășină, gudron, alge. Nemiloasa lumină a soarelui care deunăzi scotea în relief fiecare contur se domolește, iar depărtările dispar învăluite într-o negură cețoasă, dincolo de zăbrelele ploii.

Cleon și Dionyza privesc spectacolul de la fereastra cabinei principale, picurii de ploaie izbind scândurile de deasupra capetelor lor, iar întreaga încăpere miroase acum a stejar ud. Pericle se află pe puntea superioară, în vreme ce băieții înșiră butoaie goale pentru a salva ceva din această mană cerească venită pe neașteptate. Prințul derulează în minte povestea în care a devenit protagonist. Flaconul de otravă închis cu dop,

hazardul care l-a trimis în acest oraș năpăstuit la bordul unui vas plin cu provizii, momentul declanșării acestui potop salvator. Pare să existe o semnificație aparte a evenimentelor, însă aceasta pur și simplu îi depășește puterea de judecată.

Tunetele răsună printre dealurile învăluite în ceață.

Revărsarea continuă peste noapte și până la jumătatea dimineții următoare. De îndată ce pot fi scutiți de neplăcerea de a se face ciuciulete, Cleon și Dionyza sunt duși înapoi cu barca la chei, după care cuplul își continuă drumul către palat însoțiți de patru căruțe pline cu provizii trimise de pe *Marsuin.* Cleon insistă ca Pericle și cei trei secunzi ai săi să rămână la palat, ca oaspeți, măcar o săptămână. Pericle simte o strângere de inimă gândindu-se că va fi nevoit să îndure o inutilă ceremonie de întâmpinare, însă un refuz ar fi un gest necavaleresc, o nechibzuință. Prin urmare, el, Helicanus, Marlenus și Antonio sunt găzduiți în patru odăi învecinate cu vedere către hipodrom și mare. Pericle se ferchezuiește cu săpun parfumat din Galia și cu carafe pline cu apă caldă, doarme în așternuturi de bumbac și mănâncă din bucatele sale servite în niște vase fine, pictate manual, silit să mimeze o recunoștință pe care nu o simte. Statutul său de salvator îl scutește cel puțin de obligația de a se gudura și de a linguși, însă spectacolul oferit de cei care fac temenele nu este prea amuzant.

Compania cuplului regal îi oferă însă o oarecare compensație. Cleon ar putea fi fratele lui mai mare și mai învățat, căruia i-a fost refuzată ocazia de a explora lumea largă odată cu moartea timpurie a tatălui său, însă manifestă un apetit nedisimulat pentru poveștile călătorilor pe care îi găzduiește. Pericle îi povestește despre canibali și vulcani, despre Aurora Borealǎ, despre capetele tsantsa și despre spiritele zărite în oglinzile de obsidian, despre Focul Sfântului Elmo și despre corăbii frânte pe spinările unor leviatani țâșnind din apa mării – și, dacă mai adaugă câte ceva de la el, nu o face într-o mai mare măsură decât au făcut-o autorii jurnalelor de călătorie scrise în latină, arabă, ebraică și elină, care umplu biblioteca lui Cleon. Regelui îi place să asculte, dar și să cânte. Se acompaniază cu o țiteră și, dacă Pericle găsește inițial că această îndeletnicire are ceva femeiesc în ea, uneori, în vreme ce ascultă, simte un ghimpe în inimă.

Ah, biată păsărică.
Un' te-ascunzi de frică
Ciripind haihuie
La oră târzie?

Ah, biată păsărică.
Zbori din rămurică
Fugi degrab' de poți
De tristele nopți.

Între timp, Dionyza și-a dat jos platoșa pe care a purtat-o ca să supraviețuiască vicisitudinilor abătute asupra cetății în ultimul an. Refuză să-i întoarcă zâmbetul atunci când el îi zâmbește, însă uneori prințul o surprinde fixându-l cu privirea. Întotdeauna îi ia ceva timp până își întoarce capul. El găsește acest comportament deopotrivă exasperant și ispititor. Soțul Dionyzei nu bagă de seamă. Alteori, regina se așază puțin mai aproape de el decât s-ar cuveni, înăuntrul unei orbite invizibile de existența căreia Pericle nu a știut niciodată. Când face asta, regina nu-l privește niciodată. Îi vorbește într-o limbă pe care nimeni altcineva nu o poate înțelege. Dacă l-ar atinge, gestul n-ar fi mai intim decât aceste apropieri. Pericle nu se poate îndepărta de ea fără să pară lipsit de politețe. De altfel, nici nu-și dorește să se îndepărteze.

Vestea că orașul a revenit la viață circulă cu repeziciune și peste numai câteva zile negustorii încep din nou să-și facă apariția, aducând smochine, batog și saci plini cu orz. Cei de la curte mănâncă acum carne de sitar și de nagât, carne de taur și de antilopă, mănâncă marțipan și smochine confiate și chiar o machetă a palatului în care locuiesc, confecționată din marțipan. În port, carena *Marsuinului* este astupată cu câlți și dată cu smoală, vasul fiind curățat pe dinăuntru și pe dinafară. Frânghiile sunt reparate, în oraș, casele arse sunt dărâmate asemenea unor copaci uscați și locuințe noi încep să-și facă apariția pe maidanele lăsate în urmă. Se aduc ofrande și se fac sacrificii, morților li se organizează ceremoniile cuvenite de care n-au putut avea parte pe când înmormântările se făceau în pripă.

Pericle tânjește după o viață plină de aventuri. Gloria și recunoștința, își dă el seama, sunt mult mai plăcute în vreme ce

te căznești să le meriți decât atunci când le dobândești. Doar că asta ar însemna să se retragă în chip necuviincios. Îl visează pe Kallios. Acum își dorește să nu se fi dezbărat cu atâta ușurință de urmăritorul lor și să fi lăsat în urmă niște firimituri de pâine pentru ca urmărirea să mai fi durat o vreme. Își imaginează siluetele acelor luptători nepământeni descriși de sfetnicul tatălui său, simțind cum îl mănâncă degetele să apuce mânerul sabiei.

Încă nu înțelege că aventura este cea mai lesnicioasă provocare din câte există, pentru că monstrul are un chip și un nume, iar tu îi poți pune o cizmă în piept, scoțând apoi lama aceea lungă și însângerată și știi că acea creatură nu se va mai ridica niciodată de acolo. El încă nu înțelege că există lucruri care te țin treaz pe timpul nopții și care sunt cu mult mai înspăimântătoare decât piratii sau recifurile, și care nu pot fi evitate stingând luminile de bord pe înserat și având la dispoziție o hartă bine întocmită. Încă nu înțelege că uneori monstrul se află în ceilalți oameni, că uneori monstrul stă pitit în inima cuiva și că uneori monstrul este creația brută a timpului însuși.

Mintea îi hălăduiește pe coclauri, rememorând nu tărășeniile și încăierările petrecute în ultimii doi ani, nu lucrurile ieșite din comun pe care le-a văzut în timpul călătoriilor (în realitate, el n-a văzut niciodată canibali, însă a admirat Aurora Boreală dintr-un punct geografic neobișnuit de sudic: din Bergen, de Anul Nou), în schimb, rememorează scene din propria copilărie. Se ascunde în cupola turnului dinspre răsărit, se ascunde în micul templu înălțat la capătul livezii, se ascunde îndărătul sacilor și al amforelor din cămara aflată în dosul bucătăriei, iar Mustafa bucătarul îi aduce rahat și salep, spunându-le doicilor și preparatorilor că nu, nu l-a văzut pe tânărul stăpân pe nicăieri. Este tulburat de farmecul acestor imagini, de faptul că în toate aceste scene el se ascunde, de posibilitatea ca el să fi fost un laș – și că a rămas, în adâncul inimii sale, un laș. Ce diferență există între un copil care se ascunde și un bărbat care fuge?

Își dorește să poată sta de vorbă cu Helicanus așa cum obișnuiau să o facă pe mare, acolo unde erau amândoi prinși într-o îndatorire comună și unde rangul conta prea puțin, însă aici, la curte, Helicanus îi este inferior din punct de vedere social și, în pofida încurajărilor lui Pericle, secundul lui joacă rolul unui

prieten cu aceeași stângăcie cu care ar dansa o gavotă. Într-adevăr, dacă Pericle este ceva în timpul acestor zile interminabile – află că nu are prieteni adevărați și că n-a avut nicicând vreun prieten adevărat. Cum a putut trăi atâta amar de vreme fără să-i sară în ochi evidența acestui adevăr?

În cele din urmă, nu un prieten este cel care îl salvează, ci un dușman. Zvonurile se deșiră la fel de repede precum un ghem de lână, iar în piețele din Alep se vând lucruri mai de preț decât ambră cenușie și mătase chinezească. Șaisprezece zile. Doar atât durează. Își fac apariția pe timpul nopții, urmărind smochinele, peștele și orzul prin Porțile Ciliciei. Pacea prilejuită de faptul că sunt puține lucruri de furat i-a făcut pe străjeri neglijenți și somnoroși. Cu ajutorul unei frânghii și al unui cârlig triplu, necunoscuții escaladează nevăzuți zidurile, după care se deplasează în liniște prin orașul adormit, însoțiți de uguielile caprimulgilor și ale bufnițelor. Umbre și găuri pe țesătura lumii. Un șacal înfruptându-se dintr-un leș se oprește la capătul îndepărtat al unei alei și îi privește cum trec, luna reflectându-se în ochii lui ca niște mici opaițe. Un paznic de noapte este lăsat să se prăbușească ușor în propriul sânge. Un altul își găsește moartea în același fel. Străinii se strecoară pe lângă palestră și pe lângă templul dedicat Atenei, pe lângă bordelurile cufundate în tăcere și dughenele pustii ale măcelarilor, pe lângă cele ale aurarilor și ale negustorilor de vin.

Flăcări muribunde dănțuiesc într-un grătar pentru mangal așezat lângă pompa publică. Pământul pe care străinii calcă lasă loc dalelor de piatră și apoi caldarâmului, pe măsură ce aceștia se strecoară în zigzag la deal, îndreptându-se către zona bogată a orașului.

Pericle se trezește într-o liniște suspectă, sângele pulsându-i prin vine asemenea unei alarme nedeslușite. Este crucea nopții. Coboară din pat. Ciorapii, tunica, apoi cizmele. Au sosit – e sigur de asta. Nici urmă de lună, o beznă desăvârșită. Are la el un pumnal, însă din respect pentru gazde sabia lâncezește, în propria teacă, la bordul *Marsuinului.* Acum îi poate auzi: îndemnuri distante, ecouri slabe ale metalului izbindu-se de metal. Are nevoie de o armă ca să poată ține un atacator la respect. Pași pe trepte. Iată cufărul, iată urciorul cu apă, iată cuvertura de pe pat. Aceste trei obiecte îi compun arsenalul.

Ușa se deschide. Un bărbat pășește pe dâra de lumină

aruncată de felinarele de pe culoar. E neobișnuit de înalt și poartă o barbă ce pare cioplită dintr-o bucată de abanos. Are umeri de taur. Poartă o armură din bronz, o tunică neagră și jambiere metalice. În mâna dreaptă ține o sabie, iar în pumnul stâng un lanț.

Pericle nu poate câștiga o luptă dreaptă cu acest bărbat câtă vreme nu are la dispoziție decât un pumnal, așa că trebuie să se folosească de alte avantaje. Ideea îi vine pe loc. El cunoaște alcătuirea încăperii, în vreme ce vrăjmașul lui nu. Înșfacă iute cuvertura. Nu este chiar plasa cu greutăți a unui retiar, însă va trebui să se mulțumească cu atât. Balansează cuvertura, acoperind sabia bărbatului suficient ca să apuce să se ferească și să trântească ușa. Acum nu mai există nicio sursă de lumină. Sare peste cufăr și rămâne în picioare în spatele acestuia. Intrusul se rotește încet. Pericle simte în nări miros de piele, de ulei pentru uns armele și de sudoare, cea din urmă având iz de ceapă fiartă. Mijindu-și ochii obișnuiți deja cu întunericul, Pericle reușește să distingă vag silueta bărbatului. Oare atacatorul poate zări cufărul aflat între ei? Oare așteaptă ca și vederea lui să se adapteze?

— Vino la mine, spune Pericle, cu toate că numai Dumnezeu știe ce limbă vorbește bărbatul acela.

Aude un zornăit răsunător în vreme ce atacatorul lui își ridică lanțul deasupra capului, începând să-l legene. Sunetul seamănă cu cel produs de fâlfâitul unei păsări uriașe. Bărbatul face un pas în față. N-a văzut cufărul. Se împiedică și se prăbușește, făcând un zgomot de masă de sufragerie plină cu vase, pahare, tacâmuri și farfurii, ridicată pe verticală. Intrusul nu scoate niciun fel de strigăt – nici surprins, nici îndurerat. Pericle se aruncă peste spatele expus al bărbatului, însă pumnalul refuză să pătrundă prin pielea acestuia. Vestă de zale. Bărbatul se răsucește și lovește cu picioarele, așa că Pericle se vede nevoit să-l călărească întocmai ca pe un taur întărâtat. Apucă partea de jos a vestei, o ridică și înfige pumnalul în carnea expusă. Bărbatul refuză în continuare să scoată vreun țipăt. O fi mut? Pericle începe să miște și să răsucească mânerul pumnalului pentru a vătăma cât mai multe organe interne. Bărbatul îl apucă pe Pericle de păr și își înfige dinții în umărul lui. Abia mai târziu, când Pericle își va curăța rana, va observa mărimea și forma urmelor lăsate de dinții intrusului și se va întreba dacă a avut

într-adevăr de a face cu o ființă umană. Acum, însă, bărbatul se smucește ca un cal nărăvaș, iar călărețul este azvârlit cât colo, balta de sânge de pe podeaua din piatră fiind atât de cleioasă, încât Pericle alunecă, însă în cele din urmă reușește să se ridice în picioare. Singurele zgomote care vin dinspre bărbatul acela sunt scârțâitul pe care-l scoate pielea tunicii și platoșa din bronz frecându-se de dalele de piatră. Acestea devin tot mai stinse, apoi nu se mai aude nimic. Pericle deschide ușa, acum mai mult, și aceeași rază de felinar se strecoară, luminând o scenă pe care prințul nu o va uita multă vreme. Atacatorul lui zace acum într-o baltă de sânge nu cu fața în jos, ci cu fața în sus, ținându-și spatele arcuit, precum un pod semicircular, și sprijinindu-se numai în creștetul capului și în călcâie. Buzele îi sunt trase de pe dinții lungi și gălbejiți, făcându-l să rânjească aidoma unui câine asmuțit, iar ochii îi sunt larg deschiși, de parcă nu un pumnal i-ar fi provocat sfârșitul, ci vederea unui înger negru plutind prin aerul odăii.

Pericle pășește afară și zărește încă un lucru greu de șters din minte. Marlenus stă ghemuit lângă Antonio. Prințul își dă imediat seama că Antonio este mort. Nu au vreme să-l jelească, după cum nu au vreme să stea de vorbă. Helicanus își face apariția lângă el și îi întinde o sabie împrumutată, cu mânerul năclăit de sânge. Cu toții știu ce au de făcut. Bănuind că ei au fost ținta atentatului, trebuie acum să se salveze ajungând la corabie și sperând că aceasta nu este nici sfredelită, nici în flăcări.

Există și o scară secundară, mai mică, ce dă în curtea aflată în spatele clădirilor palatului. Ca la comandă, cei trei se răsucesc pe călcâie și străbat în fugă coridorul. Printre coloanele arcuite din stânga lui, Pericle zărește trupurile celor doi străjeri zăcând cu membrele rășchirate sub duzii crescuți în mijlocul peristilului. Pericle a uitat deja de Antonius. Se simte din nou în elementul său. Este un șoim căruia i s-a scos gluga și care și-a luat zborul de pe mănușa stăpânului. Este un trup în stare pură. Când îl zărește pe bărbatul pe care l-a ucis mai devreme alergând către ei, în susul scărilor, nu simte că ar fi vorba de vreo lucrare drăcească – doar de o altă situație de care va trebui să se ocupe. Numai că acela nu este bărbatul ucis, pentru că mai sunt încă doi care urcă treptele în spatele celui dintâi și cu toții au aceeași barbă neagră, aceiași umeri: monștri identici proveniți din aceeași prăsilă. Marlenus strigă „Păzea!”, pentru că el și

Helicanus tocmai au ridicat o bancă grea din lemn, năpustindu-se către baza scărilor. Pericle se dă la o parte, iar Helicanus și Marlenus aruncă banca în josul scărilor, acolo unde aceasta izbește picioarele bărboșilor, făcându-i să se rostogolească pe spate la fel de tăcuți și de lipsiți de reacție precum atacatorul lui Pericle din iatac.

Pericle, Helicanus și Marlenus se reped în josul scărilor, sar peste banca rămasă acum cu spătarul rupt și înțepenită între pereții laterali, după care îi taie cu sălbăticie la dosul genunchilor pe bărbații prăbușiți ca să le reteze tendoanele, înainte de a se îndrepta în fugă spre curte. Mirosul de praf și de urină de vulpe, muzica discretă a havuzurilor. Un lup urlă în depărtare. Zidul din spate este înalt, însă cei trei reușesc să-l escaladeze, punându-și palmele căuș și împingându-și reciproc tălpile. Pericle și Marlenus se întind apoi ca să-l tragă pe Helicanus, rămas în urma lor. Mai mulți urmăritori bărboși își fac apariția dindărătul copacilor: tunici negre, săbii, jambiere, lanțuri. Numai că fugarii aleargă acum pe niște alei pietruite așa cum aleargă cineva în noapte printr-un oraș tăcut, prinzând viteză pe povârnișul care pare să încline întreaga așezare către ocean. Doar că și urmăritorii lor au escaladat între timp zidul, sau poate că bărbații care își fac acum apariția la răscrucea din fața lor sunt alții, așa că Pericle, Helicanus și Marlenus sunt nevoiți să se oprească brusc, să alerge la deal și să o ia numai și numai pe străduțe strâmte și întortocheate pentru a evita alte asemenea răscruci. Cerul se lărgește brusc în momentul în care sunt nevoiți să traverseze piața și, preț de o clipă, cei trei zăresc promontoriul întunecat, scânteierea alburie a valurilor și coca *Marsuinului* plutind pe poteca așternută de razele lunii. Apoi sunt înghițiți din nou de străduțele orașului, până când, într-un sfârșit, acestea îi scuipă pe malul mării. Cei trei o iau la stânga, către cheiul la capătul căruia speră să găsească amarată barca cu vâsle, ca să poată sări în ea, să taie parâma și să se îndepărteze de mal. Doar că în vreme ce aleargă de-a lungul țărmului curbat, din piatră, care protejează portul, zăresc alți patru bărbați așteptând la capătul îndepărtat al acestuia. Unul dintre ei este Kallios. Pericle își dă seama pe loc de asta. Cap ras, bărbie fără păr, ceva mai scund și mai puțin musculos, însă nu mai puțin amenințător. Pericle strigă: „Înotați!” Cei mai mulți dintre marinari refuză să învețe să înoate, pentru a nu prelungi

o moarte oricum înfiorătoare atunci când ajung să cadă peste bord, însă Pericle și-a petrecut întreaga copilărie în apa și pe malul râurilor și ale mării. Bărboșii cu siguranță poartă armuri, pe care vor fi nevoiți să și le scoată dacă vor vrea să intre în apă. Prințul prinde viteză, avându-l pe Helicanus într-o parte și pe Marlenus în cealaltă. Se simte viu – așa cum nu s-a mai simțit de foarte multă vreme. Ar chiui de bucurie dacă efortul nu i-ar goli plămânii de aer.

Aleargă cu toții către cei patru bărbați, după care cotesc la dreapta în ultima clipă, ajungând la capătul cheiului înainte să-și arunce armele și sărind de pe malul din piatră, cu mâinile întinse, pregătiți să simtă îmbrățișarea de gheață a apei, după care se cufundă în întuneric, ținându-și ochii închiși, înotând din răsputeri și cât mai mult posibil pe sub apă, până când nevoia de a respira îi forțează să revină la suprafață, agitându-și în continuare brațele. Pericle se întoarce la timp ca să vadă scânteierea vârfului ascuțit al unei sulițe care dispare în apă la un braț distanță de umărul lui. A doua suliță nici măcar nu-l ajunge. Prințul numără siluetele care se întrezăresc pe chei. Tot patru. Niciunul dintre bărbați n-a pornit încă pe urmele fugarilor. Se întoarce și continuă să înoate. *Marsuinul* se află mai departe decât i s-a părut la început, apa e mai rece decât s-ar fi așteptat, iar el nu poate înota atât de bine pe cât și-a imaginat. N-a fost nicicând nevoit să străbată o întindere de apă atât de mare, iar spaima și hotărârea pot compensa lipsa antrenamentului numai într-o anumită măsură. Deja mișcările îi sunt mai încete. I se năzare că nu va fi în stare să ajungă la corabie. Oare Kallios știe deja acest lucru? Oare acesta va lăsa natura însăși să-i ducă misiunea la îndeplinire? Au ajuns abia la jumătatea drumului. Și Helicanus se căznește să continue, brațele lui pierzându-și avântul asemenea unui titirez înainte de a cădea într-o parte. Pericle nu-l zărește nicăieri pe Marlenus. Se întoarce pe spate. Dacă va da mai departe din mâini, va putea face pluta. Doar că frigul îi pătrunde în oase. Nu-și mai poate mișca brațele. Începe să se scufunde.

— Privește! strigă Helicanus.

Pericle își întoarce capul. Zărește mai întâi cum se întinde vela de trinchet, apoi vela gabiera *Marsuinului.* Primul gând care-i trece prin minte este acela că echipajul a hotărât să plece fără ei. Apoi zărește felinarul legănat prin aer și dibuie sursa

strigătelor aruncate peste întinderea apei. A doua barcă se îndreaptă către ei. Prințul se lasă din nou să plutească pe spate. Constelația Orion se află chiar deasupra capului său, rece, vastă și indiferentă. Tot ce trebuie să facă este să-și țină capul la suprafață. O sarcină atât de simplă. Plescăitul ritmic al vâslelor devine balansul unei frânghii agățate de creanga unui stejar, apoi al unui leagăn. Întunericul îl învăluie.

•

Catedrala Southwark, zilele noastre. Dimineața devreme, nemișcarea de dinaintea primului vizitator, numai lumina piezișă a soarelui și praful nopții ridicat de aerul pe care paznicul l-a stârnit în timpul primei lui ture. În partea de nord a navei, un Shakespeare din piatră, în mărime naturală, stă aplecat într-o nișă, ținându-și capul în pumn aidoma unui adolescent visător pe o pajiște primăvăratică, efect sporit de petalele cât se poate de reale pe care adoratorii poetului le-au depus la picioarele statuii, de mlădițele pe care i le-au vârât în pumn și de coronița de trandafiri pe care i-au așezat-o pe creștet. Are peste tot culoarea alabastrului, cu excepția cotului, a mâinii în care ține florile și a genunchiului ridicat, care au fost tocite, până au căpătat o nuanță cremoasă, de nenumăratele mângâieri ale vizitatorilor. Față în față cu el, de partea cealaltă a navei, se află mormântul lui John Gower, mort cu multă vreme înainte ca Shakespeare să se nască. O efigie a predecesorului, pictată în culori vii, zace împrejmuită într-un fel de marchiză deschisă într-o latură, construită în stilul gotic perpendicular – casete roșu cu auriu și verde-închis, arcuri triple ascuțite. Mâinile efigiei sunt împreunate în rugăciune, în vreme ce capul îi este susținut de o pernă cât se poate de incomodă, confecționată din cele trei capodopere ale defunctului: *Vox Clamantis*, *Speculum Meditantis* și *Confessio Amantis.*

Nimeni nu-l atinge pe Gower. Nimeni nu-i mângâie genunchiul dezgolit. Abia dacă trupul îi este ciobit de câte un mic accident din când în când și tocit de secole de expunere la soare și la fum. A existat însă un timp în care ar fi fost posibil ca Shakespeare însuși să fi stat chiar în locul acela. Teatrul Globe se afla la câțiva pași. Aceasta a fost o vreme biserica unde mergea poetul și douăzeci de șilingi au fost cândva plătiți Sfântului Salvator – așa cum se obișnuia pe vremea aceea – pentru înmormântarea fratelui său Edmund „cu o bătaie,

înaintea prânzului, a clopotului celui mare”.

Poate că Shakespeare și-a pus palma pe fruntea celebrului său predecesor, poate că privirea lui s-a abătut pe cotoarele celor trei volume și *Confessio Amantis* și-a redeschis paginile pe care le-a văzut cu ochiul minții, amintindu-și străvechea poveste a lui Apollonius din Tir de la începutul Cărții a opta.

Mărețul Antiochus,
de la care Antioch luatu-și-a anume
prenumele, *așa cum cartea spune*,
Era-nsurat cu o prea nobilă regină
O fiică făcând, iată, iubirea lor deplină.

Regina moare, iar Antioh, care se poate lăuda cu o mare avuție, cu o putere neîngrădită și cu o remarcabilă lipsă de conștiință, poftește la propria fiică și o violează. Odată fapta petrecută, el nu mai poate risca nici s-o mărite, nici să dea naștere la bănuieli refuzând să-i ofere mâna unui pretendent. Prin urmare, dă sfoară-n țară că orice tânăr care dorește mâna fiicei lui trebuie fie să găsească răspunsul unei ghicitori, fie, negăsindu-l, să moară. Ghicitoarea însă nu este una oarecare: e mărturisirea lui Antioh ascunsă la vedere. Mulți pretendenți își pierd viața, conform înțelegerii, căutând în zadar să găsească răspunsul – până în ziua în care, atras de faima frumuseții prințesei, la curte își face apariția prințul Apollonius. În momentul în care acesta aude ghicitoarea, el îi deslușește imediat tâlcul:

Este vorba despre toate părțile private
Dintre propria-ți copilă și tine, *împărate.*

Acesta nu este însă scenariul pe care l-a avut Antioh în vedere. În mod evident, Apollonius trebuie să moară, altfel prințul va răspândi vestea despre infamia comisă de Antioh în toate cele patru zări. Doar că Antiochus nu-i poate lua viața prea curând, pentru că lumea ar începe să pună niște întrebări deosebit de dificile. Prin urmare, oferă pretendentului treizeci de zile în care să vină cu un alt răspuns. Apollonius se îndreaptă către corabia cu care a venit, ridică ancora și navighează către Tir, acolo unde se află căminul lui. Imediat, Antioh trimite un asasin pe urmele lui. Prințul reușește, desigur, să scape

nevătămat – iar aventurile lui încep: salvează un oraș cuprins de foamete, eșuează, se însoară cu o prințesă. În timpul unei furtuni pe mare, aceasta dă naștere unei fiice. Fiindcă se bănuiește că a murit în chinurile facerii, tânăra mamă este aruncată peste bord, într-un coșciug ferecat… Despre fiica siluită a lui Antioh, însă, nu mai auzim nimic, doar că atât ea, cât și tatăl ei sunt mai târziu uciși de un fulger, într-un act de răzbunare divină, întrucât amândoi poartă vina săvârșirii unui incest.

Ce anume l-o fi determinat pe Shakespeare să împrumute această poveste și să-l transforme pe Apollonius în Pericle? Sau poate că nu a fost mâna lui Shakespeare. Pentru că el nu a scris singur această piesă de teatru. Este aproape sigur că primele nouă scene au fost compuse de George Wilkins, furnizor, proxenet, pungaș, siluitor și autor al unei alte piese de teatru, *Neajunsurile unei căsătorii forțate*[25]. Poate că Wilkins a fost cel care s-a lăsat inspirat stând în acest loc, cu palma sprijinită pe fruntea lui Gower, petrecându-și privirea de-a lungul cotoarelor celor trei cărți. Poate că Wilkins a fost cel care a ales ca prințesa abuzată să nu poarte niciun nume și să capete numai două replici fade, prin care îi urează lui Pericle bun venit. Poate că Wilkins a fost cel care a numit crima tatălui „incest”, subliniind faptul că amândoi protagoniștii poartă aceeași vină.

Copil rău, tată și mai rău.

Poate că Wilkins a fost cel care l-a pus pe Pericle să rostească despre această femeie, cu care, în urmă cu doar câteva clipe, și-a dorit să se însoare și de ale cărei suferințe tocmai a aflat, următoarele cuvinte:

Preafrumoasă rază de lumină, te-am iubit și înc-aș mai putea
Dacă această casetă de cleștar de spurcăciune nu s-ar revărsa…
De tine nu-mi mai pasă…

Același Wilkins care acum zace cufundat în somn în odaia principală a hanului-lupanar pe care îl deține la întretăierea dintre Cow Cross Street și Turnmill Street din Clerkenwell. Peste

[25] *The Mizeries of Enforced Marriage* – piesă de teatru scrisă de George Wilkins în anul 1607.

cinci minute va fi mort, pentru că lui George îi plac berea nebotezată, șunca și zaharicalele și este descendentul unui lung șir de bărbați uciși de slăbiciunea propriilor inimi. De-a lungul timpului, straturi de colesterol s-au depus pe pereții arterelor de pe tot cuprinsul trupului lui George, întărindu-se sub forma unor gâlme calcificate, multe dintre acestea fiind infectate și ulcerate. În ultimii doi ani a suferit tot mai des de niște dureri cumplite în piept. A făcut și o mică apoplexie, drept pentru care degetele mâinii lui stângi arată asemenea unei gheare. De mai multe ori a văzut negru în fața ochilor și a leșinat. Cu mare greutate își amintește numele anumitor obiecte – cheie, găleată, pantof…

Cea mai mare dintre aceste gâlme s-a spart de curând, formând un cheag gros, lipicios, de sânge coagulat. Trecerea pulsatilă a sângelui mai puțin îngroșat l-a desprins treptat de pe peretele arterial. Acum însă cheagul e smuls și e purtat de șuvoiul cel roșu prin aortă, acolo unde, în cele din urmă, se blochează la intrarea în artera coronariană dreaptă. Jumătate dintre mușchii inimii lui George sunt acum privați de oxigen.

În acest moment, George visează. Oamenii ceva mai înfrânați pot fi bântuiți în timpul nopții de imagini ale depravării la care nu au acces în viața de zi cu zi și la care o latură întunecată a lor tânjește în secret, însă nu există act carnal la care George să nu fi fost în stare să participe sau care nu a fost deja jucat în compania sa de femeile și de fetele care au avut nevoie de banii sau de protecția lui în fața diverșilor caralii și epistați. În loc de toate astea, George visează la inocența și la cumpătarea pe care le-a pierdut pentru totdeauna. Tocmai stă în dreptul unui cot liniștit al râului Wye, puțin în amonte de Bredwardine, acolo unde a fost crescut de mătușa lui maternă înainte să fie dat ucenic unui argintar londonez. Are șapte ani, este duminică, iar lui și fraților mai mari li s-au îngăduit două ore în care să hălăduiască înainte de apusul soarelui. Richard și Robert golesc și rearmează capcanele pentru iepuri, însă George are nevoie de acest scurt răgaz înainte de a reîncepe tachinările și ciorovăielile.

E primăvară și prin urmare râul este năvalnic. Undeva în mijlocul volburii o egretă aterizează pe o piatră. Este surprinzător de albă. Se întoarce către el, iar George nu-și poate alunga senzația că pasărea încearcă să-i transmită un fel de

mesaj. Deodată, o mare greutate i se pune în zona sternului – și brusc revine în iatac, simțind două brățări de foc deplasându-i-se în josul brațelor, de parcă cineva i-ar jupui pielea dinspre umăr către încheietură.

Porțiuni masive ale inimii lui George sunt acum vătămate ireversibil. Numai o mică parte continuă să bată. În două dintre cele patru camere, sângele nu mai circulă și nu se mai exercită suficientă presiune asupra acestuia. Peretele dintre camere este subțire și se umflă asemenea unui balon, devenind tot mai slab cu fiecare val de presiune provenind din partea încă funcțională a inimii, până când, într-un sfârșit, se rupe și nu mai există patru camere, doar un singur înveliș avariat de carne ce zvâcnește și în care sângele bălțește și mustește.

Suntem în anul 1618. George este un om norocos. În Londra iacobină există o sumedenie de feluri neplăcute în care poți muri. Unchiul lui a fost răpus de un furuncul care i-a apărut într-o latură a capului și a crescut atât de mare, încât capul lui a început să pară a fi excrescența buboiului. Fratele lui George a petrecut doi ani pierzând bătălia cu o rană abdominală cauzată de o sălbăticiune îmblănită undeva în mlaștinile din Antrim. George însuși s-a aflat în mulțimea adunată în fața catedralei St Pauls, mâncând stridii și bând o sticlă de bere atunci când complotiștii Grant, Bates, Wintour și Digby au fost atârnați, tăiați și castrați în fața gloatei care ovaționa, fiind apoi siliți să-și privească măruntaiele cum se preling pe eșafodul crăpat, înainte de a-și da ultima suflare.

Spre deosebire de toți aceștia, George se simte surprinzător de împăcat. Durerea s-a mai domolit. Acum se prăbușește printr-un puț adânc, privind în sus către un cerculeț de lumină naturală care devine tot mai luminos pe măsură ce se restrânge în interiorul unei aureole întunecate, tot mai mari.

Apoi se întreabă dacă această lungă prăbușire se va încheia vreodată. Răspunsul evident este acela că George se îndreaptă către iad. Și-a petrecut viața ignorând această posibilitate, repetând uneori, la un pahar de băutură, idei radicale conform cărora Dumnezeu n-ar fi decât un personaj fictiv, plăsmuit din temeri copilărești, în vreme ce raiul și iadul n-ar fi decât bățul și morcovul cu care sunt amăgiți acești măgăruși – credincioșii. Doar că, în tot acest timp, George a simțit undeva în adâncul lui că el e cel amăgit, că de fapt nu e decât un călător rătăcit care

cântă cuplete deocheate pentru a se înveseli la căderea nopții. Va arde, flăcările nu-l vor mistui, iar durerea va fi nesfârșită. Își va invidia unchiul cel monstruos care își spunea rugăciunile și care acum șade la dreapta Tatălui. George își dorește să se fi încredințat de acest adevăr puțin mai devreme. Durerea din piept a revenit. E foarte, foarte speriat.

Lumina devine un bănuț. Lumina devine un bob de mazăre. Lumina devine un bob de orez. Lumina devine o singură stea. Lumina dispare. El stă pe fundul puțului. Deschide ochii. Este surprins că nu plutește într-o baltă de foc, fiind în același timp împuns cu harpoanele de niște demoni ce rânjesc. George se află din nou în încăperea lui, stând întins pe pat. Lumina aspră a dimineții care strălucește prin geamurile hexagonale ale ferestrei din spatele lui conturează silueta unui bărbat.

— Bună dimineața, George, spune silueta. Asta chiar că e o surpriză.

•

Angelica nu vorbește trei zile, o săptămână, două săptămâni. Personalul acceptă situația, fiind plătit să accepte orice fel de situații. Oricum sunt puține lucrurile pe care fata are nevoie să le comunice. În schimb, ascultă de fiecare dată cu luare-aminte ceea ce membrii personalului țin să-i spună. Sunt probabil ușor flatați de această atenție minimală, pe care refuză s-o arate tatălui ei. Observând că situația îl irită, unii dintre angajați o încurajează pe fată în tăcere. Cei trei tutori se adaptează cu rapiditate. Angelica este atentă, scrie cu ușurință și își face lecțiile din timp, lucruri pe care meditatorii le remarcă de față cu ea, evaluându-i în permanență progresele.

De asemenea, Angelica se îndeletnicește și cu desenul – o activitate căreia nu i s-a mai dedicat de multă vreme – recreând compozițiile din copilărie: castele, palate, sătucuri, fascinată fiind, la fel ca odinioară, de ușurința cu care poți zbura peste dealuri imaginare, schițate din numai câteva linii. Își amintește de povestea lui Wu Daozi, care a fost arestat de către unul dintre împărații dinastiei Tang, poruncindu-i-se să creeze o mare pictură murală pentru Palatul Imperial – munți, cascade, peșteri… în momentul în care artistul și-a desăvârșit opera, a pășit într-una dintre peșterile pictate de el însuși și s-a făcut nevăzut.

Philippe se gândește să-i ofere un bloc cu foi de scris, rugând-

o să-i transmită în felul acesta un mesaj, însă îl neliniștește faptul că nu știe ce anume ar putea conține mesajul respectiv. Acum că fata nu mai vorbește, e mai speriat ca niciodată de ceea ce ar putea spune. Încetează să mai pătrundă noaptea în odaia ei. De fapt, se excită la gândul că ar putea face dragoste cu Angelica în vreme ce ea ar rămâne complet apatică, însă în această fantezie, excitația și furia se împletesc, iar Philippe se vede făcând un lucru pe care și el se simte nevoit să-l descrie cu ajutorul cuvântului „viol”, așa că e deopotrivă șocat și rușinat că se poate imagina recurgând la așa ceva.

La sfârșitul primelor două săptămâni de tăcere, Philippe intră în livingul principal, găsind-o pe Angelica ghemuită într-un fotoliu și citind lângă șemineul aprins. Personalul a plecat. Îi spune să înceteze cu acest joc absurd. O face țipând. Îi spune că este o nerecunoscătoare, că a făcut pentru ea mai mult decât și-ar putea imagina. Se apropie de fereastră și își sprijină fruntea de sticla rece.

— Dacă ești nefericită, trebuie să-mi explici motivul, ca să putem ameliora situația.

Ea întoarce o pagină.

— Ți-am refuzat eu ceva vreodată? o întreabă, apropiindu-se și așezându-se pe vine în fața ei. Spune-mi, ți-am refuzat?

Fata continuă să citească. Philippe o plesnește cu sete peste obraz. Cartea cade pe podea. Ea își ține ochii închiși preț de câteva secunde, rămânând cu capul întors într-o parte din pricina forței loviturii. Apoi își îndreaptă încet capul, se întinde peste brațul fotoliului ca să-și recupereze cartea, găsește pagina la care rămăsese și continuă să citească. Philippe poate deja să vadă urma palmei lui înroșindu-se pe obrazul fetei. Se retrage în biroul său, unde se așază pe scaun și plânge.

În dimineața zilei următoare, când Angelica vine la micul dejun, urma de pe obrazul ei este vizibilă – cu atâta claritate, încât el poate distinge forma fiecărui deget. Dottie nu spune nimic. Philippe contramandează meditațiile vreme de o săptămână, pretextând că Angelica nu se simte bine. De îndată ce tatăl fetei părăsește încăperea, Dottie o întreabă ce s-a întâmplat. Angelica se întinde peste masă și apucă mâna lui Dottie, de parcă menajera ar fi fost cea care ar fi avut nevoie de alinare. Acesta va rămâne singurul moment în care cele două ființe se vor atinge. Dottie o întreabă dacă ar trebui să anunțe

pe cineva. Angelica îi strânge mâna, după care îi dă drumul. Dottie se simte stânjenită să rămână în casă, însă știe că se va simți și mai prost dacă o va abandona pe fată. Va fi ultima menajeră. Va rămâne până la sfârșit.

Angelica se simte relaxată, așa cum nu s-a mai simțit vreodată. Este surprinsă să descopere cât de puternică este această armă extrem de simplă, o armă care stătuse neatinsă, la dispoziția ei, în tot acest timp. Ocupă acum mai puțin spațiu decât înainte, însă nu se simte defel micșorată. Doar compactată. Era o creangă, acum e o lamă. Taie orice. Nu poate fi sfărâmată.

După opt săptămâni, încetează să mai mănânce.

•

Te scufunzi și te ridici la suprafață de trei ori înainte ca Neptun să te tragă la fund sau cel puțin așa se zice. Ei îl zăresc pe Pericle dispărând și reapărând de două ori, prin urmare știu că mai au la dispoziție numai câteva clipe. Trag de vâsle și mai vârtos, după care îl urcă în barcă prinzându-l de subsuori. El își ține ochii închiși, nu poate vorbi și tremură incontrolabil. Îl așază cu fața în jos pentru a-i goli plămânii de apă, apoi îl trag la bord și pe Helicanus. „Marlenus”, rostește el, „Marlenus”, apoi însă nu mai poate adăuga niciun cuvânt. Micuțul Mobbs este convins că a văzut trei bărbați sărind de pe chei, iar băiatul acesta are niște ochi ageri ca de vultur. Marinarii ridică felinarul și scrutează apa întunecată, dar nu zăresc nimic. Ceea ce *pot* zări totuși este o barcă mică, cu vâsle, îndreptându-se către ei, așa că își întorc propria ambarcațiune și vâslesc cu osârdie deoarece povestea sfetnicului despre diavolii aceia de urmăritori a lăsat urme adânci în mințile membrilor echipajului, care acum nu trebuie convinși că vâslașii porniți de la țărm sunt chiar ei.

Odată ce barca ajunge lângă carena *Marsuinului,* Pericle și Helicanus sunt ridicați la bord în pripă și fără prea multă grijă, ca niște saci cu mei. Barca este amarată și lăsată să plutească la pupa, alte treburi fiind deocamdată mai presante. Membrii echipajului îndreaptă corabia către larg și trag cu semifalconetul patru ghiulele umplute cu mitralii, mai puțin cu scopul de a nimeri o țintă atât de măruntă și mai mult pentru a arăta care le sunt intențiile. Mobbs se cațără până pe gabie, luând cu el luneta. Crede că ambarcațiunea pornită pe urmele lor nu este decât un vas de pescuit împrumutat – patru vâsle și nicio velă –,

însă secundul preferă să greșească rămânând precaut, așa că echipajul continuă să navigheze toată noaptea, până când zorii îi surprind pe o mare pustie.

În dimineața asta, Helicanus se simte suficient de întremat ca să le spună celorlalți membri ai echipajului de moartea lui Antonio. Aceștia îl pun și ei la curent cu pierderea lui Marlenus și cu faptul că Pericle se zbate între viață și moarte. Helicanus nu este un tip sentimental – căpitanii sentimentali nu fac mulți purici pe mare –, însă pierderea lui Marlenus îl lovește năprasnic. Poate spune povești din copilăria lui Marlenus pe care nu le mai știe nimeni, despre cum tatăl acestuia a căzut, lovindu-se la cap, după care nu și-a mai recunoscut copiii, sau despre vărul care trăia ca o femeie. Va îngriji această rană ca pe un os frânt pe care îl va înțepeni cu o atelă, mișcându-se în așa fel încât să nu-și mai lase greutatea pe el. Oricum, se confruntă acum cu greutăți mult mai apăsătoare. Nu trebuie să piardă din vedere că încă sunt urmăriți și că urmărirea va continua chiar dacă prințul moare. Bea bere îndulcită și stă pe punte, în soare, cu un cojoc pe el, gândindu-se la toate aceste lucruri tăinuite de oamenii lui, care nu trebuie să observe cât de neliniștit este căpitanul lor.

Pericle, zdruncinat și febril, străbate lungul hotar dintre viață și moarte, bântuit de imagini care se văd numai prin perdeaua diafană ce desparte cele două lumi. O femeie aruncă o găleată plină cu scrumbii și apă rece peste un băiat adormit. Un pitic toarce paie preschimbându-le în aur. O cutie mare, albastră, stă pe o plajă, sub un pâlc de pini. O femeie tânără, care cândva a fost frumoasă, zace, trasă la față, într-un pat, niște funii netede, translucide, ițindu-i-se din trup, de parcă ar fi un păianjen care-și țese lumea înconjurătoare.

Adevărul este că ar fi mai ușor să pășească prin această perdea decât să facă lunga cale întoarsă către lumină. Marlenus nu știa să înoate. Pericle avea cunoștință de asta, însă, în freamătul care-l cuprinsese, uitase. Îi spusese unui om să moară numai pentru ca el și Helicanus să scape cu viață. A reținut o singură imagine clară cu Marlenus sărind în apă în spatele lui, o siluetă neagră pe fundalul albastru-închis al nopții, fără să ezite nici măcar o clipă. Apoi întunericul înghețat al adâncurilor. Să fi fost străpuns de o suliță aruncată de pe chei, de a murit atât de repede? Sau o fi intrat în panică, înotând cu mișcări disperate,

ca un câine, luptându-se să-și țină capul la suprafață, puterile lui vlăguindu-se până când un curent fatal îl trăsese la fund? Pericle n-a mai simțit niciodată un regret atât de sincer, întotdeauna s-a mișcat prea repede prin viață, niciodată n-a înfiripat genul acela de legături care nu pot fi rupte decât cu prețul unor îndelungi suferințe. Acum trăiește pentru prima dată acest sentiment, dorința aceea neputincioasă de a da timpul înapoi, nevoit fiind să poarte singura povară de care omul nu se poate descotorosi, din simplul motiv că e purtată în inimă. Cabina are o fereastră. Îndărătul acestor mici pătrate de sticlă bombată se văd raze de soare, însă pieptul parcă îi este umplut cu gheață, după cum gheață simte sub piele, în oase.

O supă subțire de mazăre cu carne de berbec îi este vârâtă cu lingura în gură.

Și-ar dori să se cufunde într-un somn lung. Și-ar dori să renunțe definitiv la viață. Doar că... demonii aceia. Ulei pentru uns armele și sudoare cu iz de ceapă, toți identici, asemenea pieselor de șah sau scorpionilor. Dacă va păși dincolo de perdeaua aceea, oare îl vor urmări în continuare? Timpul trece. Ore, zile, săptămâni? Pericle nu e sigur. Maimuțica lui, Kremnobates, se ghemuiește lângă el decojind fistic, clopoțelul atârnat de zgardă zornăie de fiecare dată când azvârle cojile în apă, bărcuțe din lemn care se răstoarnă aproape instantaneu, făcându-se apoi nevăzute.

Ceea ce îl trezește este teama, care l-a mai deșteptat de atâtea și-atâtea ori, forțându-l să se ridice în picioare și să se îmbrace înainte de a ști din ce motiv face toate aceste gesturi. Deschide ochii și se ridică în capul oaselor. Corabia e în tangaj, felinarul din tavan bălăngănindu-se cu furie. Afară e întuneric. Un val mare se izbește de fereastra cabinei, spărgând două ochiuri de geam. Așezat în fotoliu se află Hatem, ale cărui cunoștințe despre oi, capre și vite l-au transformat în doctorul corabiei, în lipsa cuiva mai calificat. Pericle își întinde picioarele peste marginea patului, încearcă să se ridice și se clatină într-o parte.

— Ho! strigă Hatem, prinzându-l. Trebuie să te odihnești.

— Nu, spune Pericle ridicându-se din nou. Ajută-mă!

Oare slăbiciunea propriului trup sau mișcările corabiei îi îngreunează atât de mult încercările? În cele din urmă, reușește să-și pună bufanții și cizmele. Cei doi ies din încăpere, pășind în

casa scării principale. Abraham se află la timonă.

— Stânci la o jumătate de leghe. Vânt puternic spre coastă și vela artimon coborâtă.

Marinarul este prea îngrijorat ca să se arate surprins de brusca însănătoșire a prințului.

— Helicanus?

Abraham arată cu capul în sus.

— Nu te-ai întremat, insistă Hatem. Vei fi mai în siguranță aici, sub covertă.

Ignorarea acestui sfat îi va salva lui Pericle viața. Se apucă de ambele balustrade ale scării și se trage în sus, treaptă după treaptă, cu mare băgare de seamă, deschide ușa tambuchiului și pășește în mugetul furtunii. Spuma valurilor izbește puntea, încețoșând întreaga scenă. Două felinare au reușit cumva să rămână aprinse. Helicanus răcnește ordine către bărbații care se căznesc să coboare velatura pentru a salva arborele mare. Sarcina lor este cu siguranță imposibilă pe o asemenea vreme și, chiar dacă ar reuși, ar fi prea târziu, pentru că Pericle poate zări deja siluetele întunecate ale stâncilor, precum și o panglică albăstruie de valuri care se sparg vuind. Corabia se smucește către tribord. Douăzeci și cinci, treizeci de grade. Ca să nu alunece, Pericle se prinde de balustrada care împrejmuiește luminatorul principal. Unul dintre marinari, care n-a izbutit să facă același lucru, patinează de-a curmezișul punții ude și se face nevăzut în întuneric. Se aude un scârțâit strident pe care Pericle nu-l recunoaște, dar care reușește să pătrundă dincolo de vuietul furtunii. Năuc cum este, se întreabă dacă nu cumva e vorba de vreo creatură marină care se pregătește să înghită corabia cu totul. Sunetul este de fapt iscat de osatura din lemn a vasului care se contorsionează, cât pe ce să se rupă. Scârțâitul se transformă într-un pârâit prelung, corabia se răsucește cu încă cinci grade, iar arborele mare se frânge în sfârșit, de la bază. Întreaga corabie trepidează, iar Pericle poate vedea albul scândurilor frânte, o avalanșă de așchii încâlcite printre parâme împungând aerul asemenea unui deget nervos.

Acum că vântul nu se mai opintește în atâta velatură, carena ar trebui să se îndrepte – însă acest lucru nu se petrece. Chila trebuie să se fi înțepenit într-un banc de nisip sau între niște stânci. Pericle își înalță privirea și este convins, în pofida întunericului și a distanței, că vede silueta unui bărbat stând pe

creasta stâncilor. Bărbatul regizează întreaga dramă, jucându-se cu corabia de parcă ar fi vorba de o jucărie. Pericle este convins că bărbatul acela este Marlenus, însă nu înțelege de ce răposatul lor prieten ar face așa ceva. Un val mare se sparge de babordul acum înălțat al corabiei, măturând picioarele lui Pericle. Izbitura este cât pe ce să-i desprindă de pe balustradă degetele slăbite. Își recapătă echilibrul și reușește să se mute pe partea cealaltă a luminatorului. Corabia se smucește din nou către tribord. Un marinar stă atârnat de unul dintre brațele cabestanului. Ceilalți alunecă pe puntea udă, nimerind în niște plase încâlcite întinse de-a lungul tribordului. Pericle îl aude pe Mobbs urlând de undeva.

Coverta stă acum așezată aproape vertical – un parapet din lemn deasupra capului său, luându-se la întrecere cu țărmul stâncos de care întreaga corabie se va zdrobi curând. Pericle zace pe flancul dinspre babord al luminatorului. Una dintre bărci se desprinde și se face fărâme de cum se izbește de barca geamănă aflată în partea opusă. Între timp, toate felinarele s-au stins. Pericle nu-l mai poate zări pe Helicanus. De fapt, nu mai poate vedea pe nimeni. Dacă vasul se va răsturna cu totul, se va trezi prins sub carena acestuia. Dacă s-ar arunca, ar nimeri într-o vâltoare plină de pânze și frânghii încâlcite. Își amintește motivul pentru care, cu câteva clipe în urmă, se afla în pat. Fusese cât pe ce să moară înecat în apa liniștită a portului. Marlenus nu știuse să înoate, iar acum se răzbuna. Sub covertă, cabinele se vor umple de apă, marinarii surprinși acolo înecându-se unul câte unul. Dacă acestea sunt ultimele clipe pe care le va trăi pe lumea aceasta, atunci nici nu se va căi, nici nu va primi iertare.

Trebuie să-și dea drumul și să sară, nu să se teamă că va fi înghițit de apa mării. Trebuie să facă următoarea mișcare în jocul propriei vieți, să continue lupta. Este însă prea târziu să ia această decizie deoarece apa înghețată se înalță brusc și-l smulge din micul lui adăpost. Acum Pericle se află sub valuri, fără să-și poată da seama încotro este sus și încotro este jos, unde se află corabia și unde uscatul. Nici măcar nu știe în ce direcție ar trebui să înoate. Va trebui să se bazeze pe flotabilitatea propriului trup pentru a reveni la suprafață.

O vreme se ridică, după care încetează să o mai facă. Deasupra capului său se află un fel de membrană aspră, care îl

ține sub apă. O pânză. A nimerit sub o velă. Norocul i s-a isprăvit. Pericle speră să existe și o altă lume.

•

Soarele scânteiază pe luciul unui cercel.

— Will?

George se ridică și își ferește ochii; strălucirea îl orbește.

— E o comandă? Sau vrei, pur și simplu, să te fuți? întreabă el, tușind ca să se descotorosească de flegma adunată în fundul gâtului și scuipând-o în oala de noapte. E puțin cam devreme pentru un astfel de sport, deși sunt sigur că am putea să trezim una dintre târfe și s-o ferchezuim.

— Adună-te puțin, răspunde Will – pentru că de el era, într-adevăr, vorba. Și gândește-te mai bine.

George se gândește mai bine.

— Ești mort, spune el frecându-și fața cu palma. Adică *erai* mort.

— De doi ani. Sunt puțin jignit că ai putut uita cu atâta ușurință.

— Am crezut că zvonurile care ne-au ajuns la urechi erau eronate.

Mintea lui George e numai umbre și fantasme.

— Zvonurile erau adevărate. Tifos în Stratford, după ce am reușit să nu mă molipsesc aici.

George simte în piept ceva ce nu este durere, ci absența ei după ce trece, asemenea liniștii răsunătoare care se lasă pe o stradă în urma unei detunături de pistol. Avusese un vis urât, foarte urât.

— Ești un fel de…?

— Găsirea cuvântului care să definească ceea ce sunt pare să fie un efort lipsit de sens în clipa aceasta, spune Will. Nu e genul de întâlnire pe care prietenii te vor ruga să le-o povestești la cină.

— Încă ești supărat din pricina lui „Pericle”?

Un ușor vertij spiritual îl cuprinde pe George, care simte că o explicație simplă, plauzibilă a prezenței lui Will i-ar fi de mare folos în clipa aceea.

— Aveam datorii. Teatrele fuseseră închise. Compania nu plănuia, bănuiesc, să publice piesa ca atare. Am transformat-o într-un roman. Nu a fost un furt, prin urmare.

Will ridică din umeri.

— Asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă și rezultatul a fost o carte slabă, care s-a vândut în puține exemplare. Faptul că ulterior n-ai mai reușit să scrii nimic nou reprezintă o pedeapsă suficientă. În plus, nimic din toate acestea nu mai contează acum.

George se arată neliniștit:

— Și atunci, motivul prezenței tale aici este…?

— Vino. Vreau să-ți arăt ceva.

Pe George nu-l trage inima să se apropie de un om care pretinde că e mort.

— Eu chiar am, în cel mai literal sens cu putință, tot timpul din lume, spune Will.

George așteaptă un minut înainte de a se ridica, anevoie, de pe scaun. Îl dor picioarele, îl doare capul. Face trei pași țepeni prin încăpere, îndreptându-se către musafirul cel nedorit. Will pare surprinzător de sănătos – obraji rumeni, o frunte mai puțin ridată. Să fie Will sau un actor care îl întruchipează? George a supărat îndeajuns de mulți oameni ca să știe că răzbunarea poate îmbrăca nenumărate forme, însă puțini ar recurge la ceva mai sofisticat decât simpla violență. Asemănarea este însă, cu siguranță, uimitoare.

— Întoarce-te!

— Nu-mi prea vine să întorc spatele cuiva care-mi poartă pică.

Cu un gest obosit, Will își ridică poalele mantalei ca să arate că nu are asupra sa nici vreo sabie, nici vreun pumnal. George se întoarce și scoate un icnet puternic în clipa în care zărește un bărbat zăcând cu fața în jos în propriul lui pat. Acesta este gras și bătrân și – din cât poate desluși George din fața acestuia lipită de perna murdară – deosebit de urât. Mai rău decât atât, bărbatul are nădragii căcați. Să fie oare posibil ca în noaptea precedentă el și bărbatul acela să fi chefuit împreună, după care să fi adormit amândoi în același pat? Amintirea nopții trecute este destul de încețoșată.

— Cine, în numele lui Dumnezeu, mai e și ăsta?

— Dacă ai nevoie să te încredințezi, îi răspunde Will, cercetează cele două alunițe din spatele urechii drepte.

— Nu.

— Aruncă o privire.

George se apropie puțin de pat. Lumea din jurul lui începe să se învârtă, așa cum s-ar învârti dacă George ar fi fost obligat să

urce, pe o scară spiralată, în vârful unei clopotnițe. Pieptul bărbatului nu se mișcă. Pielea acestuia are nuanța albastru-deschis a celor mai scumpe porțelanuri. Să fie George Wilkins chiar atât de urât? Să fie *el* chiar atât de urât? Să fi *fost* el atât de urât? Mirosul este cum nu se poate mai respingător. Dacă acesta este iadul, atunci iadul este mai puțin dureros, dar mult mai neplăcut decât și-a imaginat. Se întoarce cu fața către vizitator:

— Și acum, ce se întâmplă?

Will schițează un început de zâmbet, dând de înțeles că el știe exact ce urmează să se întâmple, de parcă această dramă ar fi fost scrisă de el însuși. Se aud pași greoi pe treptele scârțâitoare și ușa odăii este deschisă de o femeie șleampătă, între două vârste, aducând cu ea o cutie cu iască și un coș cu surcele. E doamna Brokehill, menajera.

Aceasta se uită la trupul prăvălit pe pat, clatină din cap și rostește ca pentru sine cuvântul „Porc” înainte de a-și îndrepta atenția către cămin. Aruncă o privire scurtă spre Wilkins și Shakespeare, înclinându-și capul:

— Domnilor.

Femeia pare deopotrivă că îi vede și că nu-i vede. Ceea ce îl alarmează pe George mai mult decât insulta rostită printre dinți puțin mai devreme. Menajera deschide cutiuța din tablă, extrage de acolo amnarul, îl scapără și protejează flăcăruia cu palmele făcute căuș. Apoi încremenește. Să fie mirosul? Sau, în cele din urmă, mintea ei de dimineață, pe jumătate adormită, a reușit să lege lucrurile? Se ridică de lângă cămin, rotindu-se ușor, după care stinge flacăra cu propriul țipăt.

Una dintre servitoare dă buzna în încăpere. Două prostituate cu ochii cârpiți de somn se strecoară în urma ei.

— Conașul s-a căcat pe el, spune una dintre ele strâmbând din nas și fluturându-și palma prin dreptul feței.

Doamna Brokehill se sprijină de pervazul ferestrei, străduindu-se să se calmeze. Unul dintre clienții stabilimentului, gol de la brâu în jos, pășește peste prag, icnește îngrețoșat și bate grăbit în retragere. Cea de a doua prostituată spune „Sfinte Sisoe” și imediat își face apariția în odaie un băiat nu mai mare de nouăzece ani.

Uitându-se la bătrânul acela întins pe pat, George simte cum îl cuprinde un sentiment de tristețe. Este primul sentiment

autentic pe care îl simte pentru o altă ființă umană în timpul vieții lui adulte, ceea ce cu siguranță explică o mulțime de alte lucruri.

Privitorii adunați în încăpere nu dau semne că ar ști ce să facă mai departe, de parcă s-ar fi trezit în prezența unui demnitar necunoscut. Doamna Brokehill spune: „Eu cred că e mort”, însă glasul ei îi trădează neîncrederea.

Sunt atât de multe lucruri pe care George ar dori să le spună: „Purtați-vă cu grijă… Ajutați-mă… Îmi pare rău… Ce se petrece…?” Deschide gura să vorbească, însă nu reușește să scoată decât un scâncet de animal încolțit. Doamna Brokehill se întoarce scurt către el, de parcă ar fi auzit o grindă pârâind sau o pasăre bătând cu ciocul în geam. Un flăcău se apropie și scoate din vestă o lingură de argint – cu siguranță șterpelită de la unul dintre clienții adormiți. O folosește ca să împungă brațul bărbatului întins pe pat. Acesta nu reacționează în niciun fel. Prinzând curaj, băiatul îi împunge capul, apoi repetă gestul, cu ceva mai multă forță.

— Mort, spune doamna Brokehill.

— Mort, repetă cei prezenți, asemenea unor ucenici vrăjitori.

Băiatul întoarce lingura și înfige ușor coada acesteia în ochiul bărbatului. George scoate un scheunat de surprindere, deopotrivă pentru că-l doare și pentru că nu-l doare. Doamna Brokehill spune:

— Stephen, pentru numele lui Dumnezeu…, însă altcineva izbucnește în râs, iar o altă persoană chiuie și întreaga suflare din han pare să se fi adunat în încăperea aceea.

Will își îndreaptă spatele, punând o mână pe umărul lui George.

— Cred că acesta este un moment foarte potrivit pentru ca noi doi să plecăm de aici.

Se strecoară prin mica gloată așa cum s-ar strecura printr-una adunată să asiste la o bătaie între câini și urși, lumea dându-se la o parte, însă continuând să urmărească spectacolul. George și Will părăsesc încăperea în momentul în care una dintre femei se urcă în pat, se așază pe vine deasupra bărbatului și urinează abundent pe capul acestuia, înconjurată de o mulțime de priviri aprobatoare.

Jos, în salon, George își pune cizmele, iar cei doi bărbați pășesc în lumina zilei, pe strada Cow Cross.

— Urmează-mă, spune Will, îndreptându-se către Cripplegate.

Familia

Preotul așază vârful lamei pe gâtlejul taurului, într-un loc în care pielea acestuia pulsează în ritmul bătăilor inimii, aidoma unei tobe lovite. Opiumul din nutrețul de dimineață a moleșit animalul, făcându-l docil. Coarnele lui au fost decorate cu o foiță de aur care ulterior va fi cojită cu grijă pentru a mai putea fi folosită, înainte ca taurul să fie căsăpit și ars. Trei vulturi dau ocol în spirale suprapuse pe cerul albastru, imaculat, în vreme ce arome de portocal și pin se revarsă dinspre grădinile regale. Din pricina vipiei, clădirile aflate în depărtare se văluresc asemenea unor steaguri. Preotul înalță rugi către Jupiter, către Pallas Atena și către Demetra, zeitatea lor locală. O tuse frântă se face auzită dinspre mulțime. Târșâitul sandalelor prin praf.

Preotul împinge cuțitul, după care îl trage rapid în jos, pentru a tăia atât artera, cât și traheea. Dinspre mulțime se aude un răsuflat adânc, parte înfiorare, parte nerăbdare, parte ușurare. Preotul face un pas în spate și limba lucioasă de sânge se revarsă. Însoțitorul acestuia se apleacă și umple un vas de argint, cu mâna liberă ținându-și roba trasă, deși nu suficient de mult, așa că sângele îi mânjește poalele. Animalul se lasă în genunchi. Nu mai poate mugi. Aerul rămas în plămâni gâlgâie și bolborosește prin rana deschisă. Sângele împroșcat scoate aburi și se strecoară printre crăpăturile dalelor de piatră. Casapul se apropie, un omuleț vânos, purtând un șorț din piele și un chimir cu cuțite. Cu o mișcare abilă, spintecă burta animalului. Măruntaiele se revarsă, inima încă zvâcnește, intestinele lipicioase curg alene. Casapul retează vasele de sânge care duc către inimă, apoi cele câteva zgârciuri care țin organul. Așază inima pe tava din lemn purtată de cel mai vârstnic dintre ucenicii lui, după care taie ficatul și un singur rinichi. Preotul se îndepărtează cu ofrandele, în vreme ce casapul și ucenicul acestuia tranșează leșul și încarcă bucățile în căruța aflată în apropiere, ca să poată fi transportate până la bucătăriile regale. La altar, ofrandele sunt arse, iar peste ele se toarnă vin. Câteva bătrâne înarmate cu perii, cârpe și găleți cu apă curată spală piatra murdară din piața publică.

Aproape de aceasta, în piața comercială, un ring presărat cu nisip tocmai este împrejmuit cu funii. Se caută și se îndepărtează pietrele ascuțite, apoi nisipul este greblat și nivelat. O gloată gălăgioasă se adună în vreme ce familia regală își ocupă locurile pe estrada umbrită pieziș de paravanul din pânză dungată – Simonides din Pentapolis și regina lui, Lucina, cei trei fii ai lor și soțiile acestora. Fiica lor, Chloë, ajunge, ca de obicei, ultima, o manifestare a nesupunerii ei, din pricina căreia a și rămas nemăritată, refuzând pețitorii care nu o refuzaseră pe ea atunci când fata îndrăznise să aibă vreo părere. Cu toate acestea, Simonides se arată indulgent. Fiii lui au întărit deja alianțele politice necesare, iar pentru firea năzuroasă a fiicei sale poartă și el, fără doar și poate, o parte din vină, pentru că a lăsat-o să citească și să călărească. În orice caz, cei mai mulți dintre pețitori au fost niște băieți ridicol de tineri care ar fi devenit niște gineri din cale-afară de obositori.

Chloë se așază lângă Demetrius. Fata nu seamănă cu nimeni din familie. Are un păr blond, bogat și niște ochi albaștri care au făcut din ea subiectul nedumeririlor și fascinației oamenilor din întreaga regiune. Singurul cusur – în măsura în care se poate vorbi despre un cusur – este micuța cicatrice în formă de semilună de pe obraz, pricinuită de un corb care a pătruns pe fereastra dormitorului ei pe când fata avea zece ani.

— Ești total lipsită de respect, îi atrage atenția fratele ei, care nu este la fel de indulgent și care își dorește să fi fost folosit ca să întărească, prin căsătorie, o cu totul altă alianță.

— Ești un prepelicar lingușitor, asta ești.

— Iar tu ești un cățel de salon răsfățat.

— Știu, răspunde Chloë, mângâindu-și brațul de parcă ar fi fost acoperit cu blana cea mai mătăsoasă, știind că încuviințarea poate irita la fel de mult ca dezacordul – și la ce sunt buni frații dacă nu se împung unii pe alții?

El își înalță privirea către cer și scutură din cap de parcă ar primi compătimirea zeilor care o găsesc pe fata asta la fel de nesuferită.

Primii care se luptă sunt saxonul și etiopianul. Amândoi sunt prinți și se privesc în ochi, nărăvași și fără să clipească, stând de o parte și de alta a ringului. Slujitorii le strâng șorțurile și le ung cu ulei membrele și trunchiurile pentru ca niciunul să nu-și poată apuca adversarul cu ușurință.

— Păi, asta ar trebui să ne lămurească, spune Chloë, însă de data aceasta, fratele ei reușește să nu muște din momeală.

Saxonul are pielea albă, un păr blond, încâlcit, și o barbă roșcată. Umerii lui pistruiați sunt lați cât un jug. Este un urs care a ieșit din pădure și a nimerit într-un sat. Capul etiopianului este ras și plin de broboane de sudoare. Albul ochilor să-i e aproape albastru. Mușchii spatelui i se mișcă aidoma celor de pe crupa unui cal de prăsilă. E întruchiparea nopții. Cei doi bărbați își cufundă mâinile vânjoase în niște saci cu cretă, după care își lovesc palmele, împrăștiind în jur vălătuci ca de fum.

Prefectul stă în mijlocul ringului și pare că se micșorează când cei doi combatanți pe care tocmai i-a chemat se apropie. Dacă și-ar dori, aceștia l-ar putea rupe în două. Îi pune să se aplece ca să le repete regulile simple, folosind cuvinte pe care ei nici nu le aud, nici nu le înțeleg, deoarece în inimile și în mințile lor nu există decât lupta care stă să înceapă. Etiopianul este mai scund cu o palmă, o palmă și jumătate, și e numai fibră. Gloata îl susține – vecinul lor apropiat împotriva acestui căpcăun palid venit de pe marginea de sus a hărții. Etiopianul se leagănă ușor, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, larma mulțimii răspunzând la fiecare mișcare, de parcă luptătorul tocmai ar acorda cu grijă un instrument făcut din plămânii oamenilor din jur. Saxonul își scutură capul precum un bou asaltat de muște, după care scuipă o flegmă uriașă pe pământ, chiar lângă piciorul etiopianului.

Prefectul face un pas înapoi și toată lumea se așteaptă ca luptătorii să se năpustească unul la celălalt; în loc de asta, încep să se rotească, înlănțuiți numai de privirile lor dure ca bronzul, ținându-și picioarele depărtate, trunchiurile aplecate, căutând acea secundă de neatenție în care corpul adversarului se dezechilibrează.

Intre faleză și pâlcurile de lămâi se întinde un cimitir care primește în fiecare an cel puțin câte un trup neînsuflețit, vremea fiind prea caldă pentru a putea trimite acasă un leș ce n-a intrat în putrefacție. Gâturile rupte, sângerările intracraniene, rănile deschise se infectează. La sfârșitul zilei următoare, cimitirul va mai primi doi locatari.

Chloë oftează dramatic. Demetrius o sfredelește cu privirea. Ea îi răspunde cu un zâmbet dulce.

Mulțimea începe să-și piardă răbdarea.

— Apucă-l…! Haide odată…!

Simonides se așază pe marginea scaunului. Lucina păstrează pe buze zâmbetul impecabil al diplomatului care știe cum să-și mascheze groaza.

Să fie strigătul unui copil? Trecerea unei păsări pe cerul gol? Preț de o clipă, ochii etiopianului se uită altundeva. Saxonul se năpustește înainte. Adversarul lui cu pielea neagră se grăbește să-i urmeze exemplul. Se aude un pleoscăit umed în clipa în care carnea transpirată neagră se izbește de carnea transpirată albă. Gloata izbucnește în urale. Umeri și gâtlejuri sunt acum încleștate, cei doi bărbați formând un uriaș crab uman. Respirația însoțită de gemete, degetele care plesnesc și apucă. Saxonul se rotește și trage, încercând să-l răstoarne pe bărbatul ceva mai scund într-o parte, însă etiopianul este mai rapid, reușind să-și țină în permanență picioarele sub trup, acel triunghi imposibil de răsturnat, tălpile agile lovind nisipul într-un fel de dans războinic.

— Doboară-l…!

Deodată – surprinzând întreaga mulțime – etiopianul cade. Însă, în vreme ce trupurile luptătorilor se află în aer, toată lumea își dă seama că de fapt nu este vorba despre o cădere. I-a permis saxonului să-l arunce, iar acum negrul se răsucește asemenea unui râs, făcând în așa fel ca umărul saxonului să atingă primul pământul. Mulțimea aude zgomotul surd al izbiturii, apoi o simte în tălpi, după care o vede vălurindu-se de-a lungul mușchilor luptătorului. Pus la pământ, saxonul își ține în continuare mâinile încleștate în jurul trunchiului negrului, însă etiopianul are o mână liberă, iar adversarul lui nu-și mai poate apăra în niciun fel chipul.

Simonides se apleacă încă puțin în față, eticheta interzicându-i să izbucnească în ovații puternice. În acest timp, Chloë își examinează unghiile de la mâini. Lucina se uită în direcția luptătorilor, însă ceea ce vede este havuzul aflat în mijlocul labirintului spiralat al grădinii superioare. Aceasta este o tactică de detașare pe care a deprins-o devreme și pe care a tot folosit-o în anii care au urmat.

Gloata abia așteaptă să asiste la acte de cruzime, însă scoaterea ochilor cu degetele nu este permisă, așa că etiopianul se mulțumește să împingă în spate fața celuilalt luptător, până când nasul acestuia se zdrobește sub presiunea palmei. Sângele

contrastează cu pielea albă a saxonului, provocând fiori. Mulțimea geme de plăcere. Saxonul urlă îndurerat și slăbește preț de o clipă strânsoarea, suficient pentru ca etiopianul să se desprindă din lațul format de brațele musculoase ale adversarului și să se ridice în picioare. Gloata ovaționează. Nu mai trebuie decât ca etiopianul să aplice lovitura de grație. Se aruncă cu toată greutatea, cu genunchii în față, pe umerii saxonului, țintuindu-l la pământ.

— Unu…! strigă mulțimea. Doi…! Trei…!

Etiopianul se rostogolește, întinzându-se pe spate și privind către albastrul strălucitor al cerului, țipete voioase revărsându-se pe deasupra lui. Pielea unsă cu ulei îi este acum acoperită cu fire de nisip. Luptătorul are culoarea piperului negru măcinat.

Slujitorii îl ajută pe saxon să se ridice și să-i urmeze cu pași țepeni – un urs însângerat. Deja se poate vedea pielea arsă de soare care, pe seară, se va înroși, iar în timpul nopții, se va bășica. Etiopianul se rostogolește într-o parte, ridicându-se și el în picioare. De îndată ce se apropie de Simonides, se așază într-un genunchi. Regele îi laudă îndemânarea și îi urează succes în fața adversarului din runda următoare, spunând că se așteaptă să-l revadă pe seară, la festin. Etiopianul aruncă o foarte scurtă ocheadă într-o parte, către fiica regelui. Îi este însă îndeajuns ca să constate că aceasta este straniu de frumoasă și că se uită, stăruitor, în altă parte.

Un libian se luptă cu un cretan. Un irlandez se luptă cu un spaniol. Un mesaj important este prost tălmăcit, iar scitul care se luptă cu Kimon, fratele mai mare al lui Demetrius, îi rupe acestuia antebrațul, neștiind că este vorba despre fiul regelui. Numai intervenția lui Simonides însuși stăvilește o răbufnire violentă a mulțimii.

Chloë se străduiește să-și arate compătimirea. Este întocmai genul acela de sfârșit de care, mai devreme sau mai târziu, vei avea parte dacă te lupți cu niște sciți musculoși, iar lui Chloë nu i-a plăcut niciodată prea mult de fratele ei. Se plictisește de moarte. Cu o voce cântată, ca un tril de ciocârlie, îi spune tatălui ei că dorește să se retragă pentru că nu se simte bine. Demetrius o apostrofează. Ce va spune lumea dacă va vedea cum autoritatea tatălui lor este subminată în chip public?

— Vor crede despre mine că sunt o persoană generoasă și îngăduitoare, spune Simonides, căruia îi place să vadă cum

Chloë își îngăduie libertăți pe care el nu și le permite.

Se întoarce cu fața către fiica lui.

— Du-te. Du-te înainte să înceapă următoarea luptă.

Chloë însă nu pleacă, fiindcă privirea îi cade asupra unui luptător care tocmai este uns cu ulei pentru următoarea încleștare. În aceeași clipă, privirea luptătorului se oprește asupra ei. Cei doi ar trebui să-și ferească imediat privirile, însă niciunul nu o face. El este un bărbat tânăr, având în jur de douăzeci de ani – vârsta ei adică – sărac însă, dacă te iei după servitorii tocmiți de la palat. Este cu siguranță unul dintre defavorizații cărora tatăl ei le îngăduie să se lupte pentru a-și demonstra mărinimia și pentru distracția ocazională de a privi cum potentați străini sunt răniți grav de oameni care-și câștigă traiul crescând porci sau fabricând butoaie. Momentul se prelungește. Luptătorul își desprinde privirea numai în momentul în care cel plătit să-l pregătească îl apucă de bărbie, îi întoarce capul, i se uită în ochi și îi spune niște cuvinte pline de asprime pe care Chloë nu le poate auzi.

Nedumerit de faptul că sora lui își amână plecarea, Demetrius îi urmărește privirea și, chiar așa tolomac cum este el, pricepe imediat despre ce e vorba. Ar lua-o peste picior dacă ar fi mai puțin înfricoșat de posibilele implicații. Nu-l deranjează în niciun fel gândul că sora lui se va mărita cu un bărbat, însă ideea că ea are sentimente de natură sexuală îl îngrețoșează, iar faptul că le trăiește chiar în clipa aceea, stârnite fiind de vederea unui venetic nevoiaș, îl îngrețoșează și mai mult. Așa că i se adresează lui Chloë pe un ton repezit:

— Pleci odată sau te așezi la loc?

Ea se așază la loc și de data aceasta nu-l înțeapă pe fratele ei cu nicio remarcă în doi peri. Abia dacă este conștientă de prezența lui. Luptătorul este prea chipeș ca să poată fi sărac, deși fata a văzut destui regi arătând ca niște măgari. Bărbatul afișează o anumită îngâmfare, precum și o anumită ironie în privința acestei îngâmfări, de parcă s-ar afla prins într-un joc nespus de distractiv. Chloë are o senzație din cale-afară de stranie că îl cunoaște, deși este pur și simplu cu neputință ca lucrurile să stea așa.

Marocanul cu care va trebui să se lupte bărbatul are niște ochi mici, furioși, își ține părul strâns într-o coadă neagră, groasă, iar natura pare să nu-l fi înzestrat cu un gât bine

conturat. Chloë se teme pentru bărbatul pe care îl numește deja în gând „luptătorul meu”. Tatăl său își întoarce fața către ea:

— Ai rămas.

Chloë se mulțumește să clatine din cap, conștientă că s-ar putea da de gol dacă ar spune ceva.

Prefectul îi convoacă pe cei doi bărbați în mijlocul cercului de nisip. Mulțimea își dorește ca învingător să fie străinul sosit fără alai. Tratatul de pace cu Marocul este mai degrabă pragmatic decât tovărășesc, iar relațiile dintre cele două regate sunt destul de imprevizibile. Mulțimea știe că cel mai probabil va fi dezamăgită de rezultat. Luptătorii defavorizați rareori ies învingători în fața unor competitori care au la dispoziție bucătari și oameni care-i pregătesc. Mulți dintre ei sunt îngropați pe deal – ceea ce se consideră a fi o mare onoare, chiar dacă nu și în ochii familiilor care depindeau de munca lor.

Prefectul face un pas în spate, iar marocanul se și repede la adversar însă, spre surpriza tuturor, străinul face agil un pas într-o parte, așa că marocanul apucă doar aerul, văzându-se nevoit să-și folosească ambele brațe pentru a evita să cadă cu fața în nisip. Se întoarce și-l săgetează cu privirea pe luptătorul necunoscut, înjurând într-o arabă neaoșă. Ochii lui sunt asemenea unor piroane bătute în peretele propriei fețe. Se repede din nou la adversar, însă acesta se ferește cu sprinteneală din calea lui. Scena se repetă și a treia oară, iar mulțimea îndrăznește să aplaude discret. Tactica necunoscutului începe să pară că ar trăda lașitate. Oamenilor le plac defavorizații, însă și mai mult le place violența – sau chiar rănirile și moartea, dacă este posibil. Marocanul tremură de furie. Se apropie cu pași măsurați de străin. Disprețul celor din gloată este acum fățiș. Dacă lupta va continua să se desfășoare în acest fel, cei prezenți vor lua ei înșiși măsurile ce se cuvin – nu în clipa asta și probabil nu de față cu regele, ci mai târziu, în momentul în care necunoscutul acela va încerca să se facă nevăzut. Astfel de lucruri s-au mai întâmplat și în trecut – iar victimele nu sfârșeau în cimitirul aflat între faleză și crângurile de lămâi.

Apoi lucrurile iau o întorsătură complet neașteptată, pentru că străinul face ceva cu totul și cu totul nemaivăzut. Pe nesimțite, descrie un salt prin aer, execută o piruetă și-l lovește pe marocan în tâmplă. Mulțimea este brusc redusă la tăcere.

Clătinându-se puțin, marocanul se holbează la adversar, auzind cum capul îi răsună asemenea unui gong lovit cu ciocanul, surprins, ofensat și simțind în tâmplă o durere de nedescris. Înainte să-și poată reveni, necunoscutul face o nouă piruetă, de data aceasta în sens invers. Marocanul, încă ametit de pe urma loviturii precedente, își ridică brațele pentru a-și proteja capul, însă străinul țintește mai jos, lovindu-l pe marocan în genunchi. Simțind cum i se înmoaie picioarele, acesta se înclină într-o parte, căzând pe nisip.

Mulțimea izbucnește în urale. Chloë sare din scaun și începe și ea să ovaționeze – gest total nepotrivit pentru o prințesă. Atâta doar că nimeni nu se uită la ea. Privirile tuturor sunt îndreptate către marocanul încremenit, căzut la pământ, care se rostogolește fără pic de grație și se ridică în patru labe, ca un câine. Un băiat strigă: „Dă-i un șut în cap!” Să fie posibil ca un lucru atât de înfiorător să se petreacă în clipa următoare? Cei prezenți n-au mai văzut niciodată pe cineva să lupte într-o asemenea manieră.

Necunoscutul nu pare să fi auzit recomandările noilor lui suporteri. Marocanul constată că nu mai este în stare să se ridice în picioare. Rămas în patru labe, se clatină ametit. Neîndoios, acesta este momentul pentru lovitura fatală. În schimb, necunoscutul își întoarce fața către Chloë, de parcă i-ar cere sfatul. Sau poate că asta se petrece doar în imaginația ei? Străinul se întoarce din nou spre marocan și îi pune un picior pe umăr, împingându-l ușor. Marocanul se răstoarnă într-o parte, pe nisip, și se întinde pe spate, ținându-și umerii lipiți de pământ vreme de una… două… trei secunde. Ovațiile disparate se fac auzite dinspre mulțime, însă și acestea se topesc precum ultimul jet de aer slobozit de foalele unui fierar la sfârșitul unei zile de muncă. Netulburat, străinul se apropie de Simonides, așezându-se într-un genunchi. Este incredibil de stăpân pe sine pentru un bărbat care nu deține niciun sclav. Simonides îl întreabă care îi este numele. Necunoscutul își ridică privirea și face o pauză suficient de lungă pentru a sugera că tocmai își născocește un pseudonim.

— Numele meu este Apollonius.

Nu luptă mai departe, oponenții lui din următoarele runde pretextând că se resimt de pe urma rănilor căpătate în timpul victoriilor precedente. Riscul de a pierde o luptă în fața unui

adversar având același statut social este una – a fi încredințat că vei fi miruit în moalele capului de un țărănoi este alta. Mulțimea l-ar fi adorat pe străin dacă acesta ar fi fost înfrânt – sau chiar ucis – în runda finală. Însă victoria lui prin abandonul adversarului poate submina sentimentul de solidaritate al spectatorilor. La fel și siguranța de sine a veneticului. Gloata își dorește tăietori de lemne voinici și măcelari ordinari care să joace pe placul mulțimii pe care, simbolic, o reprezintă – și împotriva tuturor bărbaților care trăiesc o viață de huzur pe seama muncii altora. Străinul însă nu s-a uitat în direcția mulțimii nici măcar o dată.

Aceasta trebuie să se mulțumească cu perspectiva curselor anunțate pentru ziua următoare – osii hurducându-se, roți încălecându-se în linie dreaptă, bărbați sfârtecați de copitele cailor, obezi din bronz și spițe distruse. Prin urmare, în momentul în care străinul se apropie pentru a doua oară de Simonides, de data aceasta ca să i se înmâneze premiul, mulțimea a și început să se risipească.

Chloë și-ar dori să cunoască o cale prin care ar putea să încalce protocolul strict al curții, invitându-l pe necunoscut la festinul care urmează să aibă loc pe înserat. Demetrius însă este deja bănuitor și există limite atât ale generozității tatălui ei, cât și ale abilităților ei diplomatice, altminteri excepționale. Prin urmare, este surprinsă să-și audă tatăl făcând invitația pe nepusă masă. Să fie vorba despre nepotrivirea dintre jena regelui legată de precaritatea acelui premiu oferit în chip tradițional luptătorilor de condiție joasă și dezinvoltura pe care acest bărbat o afișează? Nu încape nicio îndoială că necunoscutul se arată numai din politețe impresionat de banițele cu porumb și de amfora pictată, din lut. Sau acesta să fie un alt nod al aceluiași fir de aur ce a pătruns în țesătura vieții lor în clipa în care cei doi tineri s-au privit în ochi puțin mai devreme?

Dacă așa stau într-adevăr lucrurile, firul continuă să se țească și de-a lungul serii, atunci când ochii lor se întâlnesc din nou pe deasupra mesei întinse, plină cu felii din carne de vită, pocale cu vin dulce andaluz și mici bancuri de pești-de-zahăr rotindu-se în acvarii din sticlă. Mai târziu, când îl vede strecurându-se pe balcon, fata își smulge lesa imaginară și-l urmează. Silueta lui se conturează în dreptul balustradei, dincolo de care viile

împodobesc dealurile cu dungi negre și turcoaz. În momentul în care Chloë îi rostește numele, el nu se întoarce. Probabil că i s-a consumat energia care l-a ajutat să se prefacă atât de bine de-a lungul zilei.

— E foarte nepoliticos din partea ta să stai cu spatele la mine, îi spune Chloë.

— Sper să-mi accepți scuzele, răspunde el, însă nu se întoarce cu fața către ea.

Chloë simte brusc cum o cuprinde un val de simpatie. Își imaginează cum ar fi dacă scena s-ar petrece pe dos, ea găsindu-se în cine știe ce cocioabă jegoasă aflată de cealaltă parte a zidului cetății, înconjurată de copii murdari, orăcăitori și de behăit de capre. Se cutremură, dezgustată.

— Nu-ți recunosc accentul. Nu pot decât bănui că ești marinar.

El nu spune nimic.

— Sau cine știe ce neguțător.

Bărbatul a întins prea mult coarda. Atitudinea lui zădărnicește demnitatea prințesei. În momentul în care el se întoarce cu fața, Chloë este cât pe ce să se răsucească pe călcâie și să se îndepărteze cu pași apăsați. Bărbatul lăcrimează. Este ultimul lucru la care ea s-ar fi așteptat.

— Sunt, într-adevăr, un marinar. Prietenii mei erau, de asemenea, marinari.

Lui Chloë îi ia câteva clipe ca să priceapă semnificația acestor cuvinte.

— Îmi pare atât de rău.

— Ne aflam la două zile de Tarsus…

Apoi îi povestește prințesei totul – despre urmăritorul lui cel misterios, despre ciumă, despre propria nestatornicie, despre moartea lui Antonio, despre cum a fugit înot în noaptea aceea…

În sala de ospețe, banchetul continuă. Nimeni nu pornește în căutarea prințesei dispărute. Plecările ei neanunțate sunt de obicei pricinuite de câte o indispoziție care face ca absența să-i fie resimțită ca un fel de ușurare. În ceea ce-l privește pe străin, mesenii își imaginează că acesta a plecat sau că, bând prea mult, s-a rătăcit prin ceea ce pentru el este fără îndoială o clădire derutant de mare.

Pe balcon, Pericle povestește cum s-a târât până la marginea pânzei, cum a apucat o scândură ruptă și cum a fost purtat în

vâltoarea înspumată, rece ca gheața. La un moment dat, a fost azvârlit pe o piatră rotundă, uriașul val care îl purtase până acolo întorcându-se înapoi în mare. A coborât peste marginea zgrunțuroasă a stâncii de bazalt și a simțit nisip sub tălpi. Fiind conștient că avea la dispoziție numai câteva secunde să se adăpostească într-un loc ceva mai înalt, înainte ca valul ce se apropia să-l tragă înapoi în apă, a început să alerge urmând povârnișul plajei, până când s-a trezit între niște stânci paralele, ale căror margini ude, abrupte erau imposibil de escaladat. S-a ghemuit cât mai bine între zidurile acestei închisori strâmte și a ascultat mugetul mării în bezna de nepătruns din spatele lui. Apoi valul și-a făcut apariția, explodând în mii de stropi de cum s-a izbit de stânci. Apa i-a ajuns lui Pericle până la brâu. Al doilea val i-a ajuns până la piept, al treilea până la genunchi. A numărat trei sute de valuri. Cinci sute de valuri. Apoi valurile n-au mai ajuns până la el. Furtuna se domolea. Opt sute. Zorile mijeau.

L-au găsit în momentul în care au început să caute printre resturile corabiei aruncate pe mal. Stătea pe o fâșie de iarbă deasupra nivelului apei, uscându-se în soarele blând al dimineții. Auzind un câine lătrând, s-a întors și a zărit două femei și un băiețel cărând scaunul cu spătar jos, din lemn de fag, care stătuse în cabina principală a corabiei. Părea un preț potrivit pentru o viață de om. Cei trei l-au dus până la o bojdeucă aflată deasupra golfului din apropiere și i-au dat să mănânce merluciu, midii și ciuperci.

În cele din urmă, membrii familiei regale din Pentapolis își dau seama că ar putea exista o legătură între cele două scaune goale de la masă și ca atare poruncesc să înceapă o căutare panicată având ca scop găsirea lui Chloë înainte ca aceasta să fie siluită în vreun alcov.

— Așadar, tatăl tău este regele din Tir, spune ea.

— Nimeni în afara celor din familia ta nu trebuie să afle, îi răspunde Pericle. Câtă vreme lumea mă crede mort, voi fi ferit de pericole.

Demetrius este cel care dă năvală primul prin ușile duble ale balconului. Ține în mână o sabie, însă aceasta este scurtă, menită a fi întrebuințată la ceremonii, iar în clipa în care Demetrius execută o fandare strigând „îndepărtează-te de sora mea!”, străinul nu se mișcă din loc, iar Chloë pufnește:

— Of, maturizează-te odată, Demetrius.

În clipa următoare, fratele prințesei își amintește limpede ce i-a făcut mai devreme străinul marocanului, așa că se hotărăște să nu insiste. Regina se ivește în spatele lui. Chloë îl prezintă pe Pericle, iar mama ei trece cu repeziciune printr-o serie de stări sufletești: este îngrozită, se liniștește, este uluită, fermecată și apoi ușurată dându-și seama că, pentru prima dată, fiica ei nu insultă un pețitor – în măsura în care este, *într-adevăr,* vorba despre unul, ceea ce ea speră din toată inima. Ar fi o partidă excelentă, deși regina a ajuns la acel punct la care s-ar mulțumi cu orice bărbat dispus să o scape de propria fiică. Simonides poate citi ce se află în sufletul lui Chloë mai bine decât oricine altcineva, așa că, în momentul în care își face apariția, își dă seama că măritișul este ca și convenit, iar sentimentul dominant este o tristețe copleșitoare pricinuită de apropiata pierdere a singurei persoane din palat care îl poate tachina, care îi poate nesocoti poruncile, care îl poate face să râdă și cu care poate sta de vorbă fără niciun fel de constrângere.

Adevărul legat de identitatea prințului este păstrat în cercul restrâns al familiei. În aceste ape calde, odată adevărul destăinuit, bârfele s-ar răspândi precum sângele țâșnind dintr-o rană, iar Pericle nu vrea ca urmăritorul lui, Kallios, să descopere că încă nu și-a dus misiunea la îndeplinire.

Chloë este îndrăgostită până peste urechi. Prințul a pășit în viața ei direct dintr-o carte cu povești, ceea ce e deopotrivă emoționant și întristător. Totuși, nefiind un mare amator de literatură, prințul e fără îndoială meșter la vorbe, bun la suflet și – cel mai important – un călător. Fata și-a petrecut întreaga viață închisă între zidurile acestui palat, aflând din cărți de existența unor destinații fantastice – Giza, Alger, Olimp, Ierusalim –, care s-au transformat deodată în niște locuri reale pe care cei doi le-ar putea vizita împreună dacă… dacă… Impetuozitatea propriei dorințe o înspăimântă. Atâta înverșunare riscă să se preschimbe într-o funie încolăcită în jurul propriului gât. Așa că prințesa cedează și se opune, cedează și se opune. Se uită în ochii lui, își revine și, drept compensație, îl ia peste picior fără pic de milă. Este nerăbdătoare să se afle în compania lui și la fel de nerăbdătoare să-și regăsească singurătatea.

— Eu nu mă simt cu adevărat acasă decât atunci când mă

aflu pe mare.

— Iar eu voi lua aceste vorbe ca pe o insultă.

— M-ai înțeles greșit.

— Te-am înțeles cât se poate de bine. Ai prefera să te afli în mijlocul oceanului și nu aici.

— Te înșeli.

— Nu că ar conta prea mult. Te vei plictisi destul de curând, iar plecarea va deveni pentru tine o adevărată obsesie.

— Tu poți fi în multe feluri, dar numai plicticoasă nu ești.

— Bărbații acuză femeile că ar fi capricioase, însă mintea voastră se schimbă după cum bate vântul.

Pericle nu a cunoscut niciodată o femeie ca ea. De fapt, el n-a cunoscut niciodată o femeie, dacă a cunoaște una înseamnă a încerca să te pui în pielea ei, să te întrebi cum arată lumea prin ochii ei, să te întrebi cum arăți *tu însuți* prin ochii ei. Cu siguranță, n-a mai întâlnit o persoană a cărei companie să presupună atâta trudă, iar compania ei îl stoarce pur și simplu de vlagă. Numai atunci când sunt împreună el nu se mai gândește la Helicanus, la Marlenus, la Antonio, la membrii echipajului, la *Marsuinul* sfărâmat. Nimeni nu i-a mai captat vreodată absolut toată atenția. Oare ea îl iubește? Oare el o iubește? Nu s-a mai aflat niciodată în fața unei șarade atât de greu de dezlegat, nici în fața uneia al cărei răspuns să conteze într-o asemenea măsură.

Se va însura cu ea. Toată lumea o știe, chiar dacă ei nu. Regina este încântată. E o snoabă, însă asta n-o împiedică să se arate îngrijorată de soarta unei fete nemăritate după dispariția părinților acesteia. Lui Chloë nu-i va merge la fel de bine la curtea vreunuia dintre frații ei. Demetrius însuși oscilează între a afirma că Pericle va reuși în cele din urmă s-o îmblânzească declara și că bărbatul acela ar trebui să iasă din scenă cât mai rapid, înainte ca fălcile capcanei să se închidă. Cât despre Simonides? Ce poate face un tată mai mult decât să lase ca jocurile celor doi tineri să amâne ziua în care Pericle îi va cere o audiență și va face, în chip oficial, cererea în căsătorie? El îl simpatizează pe nou-venit. Nu că ar fi fost vreodată în stare să-i refuze fiicei sale ceva ce aceasta și-a dorit din toată inima. Va fi cel mai greu lucru pe care îl va face vreodată. Niciodată n-a mai pierdut un obiect de preț care să nu poată fi înlocuit.

Pericle cere să fie primit în audiență. Simonides îi dă

binecuvântarea, însă cere cuplului să aștepte cinci săptămâni, până la următoarea dată prielnică, amânându-și în felul acesta o inevitabilă suferință. Niciun mesaj nu este transmis către Tir. O scrisoare interceptată, o corabie atacată, un cuvânt scăpat ar pecetlui soarta prințului. Proaspeții însurăței vor călători incognito mai târziu.

Femeilor care l-au hrănit cu merluciu, midii și ciuperci Pericle le trimite, fără a-și da însă numele, o ladă plină cu păstramă de bou, marțipan și douăzeci de sticle cu vin dulce, alături de o pungă sigilată din piele conținând monede de argint.

Cele cinci săptămâni devin patru.

Pericle se simte îngrădit și cuprins de neastâmpăr. În Pentapolis există atracții care, desigur, nu pot fi întâlnite nici în Tir, nici în Tarsus, însă dragostea este epuizantă, iar mărturisirea lui, sinceră – nu s-a simțit niciodată pe deplin acasă în locurile în care podelele nu se balansează puțin. Tânjește după lumină, după spațiile deschise, după capriciile vremii și după chemarea nerostită a oceanului. Așa că uneori pornește călare pe dealurile din spatele orașului, urmând drumuri forestiere prin păduri care devin mai dese, mai verzi și mai umede pe măsură ce urci. Plopi tremurători, stejari, scorușii. Nu este un călăreț iscusit, însă reușește să scape cu destulă ușurință de însoțitori. Se cațără pe o stâncă și privește în jos, către câmpia ce se întinde de-a lungul coastei și către albastrul ademenitor aflat dincolo de ea, simțind cum i se eliberează plămânii și cum respiră din nou. Apoi, din senin, îl copleșește un cumplit sentiment de singurătate și începe să-și imagineze că prințesa Chloë se află în pericol, așa că devine deopotrivă îngrijorat pentru siguranța ei și supărat pe sine însuși pentru că nutrește astfel de sentimente, după cum este supărat pe Chloë pentru că îl face să se simtă în felul acesta, supărat pe tatăl ei pentru că nu-i lasă să vină împreună în acest loc. Se întoarce la palat simțindu-se și mai îngrădit, și mai cuprins de neastâmpăr decât se simțise înainte s-o pornească la drum.

Patru săptămâni devin trei.

Între Pericle și Chloë are loc o ceartă atât de aprigă și de gălăgioasă, încât toată suflarea din palat o poate auzi. S-a iscat de la neputința lui de a lăuda în termeni îndeajuns de bombastici perechea de sandale pe care ea o poartă. De fapt, nu despre sandale e vorba, ci despre pericolul de a-ți lăsa tot

restul vieții în mâinile unei alte ființe umane. Este vorba despre teama de a nu fi suficient de iubită. Cei doi se urăsc reciproc de-a lungul unei întregi după-amiezi.

Trei săptămâni devin două.

Chloë tricotează un veșmânt de mireasă folosind lână albă și se lasă ajutată mult de slujnice, pentru că ea nu are nici răbdarea, nici grija necesare.

Pericle îi deapănă poveștile cu care îl distrase cândva pe Cleon – vulcani și Luminile Nordului. Tensiunea dintre ei s-a mai potolit. Acum ea însăși trăiește într-o lume nouă care o face pe cea veche să pară măruntă prin comparație. Dar Chloë își dă imediat seama că poveștile cu canibali sunt o invenție.

— O înfloritură.

— O născocire.

— O poveste aflată dintr-o sursă cât se poate de sigură.

— O sursă care va rămâne anonimă.

Chloë nu reușește să înțeleagă greutățile prin care a trecut el, greutățile prin care trebuie să treacă oricine înainte de a avea dreptul să spună astfel de povești. Pericle este cât pe ce să înceapă să-i povestească despre bordeluri, despre băiatul mâncat de un rechin, despre bărbatul care a intrat în iatacul lui din Tarsus și n-a supraviețuit. Vrea să-i rănească sentimentele. Vrea ca fata să înțeleagă că el a trăit cândva o viață în care ea ar fi fost lipsită de orice putere.

— Mi-am ucis prietenul, îi spune. S-a înecat, însă de fapt eu l-am ucis.

Chloë plânge și își cere scuze. Pericle gândește: „Nu era prietenul meu. Sunt un mincinos”.

Nu e ca și cum ea n-ar fi impresionată. Doar că refuză să fie. Se simte rușinată că nu are nicio poveste asemănătoare de spus, exasperată că a fost nevoită să trăiască în aceste încăperi tăcute, în vreme ce fii și tați, negustători, diplomați, soldați și exploratori s-au repezit către orizont și apoi au revenit cu acea încărcătură invizibilă care îmbogățește viața oricărui bărbat. Pericle va fi povestea ei. Vor trăi aventuri împreună. Chloë va reuși să-i înlăture obiecțiile privitoare la acest plan. Este la fel de sigură de asta pe cât e de încredințată că vor ieși amândoi, cu bine, din furtuni dezlănțuite. Răceala ei nu vădește lipsă de omenie. Singurul lucru de care se teme este să-l lase pe el să vadă cât de mult contează pentru ea astfel de lucruri. Chloë nu

este lipsită nici de inimă, nici de imaginație. Înțelege că poveștile presupun o doză de suferință. Cum ar putea fi altfel?

Doar că ea nu înțelege, așa cum o persoană care nu și-a vârât niciodată mâna într-o flacără nu înțelege că focul arde. Cu toate acestea, înainte de sfârșitul anului, va avea și ea o poveste de spus despre soțul ei, o poveste la fel de înfiorătoare precum toate celelalte și își va dori, mai mult decât orice, să dea timpul înapoi ca să revină în aceste încăperi în care draperiile din pânză de in se mișcă în bătaia brizei calde, în care sclavii strivesc muștele ce se aventurează în vasele cu bomboane și în care nu ai nimic important de făcut.

Două săptămâni devin una.

Pericle și Chloë au deprins o istovitoare, delirantă acceptare a iubirii reciproce, iar ușurarea finală așteaptă momentul unei nunți modeste despre care în oraș se știu puține lucruri, iar în orașele ceva mai îndepărtate nu se știe nimic. Ar fi un lucru periculos ca niște străini să fie lăsați să cerceteze identitatea acestui ginere de os domnesc, așa că deocamdată nu există și o a doua familie care să poată fi măgulită și impresionată. Până și Chloë acceptă acest plan, consolându-se cu faptul că această secretoșenie va conferi mariajului o importanță mai mare decât vastele sume cheltuite în regatele învecinate cu ocazia exorbitantelor nunți ale fraților ei.

În noaptea de dinaintea nunții, cei doi fac schimb de daruri – un inel de fildeș, un inel de aur. La smochinul din curtea aflată în partea din spate a palatului, Chloë aduce o rochie albastră, pe care a purtat-o în copilărie, și o cutiuță muzicală, depunându-le pe altarul dedicat zeităților protectoare ale familiei – cei doi bărbați pictați cu stângăcie care mereu dansează deasupra unei șopârle gecko pictată cu aceeași stângăcie, în micul alcov lăturalnic. Mai târziu, un servitor va lua ofrandele de acolo și le va arde discret în numele zeităților.

Sosește și ziua nunții. Chloë îmbracă veșmântul din lână albă. Nepotul în vârstă de șapte ani al sfetnicului de taină al regelui aprinde o făclie și îi călăuzește pe Chloë, pe slujitorii, părinții, frații și pe cumnatele acesteia de-a lungul unei plimbări simbolice, în jurul aripii palatului care îl găzduiește pe Pericle. Doi preoți duc ritoane cu apă sfințită. Se opresc în curtea din dreptul odăii prințului. Simonides bate ușor la ușă, în vreme ce, dată fiind absența oricărei persoane din anturajul lui Pericle,

Chloë oferă o monedă de cupru unuia dintre sclavii casei care a fost ferchezuit din vreme pentru a se ridica la înălțimea momentului.

Ușa se deschide și Pericle pășește peste prag. Lângă el se află un alt băiat, cam de aceeași vârstă cu cel de afară, ducând și el o făclie.

— *Aquae et ignis communicatio.*[26]

Ritoanele sunt golite în fântână, iar făcliile sunt lăsate una lângă cealaltă să ardă sprijinite de ghizdul acesteia. Chloë este luată pe sus și purtată peste pragul camerei pe brațele propriilor slujitori. Aceștia o pun apoi jos. Ea spune:

— Dacă tu ai fi Gaius, eu aș fi Gaia.

El spune:

— Dacă tu ai fi Gaia, eu aș fi Gaius.

După care cei doi își împreunează mâinile.

Toți ceilalți se retrag în micul templu din incinta palatului, acolo unde două scroafe sunt aduse pentru a fi sacrificate și oferite drept ofrandă zeiței Iunona, patroana căsătoriilor. Cea de a doua scroafa observă ce pățește prima și nu pare mulțumită de ceea ce se petrece. Reușește să-și scoată capul din lat și e nevoie să fie fugărită de unul dintre preoții îmbrăcați în robă, veșmânt care nu e menit fugăririi de porci într-un spațiu închis. În urmă rămân câteva vase sparte, preotul își scrântește o gleznă, iar purceaua este în cele din urmă încolțită. Sfârșitul acesteia nu e prea frumos. În chip ironic, singura persoană care s-ar fi amuzat de toate acestea ar fi fost Chloë, căreia intenționat nu i se povestește nimic despre nefasta întâmplare.

În odaia lui Pericle, obloanele sunt trase conform tradiției. Veșmântul din lână sclipește în lumina difuză. El nu este neprihănit, iar ea nu este o ignorantă, însă cei doi nu știu încă dacă vor putea comunica folosind acest limbaj. Dacă ar fi copiii unor ciurdari sau ai unor tâmplari, poate că s-ar fi descoperit deja unul pe celălalt în vreun luminiș, însă gesturile lor sunt prea încărcate de urmări pentru a-și putea permite asemenea libertăți.

O nouă cuvertură a fost confecționată pentru pat, brodată cu scene de pe vremea când Peleus îi făcea curte lui Thetis –

[26] În Roma antică, formula desemna „împărtășirea apei și a focului”, aceasta simbolizând împărțirea între soți a resurselor precum și transferul proprietăților (dotei) soției către soț (în lb. lat. în orig.).

Peleus uitându-se uimit la nimfa marină de pe puntea galerei Argo în vreme ce se îndreaptă către Colchis, în căutarea Lânii de Aur; oaspeți din rândul muritorilor și al nemuritorilor deopotrivă (Chiron aducând în dar flori de munte, Penios cărând copaci întregi…); Peleus și Thetis în lumina slabă a propriului dormitor; Thetis născându-l pe Ahile.

Chloë își imaginase actul sexual de nenumărate ori, uneori îngrozită, alteori excitată. Se imaginase întinsă pe pat, în pielea goală, nemulțumită de ceea ce i se întâmplă, în vreme ce un prinț îngâmfat de prin vecini își depune sămânța înăuntrul ei. Se imaginase făcând lucruri prea scandaloase pentru a le putea pune în cuvinte, în compania unor prinți cu mult mai atrăgători, dar care, în chip bizar, nu se învredniciseră să-i ceară mâna. Acum, actul sexual avea să se petreacă într-o încăpere adevărată și pe stâlpul baldachinului stă un țânțăroi, un măgar rage undeva în depărtare, iar ea este ușor balonată după micul dejun sățios recomandat de mama sa, de parcă ar fi urmat să pornească într-un marș forțat. Doi oameni sunt implicați în această scenă, iar Pericle nu este una dintre marionetele teatrului ei imaginar: mâinile făcute căuș ale prințului îi țin cu fermitate sânii în vreme ce bărbăția acestuia o împunge asemenea unei cozi de mătură.

El este cuprins de neliniște. Nu și-a mai dorit niciodată să ofere plăcere unei femei. De cele mai multe ori a plătit asemenea prestații, iar acum se căznește din răsputeri să nu se gândească la treaba *aceasta* ca și cum ar fi vorba despre treaba *aceea.* Cel mai adesea plăcerea a însemnat câte o incursiune anonimă în care se dezbăra de numele lui regal pe când se dezbrăca de haine. Acum este el însuși, din cap până-n picioare – și mai dezbrăcat decât își amintește să fi fost vreodată.

Nervozitatea ei răbufnește sub forma unui hohot de râs provocat de stângăcia acestui bărbat atât de împlinit din multe alte puncte de vedere, precum și de tăcerea sacră ce înconjoară lucrul acesta ridicol pe care taurii îl fac juncilor în vreme ce juncile încearcă să mănânce fân.

Pericle se supără. Prințesa l-a făcut să se simtă ca un idiot. Coada de mătură se înclină.

— Îmi pare rău. Vino-ncoace.

Chloë îl ia de mână și-l călăuzește până la pat. Se întinde pe așternuturi, lăsându-i și lui spațiu suficient să se așeze lângă ea.

Își ridică veșmântul alb, din lână, care nu va ieși prea bine din toată această poveste. Pe dedesubt e goală și deja se umezește, pentru că locul acela n-ar trebui să fie altfel decât interiorul propriului cap, nu-i așa? Îl poate ademeni să facă lucruri pe care l-a convins deja să le facă, de sute de ori, în propria ei imaginație. Îi apucă mâna și își deschide vulva cu mâna rămasă liberă, după care petrece două dintre degetele lui peste umezeala aceea, mișcându-le în forma unui mic opt.

— Uite. Așa.

Expresia care se conturează pe chipul lui este greu de observat în semiîntunericul acela, însă cu siguranță prințul este ușor șocat. Cel puțin Chloë speră ca el să fie ușor șocat.

— După-amiezile în palat sunt deosebit de lungi și nu poți citi cărți la nesfârșit, spune ea.

Între timp, Pericle a deprins ritmul, așa că prințesa își îndepărtează mâna, închizând ochii, arcuindu-și spatele și întinzându-și brațele ca să-l poată cuprinde.

— Nu te opri.

Zorii zilei următoare îi găsesc pe cei doi istoviți de dragoste și mijindu-și ochii în lumina lumii pe care au lăsat-o în urmă (veșmântul alb, acum pătat, se va preschimba în cenușă și fum, asemenea cutiuței muzicale). După-amiaza are loc un festin, modest ca anvergură însă opulent: o mică grădină zoologică friptă, prăjită, fiartă, coaptă și glazurată, cu toate că Pericle și Chloë ar fi la fel de mulțumiți cu un terci de ovăz și cu un urcior cu bere bună. Umbra, aidoma unui pendul, a paravanului stacojiu de deasupra mesei mari, pătrate se balansează cu o încetineală solemnă de la vest la est. Acolo se află muzicanți, saltimbanci și dansatori. Un bărbat cu pielea maroniu-închis și cu niște ochi albaștri spălăciți scuipă flăcări, executând în același timp jonglerii cu o prăjină aprinsă la ambele capete. Se rostesc binecuvântări reținute și cuvântări alese, se interpretează cântece deocheate. Încă un taur își află sfârșitul.

Chloë și Pericle își petrec timpul afară. Fac turul zidurilor crenelate care dau către ocean, al viilor, al falezei, al cimitirului, al crângurilor de lămâi. Cei doi par diferiți unul în ochii celuilalt, fiind acum copleșiți de secretul propriei goliciuni. În pragul serii, revin în odaia lui și fac din nou dragoste, mai pe îndelete, cu mai multă tandrețe, începând să creadă că acesta este un dar care le-a fost oferit pentru totdeauna.

Au mai primit un dar, pentru că acei mici înotători și-au găsit calea către un ou rodnic, iar acum Chloë poartă în pântece propriul ei Ahile, de sex feminin însă – o celulă devenind două, devenind patru, devenind opt... o fată a cărei viață nu va fi nici la fel de violentă, nici la fel de legendară precum cea a mărețului războinic aheu, dar care va fi complet cufundată în vasul cu poțiune magică, cu toate că asta se va dovedi numai în urma unor suplicii pe care nimeni nu ar trebui să le pătimească – și cu atât mai puțin o tânără fată.

Cei doi urmăresc piesa *Amfitrion* a lui Plaut. Urmăresc *Electra* lui Sofocle. Pericle se duce la vânătoare de mistreți în compania lui Demetrius. Chloë refuză să participe la jocurile organizate în micul amfiteatru din incinta palatului, invocând că acestea sunt prea sângeroase, iar Pericle descoperă că nici el nu poate să sufere să se uite la niște bărbați care se luptă până își găsesc sfârșitul. Cei doi citesc din Horațiu, iar Pericle este surprins să descopere că versurile acestuia îl mișcă. *Vides ut alta stet nive candidam Soracte*...[27] Pântecul lui Chloë începe să se rotunjească. Cei doi joacă latrones.[28] Părinții ei insistă ca fiica lor să fie purtată de colo colo într-o lectică, în vreme ce ea le arată că măritișul n-a făcut-o mai puțin nărăvașă. Se plimbă împreună cu Pericle pe dealuri. Se lasă însoțiți de o mică suită înarmată, iar el îmbracă uniforma soldaților din serviciul de gardă pentru a nu trezi suspiciuni. În dormitor, cei doi joacă propria lor piesă de teatru, în care o prințesă trăiește o poveste de dragoste cu propriul ei paznic.

O sută douăzeci și opt, două sute cincizeci și șase, cinci sute doisprezece...

Amândoi sunt acum cuprinși de neliniște, dorindu-și să se fi aflat altundeva. Chloë ținută captivă de povara sarcinii, amândoi captivi între zidurile palatului. Zilele petrecute în compania soției sale devin tot mai asemănătoare și nu mai au puterea de a-l feri pe Pericle de simțămintele care năvălesc în valuri: tristețea pe care o simte la gândul foștilor tovarăși de călătorii, rușinea provocată de propriile fapte. El și Chloë se ceartă din pricina câte unui lucru atât de mărunt, încât orice amintire a subiectului care constituie mărul discordiei este imediat șterasă

[27] În lat. în orig.: „Privește, [Taliarche,] cum alb tot de zăpadă, / Stă [muntele] Soracte, troienelor azi pradă” – fragment din *Odele* lui Horațiu, Cartea I/9.

[28] Joc de strategie, pentru două persoane, popular pe tot cuprinsul Imperiului Roman.

de șocul resimțit de faptul că cei doi se pot certa la atât de puțină vreme după nuntă. Surprins, Pericle își dă seama că i s-a făcut dor de părinții săi.

Chloë este gravidă de nouăzeci și trei de zile în momentul în care Pericle aude că o mică flotă comercială venind din Tir tocmai a tras la țărm în portul cetății. E dornic să afle noutăți despre locul pe care tot mai des îl numește „acasă”, după cum poftește la halvaua și stafidele de Tir. Printr-un emisar de la palat, trimite un mesaj căpitanului corabiei *Pelicanul* și aranjează o întâlnire la hanul având ca simbol două scripete îngemănate.

Îmbracă uniforma banală a unui dregător și părăsește palatul pe una dintre ușile bucătăriei. Nu-i spune nimic lui Chloë, dar nu atât pentru că ea l-ar putea acuza de nesăbuință, ci pentru că ar putea fi înclinată să-l ascundă. Este o zi nefiresc de mohorâtă pentru un început de vară, iar soarele amiezii are o roșeață specifică mai degrabă înserărilor. Oamenii spun că vinovat de toate acestea este nisipul deșertic înălțat în aer de vânt, nisip care mai apoi se revarsă peste oraș asemenea unei ploi portocalii. Stoluri de grauri zboară pe deasupra acoperișurilor, deranjați de brusca atenuare a luminii.

Căpitanul se află în colțul îndepărtat al încăperii întunecoase, chipul lui conturându-se în lumina dănțuitoare a unei lămpi cu ulei. Conform descrierii, are sub ochiul drept un semn din naștere maro-închis. Pericle se așază pe latura stângă a mesei simple, pusă pe capre de lemn. Bărbatul se uită la el și clatină din cap, adresându-i o privire nici prietenoasă, nici neprietenoasă. Pericle se întreabă dacă nu cumva s-a așezat în fața cui nu trebuie. Căpitanul se ridică și se dă într-o parte. Un alt bărbat se strecoară pe scaunul lui. Acesta este Kallios.

•

După trei sau patru zile fără mâncare, Angelica nu mai poate citi bine. Atenția îi rătăcește pe coclauri, propozițiile ceva mai lungi necesită două-trei încercări pentru a putea fi citite, iar ea pierde șirul poveștilor și-al lămuririlor. Cel mai bine se simte când zace, iar să țină o carte deasupra capului a devenit între timp un adevărat efort. Poate desena, însă nu suficient de bine pentru a face din asta o activitate mulțumitoare și, cu toate că uneori își pune muzică, mai degrabă este vorba de un zgomot de fundal. Dacă ar fi fost oricare altă fată de vârsta ei, s-ar fi

putut uita la televizor, însă ea a adoptat prejudecățile tatălui său legate de acest subiect, precum și de multe alte subiecte, iar cele câteva frânturi pe care le-a surprins pe ecranul micului televizor portabil pe care bucătarul îl ține pitit în dulapul de lângă mixere nu au fost suficiente pentru a-i schimba părerea.

Există și un ecran mare în salonașul din spatele casei, însă acesta este destinat în exclusivitate colecției de DVD-uri aranjate în ordine alfabetică în spatele panoului glisant de pe peretele opus, de la *Nosferatu* la *Magnolia*, de la *Lagaan* la *Un profet.* Într-o după-amiază, se surprinde petrecându-și degetele peste cotoarele de la copertele acestora, dornică să se distreze – ceva ușurel, nepretențios. Nu vrea să se uite la un film cu sufletul la gură sau să-i atingă o coardă sensibilă.

Este cât pe ce să renunțe la căutare când observă cutia aflată în stânga raftului de jos. A împins de nenumărate ori acest panou, înainte și înapoi, însă nu a văzut-o niciodată, așa cum de-a lungul anilor nu a văzut multe alte lucruri. Este o relicvă provenită dintr-o altă lume, cartonul cafeniu e ros pe la colțuri și găurit în câteva locuri din pricina unor mâini nepricepute. Logoul Cannings Removals e tipărit cu cerneală albastră ieftină dedesubtul unui pescăruș avântându-se către tării. Chloë știe exact ce se află înăuntru.

Așază cutia pe covor. Cele patru clape sunt îmbinate cu iscusință, precum petalele spiralate ale diafragmei de la un aparat de fotografiat. Le dă la o parte. Dedesubt sunt cocoloașe de hârtie făcute din paginile unui ziar suedez, deja puțin îngălbenite de trecerea vremii. Dă la o parte câteva straturi, înclină cutia într-o parte și face să alunece corpul negru, metalic al vechiului videocasetofon, ștecherul și firele urmându-l cu un cloncănit. Angelica își vâră mâna în cutie și extrage de acolo cele patru casete puse în niște cutii ieftine, din plastic.

Nu s-a uitat niciodată la ele. În afara câte unui crâmpei întrezărit când și când, n-a stat niciodată să urmărească vreunul dintre cele șapte filme de pe rafturile de sus, cele în care mama ei a jucat câte un rol, și nimeni nu i-a sugerat vreodată s-o facă. Cei din jurul ei au presupus că Angelica va găsi o astfel de experiență prea tulburătoare. Doar că, dimpotrivă, scenele pe care a apucat să le vadă i-au lăsat în suflet doar o stânjeneală pricinuită de neputința de a simți vreo emoție puternică. Dar de ce și-ar dori să trăiască o astfel de emoție? De ce să caute

durerea cu lumânarea?

Dacă există vreo legătură cu mama ei, Angelica o găsește în locuri la care cei din jur nu s-ar fi gândit vreodată sau care li s-ar părea de neînțeles – acele luminițe sclipind pe aripile avioanelor care străbat cerul nopții, tropăitul mărunt al vreunui animal aflat pe acoperișul casei, apusurile luminoase, în nuanțe amestecate… rămășițe ale unor fantezii copilărești pe care nu le-a împărtășit vreodată și pe care, prin urmare, n-a simțit niciodată nevoia să le modifice.

Conectează mașinăria la priza din spatele raftului de jos. Spre marea ei surpriză, aceasta funcționează, cuvântul „standby” clipind cu însuflețire sub forma unor litere pătrățoase, verzi, pe micul panou negru de afișaj. Până și acest mic efort a făcut-o să gâfâie și să se simtă amețită. Se întinde preț de câteva minute, cu ochii închiși, înainte de a se ridica din nou și a vârî prima casetă în fantă, așteptând apoi ca mecanismul zgomotos dinăuntru să o apuce și să o înghită. Oare ar trebui să facă asta?

Linii negre, verticale se unduiesc într-o mare de zgomot alb, imagine urmată de un dreptunghi tremurător format din dungi în toate culorile curcubeului și de câteva numere care apar și dispar prea repede pentru ca Angelica să le poată citi. Zburăm apoi în urma unui corb care se înalță peste niște dealuri bogat împădurite din ceea ce ar trebui să fie nordul Suediei, verdele copacilor lăsând loc stâncilor golașe de pe creste și vârfuri. Un pian melancolic. Numele Maja Söderberg scris cu un model de literă demodat, de culoare galbenă. Corbul coboară cu repeziciune și își schimbă brusc direcția, lăsând aparatul de filmat să plonjeze prin frunziș și să pătrundă în lumina de catedrală dinăuntrul pădurii. Numele Henrik Ivarsson scris cu același model de literă. Camera șerpuiește, evitând trunchiurile, țâșnește printre copaci deasupra unui lac, apoi plonjează din nou, de data aceasta prin valuri, în obscuritatea verzuie, gâlgâitoare, de sub oglinda apei. Cuvântul „SKOGEN”, scris cu majuscule. Pianul melancolic în *decrescende*, însă în continuare ne mișcăm cu o oarecare viteză prin apa translucidă. Secvența continuă puțin cam prea mult, devenind deranjantă, dar apoi, ca din senin, ceva se ivește din întunericul de la baza ecranului. O ambarcațiune scufundată? Un cadavru? Un animal care înoată? Vedem năluca aceea doar o fracțiune de secundă, după care urmează o tăietură de montaj și în prim-plan apar mâinile unei

femei ținând un volan în lumina strălucitoare a soarelui, un singur deget bătând pielea neagră a acestuia în ritmul unei piese pop vesele de la radio.

Mama ei.

Saab-ul albastru rulează de-a lungul unei autostrăzi, apoi al unui drum cu două benzi de circulație care taie niște câmpuri, apoi al unui drum secundar care șerpuiește printr-un peisaj sinuos, împădurit. Femeia pare extenuată și nerăbdătoare. Își aprinde o țigară. Angelica este surprinsă să descopere că mama ei fuma și se vede nevoită să-și reamintească faptul că acolo ea întruchipa un personaj.

Brusc, femeia apasă pedala de frână, iar mașina se oprește cu un scrâșnet, roțile ajungând pe pietrișul dintre asfalt și șanțul lateral. Femeia iese din mașină și începe să pășească încoace și-ncolo pe drum, lăsând deschisă portiera din dreptul scaunului șoferului. Trage un ultim fum și aruncă chiștocul pe asfalt înainte de a se îndrepta către copaci. Ferigi, tufe pitice, pietre acoperite cu mușchi. În vegetația joasă se află ceva ce pare a fi un câine mare, la aproximativ cinci metri de drum. Cum a reușit ea să observe asta din mașină? Femeia se lasă pe vine. Blana creaturii este năclăită de sânge, iar în partea în care s-ar putea afla capul, se zărește o gaură mare cât un pumn, o bucată de carne terciuită fiind împinsă deopotrivă spre înăuntru și spre în afară. Femeia nu pare tulburată. Rostogolește leșul într-o parte. Ochii sunt cei ai unei fete, însă botul pare de câine, un mic canin galben ivindu-se peste buza de jos. Femeia își pune palma pe fruntea câinelui-copil, ridicându-i o pleoapă. Globul ocular este chihlimbariu, pupila are forma unei crestături negre, verticale, ca de pisică.

Acum urmărim scena dintr-un loc mai îndepărtat, din interiorul pădurii. Crengi încețoșate încadrează imaginea. Oare privim prin ochii unui alt personaj? Femeia scoate un telefon din buzunar. Nu are semnal. Se duce înapoi spre mașină.

Angelica se gândește că actrița aceea ar putea fi oricine, însă povestea are, într-un fel plăcut, ceva artificial și neverosimil – genul de narațiune în care bănuiești și nu prea care va fi următoarea întorsătură de situație. Femeia este fără îndoială polițistă. Una cu un trecut agitat, desigur, fiica ei murind cu zece ani în urmă, în circumstanțe misterioase. În momentul în care revine, însoțită de poliția locală, în locul unde a găsit acea

creatură nepământeană, aceasta, desigur, nu se mai zărește nicăieri. Polițiștii locali cred că femeia e nebună. Ea crede că ei au ceva de ascuns. Se apucă serios de lucru, punând în ordine bunurile tatălui ei mort. Între timp, scafandrii care lucrează la vechiul baraj descoperă o misterioasă structură subacvatică care nu apare în niciunul dintre planurile proiectanților inițiali.

Și peisajele din film au, pentru Angelica, ceva evocator – lumina aceea din jurul lacurilor strecurându-se printre trunchiuri de mesteceni; acei bolovani uriași, ireali, presărați printre copaci, în locurile în care, cu multă în vreme în urmă, i-au depus glaciațiunile; acele văi bântuite de corbi. Un loc pe care tatăl ei nu l-ar alege niciodată ca destinație turistică.

Trei episoade unul după altul… Dottie își strecoară capul pe ușă.

— Te-am căutat peste tot.

Cum era de așteptat, Angelica refuză sandvișul și băutura oferite, însă îngrijorarea tot mai profundă a lui Dottie este domolită puțin de imaginea unei fete implicate într-o activitate care o face să pară ca oricare altă adolescentă.

Patru episoade, cinci… Poate că de vină pentru felul în care lucrurile se amestecă și se suprapun este slăbiciunea provocată de refuzul de a mânca – acum că ea nu mai dispune de energia mentală pentru a gândi limpede. Poate că anumite tipare devin vizibile numai atunci când faci un pas în afara șuvoiului impetuos al lumii. Fata începe să recunoască – nu pe mama ei, ci un lucru mai nebulos, o succesiune de imagini care-i ating în mod repetat câteva coarde sensibile, astfel încât ajunge să simtă cu tot mai multă intensitate, de parcă ar privi o versiune codificată a propriei vieți – copiii morți care își lipesc, pe înserat, fețele de geamurile fostelor lor locuințe; aristocratul bogat din casa aceea mare, care cântă la pian și cioplește mici figurine din lemn pentru toți locuitorii orașului; păsări aducătoare de mesaje; structura în formă de submarin în ale cărei tuneluri au dispărut câțiva scafandri polițiști și n-au mai revenit niciodată la suprafață.

Angelica se simte epuizată. Apasă butonul pe care scrie „pause” și se lasă pe spătarul fotoliului. Atât de captivată a fost de serial, încât n-a observat că vremea s-a schimbat. Soarele nu se mai zărește. Ploaia se cerne din niște nori joși, cenușii. Se apropie înserarea. Angelica se simte amețită. Singura lumină din

încăpere vine dinspre ecranul pe care se zărește o imagine statică, tremurătoare. Câinele-copil se află într-un cort cu oxigen dintr-un spital local. Din ambele brațe ale creaturii ies tuburi, iar pe față poartă o mască de oxigen. Imaginea alb-negru este de proastă calitate. Privim de fapt prin lentila unei camere de supraveghere instalate în colțul de sus al încăperii. Femeia stă lângă cortul de oxigen. La baza ecranului se derulează subtitrarea: „Ești fiica mea?”

•

— Cel care m-a tocmit e mort, spune Kallios.

— Cum m-ai găsit? întreabă Pericle.

— Te poți întoarce acasă.

Bărbatul culege o midie din vasul aflat în fața lui și desparte cele două jumătăți purpurii.

— Cum îndrăznești să stai aici și să-mi spui ce pot și ce nu pot să fac?

— Mie mi s-a părut că-ți fac o favoare, răspunde Kallios, extrăgând bucățica de carne și vârând-o în gură. Dacă n-aș fi venit, poate că ți-ar fi luat ani întregi să-ți aduni curajul necesar pentru a înălța din nou pânzele.

— Nu mă insulta.

— Și ți-ai fi petrecut restul zilelor întrezărind lucirea unui tăiș îndărătul fiecărui prag întunecos.

Pericle își ia răgazul necesar ca să-și pună gândurile în ordine. Are mult prea multe întrebări în minte. Dacă ar fi fost ceva mai curajos și dacă bărbatul din fața lui ar fi fost un om de rând, l-ar fi tras peste masă și l-ar fi snopit în bătaie.

— Cine te-a tocmit?

— Au fost loviți de un fulger în vreme ce se aflau într-un car de luptă. Un fulger căzut din senin. Cel puțin așa mi s-a spus.

— Ei? Cine sunt „ei”?

— Doar că oamenilor de rând le plac tragediile, iar astfel de povești ajung degrabă să fie înfrumusețate.

— Te-am întrebat cum îi cheamă.

— Pe tată și pe fiica acestuia? Leșurile lor puteau atât de tare, încât până și preoții au refuzat să le îngroape. Ceea ce eu, unul, nu cred defel. Fulgerul nu este făcut din foc? Noi nu suntem făcuți din carne? Mirosul, îmi îngădui să cred, trebuie să fi fost ciudat de plăcut. Dar, pe de altă parte, dacă ar fi fost încuiați într-o odaie mică, încinsă, și lăsați să flămânzească și să

putrezească acolo…

— Care tată? Care fiică?

Kallios se uită la el și afișează zâmbetul unui om care știe că se află în afara oricărui pericol. Desface încă o midie.

— Au fost atât de multe fiice, nu-i așa? Atât de mulți tați, spune el, începând să mestece. Eu aș putea fi doar unul dintre cei tocmiți să restabilească onoarea unei familii. Cu toate astea, aș fi dezamăgit să aflu că n-am fost cel mai insistent.

— Nu vei pleca viu de aici.

— Dimpotrivă, spune Kallios, vârându-și mâna sub pelerină și scoțând de acolo un cuțit, pe care îl pune în fața lui, pe masă.

Lumina lămpii mângâie un tăiș uns care pare mai ascuțit decât oricare altă lamă pe care Pericle a văzut-o vreodată. La vârf, tăișul e zimțat, forma nervurilor fiind atât de precisă, încât e greu de crezut că ar fi vorba despre ceva făurit de mâini omenești. Mânerul striat este confecționat dintr-un material pe care Pericle nu-l recunoaște. Are o culoare neobișnuită, un oranj strălucitor pe care te-ai aștepta să-l vezi în coada unui păun sau pe elitrele unui cărăbuș, întins fără greș pe toată suprafața obiectului. Aceasta are aspectul mat al cerii, însă materialul este în chip vădit mai dens chiar decât lemnul de guaiac, dacă te iei după cum proprietarul l-a ținut în mână și după zgomotul pe care l-a făcut când a atins suprafața mesei. Pericle își dorește să întindă mâna și să-l apuce – din pură curiozitate.

— Cum aș putea ști că nu mă minți?

— Cum poate cineva să știe că nu este mințit?

Kallios îl privește țintă. Pericle zărește numai o nepăsare opacă, animalică. Apoi, Kallios își lasă umerii în jos, iar tonul vocii i se schimbă. Deodată, pare uman.

— Aș fi putut să te ucid pe când vânai în compania lui Demetrius, spune el ridicându-se în picioare. Aș fi putut să te ucid în vreme ce hălăduiai prin munți împreună cu noua ta soție, continuă el, vârându-și cuțitul la loc în teacă. E o femeie frumoasă. Vă doresc să vă bucurați amândoi de multă fericire, mai spune el, după care pășește peste bancă, își potrivește pelerina și iese pe ușă.

În momentul în care Pericle năvălește afară, firește, Kallios s-a făcut deja nevăzut. Piața veche este un păienjeniș de alei, iar să-l urmărească n-ar avea niciun sens, cu toate că Pericle își imaginează că bărbatul ar fi dispărut la fel de ușor și dacă hanul

s-ar fi aflat pe o câmpie netedă ca-n palmă.

Pericle așteaptă două zile înainte să povestească cuiva despre întâlnire. Îi ia ceva vreme să accepte adevărul. Tensiunea din mușchi, pe care mai înainte nici măcar n-o băgase în seamă, începe încet-încet să se risipească. Se simte mai ușor, mai tânăr. Lumea pare deodată mai mare și mai îmbietoare. Îi spune lui Simonides că, în cazul în care regele ar fi dispus să le împrumute o corabie, el și Chloë ar putea să se îndrepte imediat către Tir. Atât Simonides, cât și Lucina sunt de părere că nu este deloc înțelept ca o femeie să călătorească, indiferent către ce meleaguri, într-o fază atât de înaintată a sarcinii – și cu atât mai puțin să se aventureze pe mare. Nici Pericle, nici Chloë însă nu sunt pentru moment dispuși să le asculte sfatul. Pericle spune că nu și-a mai văzut părinții de peste un an. Aceștia nu știu dacă fiul lor este viu sau mort. Iar acum că urmează să devină el însuși tată, le mai spune prințul, începe și el să înțeleagă durerea pe care absența lui le va fi pricinuit-o părinților să-i Trebuie să plece acasă. Este datoria lui.

Temerile Lucinei sunt întemeiate. O călătorie lungă, făcută către sfârșitul sarcinii nu este o decizie înțeleaptă, însă Pericle nu înțelege pe deplin acest argument decât peste două săptămâni, atunci când, în miezul zilei, corabia nimerește într-o zonă de acalmie, undeva între Pentapolis și Tir, iar Chloë intră în travaliu înainte de termen.

Pericle stă lângă copastie, privind cumplita oglindă a mării. Velele atârnă ca niște cârpe, nicio unduire nu se întrezărește la suprafața apei, niciun nor pe cer. Se întoarce în cabină. Pe uscat, ar fi rămas afară și ar fi primit vești de la femeile venite să dea o mână de ajutor, însă acum nu suportă gândul să stea departe de o soție care nu are pe nimeni să o îmbărbăteze, în afara unei moașe bătrâne, Lychorida, și a medicului de bord care-i însoțește la insistențele Lucinei. Chloë a avut contracții de-a lungul întregii zile și ceea ce a început ca un fapt cât se poate de firesc, petrecut într-un loc nepotrivit, se transformă treptat într-o urgență tot mai îngrijorătoare, pe măsură ce lumina se împuținează. Chloë se simte sfârșită, în vreme ce moașa și medicul de bord nu-și mai pot ascunde temerile.

Pericle apucă mâna soției într-a sa.

— Fii puternică, îi spune. Copilul este ca și născut. În curând îl vei ține în brațe.

Chloë este vag conștientă de prezența lui. Are pielea albă și unsuroasă și niciun pic de vlagă în degete. Pericle ia o cârpă și îi șterge broboanele de sudoare de pe frunte. În momentul în care Chloë deschide ochii, pare incapabilă să se concentreze asupra vreunuia dintre obiectele din încăpere. El nu suportă s-o vadă suferind. Și-ar tăia un braț numai să o vadă revenind la starea de dinainte. Chloë scoate un țipăt, iar contracțiile încep din nou. Lui i se pare că nu mai împinge, ci că mai degrabă ea este cea împinsă, o forță dinăuntrul ei presând și răsucindu-se, provocându-i niște chinuri insuportabile. N-a văzut-o niciodată atât de slăbită. Acea Chloë pe care o cunoaște el este dificilă, irascibilă, năbădăioasă, arțăgoasă, hotărâtă. Femeia din fața lui pierde bătălia pe care tocmai o poartă, iar asta îl îngrozește.

Medicul de bord îi pune o mână pe umăr și îi face semn să-l urmeze afară. Pericle ezită s-o lase pe Chloë doar în compania Lychoridei, însă pe chipul medicului se poate citi o severitate care nu lasă loc de refuz. Cei doi pășesc pe coridor.

— Nu avem vreme, așa că o să fiu direct. Nu dispun de cele trebuincioase unui doctor în astfel de cazuri, însă sunt sigur că vom putea găsi la bord ustensilele de care avem nevoie.

Pericle speră să fi înțeles greșit vorbele lui.

— Cred că pot salva copilul, cu prețul vieții soției dumitale. Dar, dacă vom lăsa lucrurile așa cum sunt acum, mă tem că riscăm să-i pierdem pe amândoi.

Pericle își pune palma pe pieptul doctorului și-l împinge cu putere, izbindu-l cu capul de peretele din spate.

— Cu prețul vieții soției mele?

Câteva clipe este atât de furios, încât vede negru în fața ochilor. O parte a minții lui chinuite este convinsă că ar putea plăti pentru viața soției și a copilului său cu viața acestui bărbat. Furia însă se domolește – palma lui Pericle nu mai apasă atât de tare pieptul doctorului.

— Iertare. N-am vrut să…

Medicul deschide gura dând să spună ceva, însă Pericle își ridică mâna liberă făcându-i semn să tacă.

— Nu vei aduce un cuțit în preajma soției mele. Nu vei mai vorbi niciodată despre un cuțit adus în preajma soției mele.

În clipa în care cei doi revin în încăpere, Lychorida îi anunță cuprinsă de agitație:

— Copilul a început să iasă.

Pericle face un pas în față și zărește o calotă ivorie mânjită, într-o învălmășeală de păr, sânge și carne, între picioarele soției. E nefiresc de mare. Prințului i se face rău. Medicul se retrage neliniștit către colțul încăperii, neștiind ce-ar putea face prințul văzând aceste amănunte atât de intime ale travaliului soției sale. Glasul Lychoridei este un cântec de leagăn.

— Copilul stă să iasă. Împinge, draga mea domniță, împinge din nou!

Capul se ivește ceva mai mult. Moașa își pune o palmă deasupra și alta dedesubtul acestuia, începând să-l miște ușor, înainte și înapoi. Pericle și-ar dori să-i spună să fie cu băgare de seamă, să se asigure că femeia nu-i va face niciun rău ființei aceleia mititele, să-i spună să aibă grijă și de soția lui, însă el nu se pricepe defel la asemenea lucruri. Este complet lipsit de putere.

— Împinge, draga mea domniță, împinge din nou!

Un umăr însângerat se strecoară afară. Lychorida susține capul copilului cu o palmă, vâră un deget al mâinii libere sub mica subsuoară a nou-născutului și trage. Un braț se strecoară afară. Al doilea umăr se strecoară afară, apoi al doilea braț.

— Ai reușit, draga mea domniță. Copilul e cu noi.

Trunchiul și picioarele alunecă afară, târând în urmă cordonul ombilical laolaltă cu un șuvoi de mâzgă roșie. Prințul este copleșit de dragoste, scârbă, groază și uimire. Scena este deopotrivă minunată și dezgustătoare.

— E fetiță, spune Lychorida.

Copilul scoate un croncănit de pescăruș, urmat de un plânset prelung și ascuțit. Pericle este îngrozit să vadă cât de mult sânge s-a scurs pe pat, pe dușumea. Lychorida șterge copilul cu un prosop, îl așază pe o parte, îl învelește într-un ștergar și îl așază la sânul lui Chloë. Scoate apoi din traista ei de pânză o mică seceră de alamă și taie cordonul ombilical, înnodându-l la ambele capete. Chloë nu face nici cel mai mic efort să țină copilul. Lychorida constată abia acum că stăpâna ei nu mai este conștientă. Arată cu capul către scaunul gol din încăpere, făcându-i semn lui Pericle să se așeze. Ridică ușor copilul și-l așază în brațele lui.

— Să-i spuneți Marina.

În oricare alte împrejurări, aceasta ar fi o aroganță, însă femeia este asemenea unui oficiant aflat în exercițiul funcțiunii,

iar rugămintea ei are o forță căreia Pericle nu poate decât să i se supună.

— Pentru că s-a născut pe mare.

Prințul își coboară privirea către micuța creatură pe care soția lui a purtat-o în pântec de-a lungul ultimelor opt luni. Pielea roșiatică, pumnii mici, șuvița de păr închis la culoare. Lychorida revine lângă pat. Medicul i se alătură. Amândoi se apleacă peste trupul prințesei. Ceva nu este deloc în ordine – medicul e sigur de asta.

Pericle își aduce aminte de ceva. Odată a căzut de pe o scară împletită din frânghii în vreme ce corabia stătea ancorată în largul Cartaginei, entuziasmul fiindu-i curmat de nesăbuință, iar viața salvată de grămada aceea uriașă de pânze împăturite aflată cu patruzeci de picioare mai jos. Nici măcar o bătaie de inimă n-ar fi putut fi strecurată între momentul în care și-a pierdut echilibrul și cel în care trupul i s-a prăbușit peste velele acelea, însă lui i s-a părut că avusese îndeajuns de mult timp ca să arunce o privire de jur-împrejurul său și să cerceteze lumea care tocmai urma să-i fie luată. Zărise o mică barcă de pescuit, hodorogită, revenind la țărm însoțită de un stol de pescăruși. Un fel de act sexual se petrecea înăuntrul ei. Fusese o vară lungă, fierbinte, secetoasă, iar pe promontoriu se putea zări o pădure cuprinsă de flăcări.

Experiența are loc din nou, însă de data aceasta nu există pânze împăturite care să amortizeze căderea. Aceea este soția lui, aceasta este fiica lui. Se zăresc o sanda desperecheată, o carafă turtită, de tablă, și un prosop plin de sânge. Aceasta este neprețuita lume care în curând îi va fi smulsă din mâini. Aude cuvintele „Nu mai respira” și se căznește să se ridice în picioare. Lychorida ia copilul de pe podea. Probabil că Pericle l-a scăpat din brațe. Dar nu-și amintește să o fi făcut. Soția lui zace nemișcată pe pat. El simte miros de sudoare, de excremente și de sânge. În cabină se află câțiva bărbați pe care nu-i cunoaște. Medicul ar trebui să-i readucă soția la viață, însă nu face nimic, așa că Pericle începe să țipe la el. Bărbații pe care nu-i recunoaște îl trag afară din cabină. El încearcă să se opună, însă nu are suficientă putere să o facă. Este strecurat cu greu printr-o ușiță și forțat să se întindă într-un pat. Pericle încearcă să lovească fața unuia dintre bărbați, însă aerul este acum ca apa, iar pumnii lui se mișcă prea încet, așa că bărbatul se apleacă

pur și simplu pe spate ca să evite lovitura. În clipa următoare, medicul de bord se află lângă el spunându-i:

— Bea asta. Este pentru propria siguranță.

O lingură de lemn îi este strecurată cu forța printre dinți și un fel de melasă amară i se revarsă pe gâtlej. Lingura îi este scoasă din gură, iar doctorul spune:

— Se va mai zbate vreme de câteva minute.

Pericle tocmai asta va face, după care fragmentele lumii înconjurătoare încep să se separe unele de altele ca mărgelele atunci când sfoara pe care stau înșirate este întinsă, iar el încă este furios și înspăimântat, însă furia și spaima se îndepărtează una de cealaltă, apoi sfoara se rupe și mărgelele se împrăștie.

În momentul în care își revine, habar n-are cât timp a trecut sau – pentru o lungă perioadă – unde se află. Amintirea, de cum revine, este sfâșietoare. Chloë e moartă. Corabia tanghează. Poate auzi, deasupra capului, vuietul vântului, scârțâitul scândurilor frecându-se unele de altele și pârâitul velelor. Acesta este vântul care ar fi trebuit să-i poarte până pe cheiul Tirului. Numai dacă ar fi început să bată cu câteva zile mai devreme. Pericle se ridică în picioare. Trebuie să afle unde e cadavrul soției sale, însă este încă sub influența poțiunii pe care i-au turnat-o cu de-a sila pe gât înainte să adoarmă. Totul în jurul lui se rotește, iar peretele cabinei îi izbește obrazul. Doi zdrahoni îl ridică de pe podea și în clipa următoare căpitanul corabiei pășește înăuntru. Are o cicatrice roz-alburie de la o ureche până la colțul buzei.

— Aduceți-l afară, dar țineți-l bine.

Afară e ziuă, însă lumina slabă nu-l lasă pe Pericle să-și dea seama dacă este dimineață sau seară. Prin aer plutește un iz de spumă de mare și de ploaie piezișă. Trupul soției lui zace într-un sicriu așezat la pupa arborelui mare. Cineva l-a înfășurat într-un lințoliu. Doi marinari țin o bucată de velă deasupra, încercând să păstreze trupul și sicriul uscate. Partea de jos a lințoliului este pătată de sânge. Nu este un sicriu adevărat, ci o ladă în care au fost împachetate niște condimente rare, ca dar din partea lui Simonides și a Lucinei pentru părinții lui Pericle. O pungă spintecată de turmeric colorează pentru scurtă vreme în portocaliu o scândură a covertei, înainte ca ploaia să o spele. Căpitanul îl apucă pe Pericle de umeri și se apleacă spre urechea lui:

— Neptun este mânios fiindcă un cadavru se află la bord.

Pericle încearcă să se apropie de Chloë, însă picioarele nu-l prea ascultă, iar cei doi bărbați care-l țin sunt puternici. Un mic sac de iută este așezat lângă trupul ei, iar capacul lăzii este lăsat deasupra. Căpitanul spune:

— Superstiție sau nu, eu trebuie să mă bizui pe loialitatea echipajului. Iar al meu este rebel.

Doi bărbați bat cuie în capacul lăzii. Un al treilea toarnă smoală fierbinte peste el, pentru a nu lăsa apa să pătrundă înăuntru, smoala sfârâind și răspândind aburi în aerul rece. Furtuna se întețește. Un butoi prost proptit se răstoarnă și începe să se rostogolească de-a curmezișul punții. Căpitanul răcnește la mateloți să-l lege la loc. Rugi sunt înălțate către Neptun. Nu e vreme pentru ofrande, așa că doar o cană cu vin este vărsată în apă. Lichidul este furat de vânt înainte de a atinge suprafața mării. Bărbații aceștia au de gând să-i azvârle soția în ocean. Pericle i-ar putea ucide pe toți.

Sicriul este ridicat pe copastie. Cineva strigă: „În numele zeilor, încheiați-vă odată treaba!”, iar sicriul ridicat dintr-o parte sfârșește în valurile mării. Se scufundă, apoi reapare la suprafață, îndepărtându-se ușor de corabie. În cele din urmă, se face nevăzut între două valuri. Un alt talaz îl ridică pe creastă, răsturnându-l. Sicriul dispare, apare, dispare. Pericle se gândește: „O să aibă rău de mare”. Și apoi: „Va fi îngrozită… Dacă sicriul nu este suficient de bine închis…? Dacă apa se va strecura înăuntru, iar ea se va îneca în mica ei închisoare mișcătoare?”

Pericle se află din nou în cabină. Cei doi marinari musculoși îl flanchează. Afară, furtuna s-a domolit, iar marea este calmă. Pericle își ține soția în brațe.

— Chloë, șoptește el. Te-ai întors.

— Nu e Chloë, spune moașa. Aceasta este fiica ta, Marina.

•

Cei doi pătrund în oraș prin Cripplegate, îndreptându-se către sud pe strada Little Wood. Lui George i se pare că e o zi londoneză ca oricare alta. Valonii stau în semicerc, așteptând, sub firma pe care scrie „Fazanul”, să fie bărbieriți. Un vagabond slinos purtând pe umăr o veveriță domesticită cerșește bani. La colțul străzii Silver, o femeie ieșită în pragul casei varsă apă peste un coate-goale care zace în fața ușii. Acesta nu pare

deranjat, așa că proprietara îl lovește cu găleata, însă nici de data asta vagabondul nu reacționează. E foarte posibil să fie mort.

— Unde mergem? se interesează George.

— Habar n-am, răspunde Will. Dar cu siguranță vom afla în momentul în care vom ajunge acolo.

— Iisuse Hristoase! exclamă George.

— În termeni generali, presupun că te conduc afară din lumea asta.

— Ajunge, spune George. Ajunge, repetă el oprindu-se și frecându-și fața cu palmele.

Un bărbat se apropie de ei cărând o colivie mare în care se află două păsări cântătoare. Poartă niște ciorapi albastru-pastel și etalează o barbă roșcată, tăiată pătrățos. George așteaptă ca bărbatul să treacă pe lângă ei, după care îl apucă de braț. Mâna bărbatului nu este ceea ce ar trebui să fie – e prea moale, prea lipsită de substanță. Cu toate acestea, bărbatul se oprește. Pare zăpăcit. Se uită la George. De fapt, nu – se uită *prin* George. Chipul lui are expresia pe care a afișat-o doamna Brokehill atunci când i-a zărit și totodată nu i-a zărit pe cei doi în dormitor. Bărbatul miroase a lavandă și a nucșoară, iar acum pare înfricoșat. Colivia se prăvălește la pământ, rostogolindu-se de câteva ori prin noroi. Bărbatul nici măcar nu observă. Păsările înalță câteva triluri, aripioarele lor răpăind pe zăbrelele subțiri, confecționate din rămurele de salcie. Bărbatul începe să tremure. George a mai zărit această privire la câțiva bărbați slabi cu firea, în vreme ce se îndreptau către eșafod. O femeie ce duce pe umăr o pereche de iepuri se oprește în loc și privește scena, întrebându-se dacă ar fi cazul să-l ajute pe bărbatul acela cu ciorapi ridicoli sau să se îndepărteze cât mai degrabă. Acum bărbatul plânge, iar lacrimile i se rostogolesc pe obraji. George îi dă drumul, iar bărbatul se prăbușește în genunchi, pantalonii lui de culoarea albăstrelelor murdărindu-se și împroșcând cu noroi cămașa de noapte a lui George.

George se întoarce cu fața către Will, mijindu-și ochii:

— *Ce* ești tu?

Will dă din umeri.

— Sunt la fel de surprins ca tine să mă găsesc în această situație.

Doi băieți au fugit cu colivia. Cu gesturi teatrale, un ins

zdrențăros îl ajută pe bărbos să se ridice în picioare. Cu siguranță va căuta să fie răsplătit pentru serviciile sale.

— Urmează-mă, spune Will, întorcându-se și continuând să se îndrepte către strada Cheapside.

Ceea ce tocmai i-a spus lui George este numai parțial adevărat. Nu are nici cea mai vagă idee pe unde au apucat-o, însă în momentul în care pune un picior înaintea celuilalt, știe că se îndreaptă în direcția corectă. Senzația este stranie, dar plăcută. Faptul că e mort nu are prea mare importanță. George își face din nou apariția lângă el.

Cei doi străbat Cheapside. Acolo se găsesc gâște și claponi de vânzare, păstârnac și pepeni. Portocalele sunt așezate în piramidă pe o pernă mare de catifea. Un vânzător de brânză extrage bulete dintr-un calup de Stilton. Măcelarul Sparrow, unul dintre clienții regulați ai lui George până în ziua în care a umplut-o pe Charity de sifilis, taie bucăți de carne de pe o carcasă jupuită ce atârnă de o macara portabilă. Sângele necesar preparării sângeretelui se prelinge din gâtul tăiat în găleata pusă dedesubt.

Zărind un cărucior cu plăcinte, lui George i se face brusc foame, în parte fiindcă a sărit peste micul dejun, în parte fiindcă vrea să simtă ceva solid în mâini, în gură, în stomac. Invizibilitatea i-ar înlesni furtișagul, însă se teme că plăcinta va fi la fel de moale ca brațul bărbatului cu păsările. În plus, Will a pășit deja pe Bread Street, iar George trebuie să se grăbească dacă nu vrea să rămână în urmă. Ocolește o femeie călare pe un buiestraș și pornește pe urmele lui Will.

În vecinătatea hanului „Neptun”, trei bărbați curăță o latrină. Cu toții au niște cârpe murdare pe față și poartă bufanți vârâți în niște cizme înalte din piele, ca să se apere de șobolani. Se mai zăresc un butoi plin cu fiertură de ienupăr cu care groapa golită urmează să fie primenită, precum și un băiat care, dacă nu pui la socoteală o pereche de ochi albi, pare făcut în întregime din rahat. Mirosul fetid te face să lăcrimezi. Pe marginea străzii se află o căruță cu loitre înalte, plină cu excremente, destinată vreunor porci norocoși de Essex. Cei doi trec de lutierul Snelling și de casa arsă, cea în care au pierit, în urma unui incendiu, copiii familiei Tweedy. George se întreabă pentru o clipă dacă nu cumva îi va întâlni, acum că și el este mort. Gândul deschide în mintea lui un adevărat abis, așa că și-l îndepărtează din

minte.

Cei doi trec pe lângă All Hallows și St Mildred, două biserici pe care George nu le-a frecventat și pentru asta a fost amendat în două rânduri. Din nou mirosul reconfortant de lemn ars și de balegă de cal. Traversează Pissing Lane și ajung pe Bread Street Hill. Dincolo de acoperișuri deja se poate vedea lumina reflectată de apă. În față se zăresc pescărușii și tot de acolo vine miros de lemn putred. Cei doi cotesc pe Thames Street, apoi o iau la stânga pe Broken Wharf, stradă aflată peste drum de biserica St Mary Somerset. Fluviul își face apariția în fața lor – surpriza spațiului după îmbulzeala orașului. Un vânt rece, pleoscăit de vâsle și un escadron de lebede în mijlocul apei. Dincolo de fluviu, George poate zări vârfurile arenelor Bear Garden și ale celei dedicate luptelor cu tauri. Are o strălucire în care i se pare că se află acolo mâncând alune și plăcintă cu carne de iepure, fiind însoțit de o fătucă din provincie, tânără ca fraga. Un cal bătrân este adus în arena colbuită, cu o maimuță în cârcă, câinii repezindu-se la ea până când reușesc să culce mârțoaga la pământ și să sfârtece în bucăți maimuța îngrozită. Colcăiala veselă, stridentă, vulgară a oamenilor adunați în locul acela. Vreme de multe luni nu s-a simțit îndeajuns de bine ca să poată merge din nou acolo. Acum nu se va mai duce niciodată. Îl învăluie o tristețe bolnăvicioasă, disperată.

— Mijlocul de transport ne așteaptă.

Will stă la capătul debarcaderului, arătând în jos, către o barcă acostată. Nu e o ambarcațiune pe care George să o fi folosit vreodată, niciuna dintre cele pe care le-ar fi putut zări plutind pe Tamisa. Nu are vâsle, iar lemnul carenei este vopsit în negru și pe dinăuntru, și pe dinafară. Tapițeria și coviltirul sunt, de asemenea, negre. Singurul barcagiu stă la pupa, îmbrăcat cu o pelerină neagră și având pe cap o glugă atât de largă, încât fața nu i se zărește defel. O imagine desprinsă dintr-o piesă de teatru, creată cu scopul de a provoca fiori reci publicului – aproape comică în locul acesta, în agitația unei dimineți obișnuite. George pășește în barcă, făcând-o să se balanseze ușor. Animat din nou de crâmpeiul de speranță că totul nu este decât un fel de iluzie teatrală, îndrăznește să ofere o mostră de umor:

— Iată o manieră surprinzător de virgiliană de a părăsi această lume.

Se așază la marginea băncii pentru două persoane.

— Ar trebui să fii recunoscător. Dacă am fi părăsit-o în maniera creștină, acum te-ai fi aflat într-un cazan, îi spune Will, urcându-se după el și întinzându-i barcagiului două monede. Cel puțin așa bănuiesc.

Spunând asta, se așază în cealaltă parte a băncii.

— Dată fiind condiția în care mă aflu acum, ar fi trebuit să cunosc aceste lucruri, însă constat că sunt surprinzător de ignorant.

George ar fi înclinat să continue dialogul glumeț, însă este distras de ambarcațiunea care se desprinde de la debarcader fără niciun fel de mijloc de propulsie vizibil, de parcă ar fi fost pusă în cârca vreunui pește uriaș. Se întoarce și-l vede pe barcagiu stând impasibil în spatele lui, nederanjat de balansul tot mai pronunțat al carenei în vreme ce cu toții ajung în zona agitată a apei.

Trec printr-un fuior dens de fum dulce. Patru gâște se înalță în aer peste prora bărcii, iar călătorii pătrund în canalul marelui fluviu. Niciunul dintre pasagerii sau cârmacii aflați în celelalte vase nu se întoarce să privească ambarcațiunea aceea neagră și pe Caronul ei cel impasibil și fără chip. George trăiește cu impresia că sunt la fel de invizibili pe apă precum au fost pe străzile orașului. Dar oricare ar fi forța aceea motrice care a pus stăpânire pe barcă, cert este că o manevrează cu destoinicie, chiar dacă puțin cam brusc, printre vasele care circulă cu neatenție în aval și în amonte.

În momentul în care s-au urcat la bord, George a fost convins că urmau să traverseze Tamisa, însă acum constată surprins că de fapt navighează în josul fluviului. Asta îl înspăimântă mai mult decât ceea ce i-ar fi putut aștepta pe malul sudic, pentru că acum tocmai constată că fluxul a ajuns la apogeu, marcând cele două ore în care prețurile barcagiilor cresc și în care ambarcațiunile mai mici străbat cu iuțeală – și asumându-și anumite riscuri – porțiunea cea mai puternică a curentului. Acesta pune stăpânire și pe barca lor. George aruncă o privire sub bancă. Unele dintre bărcile ceva mai dichisite sunt dotate și cu niște veste de salvare confecționate din bășici de porc. Barca aceasta însă nu dispune de așa ceva. George se prinde de bord. Patru africani cu trunchiul dezgolit își fac de lucru cu velele unei baleniere. Un neghiob transportă o vacă într-o ambarcațiune cât

o luntre. În dreapta lor, se văd acoperișul acoperit cu stuf al teatrului Rose, aparținând lui Henslowe și cel al teatrului Globe, amândouă fiind pentru George o priveliște dureroasă de când muza l-a părăsit, iar cerneala din călimară s-a uscat. Semețindu-se chiar în față, strada înălțată a marelui pod traversează discret râul la o înălțime de nouăsprezece picioare, în vreme ce pe acesta stau parcă în echilibru casele somptuoase ale comercianților și ale negustorilor de mărunțișuri, cu terasele și cu balcoanele lor pline de flori. Casa Nonsuch – măreața jucărie din lemn. George și-ar dori să se afle acolo, sus, în spatele acelor clădiri, în mijlocul mulțimii calde, împuțite, trecând pe lângă „Calul alb”, „Oglinda” și „Delfinul și pieptenele”. Zărește fulgurant capete, picioare și fragmente greu de identificat ale unor trupuri tăiate în patru și înfipte în țepușele înălțate pe acoperișul porții sudice.

— Will, nu e înțelept.

— Ești deja mort, George. Amândoi suntem morți. Nu am nicio îndoială că moartea a devenit una dintre problemele care n-ar mai trebui să ne preocupe. În plus, barcagiul nostru pare mai mult decât competent, spune Will, cu toate că înțelege îngrijorarea lui George.

Se știe că o bărcuță trecând în viteză pe sub Podul Londrei adesea se preschimbă într-un morman de leșuri umflate și de scânduri ude, eșuate în Wapping.

— Iisuse Hristoase, exclamă George.

Suprafața apei se umflă în clipa în care cei trei se apropie de prorele arierbecurilor ce foarfecă apa Tamisei în zece panglici groase. Barca alunecă în lături, către partea cea mai joasă a unui bazin format între pilele de piatră. Viteza lor deja uimitoare se dublează. Câteva clipe, cerul nu se mai vede. Cei trei pătrund în vacarmul acela răspândit în zeci de ecouri. O sută de tone de apă presată. Barca iese de sub pod, înfruntă coama unui val static și se izbește de suprafața ceva mai liniștită a apei aflate îndărătul acestuia, curenții laterali împletindu-se și învârtejindu-se în vreme ce panglicile lichide se reunesc, iar George este nespus de ușurat să vadă barca încă plutind și pe sine scăpat de înec.

Botolph’s Wharf, Lyon’s Key, Somar’s Key, Billingsgate… țărmul însuși ascuns îndărătul unei păduri inundate de catarge, vele și greemente. Caravele și carace, galere și galease. Docheri

huiduind și răcnind. Saci și lăzi se leagănă prinse de cârligele unor macarale rotative. Bufniturile butoaielor goale aruncate pe dalele de piatră. Butii cu vin și covoare turcești. Turnul Londrei semețindu-se undeva la dreapta, o apă neagră stropind gura deschisă a Porții Trădătorilor.

Cei trei ocolesc o barjă ancorată care așteaptă refluxul, douăzeci și unu de trunchiuri de stejar fiind legate cu funii pe puntea acesteia. Bermondsey, Shadwell, cuptoarele pentru cărămidă din Limehouse. Corăbiile sunt acum mai mari, șalupele au dispărut cu desăvârșire, fluviul este prea lat, mărfurile prea voluminoase. Valurile încep să inunde prora bărcii. George își coboară privirea. Cizmele îi mustesc. Oare se vor scufunda? Dar oare contează? Se ține cu putere de marginea bărcii și de scândura pe care stă așezat. Răul de mare îi afectează atât stomacul, cât și inima. Aruncă o privire peste umăr. Barcagiul lor nu pare deloc afectat de mișcările micii punți pe care stă cu picioarele, rămânând în permanență drept, precum soldățelul de lemn pe care, în copilărie, George l-a primit de la unchiul lui tâmplar. Soldățelul nu putea fi răsturnat pentru că avea niște bucățele de plumb ascunse în picioarele lui butucănoase.

Redriff și Millwall Dock, ruinele podului roman aflate de-o parte și de alta a fluviului, în Deptford. Epocile încep să se încalece, așa cum o imagine reflectată se suprapune peste o scenă privită printr-o fereastră. Fantoma abia întrezărită a unei corăbii profitând de maree la Greenwich, acolo unde, în urmă cu șase sute de ani, danezii înarmați cu oase de bou l-au omorât în bătaie pe Ealpheg. Insula Câinilor, în care dulăii morți aleargă pe vecie în căutarea stăpânilor înecați. Acum, lățimea fluviului măsoară o milă. Mlaștinile monotone din Erith, pâraie și golfulețe. Schelete de corăbii, asemenea unor cutii toracice pline de noroi, aflate în diverse stadii de descompunere. Un cer nemărginit. George și-a petrecut toți anii maturității în Londra. Lăsând la o parte micile escapade peste fluviu, vreme de treizeci de ani a trăit între tot felul de ziduri. Dacă această vastă întindere ar fi o pajiște, probabil l-ar speria. Faptul că este făcută din apă, însă, îl umple de o groază de nedescris.

Trec pe lângă o insulă plutitoare făcută din excremente, suficient de solidă pentru a suporta greutatea celor doi pescărușii care își odihnesc acolo aripile. Din fericire, insulița nu arde precum cea care a plutit în timpul verii un pic mai în aval,

distrându-i pe unii privitori și convingându-i pe alții că sfârșitul lumii a și început.

Alunecă mai departe pe lângă carierele de calcar din Greenhithe. În întunericul subacvatic aflat la o sută de picioare sub ei încep nisipurile Black Shelf, care se întind până în Fiddler's Reach, acolo unde se zice că s-au înecat cândva trei muzicanți, spiritele lor făcând valurile să dănțuiască în speranța că marinarii li se vor alătura în căminul lor rece și izolat. Fluviul face apoi un cot la dreapta, iar George și Will zăresc în depărtare, pe malul stâng, orășelul Tilbury, acolo unde regina Elisabeta a binecuvântat flota înainte ca aceasta să-i înfrunte pe spanioli. „Am fost convinși de cineva care poartă grija noastră…" Apoi Gravesend, locul de unde începe jurisdicția piloților fluviali, portul din Cliffe-at-Hoo, Insula Sheppey și Insula Canvey, locuită de olandezi. Fluviul are acum o lățime de cinci mile – de fapt, nici măcar nu se mai poate vorbi despre un râu, ci mai degrabă despre obârșia Mării Nordului, aceeași substanță continuă legând micuța ambarcațiune de Groenlanda, de China, de marginile albe ale hărții. Comitatele Kent și Essex au devenit niște linii întunecate care separă pământul de cer. George își dorește cu disperare să se întoarcă acasă. Nu s-a mai simțit niciodată în felul acesta. Doar că nu are niciun cămin, niciodată nu a avut unul – în afară de cel din copilărie. Simte cum îl podidesc lacrimile, însă este distras de un sentiment pe cât de brusc, pe atât de surprinzător, că urmează să se întâmple ceva. Încă nu știe ce anume. Își îndreaptă privirea către Will. Se uită la barcagiul lor învești mântat în pelerină. Nu se mai zărește nicio corabie. Oare aceasta să-i fi declanșat alarma interioară? Patruzeci de mile pătrate de apă și nicio pânză înălțată. Barca lor este singurul vas.

— Will?

Will se uită la el cu o expresie plină de… ce să fie? Compasiune? Părere de rău?

— La revedere, George.

— Will…?

George n-a mai văzut niciodată așa ceva. Will stă lângă el, făcut din carne și oase, din finet și piele. Apoi George poate zări strălucirea zilei de partea cealaltă a lui Will, ca și cum acesta ar fi făcut din hârtie. După care, poate zări prin pieptul lui Will furcheții și orizontul. Apoi Will se preschimbă în fum. Vântul îl

îndepărtează, iar Will se răspândește peste apa cenușie, făcându-se nevăzut. George se întoarce, sperând să-l zărească pe barcagiul a cărui prezență oricum nu i-a sădit vreun strop de liniște în suflet. Barcagiul devine translucid, apoi transparent, apoi se transformă în fum, apoi dispare luat de vânt.

George se află singur într-o bărcuță, la multe mile depărtare de uscat, fără niciun mijloc de propulsie și fără să-i poată semnaliza cuiva propria prezență. Este îmbrăcat în cămașă de noapte, iar în picioare poartă cizme. Îi e teribil de frig. Iar acum, zăgazul lacrimilor se deschide de tot. Știe că nu va fi salvat. Urmează să moară pentru a doua oară, iar moartea aceasta va fi singuratică, dureroasă și îndelungată.

Închide ochii și încearcă să-și imagineze că se află pe uscat, însă în absența lumii vizibile, legănarea bărcii devine și mai greu de ignorat. Deschide pleoapele. Începe să tremure. Întinde coviltirul negru pentru a se feri cât de cât de rafalele de vânt, însă asta îi scade șansele de a zări vreun vas care l-ar putea salva, așa că împăturește coviltirul la loc. Cerul este de un alb-murdar uniform. N-are cum să ghicească ce oră ar putea fi. În continuare nu se vede nicio pânză de corabie. Ceva nu se potrivește. Frica îl năpădește asemenea unui foc mistuitor. Lumina începe să se împuțineze, la început abia perceptibil, apoi de jur-împrejurul lui se face simțit un amurg fantomatic, anunțând sfârșitul zilei. Temperatura continuă să scadă. Nici nu știe ce e mai rău: să moară în timpul nopții sau să supraviețuiască și să se trezească în dimineața zilei următoare, viu și singur, în acest deșert nesfârșit de apă.

Acesta este momentul în care încep să se ridice încet din apă, unul câte unul, de jur-împrejurul bărcii. Păr neted, ud și piele albită de sare. Obraji supți și ochi ca niște brichete de cărbune – ochi pe care nu-i *privești,* ci în care îți *scufunzi* privirea. Draci? Fantome? George nu mai poate respira. Cinci, șapte, nouă astfel de arătări, înecate, însă vii, îmbrăcate în niște lințolii ude care le stau lipite de sâni și de umerii osoși, proeminenți. Își vorbesc șoptind apăsat, iar cuvintele li se amestecă astfel încât peste apă nu se aude decât un sâsâit confuz. Zece, unsprezece. George se întoarce. Mulțimea aceasta udă, cadaverică a înconjurat deja complet barca. Una dintre arătări este Ann Plesington – ori vreun demon purtându-i trupul, în hăul ochilor să-i negri nu se zăresc pupile, însă el știe că ea îl privește. Știe

că toate arătările acelea se uită la el. Cândva a bătut-o cu o curea și una dintre lovituri i-a nimerit fața, lăsându-i o cicatrice permanentă. Pentru asta a fost amendat de judecătorul Curții din Clerkenwell.

Rebecka Chetwoode. Dorothy Lumbarde. Magdalen Samways. Cu obrajii supți, cu pielea ca de pește, având apa până la glezne, de parcă s-ar afla la numai cinci metri de țărm. Douăzeci? Douăzeci și cinci? Nu le mai poate număra, cu toate că le recunoaște pe fiecare în parte. Judith Walton. Allison Packham. Susanna Medeley, pe care a lovit-o în burtă pe când era gravidă. Tribunalul Old Bailey de data aceea. Și abia acum vede, stând lângă ea, copilul care i-a murit în pântec, prea mititel ca să stea în picioare, ieșind totuși la suprafața apei: un craniu boltit pus peste trupul golaș al unui pui de pasăre, versiuni micuțe ale acelorași ochi negri, privindu-l când de fapt ar fi trebuit să stea închiși. Joane Chatwyn, pe care a siluit-o. Isabelle Fletcher, pe care a siluit-o. Friedswide Chase, care a murit atunci când trei bărbați și-au făcut mendrele cu ea. Lettice Alfraye, pe care a vândut-o lordului Buckleigh. Charity Cooper.

Cerul s-a întunecat și mai mult. George continuă să tremure. Apa plescăie și se agită, barca se leagănă sub el, însă femeile acelea rămân nemișcate ca niște stane de piatră. Să fie asta o formă de pedeapsă? A fost suficient de neplăcut să se lase adus aici de către jenant de prolificul său fost colaborator, însă descoperirea faptului că sexul prea slab ca să domine lumea reală capătă puteri demonice pe lumea cealaltă este ceva greu de suportat. Doamne Dumnezeule, dar el le-a oferit multora dintre aceste femei o slujbă. Dacă nu ar fi existat afacerea lui, cele mai multe ar fi trăit pe stradă – sau mai rău. Gândul acesta nu-l ajută cu nimic. În chip evident, în locul acela nu există nimeni în fața căruia George ar putea să-și pledeze cauza.

Sâsâielile încetează. Toți ochii aceia sunt ațintiți asupra lui, însă buzele arătărilor nu se mai mișcă. În fața prorei, grupul de femei se separă, nu pășind în lateral, ci alunecând ușor într-o parte și-ntr-alta. Acesta este deznodământul. Ani în șir, totul s-a îndreptat continuu către acest moment cumplit. Acum George își dorește să se fi aflat pur și simplu pe o bărcuță plutind în derivă prin estuarul Tamisei, pe înserat, și știind că îl așteaptă o moarte dureroasă, îndelungată.

Ceva – sau cineva – înoată pe sub apă, de-a lungul potecii

limpezi făcute de femeile acelea, silueta vălurindu-se și contorsionându-se din pricina valurilor, însă devenind tot mai clară pe măsură ce se apropie de suprafață. Își face apariția un cap, apoi niște umeri. Are vreo șaisprezece ani, o piele de berberă și un păr de culoarea mahonului. Aceiași obraji supți, aceiași ochi negri, însă fata aceasta este diferită. El nu o recunoaște. Este genul de fată care nu l-ar căuta niciodată, genul de fată pe care clienții ar refuza-o din pricina originilor, genul de fată care poartă haine de damasc și de batist și care doarme în așternuturi curate, spălându-se pe mâini între mese.

Celelalte femei încep din nou să vorbească, scoțând aceleași sâsâieli de viperă, însă de data aceasta mișcându-și buzele și mai repede, într-un fel de incantație vrăjitorească. Fata se apropie încet încet de el. E frumoasă, în pofida transformărilor suferite. Sâsâitul a devenit și mai sonor. George ar putea să întindă mâna și s-o atingă.

„Cine ești tu?”

Cuvintele i se formează în minte, însă el nu-și poate controla nici respirația, nici mușchii gurii ca să le poată rosti cu glas tare.

Fata deschide gura. În locul dinților albi ca laptele pe care el se așteptase să-i vadă, din gingiile ei se ivesc niște țepi precum cei care pot fi văzuți în gura țiparilor. Botul ei se lățește până când George nu mai poate vedea capul fetei – doar un fel de gaură de puț prevăzută cu zeci de cuțite. Fata se repede la el prea iute pentru ca George să poată reacționa, prinzându-l de cap și înfigându-și țepii aceia suficient de tare ca să-l poată ridica în aer, smucindu-l către ea, picioarele lui lovindu-se haotic de proră în vreme ce restul trupului îi este tras în apa rece și întunecată.

Sâsâielile încetează. Una câte una, femeile se scufundă în apă. Cercurile pe care le formează la suprafață se împletesc repede cu valurile mării, până când pe apă nu mai rămâne decât o barcă goală tresăltând și legănându-se la cinci mile de uscat în vreme ce, înspre vest, deasupra Londrei, lumina zilei se stinge.

•

Primul ei gând se îndreaptă către copil. Dă să întindă o mână, dar n-o poate face. Este înfășurată într-o pânză care nu-i permite să se miște. E mai mult decât înfășurată. Pânza îi acoperă strâns până și fața. Cineva încearcă să o sufoce. Scoate

un strigăt, însă pânza îi înăbușă vocea. Încăperea în care se află are un ecou straniu. În plus, este complet cufundată în întuneric: nicio lumânare, nimic. Iar patul se leagănă cu putere. Se află pe mare. Acum își amintește. Patul se smucește, cu și mai multă forță, în direcția opusă. Probabil că au nimerit în mijlocul unei furtuni. Chloë dă să se ridice în capul oaselor. N-o poate face. Chiar în dreptul feței sale se află o suprafață tare, netedă. Alunecă într-o parte și se lovește de un perete. Patul se răstoarnă. Chloë se lovește de un alt perete. Nu se află în pat, ci într-o cutie. E pe mare, în interiorul unei cutii. Cum este posibil așa ceva? Nu știe să înoate. Nici măcar nu-și poate elibera mâinile. Se va îneca.

Copilul ei. A născut. Acum își amintește. După momentul acela, însă, nu-și mai amintește nimic. Probabil că a leșinat. Cumplitul adevăr începe să i se contureze în minte. Sicriul improvizat se răstoarnă. Ea nu-și poate folosi mâinile ca să se protejeze. Se lovește cu fața de capacul lăzii. Simte cum i se strivește nasul. Durerea nici măcar nu se compară cu sentimentul de groază. Pericle crede despre ea că e moartă. Toată lumea o crede moartă. Au plecat mai departe cu corabia. Nimeni nu va veni să o salveze. Chloë este o femeie puternică, însă toată viața a fost o alintată. E mai înspăimântată ca niciodată, mai înspăimântată decât ar fi crezut că este posibil. Poate auzi afară vuietul și agitația oceanului biciuit de vânt. Sicriul este din nou răsturnat, cu și mai multă violență. Chloë se izbește cu ceafa de latura de jos a lăzii. A reușit însă să-și elibereze una dintre mâini. Începe să îndepărteze ceea ce ar trebui să fie giulgiul în care a fost înfășurată. Își eliberează și cealaltă mână. Sicriul se răsucește din nou. Chloë își simte ambele brațe libere. Abia acum își poate da seama cât de strâmtă este cutia în care se află. Nici măcar nu-și poate îndoi mâinile ca să-și îndepărteze pânza de pe față. Sicriul se dă peste cap. O dată și încă o dată. Chloë nu-și poate proteja capul cu palmele. Respiră prea repede. Trebuie să se calmeze. Nu reușește.

Apa a pătruns în sicriu. Nu are nici cea mai vagă idee de câtă vreme se află încuiată acolo sau de câtă vreme în cutia aceea a început să pătrundă apă. Își dă seama că-și poate deschide puțin gura. Încearcă să muște din materialul textil, însă acesta este înfășurat prea strâns, așa că nu reușește să-l apuce cu

dinții. Încearcă să cânte, sperând să se mai liniștească, să se detașeze puțin de ceea ce se petrece. Știe o sută de cântece. Nu-și amintește versurile niciunuia. Sicriul se clatină și un obiect desprins îi lovește mâna dreaptă. Îl apucă cu vârful degetelor. Este o pungă în care se află ceva tare. În deznădejdea ei, Chloë speră să fie vorba de un cuțit. Sicriul se clatină din nou, iar punga îi scapă din degete. Ochii i se umplu de lacrimi. Găsește din nou punga. De data aceasta, o prinde mai bine. Poate simți prin pânza acesteia ce se află înăuntru. Monede. Este plină cu monede. Ține în mână costul propriilor funeralii.

Sicriul nu se mai răstoarnă. Acum Chloë zace cu fața în jos. Nu are cum să se răsucească sau cum să rotească sicriul, care acum se mișcă diferit. Se balansează ușor pe lungime. În momentul în care capătul de la picioarele ei se înalță, Chloë se izbește de partea de sus a sicriului. Mai rău decât atât, apa aflată înăuntru îi acoperă fața preț de o clipă. Prima oară când se întâmplă asta, Chloë trage în piept apa sărată, după care o dă afară tușind. A doua oară tușește prea tare ca să se poată pregăti. A treia oară inspiră adânc în vreme ce capul îi iese din apă, apoi, când fața i se scufundă din nou, își ține respirația. Asta se întâmplă din nou și din nou. Simte o mare ușurare în clipa în care sicriul își modifică încă o dată poziția, în funcție de mișcarea valurilor, începând iarăși să se rostogolească asemenea unui buștean.

Începe să numere de câte ori se rotește sicriul. Este singurul lucru pe care îl poate impune propriei minți. De fiecare dată când pierde șirul, ia numărătoarea de la capăt. Nu trece niciodată de paisprezece. Simte cum își pierde mințile, preschimbându-se într-un fel de animal – jupuit, eviscerat. Oare așa simte un iepure când nimerește între fălcile unei vulpi? Oare așa se simt bărbații pe câmpul de luptă când o suliță le este înfiptă în piept?

Timpul trece. Chloë zace întinsă pe spate. Rămâne așa. Sicriul se leagănă, însă nu se răstoarnă. Marea devine mai calmă. Chloë zace într-un strat subțire de apă. Mișcările continue au slăbit strânsoarea lințoliului. Ochii și gura îi sunt acum descoperite. Tot nu poate să vadă nimic, însă respiră cu mai multă ușurință. Încearcă să împingă capacul, însă acesta nu dă niciun semn că ar ceda. Cei care au pus-o acolo au sigilat sicriul suficient de bine cât să nu poată fi deschis, însă nu suficient de

bine ca apa să nu poată pătrunde înăuntru. Dacă ar reuși să-și strecoare mâinile deasupra capului, atunci ar putea împinge cu palmele și cu picioarele în același timp – însă ce va urma după aceea? Dacă va face o gaură suficient de mare pentru ca apa să năvălească înăuntru – dar nu îndeajuns de largă pentru ca ea să se poată strecura afară? Și dacă va reuși să iasă – ce? Habar n-are unde se află. Nici măcar nu știe dacă afară este noapte sau este zi. Habar n-are ce fel de creaturi, simțind că înăuntru se agită ceva bun de mâncare, dau târcoale lăzii.

Rămâne nemișcată. N-are ce face. Abia acum își dă seama că îi este cumplit de frig. Își poate ține picioarele lipite și poate să-și cuprindă câte un pumn în palma celeilalte mâini. Atâta tot. Îi clănțăne dinții.

Încet-încet, apa se adună. Îi atinge lobii urechilor. Îi acoperă urechile. Nu știe cât timp va mai dura asta. Dacă sicriul s-ar răsturna acum, ar ajunge cu fața scufundată în apa mării, fără să poată să-și răsucească gura ca să ajungă la stratul tot mai îngust de aer respirabil.

Chloë nu se mai află în sicriu. Tocmai îngenunchează lângă micul altar din curtea plantată cu smochini. Cei doi omuleți pictați cu stângăcie și care călăresc un gecko de parcă ar călări un cal cântă cu voce tare *Aquae et ignis! Aquae et ignis!* Chloë zace în pat, într-o încăpere cu obloanele trase și avându-l pe Pericle lângă ea. Ea se află pe metereze, privind un vultur de mărimea unui car de luptă care aterizează pe alee, ghearele acestuia zgâriind cu zgomot dalele de piatră. Pasărea îi vorbește cu glasul tatălui ei: „Ce mai înseamnă o lună când ai întârziat atât de mult?”

Chloë se află din nou în sicriu. Apa îl plesnește obrajii. Gura i se umple cu apă sărată, pe care o scuipă. Apa îi intră pe nas. Își înalță capul ca să poată inspira. Își lasă capul la loc și expiră prin apă. Își înalță capul ca să-și umple din nou plămânii cu aer. Este pur și simplu uluitor că încă se mai află în viață. Poate că de fapt nu mai trăiește. Poate că a murit cu multă vreme în urmă. Poate că tot ce i se întâmplă în clipele acelea înseamnă să fii mort.

•

În câteva minute, vântul se domolește. Peste o jumătate de oră, membrii echipajului stau sub bolta înstelată, pe o mare calmă, mângâiați de cea mai blândă briză. Își imaginează că asta îi absolvă de orice vină pentru faptul că au amenințat cu

răzmerița. Cel puțin acum s-au liniștit, prin urmare căpitanul trebuie să-și muște limba până vor ajunge în port, acolo unde va avea la dispoziție ajutoare mai numeroase și mai de nădejde. În orice caz, în clipa asta el trebuie să rezolve o problemă mai presantă. Își întinde jacheta udă pe hornul sobei din cabină, apoi revine, stăpânit de o oarecare emoție, în odaia prințului. Acesta nu mai trebuie ținut de cei doi mateloți voinici, însă în continuare e nebun de durere, cu mințile rătăcite și nu înțelege ce i se întâmplă. Căpitanul și-ar dori foarte mult să afle dacă și când lui Pericle îi va veni din nou mintea la cap și ce va spune atunci despre moartea soției sale, despre înmormântarea ei și despre felul în care el însuși a fost tratat. Decizii care par de neocolit pe mare pot fi greu de explicat superiorilor aflați pe uscat și, chiar dacă Simonides este un bărbat corect, care cu greu își pierde cumpătul, o nepoată s-ar putea să reprezinte o compensație insuficientă în momentul în care va afla că fiica lui a fost azvârlită peste bord și că ginerele lui și-a pierdut mințile.

Așa că se îndreaptă cu toții către Tarsus. În acest colț de lume, loialitățile se schimbă odată cu vremea, însă pasagerul lor de os domnesc cu siguranță se va bucura de o primire caldă în orașul pe care cândva l-a salvat. Iar dacă lucrurile vor lua o întorsătură urâtă și căpitanul va trebui să scape cu fuga, ar fi mai bine ca toate acestea să se petreacă într-un oraș care nu este nici Pentapolis, nici Tir.

Adevărul este că prințul nu s-a simțit niciodată mai jalnic. Pierderea lui Antonio și a lui Marlenus a slăbit o fundație esențială a vieții sale, o fundație care acum este aproape sfărâmată. Cândva, Pericle a fost un bărbat care ar fi putut suporta orice fel de durere fizică, care ar fi făcut față oricărui pericol, un om în stare să ia decizii raționale în situații în care cei mai slabi cu firea și-ar fi pierdut cumpătul. De ce ai miza pe bezna eternă a vieții de apoi când poți să mai dai odată cu zarul? Acum înțelege. Aceasta este o decizie care nu se ia cu capul sau cu inima, ci cu stomacul.

Nu îndrăznește să părăsească patul. Dacă se va da jos din pat, va deschide ușa și va urca pe covertă, de unde se va arunca în ocean. Cei din jur încearcă să lege conversații cu el – căpitanul, cei doi bărbați încartiruiți în odaia lui, medicul de bord, moașa. Cu toții vorbesc limba unei țări pe care el a părăsit-o cu multă vreme în urmă. Nu le răspunde. Din când în

când, își amintește că are o fată. El nu-și dorește o fată. O fată este un prost înlocuitor al pierderii pe care a suferit-o.

Marina însă pare veselă și sănătoasă, neatinsă de evenimentele care le-au afectat pe rudele ei apropiate. Lychorida plimbă adesea bebelușul în susul și-n josul punții, fie ca să-l liniștească, fie ca să-și lecuiască neîntreruptul rău de mare cu ajutorul aerului și al luminii de afară. N-a mai trăit niciodată la bordul unei corăbii. Numai drama acelei nopți i-a curmat, pentru scurtă vreme, greața. Acum trebuie să se obișnuiască cu legănarea această continuă și cu faptul că de pe covertă nu se zărește decât o apă care pare să se întindă, la nesfârșit, în toate direcțiile. Din când în când, o așază pe Marina într-o lădiță pe fundul căreia e așternut un pled, pentru ca mai apoi să se aplece peste copastie și să verse cine știe ce dumicat de mâncare pe care va fi reușit, cu chiu cu vai, să și-l vâre pe gât după ultima vărsătură.

Lychorida este o femeie bună la suflet, iar moartea lui Chloë o mâhnește, însă nu simte nevoia să jelească. Cei bogați și puternici se consolează din plin înainte de a fi luați de pe lumea aceasta. Totuși, a prins, fără să vrea, mare drag de Marina. Simte, prostește desigur, că într-un fel copila îi aparține. Povestea aceasta nu se va sfârși cu bine. Peste câteva zile, fetița îi va fi luată, iar cele două nu vor mai da niciodată ochii una cu cealaltă.

Doar că nu așa se vor desfășura lucrurile.

Să fie prezența ei constantă pe punte? Să fie faptul că e femeie și, prin urmare, invizibilă pentru bărbații care stau de vorbă în apropierea ei, de parcă ar fi vorba de vreun stâlp sau de vreo oaie? Cert este că ea își dă prima seama că printre membrii echipajului se răspândește tot mai mult credința că brusca domolire a vremii nu i-a absolvit de pedeapsa cuvenită. Un marinar pe nume Josephus i-a convins pe ceilalți că, dacă nu vor acționa, de îndată ce vor ajunge în Tarsus, vor fi cu toții trecuți prin sabie. Josephus are cinci pumnale tatuate sub urechea stângă – câte unul pentru fiecare om pe care l-a ucis, bănuiește Lychorida.

Îngrozită, cere să fie primită de căpitan, dar cum nici acesta nu dă doi bani pe părerile muierilor, respinge îngrijorările moașei, iar drept rezultat se trezește în noaptea următoare, cu puțin timp înainte de sfârșitul primului cart, cu mâinile

imobilizate, în vreme ce o palmă jegoasă îi acoperă gura, iar Josephus îi retează una dintre carotide cu o lamă ruginită.

Pericle zace cufundat într-un somn adânc, visând că-și taie cale prin desișul unei păduri întunecate. Apoi, de undeva de deasupra, se fac auzite strigăte și bufnituri, iar el este treaz și medicul de bord dă năvală în cabină, ferecând ușa în urma lui. Paznicii cei voinici ai prințului sar din hamace. Dorul de moarte care vine odată cu durerea e una, gândul că în curând vei fi ucis e alta. Acesta e un dans pe care Pericle îl cunoaște și care presupune o concentrare maximă asupra momentului prezent. Se ridică în picioare și îi poruncește medicului: „Povestește-mi totul de-a fir a păr”, iar dacă cei doi zdrahoni au avut cumva de gând să se alăture răzvrătiților, brusca transformare a prințului îi face să se răzgândească.

Medicul este îngrozit, iar povestea lui este destul de trunchiată. Cu toate astea, e limpede că majoritatea membrilor echipajului i s-au alăturat lui Josephus. Căpitanul și secundul sunt morți. Este mai precaut să-ți imaginezi că niciun marinar loial nu a mai rămas în viață în afara cabinei.

Tăișul unui topor spintecă panoul superior al ușii. Marina se află în odaia alăturată, împreună cu moașa. Dacă răzvrătiții nu au ajuns încă la ea, vor ajunge în curând. Pericle nu are asupra lui nicio armă, iar ceilalți bărbați nu poartă la brâu decât cuțitele pe care le folosesc ca să se elibereze din lațul câte unui greement încâlcit, înainte ca funiile acestuia să se strângă, amputându-le vreun picior sau vreo mână. Cu toții o aud pe Lychorida zbierând. Pericle urmărește înșiruirea evenimentelor de parcă ar fi vorba de o partidă de șah. Încă nu s-a făcut mutarea de mat. Mai există mutări care pot fi făcute, cu condiția ca el să le vadă. Toporul spintecă din nou lemnul ușii. Încă o lovitură și atacatorii vor putea păși prin spărtura zimțată. Deschide ușița sobei și folosește vătraiul ca să pună cărbuni încinși în oala de noapte.

— Deschide ușa!

Medicul nu se prea îndeamnă să o facă. Pericle simte cum îi ard mâinile.

— Deschide ușa sau îți jur pe toți zeii că…

Medicul trage zăvorul, ușa se dă în lături, iar Pericle varsă cărbunii încinși pe fața musului care tocmai a ridicat toporul ca să dea lovitura decisivă în ușă. Bărbatul scapă toporul din mână

și scoate un urlet, punându-și palmele pe fața arsă în vreme ce din vestă îi iese fum. Peste umăr, Pericle observă cum moașa este trasă cu forța de bucătarul irlandez, nou-născuta atârnând pe brațul unui alt marinar asemenea unui iepure prins de un braconier. Prințul înșfacă toporul căzut și se repede către cei doi.

Ceea ce urmează este o poveste pe care, altă dată, el ar fi depănat-o la cină, o poveste pe care ar fi așezat-o frumos în raft, alături de altele asemenea, ca să se poată delecta pe sine sau pe alții în orele de trândăveală, când unii bărbați își îngăduie să-și umple sufletul cu poezie. Acum însă toate acestea nu înseamnă nimic. Își salvează fiica, după care o salvează pe moașă. Revolta este înăbușită. El însuși ucide șapte mateloți, pe doi dintre aceștia cu toporul, pe cinci cu săbiile luate de la cei pe care i-a spintecat cu toporul. Cei doi marinari voinici puși să-l supravegheze pe prinț în cabină luptă acum cot la cot cu el, ucigând încă șase răzvrătiți. Bucătarul și musul cu fața pârlită sar peste bord ca niște draci ce se întorc acasă după un raid nereușit pe tărâmul luminii. Josephus și acoliții lui sunt legați fedeleș, însă capul răzvrătiților va muri din pricina rănilor înainte ca vasul să arunce ancora în Tarsus.

Moașa are un ochi învinețit și trei degete rupte, iar nou-născuta s-a ales cu o crestătură pe braț. Pericle ar trebui să se simtă ușurat, însă acum stă așezat pe covertă, cu spatele sprijinit de copastie, însângerat și cu răsuflarea tăiată. Tumultul interior de mai devreme a început deja să se liniștească, prințul simțind cum este din nou prins în spațiul irespirabil dintre un trecut pe care nu-l poate schimba și un viitor în care îi este teamă să pășească. Medicul de bord curăță și coase răni, iar trupurile răzvrătiților morți sunt aruncate peste bord. E o noapte cu lună plină. Unii spun că acolo s-ar afla o altă lume, un mare deșert plutind în spațiu, cu dealuri, câmpii și văi. El se află deja acolo. Pustietatea, distanța aceea de nestrăbătut.

În alte împrejurări, Lychorida s-ar fi bucurat că prințul a supraviețuit și i-ar fi mulțumit pentru că le-a salvat viețile, după care ar fi pus-o pe Marina în brațele lui, însă brutalitatea cu care acesta s-a luptat o îngrozește aproape la fel de mult precum cei care i-au răpit. A învățat să nu aibă păreri despre cei sus-puși pentru că acestea s-ar putea preschimba în cuvinte cu neputință de renegat, însă ea crede că doliul l-a transformat pe prinț într-

un monstru. Marina îi datorează viața, dar ar merita ca tatăl ei să fie un bărbat mai bun. Călătoria până la Tarsus durează trei zile, dat fiind că echipajul este compus din patru oameni care mânuiesc o singură velă. În tot acest timp, prințul nu dorește nici măcar o dată să-și vadă copilul. Lychorida simte cum i s-a luat o piatră de pe inimă.

Corabia pătrunde neanunțată în rada portului, însă arborează pavilionul regal, provocând o agitație nemaipomenită pe chei, acolo unde pescarii și negustătorii se bulucesc laolaltă, iar o ceremonie de întâmpinare este improvizată – fanioane, pergole pavoazate, notabilități, un trio de preoți. Pericle nu se arată prea interesat de toate acestea. Ar fi putut ancora la fel de bine în arhipelagul Orkney sau undeva la jumătatea Nilului. Medicul este acum cea mai vârstnică persoană aflată la bord, însă nu se cuvine să sâcâie și să facă reproșuri unui prinț. Abia în clipa în care aude că perechea regală, Cleon și Dionyza, se află pe chei, Pericle catadicsește să urce la bordul unei bărci și să se lase dus la țărm.

Oaspeții se cațără pe mal într-o hărmălaie de trâmbițe, Pericle fiind încadrat de medicul de bord și de Lychorida, care o ține pe Marina în brațe. Cei doi marinari rămași în viață pășesc în urma lor, amândoi bandajați, iar unul șontâcăind vizibil. Nimeni nu are nevoie să observe privirea pierdută a lui Pericle pentru a-și da seama că ceva nu este deloc în ordine. Aceștia sunt supraviețuitorii unui masacru, care s-au întors cu greu înapoi în tabără. Trâmbițele încetează una câte una să mai ragă, până când un tânăr exuberant, care tocmai suflă vesel și cu ochii închiși în mușchiuc, trebuie să primească o scatoalcă peste ceafa pentru a se opri.

— N-am mai avut nicio veste despre tine, spune Cleon, care nu l-a mai văzut pe Pericle din noaptea în care ucigașii aceia au pătruns în palat. Ne temeam că ai murit, continuă el îmbrățișându-l pe Pericle ca pe un frate, iar acesta îi urmează exemplul fără prea mult entuziasm.

Medicul de bord bâiguie câteva scuze pentru îndrăzneala de a vorbi nerugat, după care își lasă privirea în pământ și spune:

— Un mare nenoroc s-a abătut asupra prințului…

Se străduiește să-și încheie povestea într-o notă ceva mai înălțătoare, lăudând felul în care Pericle le-a salvat viețile în timpul răzmeriței, însă după descrierea morții și înmormântării

lui Chloë cuvintele lui sună găunos, de parcă ar relata cine știe ce aventură copilărească.

Încercând să-l consoleze, Cleon și Dionyza pun în același timp câte o mână pe umerii lui Pericle, de parcă ar fi vorba de o singură persoană.

— Îmi pare nespus de rău, murmură Dionyza. Nici măcar nu-mi pot imagina durerea pe care trebuie să o simți.

— Vino, îi spune Cleon. Acesta va fi întotdeauna căminul tău.

Două trăsuri îi transportă pe cei șase la deal, străbătând ulițele pietruite ale orașului în direcția palatului. Acolo, prințul va fi găzduit într-o încăpere de o opulență sfidătoare, în speranța că teribila durere din sufletul său se va ostoi cu vremea. Deasupra patului se află o tapiserie care înfățișează, neinspirat, jupuirea lui Marsyas[29].

Neobișnuitele evenimente petrecute în săptămâna precedentă le oferă tuturor supraviețuitorilor o aură care estompează temporar diferențele sociale. Prin urmare, medicul de bord, Lychorida și Marina sunt cazați în două apartamente modeste, învecinate, pe când marinarii cei voinici, care în oricare alt port ar fi fost bucuroși să doarmă pe orice suprafață netedă și uscată, împart acum o cameră de oaspeți cu vedere spre curtea din față a palatului. Li se schimbă în fiecare zi așternuturile; sclavi le aduc apă caldă pentru băile de dimineață; fistic, hamsii, naramze și foitaje locale presărate cu zahăr pudră zac pe tăvi mereu primenite; carafele cu vin se reumplu ca prin magie. Marinarii se îndoapă până li se face rău, de-a lungul unei beții care durează mai multe zile, după care sunt mutați discret într-o tavernă.

În prima seară, prințul este invitat să cineze în compania lui Cleon și a Dionyzei. Carne de nagâț și marțipan, pește-spadă și ananas. Își cere iertare pentru necuviința de a nu fi transmis niciun mesaj după plecarea lui deopotrivă sângeroasă și intempestivă. Le povestește despre fuga aceea, mereu la vale, prin orașul scăldat în lumina lunii, despre saltul în apa înghețată a mării, despre furtună, despre fantoma lui Marlenus, despre femeile care i-au dat să mănânce brânză, despre luptătorul marocan, cel cu privirea amenințătoare... îi vine deja greu să vorbească. Nu mai poate rosti o vorbă fără să lăcrimeze.

[29] Marsyas – personaj (satir) din mitologia greacă, jupuit de viu pentru că a îndrăznit să-l provoace pe zeul Apollo la o întrecere muzicală.

Cleon îi povestește la rândul lui despre bărboșii aceia, înarmați cu lanțuri, care s-au făcut nevăzuți în noapte, lăsând în urma lor numai spaimă și cadavre, despre cum a doua zi valurile mării au adus la mal trupul lui Marlenus, despre funeraliile demne de niște eroi de care au avut parte atât el, cât și Antonio, amândoi fiind înmormântați în cimitirul din incinta palatului.

Prințul pare să nu se uite la gazde sau măcar la obiectele din încăpere, ci la ceva sau la cineva care există ori se mișcă într-o lume suprapusă celei reale.

Dionyza spune:

— Ai avut parte de o săptămână plină de evenimente.

Formularea este prost aleasă, însă regina nu găsește alta.

— Avem și noi o nou-născută, în vârstă de cinci zile. Numele ei este Phoebe.

Coincidența este surprinzătoare, însă numai moașa, Lychorida, se va învrednici mai târziu să socotească, descoperind că fetele s-au născut la aceeași oră și în aceeași zi. Din motive pe care nici ea nu le prea înțelege, va considera acest amănunt periculos, așa că nu-l va împărtăși cu nimeni altcineva.

Dionyza speră ca vestea să-l înveselească pe oaspetele lor, să-l readucă în prezent, să-l facă să se gândească la viață, nu la moarte, însă ceea ce a aflat pare să-l umple de neliniște așa cum nimic altceva nu a făcut-o. Cei doi îl privesc cum își împletește degetele de la ambele mâini în încercarea de a-și opri tremuratul.

Cina însoțită de lacrimi ia sfârșit pe neașteptate, iar Pericle este lăsat să se retragă în singurătatea propriilor odăi. A doua zi, Cleon îi transmite lui Pericle o invitație deschisă prin care îl anunță că poate cina în compania lor oricând dorește – poate călări, se poate plimba prin grădină, poate face băi de aburi, poate urmări jocurile lunii septembrie, care urmează să înceapă peste o săptămână. Pericle le trimite un răspuns prin care mărturisește că nu ar fi o companie potrivită pentru nimeni. Nici măcar nu-și vizitează fiica. Asta nu e considerată o neglijență. Dionyza însăși își lasă fiica în grija dădacelor în cea mai mare parte a zilei, iar Pericle este doar tată. Există însă și alte neglijențe, mai puțin scuzabile. Prințul nu le scrie lui Simonides și Lucinei pentru a-i anunța că fiica lor este moartă. Nu le scrie propriilor părinți ca să le explice de ce absența lui s-a prelungit

și mai mult. Cleon se vede nevoit să facă ambele gesturi în numele lui.

Se răspândește vestea că prințul din Tir și-a pierdut mințile.

Rătăcirea minții însă ar fi pentru el o binecuvântare. Gândurile lui Pericle sunt dureroase și nu se lasă ignorate. În principal, este vorba despre amintiri: felul în care Chloë s-a aruncat, încrezătoare, în șaua armăsarului bălțat despre care tatăl ei spusese că nu-l va putea călări; coapsa lui atingând coapsa ei în vreme ce amândoi ciuguleau din carnea de prepeliță, iar înghițitorul de foc își fascina spectatorii; frânturi ale vocii ei, atât de limpezi și de articulate, încât prințul are impresia că soția lui se află cu el în cameră. Amintirile sunt mai reale decât acest scaun, decât acest pat. Pericle și-ar dori să se poată elibera de asaltul amintirilor, însă momentul în care detaliile încep să se piardă în uitare este dureros, iar el își dorește să fie din nou rănit de trecută lor limpezime.

În cele mai multe nopți, visează versiuni ale aceluiași vis în care el se aruncă în valuri pe urmele sicriului improvizat. Nu-l poate vedea. Sau nu poate înota. Sau nu-l poate ajunge. Sau își dă seama că nu-l poate deschide. Ori lada se scufundă încet-încet în bezna aceea fără fund, lăsând în urmă un șir de bule argintii. Uneori se ține de ladă în vreme ce aceasta coboară spre adâncuri, iar în momentul în care începe să se înece, se trezește nădușit și tremurând în patul pe care nu-l împarte cu nimeni, la lumina unei singure lumânări. Se duce apoi la fereastră pentru a-și limpezi mintea. Miros slab de lemn și o lună de culoarea untului.

Propriul trup începe să-i joace feste. Simte prezența unor răni pe care le știa vindecate: o durere la baza spinării, în locul în care a căzut pe când se afla în Cartagina, îl face să se ridice din scaun ca un om bătrân; o jenă sub brațul drept, acolo unde sabia unui franc a fost cât pe ce să-i străpungă plămânul; o pulsație joasă în zona cefei, acolo unde a fost lovit în timpul răzmeriței de pe corabie; o încețoșare a vederii ochiului drept, care vine și pleacă asemenea unui fuior de ceață. Toate acestea sunt pedepse – în privința asta, nu are nicio îndoială.

Nu vrea să mănânce. Bea apă numai pentru că propriul trup i-o cere. Își trece degetele peste cotoarele cărților din bibliotecă, însă de îndată ce deschide unul dintre volume, nu se poate concentra. Uită ce scrie pe un rând în vreme ce-l citește pe

următorul. Nimic nu are sens, nimic nu i se întipărește în memorie. Vizitează mormântul lui Antonio și al lui Marlenus. Nu simte mare lucru, apoi emoțiile îl copleșesc pur și simplu. Își petrece timpul pe balcon, acolo unde ciorile vinete stau înșirate pe balustrada din marmură ca să se adăpostească de vipia după-amiezii, iar el nu este defel mișcat de măreția panoramei: acoperișuri ca niște cocoloașe de lut portocaliu întinzându-se până jos, în port, pădurea de catarge, peticele de pânză albă ale velelor, strălucirea oceanului, cele trei insule care se zăresc în depărtare. O dată la două zile se plimbă prin grădina egipteană împreună cu Cleon, ca să nu pară nerecunoscător pentru ospitalitatea acestuia. Își privește gazda cum hrănește cei trei papagali cu semințe de floarea-soarelui și cu nuci macadamia, însă el nici nu cinează, nici nu-și face apariția în public. Treptat, se transformă dintr-un prinț venit în vizită într-un câine bătrân, aproape de sfârșitul zilelor sale, care din când în când este scos, cu blândețe, la plimbare, dar care în cea mai mare parte a timpului este lăsat să doarmă nederanjat de nimeni.

•

În momentul în care zăresc lada, afară se crapă de ziuă. Tocmai se întorc în port, epuizați și irascibili după încă o zi proastă, captura zăcând în cuștile pe jumătate goale de la pupa – buzați, plătică, un rechin-tigru tânăr, care pare bolnav. Se simt tentați să treacă pe lângă ladă. Aceasta conține ceva, nu încape îndoială, de vreme ce stă cufundată atât de mult în apă, însă în ultimele câteva luni, zeii și-au întors fețele de la ei cu atâta ostentație, încât sunt siguri că vor găsi acolo niște carne râncedă sau, dacă nu, câțiva saci de făină udă, ori cine știe ce oale făcute zob. Descoperirea, totuși, promite puțină distracție și niciunul dintre ei nu poate fugi de speranța vagă că ar putea pune mâna pe o comoară în măsură să le schimbe în chip semnificativ viața. Așa că se apropie de obiectul plutitor, petrec două odgoane pe sub ladă și încep s-o ridice.

Într-adevăr, e neașteptat de grea – fiind, fără îndoială, plină cu apă sărată. Însă dacă cineva s-a obosit s-o dea cu smoală, de ce-a făcut o treabă de mântuială?

— Îmi rup spatele pentru un gunoi aruncat peste bord.

— Chiar vrei să auzi membrii altui echipaj cum se laudă că au ridicat la bord o ladă plină cu pietre de opal?

— Hopa sus!

Lada se izbește cu putere de scândurile covertei, după care se răstoarnă. Nu încape îndoială că apa a pătruns înăuntru, însă ceva mai greu se mișcă, cu un pleoscăit, înainte și înapoi – ceva mare.

— Deschide-o, atunci!

Gaius apucă un cuțit, înfigându-i vârful în locul în care capacul întâlnește colțul lăzii, sub dâra lipicioasă de smoală. Lemnul crapă, își ridică piciorul și apasă pe mânerul cuțitului pentru a-l înfige și mai mult, de parcă ar împinge tăișul unei sape într-un pământ tare. Capacul lăzii se sparge, iar apa năvălește pe punte. Iar odată cu apa, din interiorul lăzii se prelinge și o mână – albă, subțire, nemișcată. Toți cei prezenți fac un pas îndărăt.

— *Neptuno has ago gratias meo patrono*, șoptește Nonus în barbă. *Qui salsis locis incolit piscolentis*...[30]

— Și dacă nu e un om? întreabă Nikolaos.

— Ce, ești copil, Nikolas? intervine și Mettius. Fă-ne tuturor o favoare și ține-ți limbuța-n gură.

Gaius înfige cuțitul în colțul opus al lăzii. Capacul acesteia se desface complet și cadavrul unei femei se revarsă pe punte odată cu apa rămasă. Trupul înfășurat într-un giulgiu îmbibat cu apă este plin de vânătăi, însângerat. Nasul femeii e zdrobit. Nikolaos scoate un geamăt de băiețel înfricoșat. Ceea ce se petrece nu se potrivește cu niciunul dintre scenariile pe care și le-au făcut mai devreme. Apoi Mettius se apleacă și culege de pe jos un sac de pânză pe care ceilalți nu l-au zărit. Îl spintecă cu cuțitul de parcă ar fi vorba de pântecele unui iepure. Monede de aur zornăie pe puntea udă. Să fie niște tetradrahme? Habar n-au. Nu au mai văzut niciodată galbeni de o asemenea valoare. Mettius își dă capul pe spate și scoate un urlet ca de lup, toți ceilalți simțind schimbarea de atitudine. Sunt, fără excepție, niște oameni săraci. Cu toții poartă câte un cuțit la cingătoare, iar pe mare accidentele se pot petrece când nu te aștepți.

— Aruncați-o peste bord, spune Mettius.

Nimeni nu face vreo mișcare și nu scoate o vorbă.

— Acum nu mai este nimănui de folos.

Korax, însă, ține în mână un pergament pe care l-a scos din sacul aruncat pe jos de Mettius.

— Nikolaos?

Nikolaos îi ia pergamentul din mână. Pe el scrie ceva – în

[30] Citat din piesa de teatru *Frânghia* (lat. *Rudens)* a dramaturgului roman Plaut.

grecește, limbă pe care, cu puțin efort, o poate desluși. Cerneala s-a întins peste tot, dar scrisul încă poate fi citit. Colegii lui de echipaj sunt analfabeți. Dacă își va pune rapid mintea la treabă, va putea inventa un mesaj care să-i ajute pe toți să ajungă, vii și nevătămați, în port.

— Citește, filosofule, spune Mettius în timp ce culege galbenii de pe jos, unul câte unul.

Mesajul este atât de neobișnuit, încât gândul de a rosti ceva diferit i se șterge lui Nikolaos din minte: „... și folosiți acești bani ca să-i oferiți o înmormântare demnă de fiica unui rege”.

Mettius îi smulge pergamentul din mână, îl rupe în patru și aruncă bucățile peste bord.

— Ce contează cine e? spune el ridicând în aer două fișicuri de galbeni și ținându-le între degetele mari și arătătoare. Iată ce contează, continuă el și se uită, pe rând, în ochii tuturor celorlalți, ca să se asigure că i-au înțeles mesajul.

Își vâră monedele în buzunar, după care îl apucă pe Nikolaos de bărbie.

— Ce-am găsit noi în ladă?

— Am găsit cadavrul unei femei.

— Atât de isteț și totuși atât de nătâng, spune Mettius, dându-i lui Nikolaos o palmă peste față și apucându-l din nou de bărbie. Deci, ce anume am găsit noi în ladă, băiete?

— Se mișcă, se aude glasul lui Nonus.

Mettius îi dă drumul lui Nikolaos. Cu toții își coboară privirile. Femeia tresare, apoi se rostogolește, tușind și vărsând fiere și apă de mare pe punte. Mettius se apleacă și o apucă de braț.

— Haideți s-o aruncăm peste bord înainte ca niște pișăcioși ca voi să înceapă să aibă mustrări de conștiință.

În momentul în care Nikolaos îl lovește, Mettius a ridicat-o deja pe femeie, ținând-o de subsuori. Băiatul nu e prea voinic, iar lovitura lui, dată ca în joacă, nimerește aiurea, însă este îndeajuns de puternică pentru ca bărbatul ceva mai solid să-și piardă echilibrul, scăpând femeia din brațe și lovindu-și fața de copastie. Gaius culege femeia de pe jos și o târăște sub umbrar. Nikolaos nu are niciun plan. Pur și simplu, nu-și mai poate controla furia adunată în trei ani de umilințe continue. Își scoate cuțitul de la cingătoare și-l înjunghie pe Mettius în spatele coapsei. Mettius scoate un geamăt. Korax și Nonus schimbă priviri, apoi se uită la Gaius. Este evident ce trebuie să facă în

momentul acela, însă au nevoie să se încredințeze că responsabilitatea va cădea pe umerii tuturor.

Mettius nu se poate ridica în picioare.

— Ajutați-mă!

Nikolaos își ridică din nou cuțitul, însă ceilalți bărbați îl trag într-o parte. El și-a jucat deja rolul. Cei doi își vâră câte o mână sub picioarele lui Mettius și trag în același timp, astfel încât victima să se rotească peste osatura pupei, ajungând în apă. Mettius se răsucește și se prinde de cârmă. Korax își scoate propriul cuțit, făcându-l pe Mettius să-și desprindă degetele înainte să-i fie retezate.

— Vâsliți! răcnește Korak.

Nikolaos înșfacă o vâslă. Nonus înșfacă o vâslă. Mettius se zbate în apă. Nu știe să înoate. Nikolaos și Nonus fixează ramele în furcheți, se așază pe bancă și încep să vâslească cu putere. Gaius întinde o prelată peste femeia udă.

— Aurul este la mine! strigă Mettius, ridicând una dintre monede și râzând, de parcă ar fi urmat să vopsească iadul în roșu pe cheltuiala lor.

Korak întinde la loc vela. Mettius se scufundă o clipă, numai ca să reapară, pentru ultima dată, la suprafață. Apoi se face nevăzut.

Foștii lui tovarăși se află la o oră de port, având astfel răgazul pentru a pune la punct detaliile poveștii pe care o vor spune: cum căpitanul lor și-a legat de gleznă o greutate din plumb înainte de a păși peste bord. Pare de crezut ca un om atât de obidit să-și reverse, în cele din urmă, mânia asupra lui însuși. În plus, nimeni nu va pune niciun fel de întrebări, cu atât mai puțin văduva lui, cu toate că le-ar fi plăcut să-i fi putut oferi acesteia un galben sau doi, ajutând-o astfel cu niscaiva de-ale gurii pentru copii.

Fiecare dintre ei renunță la câte ceva uscat de îmbrăcat. Femeia tremură și nu poate vorbi, însă trăiește. Niciunul n-a mai dat ochii cu cineva de os regesc și nu s-ar fi așteptat să vadă pe cineva de rang înalt într-o stare atât de jalnică. Soția lui Pericle din Tir, așa scria în pergament, însă ei nu vor putea spune nimănui acest lucru, altminteri ar fi posibil să-și facă apariția cine știe cine, întrebând ce s-a întâmplat cu galbenii din sac. Femeia arată de parcă ar fi pierdut un nesfârșit meci de box împotriva unui oponent mult mai puternic. Să fi fost vorba de o

pedeapsă – sau de o greșeală? Să fi fost familia – sau dușmanii – cei care îi făcuseră asta? Bărbații par că trăiesc un basm: au pescuit o prințesă din apa mării, preț de un minut au fost mai bogați decât ar fi putut visa vreodată, au ucis apoi un om, după care au redevenit săraci. Pierderea pare a fi un fel de recompensă pentru curmarea unei vieți, însă galbenii aceia le vor sclipi în vise pentru tot restul vieții.

Șarpele

Uneori, trec zile întregi în care Pericle uită că are o fiică. Poate că așa e mai bine, de vreme ce orice gând legat de ea este imediat însoțit de amintirea odăii pline de sânge și a scenei în care lada aceea este bătută în cuie și azvârlită în mare.

Cleon suferă văzându-și prietenul atât de abătut și se simte dezamăgit că nu mai pot sta de vorbă așa cum o făceau odinioară. Fără vulcani, fără leviatani. Sentimentele Dionyzei sunt mai complicate, așa cum se întâmplă întotdeauna cu femeile. Ea este mai inteligentă și mai iscusită decât soțul ei, însă n-a primit niciodată o sarcină care să-i pună în evidență talentele. Prin urmare, se vede nevoită să se prefacă supusă și să acționeze recurgând la tot felul de subterfugii. Nimeni n-ar recunoaște asta cu glas tare, însă ea a cârmit corabia căminului regal prin cea mai cumplită furtună. În acel cotlon al propriei minți care nu funcționează nici după regulile rațiunii, nici după cele ale convingerilor, ea crede că Pericle a fost deopotrivă salvatorul orașului și răsplata ei personală. Apoi, bărbatul acesta i-a fost răpit. Acum însă a venit înapoi însurat, văduv, distrus, însoțit de un copil născut odată cu propria ei fiică. Universul își bate joc de ea.

Cât despre Marina? Dacă nu are parte de un tată, o are pe Lychorida. Pare de la sine înțeles că dădaca va rămâne o vreme aici, după care, de îndată ce prințul se va însenina puțin, se va îndrepta către Tir împreună cu fetița primită în grijă. Femeia nu este întrebată ce părere are despre toate acestea. În general, rareori i se cere părerea. Lychorida are cincizeci de ani. Și-a dobândit libertatea în Pentapolis. Dacă ar mai sta un an, ar putea să administreze o mică fermă, împreună cu sora și cumnatul ei. Mai demult, se vedea bătrână, cum avea să-și îngăduie micile plăceri ale vieții, învățând să-și petreacă timpul după voie și făcându-și prieteni, cum avea să-și confecționeze propriile haine, să cultive nuci și smochini, să crească orătănii, să privească asfințituri de soare și să se culce odată cu găinile. Acum nu-și mai face speranțe. Astfel de înțelegeri nu sunt niciodată puse pe hârtie, iar a le pomeni unor noi stăpâni de

vechi obligații este ceva de neînchipuit. Există însă compensații. Nu mai este nevoită să spele rufe murdare și să poarte grija unui unchi incontinent, cu mintea dusă, în cine știe ce magherniță îndepărtată. A trecut de vârsta la care trupul ei putea fi abuzat fără opreliști de bărbații tineri din clasele superioare. A prins cu adevărat drag de această copiliță care și-a pierdut la naștere tocmai părintele de care ar fi avut nevoie. Tot mai mult, Marina este considerată a fi perechea lui Phoebe, ceea ce o plasează pe Lychorida într-un fel de cerc magic. Se simte în siguranță, nu suferă de frig, este bine hrănită. Câte femei de vârsta și condiția ei se pot lăuda cu asemenea lucruri?

Cum nu se primește niciun răspuns din Tir de la tatăl lui Pericle, după un răgaz diplomatic, Cleon compune o a doua scrisoare, presupunând că prima s-a rătăcit pe drum. Un răspuns rapid venit de la unul dintre pretorii din Tir lămurește ce s-a întâmplat: „Regele nu a luat în considerare trimiterea unui răspuns la ultima voastră scrisoare, fiind afectat de prelungita absență a fiului său. Oricum este bolnav și îi e tot mai rău pe zi ce trece. Așadar, vă scriu în nume propriu și fără știința regelui. Mă tem că zilele îi sunt numărate. Prin urmare, vă rog să faceți în așa fel încât prințul să revină acasă cu prima ocazie”.

Pericle nu se arată mișcat nici de iminenta moarte a tatălui său, nici de faptul că îi va succeda acestuia la tron, însă datoria și uzanțele îl obligă să facă gesturile necesare. Călătoria aceasta a fost amânată vreme de trei ani. Acum este hotărât s-o facă. Îi roagă pe Cleon și pe Dionyza să aibă grijă de Marina. Fetița reprezintă o povară de care el nu are nevoie, cei doi prieteni ai săi sunt niște părinți mai buni decât ar putea fi el vreodată și numai Dumnezeu știe ce se va alege de un copil atât de mic în anarhia care va cuprinde Tirul dacă el nu va reuși să domolească șacalii care fără îndoială se vor aduna în jurul cadavrului tatălui său.

Corabia *Șarpele*, cu tot cu echipajul de la bord, îi este oferită în dar. Măcar atâta lucru pot face pentru prietenul lor, crede Cleon, cu toate că nu-și poate alunga sentimentul că darul reprezintă un preț rezonabil pentru alungarea unui nor întunecat din propria minte, în particular, și de deasupra palatului său, în general.

Pericle face un efort și își ia rămas-bun de la fiica sa. Dezinteresul său fățiș legat de ea se vede din faptul că trebuie

să fie călăuzit către încăperea cu vedere spre a treia curte a palatului, locul în care micuța își petrece cea mai mare parte a zilei. Acum stă pe un covoraș din blană neagră de oaie, așezată pe un scăunel care se balansează înainte și înapoi, odată cu mișcările ei agitate. Tălpicile curbate, din lemn lăcuit, ale acestuia, imită siluetele unor elefanți. Dădaca stă aplecată peste ea, zăngănind niște boabe de mazăre vârâte într-un tub închis, de bambus. Pericle se simte ușurat să constate că fiica reginei și dădaca acesteia se află și ele în odaie. Prezența lor îl va ajuta să-și justifice atitudinea ceremonioasă pe care o va avea la întâlnire.

Se uită în ochii dădacei. Lychorida. Tocmai și-a adus aminte cum o cheamă. Se teme că dacă își va îndrepta privirea către copil, dacă îi va rosti numele, un organ vital îi va exploda în piept.

— Mă întorc la Tir. Tatăl meu e pe moarte. Mă tem că în haosul care cu siguranță se va stârni…

De ce a venit aici și nu a plecat, pur și simplu? Își dorește cumva ca această bătrână să-l dezlege de păcate?

— Tovărășia mea nu este bună pentru nimeni. Nu-mi doresc ca apropiații mei să pătimească din pricina propriilor mele suferințe.

Mărturisirea pe care tocmai a făcut-o îl surprinde. De ce îi spune toate aceste lucruri unei sclave? Nu contează. În zori va pleca.

— Oceanul va fi pentru mine un fel de carantină.

Se imaginează navigând mai departe, trecând pe lângă rada portului din Tir și îndreptându-se către insula Kythira, spre Siracusa, strecurându-se printre Coloanele lui Hercule. Apoi va coti spre nord, se va avânta în apele Atlanticului și va continua să călătorească spre locul în care se termină hărțile și încep ghețurile.

Pe Lychorida o supără răceala lui și se teme ca nu cumva el să-și dea seama de asta. Este pentru prima dată în luna care se încheie că prințul se află în aceeași încăpere cu fiica lui. Nici măcar acum nu suportă s-o privească pe Marina. De fapt, el nu se uită la nimic. Ochii îi sunt goi. Supărarea ei se risipește. Nu are pe cine să fie supărată. Acesta nu este bărbatul care a plecat din Pentapolis. Arată ca un cadavru – chircit, golit de sânge, cu sufletul uscat. Ar putea intra într-o încăpere și nimeni

n-ar întoarce capul după el.

— Voi pleca…

Plecarea prințului nu este anunțată. Cleon nu vrea să ofere publicului ocazia să se holbeze la un om cândva măreț, acum distrus. Nu are loc niciun fel de ceremonie. O ploaie neobișnuită pentru această perioadă a anului însoțește despărțirea. Dacă pe chei nu s-ar afla cuplul regal și gărzile acestuia, ai putea spune că tocmai se retrage de la post un diplomat oarecare sau că la bordul corabiei care tocmai ridică ancora se află o încărcătură de faianță colorată îndreptându-se către orașele de coastă ale Egiptului. Pescărușii fac zarvă și țopăie. Un bărbat musculos, cu bustul gol, porționează un ton cu satârul. Trei marinari marocani joacă arșice sub o velă cârpită întinsă pe câteva vâsle.

— Am fost un oaspete plicticos și nerecunoscător.

— Am avut parte de oaspeți mai răi decât tine, spune Dionyza, însă nimeni nu are chef de glume.

Cleon îi făgăduiește că se vor purta cu Marina ca și cum ar fi propria lor fiică.

— Îmi pare atât de rău, îi vorbește Pericle cerului.

— Nu știu ce am putea spune ca să facem această despărțire mai ușoară. Nu putem decât să-ți urăm drum bun.

Toată lumea se simte ușurată în momentul în care Pericle se întoarce cu spatele, iese de sub prelată și se îndepărtează prin ploaia măruntă. Un câine fără stăpân sperie un cal care se cabrează și nechează undeva în spatele micului grup de oameni. Prințul pășește pe pasarelă. Un mic balans în locul în care aceasta refuză să stea sprijinită de pavaj. O mică ușurare provocată de acest amănunt care pare să simbolizeze părăsirea pământului dur și necruțător. Căpitanul îl întâmpină cu un salut. Piele smeadă, bătută de soare și de vânt, un singur dinte de aur și un zâmbet pieziș. Khalid. O palmă întinsă lipită de piept și o temenea abia schițată. Niciun indiciu referitor la caracterul personajului. Pericle a pierdut abilitatea de a judeca alți oameni. Se apropie de copastie și privește orașul. Un fluier dă semnalul de plecare. Frânghii sunt derulate de pe cabestanele de pe chei și aruncate marinarilor aflați pe covertă și care așteaptă să le prindă. Pasarela este retrasă, iar pilotina este legată de prora, zece vâslași fiind pregătiți să tragă corabia prin gura îngustă a portului în această zi aproape complet lipsită de vânt. Carena este împinsă cu ajutorul unor prăjini, fiind îndepărtată de

tampoanele din cânepă care mărginesc cheiul.

Ar trebui să-și fluture mâna în semn de salut? Cu siguranță, asta l-ar face să semene cu un copil. Însă a nu face niciun gest ar fi dezagreabil. Se pregătește să ridice o mână când Cleon și Dionyza se întorc cu spatele și încep să se îndrepte spre trăsură, patru curteni pășind alături de ei pentru ca prelata să le rămână deasupra creștetelor. Vâslașii nu mai pierd vremea și cârmaciul începe să incanteze cântecul care menține ritmul lopeților.

Prințul pleacă acasă.

Îi va lua paisprezece ani să-și dea seama că acesta a fost cel mai nesăbuit lucru pe care l-a făcut vreodată.

•

De îndată ce trag la mal, Gaius și Nikolaos se apucă să descarce coșurile, iar Korax și Nonus o conduc pe femeie la deal, către casa doctorului. Acesta nu este un doctor adevărat, însă posedă mai multe cărți, ceea ce în mica așezare de coastă reprezintă o calificare suficientă. Cei doi nu pomenesc nimic de aurul pe care l-au găsit doar ca să-l piardă, dar întreabă politicos dacă vor putea afla vești despre starea femeii. Bătrânul Kerimon le promite că peste câteva zile va lăsa un mesaj la căpitănia portului. Le poruncește sclavilor să învelească bolnava în niște pături curate, uscate și își ia la revedere de la cei doi pescari dându-le cămașa plină de sare, vesta, scufia din lână și cizmele în care a fost adusă femeia.

De fapt, ea nu are nevoie de un doctor. Vânătăile i se vor vindeca de la sine. Nasul zdrobit va înceta într-o bună zi s-o mai doară. Ceva important s-a frânt însă în mintea ei, ceva ce nu se va vindeca de tot niciodată. Vreme de multe zile nu va fi în stare să doarmă și chiar și atunci când va reuși să închidă pleoapele, somnul nu-i va fi adânc, ea știind că se va trezi în timpul nopții, captivă din nou în acel sicriu plutitor. Ori de câte ori pătrunde în vreo odaie strâmtă sau într-o mulțime compactă, inima va începe să-i bată cu repeziciune, va simți cum transpiră prin toți porii, i se va face rău și va respira cu greutate. Va lăsa întotdeauna ușile deschise, iar dacă cineva le va trânti în urma ei, Chloë va izbucni în lacrimi. Nu va păși niciodată înăuntrul vreunei peșteri, al unei pivnițe sau al unui tunel. Peste mulți ani, va fi de acord să călătorească pe mare, însă experiența va fi dureroasă și nu o va repeta. Se va simți cu adevărat în largul ei numai în aer liber, scăldată în lumina soarelui, departe de țărm.

Chiar și atunci va trăi momente de panică oarbă, care o vor copleși din senin și fără nicio explicație.

Deschide pentru prima oară gura ca să vorbească abia spre sfârșitul celei de-a treia zile. Îi mulțumește lui Kerimon pentru bunătatea pe care i-a arătat-o, rugându-l să le transmită aceleași mulțumiri și pescarilor. Își cere iertare că nu-i poate spune nimic despre felul în care a ajuns aici. Este și nu este o minciună – deopotrivă. A fost odată o fiică a unui rege care s-a măritat cu un prinț, iar cei doi se iubeau nespus de mult. Totul s-a petrecut cu-atâta amar de vreme în urmă, undeva departe și nimic nu poate lega prințesa aceea de femeia care stă acum, aici, pe terasă, sub bolta de viță.

— Numele meu este Emilia, spune ea.

S-a aflat pe mare cel mult două zile, însă i-a fost îndeajuns ca să poată sparge cochilia în care a stat închisă dintotdeauna. Acum este un om de rând. Viața e plină de neprevăzut, iar ea nu mai poate lua nimic de bun. Tot ce mai are la dispoziție sunt zilele care pot fi risipite sau prețuite, așa grele cum sunt ele uneori. Faptul că pășește pe pietre calde, uscate este ceva bun, pâinea proaspătă pe care o mănâncă e bună, apa curată, rece, pe care o bea, este de asemenea bună. Dacă l-ar întâlni acum pe prințul acela, ce i-ar putea *ea* oferi *lui?* Ce i-ar putea *el* oferi *ei?* Iar copilul? Cel mai greu îi este să se gândească la asta: de fiecare dată când o face, simte un gol în stomac care o doare la fel de tare precum chinurile facerii care au fost cât pe ce s-o ucidă. Nici măcar nu știe dacă pruncul a supraviețuit. Dar dacă trăiește, acesta va fi dezmierdat și cocoloșit și nu va avea nimic în comun cu Emilia, doar dacă va trece și el prin același cerc de foc care te dezbară de privilegii și de infatuare. Dar cine ar vrea să i se întâmple așa ceva cuiva? Și cu atât mai puțin propriului copil. Mai bine că prințesa Chloë e moartă pentru toți: pentru copil, pentru soț, pentru ea însăși.

•

Este o seară friguroasă de noiembrie. În lumina oblonită a camerei mari[31], trupul lipsit de viață al unui bărbat zace într-un pat, partea de jos fiindu-i acoperită, din respect, cu un cearșaf.

[31] „The great chamber” – în Anglia, în Evul Mediu și în timpul dinastiei Tudor, „camera mare” a castelelor, palatelor și conacelor era a doua ca mărime, după „the great hall” („holul mare”) constituind în principiu încăperea în care stăpânul proprietății se putea retrage într-o oarecare intimitate.

Ramuri de chiparos și de brad împodobesc ușile. Treisprezece oameni învești în togi întunecate stau de jur-împrejurul patului. Două femei tinere se află chiar lângă cadavru, de o parte și de alta a acestuia. Aerul este atât de nemișcat, încât fumul care se înalță din cele două cățui este subțire și poposește la înălțimea capetelor celor prezenți. Apoi un medic se apropie, făcând fuioarele să se rotească precum vălătucii și să formeze câțiva norișori. Cu multă băgare de seamă, medicul întoarce capul bărbatului într-o parte, apoi înfige ușor o țepușă scurtă, ivorie, în ceafa defunctului, încredințându-se că nimeni dintre cei prezenți nu surprinde acest gest în aparență revoltător. Mortul nu reacționează, iar rana sângerează doar puțin. Medicul extrage țepușa, acoperă mica gaură cu un tampon și reașază capul bărbatului în poziția inițială. Face câte o plecăciune discretă, doar din cap, către fiecare dintre cele două femei, apoi se retrage. Cea mai bătrână se apleacă să sărute bărbatul pe buze. Gestul este mai degrabă formal decât tandru. În încăpere se lasă o tăcere stânjenitoare, care este întreruptă într-un sfârșit de un bărbat obez, de vârstă mijlocie, care rostește cu glas tare numele bărbatului mort. Un bărbos cu pielea zbârcită, cafenie, și cu mâini tremurătoare rostește cu glas tare numele celui mort. Alți doi bărbați rostesc cu glas tare același nume. Cele două femei sunt ultimele persoane care își unesc vocile în această incantație generală. La început, nu se face simțit prea mult entuziasm, însă odată ce vocile individuale se armonizează cu murmurul comun, acestea capătă greutate și încărcătură emoțională, fără să devină poate chiar o lamentație țâșnită din adâncul inimii – ci mai degrabă un sentiment exprimat cu glas tare. Surorile tac, iar ceilalți le urmează rând pe rând exemplul. Sora mai mare spune în șoaptă:

— *Conclamatio est.*[32]

Patru sclavi voinici, proaspăt ferchezuiți, bărbieriți la sânge și care până atunci stătuseră nevăzuți prin colțurile încăperii, ridică bărbatul din pat, așezându-l pe jos așa cum acesta a fost luat în brațe și întins de moașă în ziua în care și-a făcut apariția pe această lume. Un preot îngenunchează. E bătrân, iar picioarele îi sunt înțepenite. Îndepărtează dopul unei sticluțe și își varsă puțin ulei pe primele două degete ale mâinii drepte,

[32] În lat. în orig. „*Conclamatio est*" formula cu care se încheia la romani ritualul de invocare a numelui decedatului (numele fiind rostit de trei ori).

apoi miruiește fruntea bărbatului mort. Își mai toarnă ulei și unge și pieptul defunctului. Mirosul este dulce și cleios, nepotrivindu-se cu cel de tămâie. Terebint și cardamom. Astupă la loc sticluța și e ajutat să se ridice din nou în picioare.

Bărbatul mort este apoi învești mântat într-o togă nouă. Ritualul ar putea fi greoi și comic, însă sclavii au mai făcut asta de atâtea ori, încât totul se transformă într-un fel de spectacol. După ce termină, urmează o scurtă pauză, de parcă sclavii ar aștepta să fie apreciați cu un rând de aplauze. Trupul bărbatului este împodobit cu o coroană, un iscusit aranjament floral prins cu sârme care-i este vârât sub capul ridicat cu un gest scurt, ca să nu se bălăngănească.

Preotul îngenunchează din nou. Mortul va avea nevoie de un obol cu care să plătească, altfel va rămâne de-a pururea pe mal, privind cum legiuni întregi de morți sunt trecuți cu pluta către casa lor veșnică. Doar că fălcile bărbatului refuză să se lase deschise. Preotul se apleacă, sperând să-și găsească o poziție mai bună – în zadar însă. Cadavrul este la fel de țeapăn pe cât a fost defunctul pe vremea când era în viață. În alte împrejurări, preotul ar fi putut răsuci lama unui cuțit între dinții mortului, pentru a putea strecura pe acolo o monedă, ca într-o pușculiță, însă nu poate risca să-i facă un astfel de lucru unui rege. Trebuie să găsească rapid o soluție. Dă în lături toga, pentru a dezgoli pieptul bărbatului. Mulțimea din spatele lui începe să se foiască neliniștită. Preotul așază obolul pe sternul bărbatului, stratul lipicios de ulei făcându-l să nu alunece – apoi acoperă moneda rearanjând faldurile togii, după care își așază, una câte una, palmele deasupra, sperând că a făcut toate aceste gesturi cu suficient aplomb pentru a sugera că ele reprezintă o versiune oficială a ritualului rânduit.

Își îndreaptă spatele, își încrucișează mâinile în față, așteaptă ca toți cei prezenți să fie atenți, apoi rostește:

— *Rex mortus est.*

•

Chiar în largul Tirului, *Șarpele* este interceptat de o șalupă arborând culorile regale. Dacă trupeșul funcționar e șocat să vadă cât de schimbat este Pericle, asta nu îi afectează în niciun fel comportamentul. Bărbatul își exprimă condoleanțele pentru moartea soției prințului. Pericle simte din nou acea greutate în stomac care îl sâcâie ori de câte ori cineva rostește numele lui

Chloë – încă o confirmare a faptului că tragedia a fost aievea.

— Mă tem că trebuie să vă dau și alte vești proaste.

Pericle a ajuns prea târziu. Tatăl lui a murit cu numai o zi în urmă.

— Dar locuitorii cetății încă nu au aflat. Știu doar că regele este foarte bolnav. Secretul ar putea fi păstrat până mâine-dimineață, însă nu mai mult.

Pericle își îndreaptă privirea către orașul încadrat de hotarele portului. Arhitectura copilăriei lui – templul dedicat Atenei, lungul zid de susținere, cupola turnului din est, în care se ascundea împreună cu maimuța Kremnobates. Acum el este regele acestui oraș. Cândva, acest lucru i s-ar fi părut cât se poate de firesc. Acum însă, gândul că este mai-marele tuturor locuitorilor din Tir i se pare ridicol. Consilierul cel trupeș nu are dreptate. El a revenit pe meleagurile natale cu o întârziere de ani întregi. Tatăl lui începuse să sădească zâzanie între oameni înainte ca Pericle să ridice ancora. Pare de necrezut ca între timp să se fi preschimbat într-un tămăduitor al rănilor. Doar zeii știu ce urmează să se dezlănțuie. Pericle va păși pe un adevărat câmp de luptă. Are nevoie de sfetnici, are nevoie de dregători, de trupe loiale, de cunoștințe. Este complet nepregătit pentru cea mai dificilă sarcină pe care viața i-a pus-o vreodată în cârcă. De ce nu și-a făcut niciun plan? Trebuie să fie din cale-afară de precaut. Dacă va călca greșit, vor muri oameni – și din nou va fi vina lui.

— Vă recomand să vă îndreptați către palat incognito. Veștile referitoare la boala gravă a tatălui dumneavoastră au stârnit sentimente puternice. Siguranța dumneavoastră este grija mea de căpătâi. Mă tem că demnitatea va trebui să aștepte puțin.

Pericle este dus la țărm cu barca și apoi zorit să urce într-o trăsură închisă. În agora s-a adunat deja o mulțime. Soldații au înconjurat templul dedicat Proserpinei. Gloata a incendiat o dugheană. Negustori de pește, brutari, căruțași. Două trupuri zac prăvălite lângă o troacă, aidoma unor cerșetori adormiți. Aerul trosnește așa cum se întâmplă înaintea furtunilor cu tunete și fulgere. O statuie reprezentându-l pe bunicul lui a fost dărâmată de pe postament și apoi împroșcată cu noroi și excremente. În tot acest timp, fantoma lui Chloë călătorește împreună cu el în trăsura închisă. Pericle va sta de vorbă cu surorile lui. Cei de același sânge cu el sunt singurii oameni pe

care se poate baza în clipele acestea. Surorile lui îi vor spune în cine poate avea încredere. Trebuie să se gândească la oraș ca la o corabie. Trebuie să-și imagineze că la bordul acesteia mocnește o revoltă.

Trăsura trece cu iuțeală pe lângă o mulțime zgomotoasă, așteptând vești în afara palatului, apoi pătrunde pe o poartă mică, situată îndărătul zidului principal și folosită îndeobște pentru mărfuri, sclavi și gunoaie. Urmându-l pe sfetnicul cel corpolent și încadrat de două gărzi, Pericle străbate bucătăriile. În vreme ce trece prin ele, câteva capete se înclină în direcția lui, însă ceea ce îi sare cu precădere în ochi sunt chipuri uimite și priviri goale. Poate că oamenii pe lângă care trece nu văd decât un demnitar necunoscut, însoțit de o gardă militară sau poate că îl recunosc pe tânărul acesta, însă îl disprețuiesc pentru lunga lui absență; ori poate că așteaptă, precauți, înainte de a se hotărî cui anume i se vor supune.

Încăperile palatului sunt străbătute de un vuiet slab, oceanic, pe care el nu și-l amintește și care îl umple de neliniște. Înțelege despre ce este vorba abia în clipa în care ajung lângă o fereastră aflată la al doilea cât al clădirii, cu vedere spre curtea centrală, cea de-a patra latură a acesteia deschizându-se către peluzele ornamentale ce se întind între clădirile principale și zidul nordic. Zona a fost transformată într-o tabără militară, găzduind între o mie și două mii de soldați înarmați. Se zăresc șapte șiruri de corturi, cai și chesoane, butoaie cu apă așezate sub forma unor turnuri; un câmp de sulițe înfipte cu cozile în pământ sclipesc precum firele de iarbă după ploaie. Pericle simte miros de bălegar și de piele. Nechezat de cai, răcnete și zgomot de metal lovindu-se de metal – toate acestea pierzându-se în larma generală. Pericle se oprește locului. Soldații care îl însoțesc se opresc și ei. Nu vrea să se facă de râs întrebând ce se petrece.

— Ar fi bine să continuăm să mergem, spune sfetnicul.

Grupul de bărbați străbate Sala Scuturilor și coridorul pe a cărui marmură cu nervuri albastre, învârtejite, zăcea el în copilărie, imaginându-și că înoată precum un pește din adâncurile oceanului. Este călăuzit în susul ultimului șir de trepte și introdus în sala de consiliu prin ușile mari, duble, cu țâțânile lor încovoiate, din alamă, și cu decorațiunile lor complicate reprezentând șerpi împletiți și șoimi plutind în tării.

În clipa următoare, care pare neașteptat de lungă, se simte deopotrivă salvat și umilit. Surorile lui stau înșirate una lângă cealaltă la capătul mesei la care tatăl lor obișnuia să facă spume la gură, izbind-o cu pumnul. Nuc lăcuit, intarsii în zigzag, de sidef, decorându-i marginile. Nimeni nu se ridică în picioare, nimeni nu-i spune „rege”, nimeni nu pare să poarte doliu. Oare se află în pericol? Nu se aștepta la asta.

Ennia se ridică și se apropie de el. Surorile lui au devenit femei. De ce ar trebui să se simtă surprins? Oare, în absența lui, timpul ar fi trebuit să încremenească?

— Frate, bine ai venit!

Tonul vocii ei este înțepat și oficial.

— Am fost cu toții foarte abătuți să auzim cumplita veste, iar mai târziu vom putea acorda poveștii tale atenția pe care o merită, însă pentru moment aceasta trebuie lăsată deoparte.

Pericle și-ar dori să existe cineva care să-i poată spune ce se petrece de fapt, însă în clipa în care se imaginează cerând acest lucru pe un ton oțărât, aude glasul tatălui său, ceea ce-l face să-și reconsidere atitudinea.

„Ia o gură de aer. Fii cu băgare de seamă. Arată-te binevoitor”.

— Îmi cer iertare pentru sosirea mea întârziată.

— Mai degrabă ai ajuns prea devreme.

Cea care a rostit aceste cuvinte este Corinna.

— Ești o pacoste de care ne-am fi bucurat să nu avem parte.

Ennia îl bate pe umăr.

— Pesemne că ești obosit de pe drum, îi spune. Poate că te-ai simți mai bine dacă…

Corinna i-o retează abrupt:

— Trebuie să fie de față.

Îi aruncă fratelui ei o privire de cremene, pregătită să-i audă răspunsul.

— Presupun că te-ai simțit ușurat aflând vestea morții tatălui nostru.

Deodată, Pericle simte nevoia să ia apărarea bătrânului. Aruncă o privire de jur-împrejurul său. Gărzile înarmate care l-au însoțit până acolo au rămas în picioare în dreptul ușilor.

— Nu avem vreme pentru amabilități diplomatice, spune Corinna, fără să-și abată privirea. Oamenii mai și mor.

— Eu am plecat ca să scap de tatăl nostru. Îmi imaginam că

acest gest ar fi trebuit să fie îndeajuns de grăitor.

— Unii dintre noi nu și-au permis un astfel de lux.

Este jucat pe degete. A fost jucat pe degete înainte să afle că jocul a început.

— Ia loc, îl îndeamnă Ennia.

Diodoros se ridică, oferindu-i lui Pericle scaunul lui. Sau acesta să fie Pleuron? Unul dintre generalii tatălui său. Nu-și poate aminti numele lor, însă așteptase ziua în care ar fi urmat să le dea ordine. Scaunul se află aproape de capul mesei, dar nu *în* capul mesei. În timp ce se așază, se adună și spune:

— Are cineva de gând să-mi spună ce se petrece?

Corinna tace câteva clipe, cumpănind în minte o întrebare nerostită:

— Lykomedes adună trupe în vederea unei lovituri de stat.

Lui Pericle acest nume nu-i spune nimic.

— O treime din armată va fi de partea lui, o treime se află staționată aici, la palat, iar ultima treime va aștepta să vadă din ce direcție va bate vântul. Au loc răzmerițe. Oamenii se folosesc de frământările generale pentru a plăti polițe vechi. Situația se va înrăutăți rapid dacă nu se va face ceva în această privință. Eu și sora mea ne vom prezenta astăzi în fața oamenilor ca să anunțăm moartea tatălui nostru și ca să le oferim o alternativă la dictatura militară. Ne-ar fi de mare ajutor dacă nu te vei arăta și dacă nu ai tulbura și mai mult apele. Zvonurile referitoare la tine te-au precedat, iar felul în care arăți nu le contrazice defel.

Pericle își dă acum seama că sfetnicul care îl așteptase în șalupă nu venise să-l întâmpine, ci să-l ascundă. Paisprezece bărbați cu chipuri de granit se uită la el. Sunt nerăbdători, iar loialitățile lor nu sunt de vânzare. A fost o vreme în care el ar fi putut păși în această încăpere preluând comanda asupra tuturor celor prezenți. A fost o vreme în care ar fi putut păși în orice încăpere preluând comanda asupra tuturor celor prezenți. N-a crezut niciodată în Parce. Tu însuți îți croiești viața: observi care sunt posibilele căi de urmat și o alegi pe cea mai avantajoasă. Acum Pericle își dă seama că aceasta este o iluzie de care suferi când drumul care ți-a fost deja ales este unul prielnic. Însă când acesta cotește către niște zone mai întunecate, mai anevoioase, înțelegi în cele din urmă că ceea ce ai crezut că este slăbiciunea altora nu e defel slăbiciune – este, pur și simplu, felul în care lumea e alcătuită.

Pericle ia loc pe scaun. În mijlocul mesei stă întinsă o hartă. Pe suprafața acesteia se zăresc mai multe pietricele, indicând probabil așezarea garnizoanelor – la barăci, la hipodrom, în port. Pe masă se mai află două funduri de lemn cu pâine, măsline și halva – toate neatinse.

Un alt general de-al tatălui său, al cărui nume Pericle de asemenea nu și-l mai amintește, i se adresează Corinnei:

— Promițând reduceri de taxe veți da, în ochii lor, dovadă de slăbiciune. Și nici măcar nu vă vor crede. Își vor imagina că e o făgăduială deșartă.

— Lykomedes nu le oferă nimic în afara unor idei vagi referitoare la glorie și patriotism, spune Diodoros.

— Și faptul că el este bărbat.

— Oferiți-le posibilitatea de a face negoț și stabilitate. Toți cei care contează vor înțelege acest mesaj. Gloria și patriotismul sunt niște răsfățuri pe care ți le poți îngădui abia după ce ți-ai hrănit copiii și ți-ai asigurat un acoperiș deasupra capului.

Iată o perspectivă la care Pericle nu s-ar fi gândit niciodată. Se simte stânjenit dându-și seama că, dacă s-ar fi aflat în locul surorilor lui, n-ar fi făcut altceva decât să întruchipeze o versiune mai puțin încrezătoare, mai incompetentă a propriului tată. Se ridică în picioare și anunță că se va retrage. Atmosfera din încăpere se mai destinde. Cele două gărzi fac un pas în față. Corina le poruncește:

— Lăsați-l să plece.

Sfetnicul cel corpolent își face imediat apariția lângă el.

— Vechiul apartament al Domniei Voastre a fost pregătit.

Este escortat afară din încăpere. Discuția se reia de îndată ce Pericle pășește peste prag.

Acum stă la fereastra camerei sale. S-a născut într-o încăpere aflată la capătul coridorului din apropiere. Camera copiilor se găsește la o aruncătură de băț. Limete tăiate pe jumătate plutesc într-un vas cu apă de pe masă. Lângă el sunt cârnați, tămâie și două girafe sculptate în fildeș. Încă poate simți panica sufocantă care l-a alungat de acolo, însă nu mai are energia necesară să se lupte cu ea. Își dorește să se poată ascunde în cămara din spatele bucătăriei și să mănânce rahat și salep. Doar că Mustafa, bucătarul, a murit cu mulți ani în urmă, iar tatăl lui a pus ca maimuța Kremnobates să fie sugrumată atunci când a șterpelit o bucățică de mâncare din mâna Enniei. Este destul de

convins că soldații nu-i vor permite să se ducă în cupola turnului dinspre răsărit. Se simte atât de neajutorat, încât nu are nici măcar energia să se înfurie. O frescă acoperă peretele aflat de cealaltă parte a mesei. Prinderea lui Briseis. Incendierea corăbiilor. Sinuciderea lui Aiax.

Un scorpion mic străbate pervazul încins al ferestrei. Odăile lui se află în partea din spate a palatului. Nu aude nimic, nu poate zări trupele adunate, fumul înălțându-se, insurecția – doar reședințele opulente ale negustătorilor avuți, vălurindu-și acoperișurile după forma dealurilor.

Ești învățat de mic că a fi rege este un lucru natural și etern, linia succesorală fiind un amplu arc de cerc ce se boltește deasupra capetelor oamenilor, pornind dintr-un trecut imemorial, îndreptându-se către un viitor incert și oferind unui oraș protecție și un țel de urmat. În realitate însă, este o grandioasă piesă de teatru, doar o convenție, precum banii sau onoarea – iar dacă o majoritate decide că nu mai este de acord să repete vechea poveste, convenția se năruie. Și din acel moment, nu mai există cale de întoarcere. Un om nu poate să creadă din nou odată ce vălul a fost înlăturat.

Pe hornurile mai înalte se zăresc cuiburi de berze, pete albe de găinaț acoperind țiglele din jur.

Arză-ar toate! Nimic nu mai contează. Dacă acest oraș n-ar fi existat, dacă pe meleagurile acestea nu s-ar fi aflat decât iarbă mediteraneeană și coconari, crabi-păianjeni și pescărușii cu spatele negru, precum și eternele, nenumăratele valuri… oare lumea ar fi fost mai bogată – ori mai săracă?

În cealaltă parte a palatului, surorile lui se ridică de la masă împreună cu generalii și cu sfetnicii și se duc să-și transmită mesajul poporului.

•

Angelica doarme în fiecare zi tot mai mult și arareori se dă jos din pat. Uneori stă în fotoliul de lângă șemineu. Nu-și mai face apariția în bucătărie sau în sufragerie. În continuare nu vorbește. Nu mai citește, nu mai desenează și nu se mai uită la video. La început, a fost nevoie să se străduiască să înainteze pe acest tărâm străin. Acum îi este mai ușor. Probabil că la mijloc e conștiința faptului că a mers prea departe și că i-ar fi mai greu să facă acum cale-ntoarsă decât să continue. Sau poate că e vorba despre adâncimea hăului întunecat care o

trage către el cu tot mai multă forță, pe măsură ce distanța se micșorează, iar puterile ei secătuiesc.

Philippe este convins că va ceda foamei tot mai acaparante după două zile, după patru, după o săptămână – însă devine evident chiar și pentru el că Angelica are nevoie de ajutor medical. Dacă ar apela însă la un asemenea ajutor, ar apărea riscul ca fiica lui să fie dusă într-un loc în care ar putea spune lucruri pe care le vor regreta amândoi. Se va îngriji de ea acasă, așa cum a făcut-o dintotdeauna. Se va dedica trup și suflet acestei sarcini. Vor îmblânzi furtuna, așa cum au mai îmblânzit și alte asemenea furtuni.

Îi spune că îi va oferi orice își dorește numai să înceteze să-și mai facă rău în felul acesta, să înceteze să le mai facă rău tuturor celor din jur. O roagă pe Dottie să prepare felurile de mâncare pe care le prefera Angelica în copilărie – chifle cu somon afumat, tiramisu, crochete de pește, pere coapte cu cremă de vanilie. I le duce în odaie și le lasă pe măsuța de lângă fereastră. Până și mirosul o îngrețoșează pe Angelica – dulceața, grăsimile, prezența fizică a mâncării. Este aceeași greață pe care o simțea atunci când călătoreau peste hotare, iar ea zărea șanțuri pline cu zoaie sau ologi cerșind pe marginea drumului, etalându-și cioturile dezgolite. Momentele în care lumea dezvăluia privirii prea multe lucruri.

Philippe o roagă pe Dottie să stea de vorbă cu fiica lui. Dottie se așază lângă pat. Din nou Angelica zâmbește, ținând-o de mână și din nou este greu de ignorat senzația că, în pofida sănătății ei tot mai precare, Angelica este cea mai puternică dintre ele.

Dottie îl confruntă pe Nikki. Dacă nu vor spune ceva cuiva din afara familiei, atunci vor deveni complici, atât din punct de vedere legal, cât și moral. Întrebarea „Din ce motiv a încetat Angelica să vorbească și să mănânce?” rămâne fără răspuns. A pune acum această întrebare ar însemna ca ei să admită că ar fi trebuit să o ridice cu multă vreme în urmă. Nikki spune că va face ceva, poate doar ca să pună capăt unei conversații nespus de stânjenitoare pentru ea și poate că preț de vreo jumătate de oră, ea chiar crede că va face ceva, însă lucrează pentru Philippe de prea multă vreme și s-a deprins să trăiască într-o lume în care problemele dificile sunt transferate în sarcina cuiva plătit să se ocupe de astfel de treburi, diferența fiind aceea că

Nikki nu dispune de banii necesari ca să plătească pe cineva capabil să rezolve problema curentă.

Nikki nu doarme două nopți la rând. De fiecare dată când își îngăduie să aţipească, este bântuită de niște imagini pe care le-a tăinuit, vreme de mulți ani, în spatele unei uși ferecate – însă nu imaginile în sine o îngrozesc atât de mult, ci faptul că, revăzându-le, nu face absolut nimic. De câteva ori stă cu telefonul în mână, aude tonul de apel țiuind continuu. Pe cine ar putea să sune? La un spital? Poliția? Vreun medic generalist local în evidențele căruia Angelica nu a fost niciodată înregistrată? Compune o scrisoare de demisie, invocând faptul că o rudă apropiată s-a îmbolnăvit grav. Îi lasă scrisoarea lui Hervé și ia o mie de lire sterline din mărunțișul din casă, o sumă atât de mică încât nutrește speranța că nimeni nu-i va observa dispariția în confuzia creată de propria plecare. Conduce până la Manchester și bate la ușa unui frate pe care nu l-a mai văzut de cinci ani. Își vinde mașina și își ia o slujbă temporară ca recepționeră la un spital. Nu mai află nicio veste despre Philippe și Angelica până în ziua în care amândoi apar pe prima pagină a ziarelor care se distribuie în toată țara.

În alte împrejurări, Hervé ar fi găsit o înlocuitoare pentru Nikki și i-ar fi comunicat acest lucru lui Philippe abia în clipa în care ar fi rezolvat problema, însă îi e imposibil să o înlocuiască pe Nikki și nu are de gând să rezolve această problemă. Este începutul sfârșitului și Hervé e curios să vadă cum se va desfășura, de parcă ar urmări episodul final al unui serial de televiziune.

Angelica a slăbit douăsprezece kilograme. Trupul ei mai conține foarte puțină grăsime. Nu mai părăsește patul, în afara momentelor în care se deplasează, cu mișcări încete, către toaletă și înapoi. Respiră greu. O dor încheieturile. Cei din jur au impresia că devine tot mai confuză, însă ei îi este tot mai limpede că Darius se va întoarce de îndată ce va înțelege semnificația iubirii și a pierderii acesteia.

Hervé cheamă un doctor particular ale cărui date de contact i-au fost oferite, cu câțiva ani în urmă, prin amabilitatea unui prieten bogat al lui Philippe. Prețul este exorbitant, însă atunci când își face apariția la reședință, doctorul tratează întreaga situație cu sânge rece. Numele lui este Kellaway. Un bărbat proaspăt bărbierit, scund, cu o înfățișare care nu se evidențiază prin nimic, purtând ochelari și răspândind un miros discret de

mobilă de epocă lăcuită. O consultă pe Angelica în vreme ce Hervé stă într-un colț al încăperii, iar Philippe la fereastră, privind coțofenele care țopăie între peluză și copaci. „Trei pentru o fată”[33] – nu așa era?

Angelica se comportă de parcă doctorul nici nu s-ar afla acolo. Este greu de spus dacă atitudinea ei e jucată sau dacă reprezintă un simptom al stării ei tot mai precare. Medicul spune pe un ton din care nu răzbate nimic:

— Care vasăzică, s-a decis că pacientul nu poate fi dus la spital.

De parcă decizia ar fi fost luată de Dumnezeu însuși. Kellaway își vâră mâna stângă într-o mănușă de cauciuc subțire, albastră.

— Spuneți-mi ce se poate face, îi cere Philippe, însă Kellaway nu este unul dintre angajații lui, indiferent cât de mult a fost plătit.

— Haideți să nu sărim direct la concluzii, spune el.

Îi ia pulsul Angelicăi. Îi ascultă inima. Îi ascultă plămânii ciocănindu-i toracele. Îi face un fund de ochi.

— Catabolism. Corpul ei digeră mușchi și alte țesuturi pentru a proteja inima și sistemul nervos. În plus, este foarte deshidratată, spune doctorul atingând pielea uscată, crăpată, de pe cotul stâng al fetei. Suferă și de candidoză oro-faringo-esofagiană.

Philippe are o tresărire. Kellaway îi trage fetei așternuturile.

— Iritații ale pielii, însă fără edeme. Bănuiesc că pacienta manifestă și o anumită recalcitranță, așa că îmi e greu să stabilesc cât este de conștientă.

Spunând aceasta, medicul pocnește din degete în dreptul feței Angelicăi, apoi deasupra capului ei.

— Răspunde însă la zgomote și la voci.

Kellaway o ciupește de brat de parcă ar fi vorba de o bucată de carne.

— Și răspunde la stimuli dureroși, așa că pentru moment nu sunt foarte de îngrijorat. Cu toate acestea, este pe cale de a se îmbolnăvi grav, o criză cardiacă fiind îngrijorarea noastră cea mai mare. Vă voi trimite o asistentă medicală. Îi vom face perfuzii cu electroliți, pentru rehidratare. Credeți că va trebui să fie legată de pat? întreabă el întorcându-se către Philippe, însă

[33] Aluzie la poezia populară pentru copii „Coțofana”: „One for sorrow, two for joy, Three for a girl and four for a boy”.

acesta dă pur și simplu din umeri.

Philippe este deopotrivă mulțumit și speriat de felul în care bărbatul din fața lui se ocupă de întreaga situație.

— Dacă va fi necesar, îi vom introduce un tub naso-gastric ca să-i putem administra hrană lichidă.

Doctorul își scoate mănușa și o aruncă lângă stetoscop, în servieta lui neagră, de contabil.

Philippe privește de la fereastră cum Hervé îl conduce către Volvo-ul verde parcat discret, în capătul îndepărtat ai dreptunghiului acoperit cu pietriș. De îndată ce mașina pleacă, se întoarce din nou cu fața către Angelica, simțind duritatea acelei lupte interioare dintre iubire și ură. Dacă moare? Iar în spatele acestei întrebări se află întrebarea geamănă, nerostită și mai întunecată decât prima: dar dacă trăiește?

•

Kerimon este o gazdă mărinimoasă. Și el a eșuat cândva pe țărmul acestui oraș – în cazul lui, după ce tovarășii lui, senatori, au murit în Samaria, în timpul unei lovituri de stat. A fost lipsit de compania unor oameni având același statut social vreme de mulți ani și, cu excepția unui singur episod sângeros despre care nu spune nimic și ale cărui detalii Emilia le va afla mai târziu de la Drusilla, cea mai în vârstă dintre sclavele domestice, Kerimon deapănă încontinuu povești: despre copilăria lui și despre veștile venite din oraș, aflate din documentele pe care este rugat să le scrie și să le descifreze pentru cei analfabeți sau pentru cei care nu au învățat să socotească. Îi povestește Emiliei despre moartea timpurie a ambilor lui părinți și despre unchiul patern care l-a bătut zilnic până când mătușa maternă l-a răpit în toiul nopții, despre cum a crescut în locuința unchiului său matern, în vreme ce Allectus schimba mai multe slujbe de funcționar de-a lungul Golfului Persic. Îi povestește despre micile minuni ale orașului în care trăiesc – fiul pescarului născut fără degetele de la picioare și care posedă darul divinației, femeia care a fost văduvă vreme de șapte ani și care s-a remăritat cu o lună înainte ca soțul ei dispărut pe mare să-i calce din nou pragul, bărbatul care a lăsat mica lui avere moștenire unui cal.

Kerimon se apropie de șaizeci de ani și e un bărbat încovoiat, cu o față de câine plouat și care obișnuiește să scape obiecte din mână și să se izbească de mobila de prin casă. Nu manifestă niciun fel de interes sexual în privința Emiliei. Îi sucesc însă

capul mai mulți bărbați tineri a căror atenție nu este niciodată lipsită de un dram de băşcălie. Deține o bibliotecă bogată – „O tristă părticică din ceea ce am avut cândva” – și se dedică trup și suflet grădinii întinse de-a lungul mai multor terase coborând spre râul care se varsă puțin mai încolo în port. Din când în când, la vilă își face apariția câte un călător cărunt, care aduce cine știe ce răsad smuls din pământ undeva la capătul lumii și care este răsplătit cu sume de bani pe care alții le cheltuiesc pe cornaline sau pe granate – rubarbă montană, un arbust callistemon, o magnolie perenă, tot felul de cactuși cu țepi periculoși… Uneori, în loc să se mulțumească să-și coordoneze sclavii, se așază el însuși în genunchi, săpând pământul cu degetele.

Emilia se gândește din când în când la ziua în care a fost salvată. În sacul acela se aflau bani. Dacă i-au luat pescarii, asta înseamnă că le-au fost de mai mult folos lor decât i-ar fi putut fi ei. Unul dintre bărbați avusese de gând s-o arunce peste bord. Apoi, tovarășii lui l-au aruncat pe el peste bord. Cu siguranță s-a înecat. Emiliei îi este dificil să subsumeze toate aceste fapte conceptelor de „bine” și de „rău”. Ce știe ea despre istoriile care au stat la baza lor? Ce se poate ști, în general, despre istoriile care duc la momentul prezent? Ea a păşit afară din viață. Nu mai are în ce să investească. Acum vede asta cu limpezime. Fiecare om locuiește o altă lume.

Simte nevoia să fie de ajutor, să facă ceva cu propriile mâini. Așa că Drusilla o învață să țească. Activitatea aceasta are darul de a o calma: felul în care – odată ce ai căpătat o anumită îndemânare – trupul tău începe să execute diversele operațiuni fără interferența minții. De data aceasta, este o elevă bună, mai grijulie, mai răbdătoare. Țese o cuvertură în dungi diagonale portocalii și albastre.

Din când în când, Kerimon o surprinde plângând. În astfel de momente, se simte stânjenit. Aduce o pătură și i-o pune pe umeri, de parcă suferințele ei ar fi fost pricinuite de frig. Se așază lângă ea și nu rostește nimic. Uneori, Emilia se uită la el și observă că și bătrânul plânge, însă nu-l întreabă niciodată dacă o face din pricina ei sau din motive personale.

La patru sau cinci săptămâni după sosirea ei, unul dintre tineri îl lovește pe Kerimon în cap înainte de a fura un pandantiv cu rubin și două cupe de argint. Emilia îl găsește pe bătrân în odaia

lui, stând pe podea, o tăietură însângerată brăzdându-i scalpul aproape pleșuv. Ochiul drept îi este umflat și vânăt. Emilia îi curăță rana, după care îl ajută să ajungă la banca din piatră aflată într-un colț al grădinii, acolo unde rugii de viță-de-vie aruncă umbre bălțate. Pune aceeași pătură inutilă în poalele bătrânului, se așază lângă el și îi citește din *Argonautica*[34]*.*

> Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν μνήσομαι...
>
> *Cu tine începând, Phoebus, descrie-voi faptele celor din vechime care la a regelui Pelias poruncă cârmit-au iscusit construita corabie* Argo *prin gurile Pontului și printre Stâncile Symplegades, într-a lânii de aur căutare...*

Toamna lasă loc iernii. Au trecut trei luni de la ziua în care a fost salvată, iar Emilia se simte cuprinsă de neliniște. Are nevoie de mișcare, de un țel în viață, de responsabilități, are nevoie să se implice în orice fel de ocupație care să o pună în legătură cu alți oameni. Doar că niciuna dintre abilitățile ei nu are cine știe ce căutare la capătul acestui drum în care fiecare femeie țese, iar Kerimon a acaparat deja piața traducerilor de documente cu caracter legal și a scrierii scrisorilor. Dar unde ar putea pleca – și de ce ar face-o? Îi este drag Kerimon. Acesta a primit-o în casa lui cu brațele deschise, într-un moment în care pierduse totul. Și, așa cum Emilia a avut cândva nevoie de el, așa are și el acum nevoie de ea. De când a fost bătut, umblă ca un boșorog temător să nu cadă din picioare. Ei nu-i surâde ideea de a-l lăsa să trăiască singur.

Una dintre distracțiile sale este să se plimbe pe dealurile din spatele orașului, dealuri de care acești oameni atașați de mare par în general neinteresați. Se bucură de liniștea singurătății și îi place ideea că se poate îndrepta în orice direcție, fără să o poată opri cineva. Adoră libertatea absolută a acestor momente. Într-o după-amiază, se întoarce la vilă pe un drum sinuos pe care nu l-a mai urmat niciodată, ocazie cu care nimerește peste un templu părăsit, dedicat cândva Dianei, însă aflat acum într-o stare deplorabilă. Patru coloane sprijinind un portic și o singură

[34] Epopee elină scrisă de Apollonius din Rodos, descriind expediția argonauților plecați în căutarea Lânei de Aur.

încăpere îndărătul zidului din spate. Fosta preoteasă a murit cu ani în urmă, îi va spune Kerimon mai târziu, iar oamenii locului sunt adepți – chiar dacă sceptici – ai lui Neptun, prea căliți în lupta cu intemperiile ca să pună în rugăciuni mai mult decât o încredere superficială.

Plimbările îi poartă pașii către același loc. Nu este cel mai frumos colț de natură, aflându-se la răspântia a nu mai puțin de cinci drumuri de căruțe, folosite suficient de mult pentru ca pământul să se noroiască, însă nu suficient pentru a descuraja buruienile. Două staule din bârne lăsate să putrezească, copaci și tufe cât vezi cu ochii, o panoramă aproximativă a celui mai sărăcăcios cartier al acestui oraș oricum sărăcăcios, alte dealuri șterse undeva în fundal. După frontonul templului, se află un șir de cuiburi de rândunică. Probabil că templul a început să se surpe înainte ca preoteasa să-l fi părăsit. Picturile sunt cojite și decolorate de soare, lichenii acaparează treptat zidurile, inițiale scrijelite de copii și îndrăgostiți stau săpate în tencuială, în vreme ce constructorii din oraș au început deja să șterpelească pietrele mai ușor de dislocat. Doar că ea simte că aparține acestui loc într-un fel pe care nu l-ar putea exprima în cuvinte. Poate că însăși natura nicidecum excepțională a locului este lucrul cu care rezonează ea de fapt.

Kerimon nu mai are niciun protejat tânăr, iar proiectul promite să o țină pe Emilia în vilă pentru aproximativ încă un an, așa că se arată de acord să plătească lucrările. Doi bărbați își asumă rolurile de pietrar, constructor, țiglar și tencuitor. Nu sunt meșteri, însă unul este harnic, iar cel bețiv este în cele din urmă înlocuit cu fiul bărbatului harnic. Frescele sunt restaurate de un pictor de figuri de galion și firme de magazine. Opera lui nu este remarcabilă, însă personajele realizate au un soi de robustețe neșlefuită și cu siguranță atrag privirea. Iat-o pe Diana, cu un câine mare la picioare, vânând împreună cu însoțitorii ei. Iat-o pe Diana asistând la o naștere. Iat-o pe Diana într-o pădure, înconjurată de animale sălbatice greu de distins, unul dintre acestea părând să fie rezultatul încrucișării unui bursuc cu o iapă. Iat-o pe Diana impunându-și autoritatea asupra unui rege din trecut imposibil de identificat.

Emilia nu devine niciodată o preoteasă în adevăratul sens al cuvântului. Mai degrabă, își va da ea seama mai târziu, în ochii locuitorilor orașului a devenit un fel de preoteasă cu multă

vreme în urmă, înainte să descopere, din întâmplare, templul acela. Încă de când a venit, a căpătat o aură supranaturală – femeia pescuită din mare, moartă, apoi nemoartă, femeia despre care nu se știe nimic și care nu știe nimic despre sine, femeia care se plimbă singură pe dealuri și care locuiește în vila înțeleptului, cuprinzând cu privirea toată suflarea orașului.

Emilia își imaginează că oamenii vin să vadă rezultatul restaurării sau să se uite la femeia nebună care s-a înhămat la această sarcină ridicolă. Nu-și dă seama că discuțiile pe care le poartă aceștia au în ele o doză de extraordinar și probabil că și asta le face atât de însemnate. Oamenii vorbesc despre copii care au murit de friguri și despre tineri dispăruți pe mare. Vorbesc despre fertilitate și moșteniri, despre răni ale trupului și ale sufletului. Ea stă și ascultă. Iar faptul de a fi ascultat de o persoană atât de respectată, de cineva care nu aparține întru totul acestei lumi, îi face să se simtă puțin mai puternici, mai în armonie cu o lume discordantă, puțin mai capabili să-și rezolve problemele fără să apeleze la cine știe ce intervenție divină. Cei mai mulți pleacă de acolo încredințați că au primit niște sfaturi înțelepte – pe care de fapt și le-au dat ei înșiși. Poate că rugăciunea nici nu este altceva, atunci când ceremonialul și teologia sunt lăsate deoparte: o nemișcare sobră, în care omul își vorbește, aproape în tăcere, sieși.

Se oficiază căsătorii. Se organizează funeralii. Mici sacrificii sunt aduse zeiței în altarul modest aflat în dosul porticului. Tăblițe votive sunt atârnate pe peretele donariumului: niște dale din ghips purtând nume scrise cu stângăcie și reprezentând bărci de pescuit, nou-născuți, cupluri despuiate, pluguri, animale domestice și monede.

Cu întârziere, Emilia se surprinde gândindu-se la zeița al cărei intermediar întâmplător a devenit. Chloë nu le acorda zeilor prea multă considerație. Aceștia constituiau o familie numeroasă și îndărătnică, ce stăpânea un regat învecinat, cerând un tribut regulat și necesitând o atentă abordare diplomatică. Nici măcar în orele în care se aflase în sicriul plutitor nu invocase intervenția niciunuia. Acum însă? Devenită Emilia, Chloë și-o imaginează pe Diana în pădurea din spatele templului, ținând arcul într-o mână, însoțită de câinii ei de vânătoare. Tot mai des, pe înserat, va zări fulgurant un fel de nălucă mișcându-se printre copaci și, chiar dacă știe că nu poate

fi decât crupa vreunei căprioare, se simte cumva… împreună cu cineva, vegheată.

Își aduce aminte de povestea lui Acteon, care o înfricoșase în copilărie – în acea poveste, nepotul lui Cadmus vânează prin pădurile Kithaironului, ajungând în valea Gargafia, acolo unde o surprinde pe Diana îmbăindu-se într-un iaz limpede, umbrit, aflat într-un crâng sacru. Nimfele ei încep să țipe, însă nu reușesc s-o acopere pe zeiță, aceasta fiind mult mai înaltă decât ele. Neavând nicio armă la îndemână, Diana împroașcă intrusul cu apă, strigându-i: „Du-te și răspândește, de vei putea, vestea că m-ai văzut despuiată”. Imediat, din capul lui Acteon încep să răsară coarne, gâtul i se lungește, urechile îi devin ascuțite, palmele i se preschimbă în copite, iar pielea într-o blană castanie cu pete albe. Câinii lui nu-și mai recunosc stăpânul, văzând în fața lor doar un cerb înfricoșat, încep să-l fugărească și reușesc să-l doboare la pământ. Încolțind animalul din toate părțile, pentru ca fiecare să aibă loc la ospăț, câinii își înfig adânc colții în carnea acestuia. Îngrozit și înnebunit de durere, Acteon umple valea cu niște răgete care nu sunt nici de om, nici de animal. Apoi nu mai scoate niciun sunet.

Povestea încă i se pare crudă și nedreaptă, însă ea știe acum că viața poate fi crudă și nedreaptă. Poate că, în definitiv, există și un pic de dreptate în faptul că un bărbat nevinovat devine victima supărării unei femei capricioase. Mitul, însă, are și un alt tâlc, unul referitor la pericolele pe care le implică îndrăzneala de a privi în însăși inima misterului. Întrebările duc întotdeauna la mai multe întrebări, care duc la și mai multe întrebări. Nu căuta crângul sacru. Mai bine rămâi cu ceata de vânători. Emilia se gândește și la câinii aceia. Oare și ei fuseseră, asemenea lui Acteon, cândva oameni? Oare Ovidiu n-a mai avut vreme sau cerneală ca să le spună și acestora poveștile? Și-i imaginează, sătui și mânjiți de sânge, cum își caută stăpânul, trezindu-se dintr-odată abandonați, iar cuștile lor călduroase se află undeva departe și noaptea se apropie cu pași repezi.

Ea nu rostește niciodată numele Pericle, nici măcar în refugiul propriei minți. I se strecoară uneori în fața ochilor, iar atunci îl dă ușor la o parte. Nu cunoaște numele fetiței lui Chloë. Poate că este mai bine așa.

Iarna lasă loc primăverii. Dealurile încep din nou să miroasă a lămâiță și a salvie. Apar mușețelul și frăsinelul. Heliotropul și

gladiolele. Emilia zărește pescărușii-albaștri și, din când în când, câte o pupăză. Două ambarcațiuni se scufundă în timpul unei furtuni stranii. Nouă bărbați își pierd viața. O femeie rămâne chioară de un ochi după ce bărbatul ei bețiv o izbește în cap. O casă este lovită de fulger și distrusă. Nouă perechi se însoară. Mor treisprezece oameni, cinci dintre aceștia fiind nou-născuți. Trupul unui adolescent este găsit în adâncul pădurii, la o lună după dispariție. Este prins un pește monstruos, fiind mai mătăhălos decât și-ar fi putut vreodată imagina oamenii locului. Trebuie să fie tractat până în port, acolo unde o mulțime de bărbați îl aduc pe plajă rostogolindu-l pe bușteni. Peștele are o expresie răutăcioasă, o gură prin care s-ar putea strecura un copil și o piele cenușie atât de netedă și de lucioasă, încât îți poți zări în ea, încețoșat, propriul chip. Părerile sunt împărțite: captura poate fi deopotrivă o binecuvântare sau ceva de rău augur, deși toată lumea este de acord că o carne atât de delicioasă se găsește rar. Cu toate acestea, doar o cantitate mică apucă să fie mâncată înainte ca leșul să înceapă să putrezească, răspândind în jur o duhoare atât de puternică încât, purtată de vânt, poate fi simțită la o distanță de câteva poște. Între timp, peștele a devenit mai degrabă un fel de melasă decât un corp, însă trebuie neapărat să fie redat mării, ceea ce se și întâmplă, vreme de mai multe săptămâni – lopată slinoasă și împuțită după lopată slinoasă și împuțită.

Primăvara lasă loc verii. Kerimon este tot mai plăpând, obosește tot mai ușor. Rămâne la fel de preocupat de grădina sa, însă nu mai taie lăstarii și nu mai smulge el însuși buruienile. Analfabeții și cei care nu știu să socotească se prezintă la vilă în continuare, dar după ce descâlcește câte un testament prost însăilat sau câte o foaie de expediție interminabilă, Kerimon simte uneori nevoia să doarmă, o oră-două, pe terasă. Dată fiind diferența de vârstă, ar putea fi tată și fiică, însă în imaginația Emiliei ei seamănă mai degrabă cu două păsări așezate pe un zid, cu doi cai stând lângă un gard. Se gândește la felul în care animalele se simt atât de bine unele în compania celorlalte, fără larmă, fără mofturi, fără explicații. Îl întreabă dacă nu crede că ar trebui să caute sfatul unui doctor dintr-un oraș ceva mai mare. El crede că doctorii sunt niște șarlatani și că felul în care ți-ai trăit anii contează, nu câți sunt la număr.

Toamna și iarna, chiar așa blânde cum sunt prin părțile

acestea, își iau birul. Kerimon respiră cu tot mai multă greutate și este adesea chinuit de o tuse care nu poate fi stăvilită decât de fierturile Drusillei, în care amestecă miere, gențiană și lemn-dulce. Uneori moțăie în vreme ce Emilia îi citește. Nu mai poate sta întins pe timpul nopții, așa că e nevoie să-și sprijine spatele de un morman de perne.

Emilia se ocupă de cea mai mare parte a hârtiilor aduse de oamenii care continuă să bată la ușa vilei. Această activitate se potrivește perfect cu rolul pe care îl joacă ea la templu. Atâta tristețe se revarsă din promisiuni nerespectate și din plăți neonorate, atât de multe tragedii lasă în urmă un adevărat haos birocratic.

Atât Kerimon, cât și Emilia știu, deși nu vorbesc niciodată despre acest subiect, că el va muri în primăvară. Kerimon se simte tot mai puțin în stare să o aline atunci când, în timpul zilei, o năpădesc amintirile, însă pentru Emilia, faptul că-i poartă de grijă bătrânului îi ușurează propria povară. El nu mai poate citi. Vederea lui a devenit lăptoasă, așa că nu poate fi de mare ajutor nici în grădină. Viața lui stă sub semnul împuținării.

În timpul ultimei sale luni de viață, Kerimon îi povestește despre lovitura de stat din Samaria, despre ziua în care a urmărit de la fereastra podului cum, unul câte unul, senatorii erau jupuiți de gloata dezlănțuită, despre felul în care el însuși a reușit să scape îngropându-se sub mormanul de bălegar încărcat într-o căruță mânată de un negustător care îi era prieten și despre faptul că încă mai are cicatricea pe i-a lăsat-o furca aceea înfiptă, inchizitorial, în balegă, la porțile orașului. Ea îi povestește, în schimb, despre Chloë și Pericle și despre copilul căruia nu i-a cunoscut nicicând numele sau sexul. Îi povestește despre lupta corp la corp, despre cununie, despre nașterea în largul mării și despre momentul în care s-a trezit plutind într-o ladă bine sigilată.

În timpul ultimelor două săptămâni de viață, Kerimon devine tot mai confuz. Se crede Talmena. I se pare că tocmai călătorește pe Marea Azov. Vede elefanți. Deșteptați de zgomote la ore mici din noapte, cei din casă îl găsesc umblând în somn, mișcându-se cu o ușurință și o energie de care n-a mai dat dovadă de ani de zile. Îl conduc apoi cu grijă înapoi în odaia lui. De cum se crapă de ziuă, bătrânul rămâne la pat. Întreabă de nenumărate ori de o pasăre scăpată din colivie, pe nume

Autonoë, rugându-și unchiul să nu-l mai bată. Are momente de luciditate, în care, uneori, pare înspăimântat. Alteori pare complet împăcat cu lumea. Într-o după-amiază, spune:

— Se pare că mă cam dau în spectacol cu plecarea mea de pe această lume. Trebuie că te simți epuizată.

Moare în timpul nopții, în grădină. Îl găsesc dimineața, ghemuit la rădăcina unui acacia. Drusilla bănuiește că s-a trezit năuc, a ieșit afară, n-a găsit drumul de întoarcere și a murit de frig, însă Emilia găsește o cheie în vasul de lut din care ea își mănâncă în fiecare dimineață porția de pâine muiată în vin. Bătrânul trebuie să fi știut că aceea era ultima lui zi. Îi place ideea că nu moartea a venit să-l ia, ci că *el* s-a hotărât să-i iasă în întâmpinare.

Emilia găsește cutia încuiată cu cheia. Aceasta conține hârtii care consfințesc transferul proprietății și a averii către ea. „De parcă astfel de lucruri ar conta aici, în Ultima Thule”, i-a scris Kerimon în scrisoarea aferentă. „Ai fost o adevărată prietenă. Bucură-te de viață”.

Trupul îi este incinerat în fața templului. Mulțimea stă răsfirată în toate direcțiile, la umbra copacilor, astfel că pădurea pare să fi răsărit dintr-un câmp de oameni. Unul câte unul, bărbați și femei urcă treptele porticului pentru a împărtăși cu cei prezenți amintiri despre generozitatea defunctului. Emilia nu-i zărește pe niciunul dintre tinerii aceia care își făceau veacul în vilă în primele luni după sosirea ei. Așteaptă până la sfârșitul serii ca mulțimea să se împrăștie. Se lasă întunericul, iar ultimii tăciuni încă dogoresc roșietici în rugul preschimbat acum într-o grămadă de cenușă în momentul în care o femeie se apropie ca să-i spună că mama ei a murit cu un an în urmă, însă ea încă se trezește în timpul nopții văzând-o pe bătrână cum stă la capătul patului. Emilia o ascultă. Viața a și reînceput.

Oferă câte un cadou generos de despărțire sclavilor domestici care doresc să plece. Drusilla și Hamda, una dintre femeile ceva mai tinere, hotărăsc să rămână.

Primăvara lasă loc verii. Căldura este de nesuportat. Un incendiu iscat în pădure ajunge suficient de aproape de templu pentru a înnegri toate coloanele situate la extremitatea sudică a acestuia. Multe dintre plantele din grădină mor. Cineva pătrunde în vilă pe timpul nopții și fură un mic bust din marmură înfățișând-o pe Eurynome, precum și un opaiț în formă de leu.

Ușor ciobit, bustul reapare în grădină zece zile mai târziu. În aceeași zi, Emilia află că un tânăr a căzut de pe un acoperiș, găsindu-și moartea. Nu are niciun sens să se întrebe dacă între cele două întâmplări există vreo legătură.

Vara lasă loc toamnei. Emilia citește câteva tratate de botanică împrumutate de la bibliotecă. Începe să refacă grădina. Nu s-a mai înhămat niciodată la o astfel de muncă fizică. Este surprinsă să constate cât de mult îi place pământul care i se vâră sub unghii și pe care nu îl poate îndepărta complet niciodată. Se duce zilnic la templu. Rareori este singură. Înalță rugăciuni Dianei. Scrie contracte și se străduiește să îndulcească impactul scrisorilor care aduc vești proaste.

Toamna lasă loc iernii. Zilele se scurtează. La asfințit, sunt trase obloanele și se pun lemne pe foc.

Aceasta este viața ei. Simplă. Completă.

•

Aurul stă într-un mic creuzet atârnat deasupra unui foc mic, însă viu, care arde cu o flăcăruie albă într-un tub făcut din pietre stivuite. Metalul începe să clocotească și să scuipe. Acum este suficient de fierbinte. Purtând niște mănuși groase, din piele, Hazhmek apucă matrița din lut cu cleștii lungi, înnegriți, și o ține deasupra focului. Matrița arată asemenea unei scoici cu valve foarte groase, în vârf există o gaură cât degetul mic al unui copil. În tot acest timp, Hazhmek îngână încetișor un cântec. Matrița se înnegrește. Cântecul se încheie. Ridică matrița, o întoarce cu fundul în sus și toarnă ceara lichidă înapoi în vasul așezat pe focul mai mic și mai domol. Lichidul translucid devine sidefiu și se combină cu mixtura din care a provenit. Hazhmek reașază matrița pe focul mai puternic și prinde creuzetul cu aur topit de unul dintre cele două mânere lungi. Expiră încet, prelung, conștient că aurul este prețios, iar odată vărsat pe jos, ar fi foarte greu de recuperat. Cu mare grijă, Hazhmek rotește mânerul și o limbă subțire de metal lichid se varsă din ciocul mic în gaura și mai mică. Continuă să toarne până când un bumb luminos de metal încins își face apariția la capătul de sus al găurii. Îndreaptă creuzetul, așezându-l la loc peste flacără. Așteaptă ca bumbul acela fierbinte să facă o crustă și să se închidă la culoare, apoi aruncă matrița în vasul cu apă din spatele lui.

Își scoate mănușile, îngână în șoaptă un alt vers al aceluiași

cântec, după care scoate matrița din apă. O sparge izbind-o de o piatră, scoate metalul răcit, perie cele câteva fărâme de lut rămase, lustruiește obiectul cu poalele vestei și i-l oferă lui Pericle. O cataramă. În fundal se vede un copac simbolic. În prim-plan, un vânător tocmai a tras cu o săgeată. Aceasta este surprinsă în zbor, chiar pe mijlocul cataramei. În partea opusă, un mistreț pus pe fugă își sucește gâtul, ținându-și botul și ochii căscați. Pericle n-a mai văzut niciodată un astfel de model. O clipă atât de scurtă, răpită timpului și preschimbată într-un obiect din metal.

— E bine?

— Este foarte bine, într-adevăr. Cea mai bună dintre toate cele făcute până acum, răspunde Pericle, bătându-l pe umăr pe bărbatul care stă aplecat în fața lui.

Hazhmek ia catarama înapoi. Alege o pilă din rastelul cu unelte și începe să fasoneze bumbul de aur format în locul în care s-a aflat gura matriței, acesta devenind fundul tolbei pe care o poartă vânătorul.

Pericle trece pe lângă căruțele aliniate la marginea taberei. Vor rămâne aici până când vremea tot mai caldă va aduce muștele-de-cal și alte insecte nesuferite care-i vor obliga să mute animalele în văile aflate la o altitudine ceva mai mare. Fumul se înalță ca niște cozi de cai prin găurile din vârful celorlalte corturi. Simte miros de tocană de oaie. Aude chiotele și țipetele copiilor, nechezaturile și zurgălăii cailor priponiți, zgomotul hârșâit făcut de bărbații care-și ascut armele. Femeile cântă în vreme ce cârpesc haine confecționate din postav și din piele. Pericle ajunge la cortul mic pe care i l-au pus la dispoziție și pentru care se simte deosebit de recunoscător. Este abia începutul primăverii, nopțile încă sunt aspre, iar călătoria a fost lungă și friguroasă. Cămila lui se odihnește ținându-și picioarele ciolănoase sub burtă, pe patul de licheni de la baza micului crâng de pini. Cei trei cai de povară pasc iarbă. Pericle se așază pe o buturugă și privește în vale. Deasupra verdelui închis al pădurilor, munții din dreapta sunt albi. Vârful crestelor va rămâne înzăpezit toată vara. Primele flori sălbatice încep să-și facă apariția printre firele de iarbă de pe cealaltă parte a râului. Cele roz și cele galbene sunt întotdeauna florile care-l surprind cel mai mult – culori pe care nu le-a mai văzut din anul precedent și de a căror existență încă se îndoiește. Râul se

revarsă. La vară va putea fi traversat sărind din piatră în piatră, însă acum arată ca o grămadă de zăpadă topită. Uneori, în zorii zilei, Pericle zărește bucăți de gheață plutind la vale. Chiar în fața lui, micul podiș lasă loc unui ocean de iarbă strălucitoare, primăvăratică, întinzându-se fără întrerupere până la linia orizontului. Un vultur bărbos se rotește în tării. Pericle desface capacul vasului de fier aflat lângă buturugă și scoate de acolo niște telemea de iapă și o bucată de cârnat uscat de capră.

Nu poartă căciula ascuțită, însă și-a potrivit mantaua din blană de nevăstuică, jambierele din pâslă și cizmele înalte. Părul îi este tuns scurt și are o barbă deasă. Fața îi este arsă de soare și brăzdată de mai multe cute fine. Din pricina degerăturilor, și-a pierdut două dintre degetele mâinii drepte. Sub vestă, partea de sus a brațelor, pieptul și omoplații îi sunt toate acoperite cu tatuaje, un desen înfățișând scene de vânătoare – lei ucigând niște berbeci, un elan doborât la pământ de doi câini, un vultur plonjând asupra unui mic monstru fantastic. Azhana, cusătoreasa, a fost cea care le-a realizat, în timpul unei lungi ceremonii a cărei semnificație a rămas nedeslușită, enigmaticele detalii ale acesteia devenind și mai enigmatice din pricina durerii și a cânepei pe care femeia o ardea pentru a o domoli. Funingine, urină și un ac din os – cea mai fără de cusur muncă de artizan. Acum, el este pe jumătate barbar.

A călătorit și a făcut negoț vreme de paisprezece ani. Cum oceanul l-a trădat, s-a îndreptat către uscat. A luat cu el doi sclavi, unsprezece cai, baloți de pânză brodată, fructe uscate, saci din piele cu două rânduri de căptușeală plini cu scorțișoară, nucșoară, anason stelat… Unul dintre sclavi a fost ucis, iar cinci cai, furați împreună cu bunurile lui cele mai căutate, într-o scurtă și brutală încăierare pe țărmul Mării Negre. Al doilea sclav și-a făcut pierdute urmele pe străzile lăturalnice din Trapezus. O clipă, s-a gândit să se întoarcă în Tir, însă n-a vrut să renunțe la negustătorie, o activitate care le asigură atâtor bărbați, absolut neremarcabili, pâinea cea de toate zilele, așa că a folosit monedele cusute sub șaua calului pentru a cumpăra alte produse, continuând să călătorească spre nord-est.

I-a fost mai ușor de unul singur. S-a putut mișca mai repede, atrăgând mai puțină atenție asupra sa. S-a putut bizui numai și numai pe sine atunci când a pășit într-un oraș nou sau când a întâlnit pe drum alți călători. Știe să vorbească trei limbi. Putea

fi oricine își dorea să fie la fiecare nouă întâlnire. A călătorit până în coloniile grecești din vest, Odessus și Apollinia. A călătorit până la Samarkand și a călărit spre est prin Hindu Kush, străbătând Deșertul Taklamakan până la Tun Huang. A călătorit spre sud, ajungând în niște deserturi asupra cărora Imperiul Persan nu se mai întinde, și spre nord, cu corabia, până la pădurea cea nesfârșită care n-a cunoscut niciodată vara. Acum se simte epuizat. A ales cu bună știință o viață în care rareori își poate îngădui să se odihnească și în care trebuie să rămână neîncetat în gardă, ceea ce l-a slăbit, așa că acum se simte și arată mai bătrân. În ultima perioadă, a urmat un drum pe care îl cunoaște bine, iarna prinzându-l în orașul Paflagonia, pe țărmul sudic al Mării Negre, iar vara la poalele munților Altai, acolo unde locuiește și face, an de an, negoț cu aceleași familii și cu locuitorii acelorași sate.

Acum a cumpărat pălării de fetru și ciorapi de mătase. A vândut piei de tigru și cercei. A cumpărat ambră uscată, carneol, boabe de piper și scobitori din aur. A vândut pomezi și prafuri pentru tumori, impotență, dureri de cap și cufureală. A cumpărat statuete, reprezentând bărbați și femei, făcute din coarne de cerb și care pot primi numele unor vrăjmași, după care sunt aruncate în foc, abătând asupra acestora numai nenoroc. A încercat asta pe sine însuși, dându-i unui astfel de omuleț propriul său nume înainte de a-l arde, însă n-a resimțit niciun efect, asta dacă nu cumva continuarea aceluiași stil de viață era deja un chin suficient de dureros. A făcut negoț cu hărți stelare din Chang-hey și cu tratate de matematică ateniene. În timpul unor beții solitare, a plătit femei să se culce cu el, însă rareori și-a vărsat sămânța, chipurile acestora preschimbându-se brusc în chipul lui Chloë, așa cum Pericle l-a păstrat în memorie – sau, și mai rău, în chipul imaginat al Marinei.

A asistat la operații în care vraci sfredeleau țestele unor oameni pentru a le elibera de spiritele rele. A văzut cum soția moartă a unei căpetenii era eviscerată și umplută cu fân, mușețel și pătrunjel pentru a i se păstra trupul proaspăt până avea să poată fi îngropat într-un loc sacru. A văzut năvălitori dând buzna în tabere, pe timpul nopții, aruncând torțe aprinse peste corturi și legând bărbați de cai pe care îi puneau să alerge vreme de o oră, în cerc, pe un teren pietros, până când nu mai

știai dacă bucata de carne târâtă pe pământ era om sau animal. Într-o zi, socotind complet greșit drumul de urmat, a fost nevoit să-și sape culcușul într-un troian și, după ce a aprins un foc mic, a găsit că experiența nu este tocmai neplăcută, cu toate că în dimineața zilei următoare a descoperit că doi dintre cei patru cai ai săi muriseră peste noapte. A văzut bărbați în stare să călărească în galop și, în același timp, să slobozească din arc câte două săgeți, ucigând o pereche de căprioare puse pe fugă. A fumat opiu, simțind apoi o beatitudine despovărătoare cum n-a mai simțit niciodată și ar fi fumat mai departe dacă în orele ce au urmat nu l-ar fi vizitat demonii aceia.

Aude din când în când de existența unui oraș cârmuit de două surori. Unii cred că întreaga poveste nu este altceva decât o născoceală. Cum ar putea niște femei să conducă un oraș? Alții cred că este vorba despre cumplita prevestire a unei nenorociri și mai mari. Află povești despre cruzimea, dar și despre mărinimia lor, încrezându-se la fel de puțin în ambele zvonuri. Mai interesant i se pare faptul că regimul lor nu este amenințat nici din interiorul regatului, nici de peste hotare. Mai aude din când în când vești despre fratele lor, Pericle din Tir, cel care ar fi trebuit să devină rege, însă și-a pierdut mințile devenind cerșetor sau poate un discipol al lui Buddha, sau care a murit mușcat de un șarpe, ori care trăiește hrănindu-se cu pește și cu apă topită în pădurea cea nesfârșită a septentrionului. Uneori, viața lui este descrisă ca o tragedie, alteori ca o comedie, iar alteori ca o poveste cu tâlc. El o ascultă îndeajuns de mult pentru a nu stârni bănuieli, după care părăsește focul de vreascuri și se face nevăzut în întuneric.

În primii câțiva ani, e bântuit zi de zi de imaginea fiicei abandonate. Gândindu-se la ea, se mustră necontenit pentru gestul făcut, pentru lașitatea de care a dat dovadă. Încearcă să-și îndulcească amărăciunea amintindu-și că ar fi fost oricum un tată de toată ocara. Uneori, reușește să se convingă pe sine însuși că faptele lui au fost mărinimoase, un sacrificiu de sine care i-a îngăduit fetei să ducă o viață mai bună, dar astfel de momente sunt rare. În ultimii doi-trei ani, s-a gândit tot mai puțin la ea. Nu se mai simte stăpân pe propria viață. Trupul lui se strecoară, pur și simplu, de la o întâmplare la alta. Nu se mai poate învinovăți pentru faptele făcute, așa cum n-ar putea învinovăți un câine care ucide un iepure sau un cal bătrân care

nu poate urca un povârniș abrupt, plin de grohotiș.

Astăzi însă totul urmează să se schimbe.

Se apropie înserarea, acel lung răgaz în care lumina din vale este muribundă, însă atotprezentă, culorile strălucind înainte să se estompeze. Își termină cârnatul și bucata de brânză și își scoate cizma stângă ca să-și taie unghiile cu un cuțitaș ținut într-o teacă de pleu prinsă la cingătoare. Aude zgomot de tobe venind din spatele căruțelor și bâzâitul de insectă al unei drâmbe. Caii lui se trântesc, în sfârșit, pe pământ. Nu trece nici măcar o boare de vânt. Acesta este momentul în care îl vede: un obiect întunecat conturându-se în albul apei înspumate.

Este una dintre fetele din sat, nu încape nicio îndoială. Probabil că s-a jucat cu prietenii ei undeva în susul râului și a alunecat în apă. Pericle se ridică în picioare și începe să alerge, străduindu-se să țină pasul cu trupul luat de apă. Îi zărește brațele ridicate. Prin urmare, încă e în viață.

— Hei! strigă el, știind însă că fata nu l-ar putea auzi în vuietul acela năvalnic. Hei!

Pericle poartă o singură cizmă. Curentul o duce pe fată mult prea repede la vale. Își lovește degetele de la picioare de o piatră ascunsă printre ierburi. Abia mai târziu va băga de seamă că două i s-au rupt, așa că în săptămânile ce vor veni, va putea să călărească, dar nu să și umble. Fata se prinde de o piatră, reușind o vreme să-și oprească înaintarea. Acum este momentul ca Pericle să-i sară în ajutor. Dacă va ezita, fata va fi târâtă până la cascadă, iar el va fi nevoit să o apuce pe un drum ocolit pentru a coborî povârnișul acela stâncos care mărginește câmpia din vale. Până ar ajunge din nou pe malul râului – dacă între timp fata nu-și va fi zdrobit capul de vreun bolovan – trupul ei ar fi înghițit cu totul de apă și nimeni nu i-ar mai putea sări în ajutor. Se gândește la Marina. Și fata aceasta este fiica cuiva. Aleargă până la râu, pășind în apa puțin adâncă de lângă mal, dar înfiorător de rece. Pietrele pe care calcă sunt alunecoase și, cu toate că apa îi ajunge acum doar până la genunchi, curentul este puternic și constant. Părinții fetei trebuie să o fi pierdut din ochi doar o clipă, însă a fost de ajuns pentru ca tragedia să se petreacă. El i-a întors spatele propriei fiice în urmă cu paisprezece ani. Ar putea fi moartă. Pericle a reușit atâta vreme să țină acest gând ascuns. Pășește mai adânc în apa furioasă. Fata se află acum destul de aproape. El are la îndemână doar

câteva clipe ca să se întindă și s-o apuce. Curentul însă îi mătură picioarele. Acum, Pericle se află sub apa înghețată, încercând orbește, prin întuneric, să-și sprijine talpa piciorului de ceva. Fata care se îneacă este propria lui fiică. Nu are nicio îndoială în această privință. Trebuie să o salveze. Dacă va reuși s-o facă va fi un fel de ispășire a anilor în care a trăit sub zodia greșelii.

Ceva solid îi izbește umerii. Se răsucește și apucă obiectul acela apărut parcă de nicăieri. Un trunchi uscat de zadă, luat de vâltoare, stă acum prins între două pietre. Pericle îl apucă mai bine și se trage către suprafața apei. Vesta i se agață de ciotul unei crengi rupte. Trupul lui încă se află scufundat în apă. Își sfâșie vesta, eliberându-se. Lipsa aerului devine chinuitoare. Reușește să-și scoată capul la suprafață și privește spre stânga lui, așteptându-se să vadă gol locul în care cu o clipă în urmă se aflase Marina, însă trunchiul trebuie să se fi pus de-a curmezișul vâltorii, până la jumătatea râului, pentru că acum și fata se ține de el.

— Hei!

Numai dacă fata ar reuși să reziste îndeajuns de mult, numai dacă Pericle ar izbuti să ajungă la ea. Întinde-te, apucă, trage, întinde-te, apucă, trage. Apa îl împinge, sucindu-i partea de jos a corpului. Pericle reușește să apuce mâna fetei. Nu e momentul să se poarte cu delicatețe. Trebuie să facă în așa fel, încât amândoi să revină pe mal înainte ca temperatura apei să ducă la bun sfârșit ceea ce curentul încă nu a reușit. Gestul lui îi va pricinui durere fetei. Pentru asta își va cere iertare mai târziu. Trebuie să o tragă de-a lungul trunchiului, smucind-o ori de câte ori hainele i se vor agăța de cioturi, așa cum a procedat cu vesta lui. O treime din distanță. Jumătate. Pericle poate simți din nou sub tălpi pietrele de râu. Acum are două puncte de sprijin. Zece pași spre stânga. Îi numără. După fiecare trebuie să facă o pauză pentru a-și recăpăta răsuflarea și a-și aduna puterile. Trei. Doi.

Apucă un smoc de stuf și se trage pe mal, târând-o pe Marina după el. De îndată ce picioarele ei ies din apă, iar el se încredințează că fata se află în afara oricărui pericol, Pericle leșină căzând cu fața în iarbă. Acum e o pasăre care privește lumea de la înălțime. E noapte, iar pădurea nesfârșită de dedesubt e brăzdată de la un orizont la celălalt de linia zimțată

a unui foc pornit să mistuie întreaga lume. Din locul în care se află, poate auzi chemările lui Dorkas, dădaca lui din copilărie, care îi spune să vină să mănânce împreună cu surorile lui. Pericle deschide ochii. Acum stă întins pe spate, privind către un cer de culoarea catifelei stânjenii, hainele îi sunt ude, iar el tremură. Câteva siluete stau aplecate deasupra lui. Douăzeci și cinci de ani scurși într-o singură clipă. Fiica lui era să se înece, iar el a scos-o din râu. Se rostogolește într-o parte și întinde o mână ca să-i mângâie părul. Ea se uită la el cu o privire goală. Ceva nu este în regulă. Fata nu mișcă.

— Marina?

Găvanele ei sunt goale. Îi lipsește o mână. Fiica lui a fost înlocuită cu leșul unei căprioare cu oasele rupte, pe jumătate putrezită.

— Marina?

Pericle este ridicat în picioare. Brațele îi sunt petrecute peste umerii celor doi vlăjgani care îl susțin de o parte și de alta. Niște copii apucă animalul mort, îl leagănă o dată, de două ori, după care îl aruncă înapoi în apa râului. El ar vrea să strige, să le spună că de fapt nu este vorba despre o căprioară, însă simte că nu mai are puterea să o facă. Fiica lui plutește în întuneric. Un pleoscăit – și apoi se face nevăzută.

Pericle este dus înapoi în tabără. Crestele înzăpezite par să plutească undeva la jumătatea cerului. Contururile căruțelor. Corturile sunt luminate de focurile care ard în interior. Toată lumea se holbează. El nu le înțelege limba. Apoi le înțelege limba. Străinul și-a pierdut mințile. Îi sunt scoase hainele.

— Băgați-l înăuntru.

Vocea îi aparține lui Berlan, cel de la care Pericle cumpără cai.

Este așezat pe un scaun scund, lângă focul întreținut cu turbă și oase. Fumul se înalță spre vârful conic al cortului. O piele de animal îi este pusă peste umeri. E pielea fiicei lui moarte. Femeia lui Berlan, Madya, îi oferă un vas din lut plin cu lapte fierbinte. Nu e pielea fiicei lui. Trebuie să rămână printre oamenii aceștia atât de simpli și atât de demni de încredere. Se uită la modelul în zigzag al carpetei așternute sub picioare, observă felul în care lumina flăcărilor este reflectată de pătrățelele aurii cusute pe pieptul de la halatul Madyei, în vreme ce băiatul și fata ei, amândoi foarte tineri, urmăresc dintr-un cotlon întunecat, pe jumătate înspăimântați, pe jumătate

fascinați, întreaga scenă. Acum el știe ce anume a căutat, iar singura întrebare rămasă fără răspuns este de ce a trebuit să străbată atâtea mii de leghe pentru a înțelege un lucru care, în acea zi ploioasă de pe cheiul din Tarsus, ar fi fost evident până și pentru un neghiob.

— Bea, îl îndeamnă Madya.

El bea și tremură. În mijlocul focului, oasele încinse crapă și scuipă măduvă încinsă. Pericle mai are de făcut o ultimă călătorie.

Vânătoarea

Ea nu pronunță niciodată cuvântul „crimă”, nici măcar în intimitatea propriilor gânduri. Nu e ceva plănuit, ceva pornit de la ea. În lume se întâmplă un lucru neplăcut, iar ea se vede nevoită să reacționeze. Așa cum vremea rea nu depinde în vreun fel de voința ei. Mai presus de toate, ea nu privește în viitor, nu se întreabă niciodată încotro se îndreaptă toate acestea. Nicio hotărâre nu este luată. Toată problema se prelinge încet și implacabil la vale, asemenea unui fluviu. Ea nu urăște copilul, nimeni nu poate urî un copil, însă copilul este enervant, copilul zbiară. Ea nici nu întreține această stare de enervare, nici nu o împărtășește cu alții. O lasă în schimb să supureze precum putregaiul care arde înăuntrul unui balot de nutreț. Începe să înțeleagă ceva ce înainte nu fusese la fel de limpede. Felul în care se comportă copilul, lucrurile pe care le face – toate acestea nu sunt niște simple accidente. Copilul nu e mai inteligent decât propria ei fiică, nu e mai frumos, nu e mai fermecător, însă e mânat de o nevoie copleșitoare de a o face pe aceasta să pară și să se simtă inferioară. În alte împrejurări, ar exista diverse căi prin care situația ar putea fi rezolvată, însă copilul i-a sedus pe toți cei din jur cu așa-zisul lui șarm. Dacă va încerca să le despartă pe cele două fetițe, va abate asupra ei însăși un val de ură, chiar dacă ar face acest gest numai și numai pentru binele propriei fiice.

Este atentă să nu se coboare la mintea fetiței. Nu poate risca să privească toate astea din punctul de vedere al unui copil. Ar face mai bine să nu se mai gândească deloc la ea ca la un copil.

Își imaginează un accident în urma căruia copilul moare. Toată lumea face la un moment dat asta. Imaginația hălăduiește în voie. Nu există nici intenție, nici vină în așa ceva. Ne imaginăm că zburăm, auzim animale vorbind cu glasuri pe care le recunoaștem, îi readucem temporar pe morți printre cei vii. Porțile de corn și porțile de fildeș. Însă ușurarea pe care o simte când își imaginează accidentul o umple, pur și simplu, de fericire. Și poate că imaginea nu este de fapt un accident. Poate că imaginea doar arată asemenea unui accident, asemenea unui

accident cumplit.

Începe să cocheteze cu idei pe care, cu numai câteva luni în urmă, le-ar fi găsit cu totul respingătoare. Încă le găsește respingătoare, însă își imaginează o conversație în care justifică toate aceste acțiuni, o scenă ipotetică proiectată într-un viitor incert, de exemplu într-o sală de judecată. E chinuită de remușcări. Plânge puțin, fiindcă, atunci când se gândește la ceea ce i s-a întâmplat fetei la care în sfârșit își îngăduie să se gândească drept „acel biet copil”, chiar se simte mâhnită. Se apără, dă dovadă de elocvență, este convingătoare. Publicul se arată neașteptat de mișcat de felul în care ea descrie situația în care se găsea și cumplita dilemă cu care a trebuit ulterior să se confrunte. Adevărul este că a avut curajul să rezolve o problemă în fața căreia alții ar fi bătut în retragere. Așa că este eliberată, iertată.

I se năzare că altcineva ar putea duce la îndeplinire această treabă în locul ei. „Treabă” e un cuvânt bun. Îl va folosi în continuare. Persoana respectivă ar putea duce copilul în alt loc, făcând treaba într-un loc ferit. Oamenii nu vor ști decât că fata a dispărut. Vestea va fi una tristă, însă nimeni nu va reuși vreodată să deslușească misterul. Asta va gândi și ea: copilul a dispărut pur și simplu. Oamenii care au prins drag de fetiță vor spera că undeva ea este încă vie – sau că a avut parte de o moarte fulgerătoare, lipsită de durere.

Soluția găsită pare un compromis acceptabil, o generoasă îndepărtare de cumplitele scenarii pe care și le imaginase inițial. Va trebui, desigur, ca persoana care va face treaba să fie una de excepție, cineva pentru care astfel de lucruri sunt deopotrivă banale și ușor de făcut – un soldat, poate, sau un casap – cineva absolut loial, cineva care-i va respecta porunca fără crâcnire și fără remușcări. Ea ar putea întări această loialitate cu o plată. Ar putea chiar să prelungească plata respectivă în timp – o pensie pe viață, în schimbul tăcerii. Persoana căutată ar trebui să fie săracă. Ea este bogată. Costul ar fi absolut neglijabil. Lipsa de cusur a acestui plan o mulțumește, iar această mulțumire îi este pentru moment de ajuns. Nu are niciun sens să se grăbească.

În momentul acesta, stă așezată în dreptul unei ferestre de lângă bibliotecă, uitându-se în jos către a doua curte în care Mesomedes, preparatorul, se află în fața celor două fete. Tocmai desenează un cerc pe o bucată mare de ardezie, folosind un

condei de metal.

— Pitagora credea că Pământul este rotund deoarece, pentru el și pentru discipolii lui, cercul reprezenta forma perfectă.

Phoebe se scarpină la nas. Sus, deasupra capului profesorului, se zărește un nor de forma unui căluț de mare. Într-o curte din apropiere cineva bate un covor.

— Aristotel însă a fost primul gânditor care a venit cu o explicație rațională. În primul rând, în timpul unei eclipse, Pământul proiectează o umbră circulară asupra Lunii. În al doilea rând, atunci când corăbiile navighează dincolo de orizont, mai întâi dispare carena acestora – iar în al treilea rând, diferitele constelații sunt zărite din diferite locuri de pe Pământ în același timp de-a lungul anului.

Mesomedes este un omuleț sfrijit, cu barba albă. Când se gândește, are obiceiul să-și frece palmele una de cealaltă, de parcă ideile ar fi un fel de masă plină cu bucate, întinsă în fața lui. Are spinarea ușor încovoiată spre dreapta, iar respirația îi este greoaie.

— Eratostene a fost însă cel suficient de inteligent ca să măsoare această sferă uriașă pe care trăim cu toții, continuă el, zgâriind două puncte peste cercul trasat pe placa de ardezie. În dreptul unuia scrie Alexandria, iar în dreptul celuilalt, Syene.

Norul dispare îndărătul capului său.

— El auzise că în Syene, în timpul solstițiului de vară, soarele bătea perfect vertical într-o fântână adâncă, luminând apa de pe fundul acesteia și fără să facă deloc umbră. Ceea ce nu se întâmpla și în Alexandria.

Fetele au paisprezece ani. Phoebe încă n-a scăpat de formele care nu-i vor mai defini silueta în următorii doi ani, însă are o constituție atletică, așa cum și mama ei a avut înainte de a ajunge la vârsta la care a avea o constituție atletică începe să pară ceva necuviincios. Părul ei este o sferă îngrijită de cârlionți negri, aidoma celei cu care se mândrise tatăl ei înainte ca, într-un singur an, ciuma să-l îmbătrânească cu douăzeci de ani. Este amuzantă și modestă și are un talent incredibil ce o ajută să imite aproape toate personajele care se perindă pe la curte. Astfel de maimuțăreli, făcute de cineva mai în vârstă, ar fi avut în ele o notă de cruzime.

Marina este mai înaltă decât Phoebe și pare o căprioară încă nedeprinsă să aibă niște picioare atât de lungi. Și felul de a fi îi

este de căprioară: agitată, etalând un râs care pare mai degrabă nervos decât amuzat, rareori se uită în ochii cuiva și se relaxează numai când se află în compania surorii ei adoptive, fără ca nimeni altcineva să se afle prin preajmă. Pielea îi este netedă și maronie, iar părul de culoarea mahonului, însă ceea ce remarcă toată lumea sunt ochii fetiței, aproape negri în lumina potrivită, așa că frumusețea ei are mereu ceva nepământean în ea.

— În Alexandria, unghiul umbrei reprezenta a cincizecea parte a unui cerc. Eratostene știa deja că distanța dintre cele două orașe era de cinci mii de stadii…

Cele două au crescut ca niște surori gemene, petrecându-și fiecare zi împreună, cu excepția unui singur interval de două săptămâni în care Phoebe a suferit o formă blândă de vărsat-de-vânt, care i-a lăsat urme pe față, un amănunt care nu o deranjează decât atunci când în încăpere se lasă o tăcere grăitoare în clipa în care înfățișarea Marinei este apreciată cu glas tare de niște străini ce nu înțeleg regula nerostită a familiei.

Așa cum se întâmplă în cazul gemenilor adevărați, și cele două fete au plăsmuit o lume în care numai ele pot pătrunde, o lume având propria ei mitologie, propriile povești și propria limbă. Mama lui Phoebe și-a petrecut tinerețea la Bagdad, unde a vorbit aramaica. În semn de respect pentru soțul ei, regina nu folosește niciodată această limbă, cu excepția momentelor de supărare în care simte nevoia să comunice în taină cu sclavii care au însoțit-o când s-a mutat din orașul ei de baștină. Fetele, prin urmare, au deprins și ele câteva cuvinte, iar peste această fundație șubredă au construit o limbă fictivă vorbită pe insula fictivă Panchaia, un loc în care pot fi întâlniți ciclopi și centauri, lupi și păsări de pradă atât de mari, încât pot prinde în gheare capre adulte. Cele două fete posedă puteri magice care le ajută să poată vorbi cu toate aceste creaturi. Sub pământ există o vastă rețea de tuneluri și atât de multe culoare plasate la intersecții, încât Phoebe și Marina n-au reușit să exploreze decât o mică parte din ele. Fiecare astfel de încăpere conține ceva magic, extraordinar sau înspăimântător – o flacără care nu te arde și care poate fi purtată în palmă pentru a lumina tunelurile întunecate; o încăpere presărată cu leșurile unor vaci; o femeie mecanică făcută din alamă; o pădure subterană, în aparență nesfârșită, în care cele două s-au rătăcit fără speranță de

întoarcere, însă în cele din urmă au fost salvate de femeia de alamă.

Amândouă sunt niște fete inteligente, iar dacă Marina este un pic mai ageră, un pic mai isteață, se pricepe un pic mai bine să facă anumite salturi intuitive peste gândirea rațională, această diferență este fără însemnătate și nu are nicio urmare. Cele două sunt prea apropiate ca să nutrească vreo animozitate una față de cealaltă. Phoebe se mândrește cu realizările prietenei sale, în vreme ce, uneori, Marina se abține să răspundă la întrebări dificile pentru a se asigura că laudele sunt egal distribuite.

Numai descendența le separă. Phoebe își dă seama că ar trebui să se socotească norocoasă. Chiar dacă nu este întotdeauna de acord cu mama și cu tatăl ei, aceștia trăiesc și îi poartă de grijă. Pe de altă parte, tot ce i s-a întâmplat în viață s-a desfășurat în orașul acesta, dacă nu doar între zidurile acestui palat. Tânjește în tăcere să fie și ea în stare să împărtășească tristețea care face din prietena ei o persoană mai specială, mai profundă, mai serioasă. Nu se poate imagina ca personaj principal într-o poveste. Marina însă este o poveste în sine.

Acum, de exemplu, de îndată ce lecția lui Mesomedes se încheie, cele două fete se așază pe marginea canelată a bazinului aflat în centrul peristilului și fiecare ține în brațe câte un bol și aruncă bucățele subțiri de carne macră de pui crapilor grași, portocalii, din apă, gurile în formă de O ale acestora străpungând suprafața ca să înșface gustarea. Apa curge continuu din cochiliile ascuțite ale nimfelor marine sculptate în piatră, păunii țipă ușor în grădina împrejmuită – și deodată Marina pare dusă pe alte meleaguri: își ține o mână pe genunchi, bolul îi stă ușor înclinat în cealaltă, se uită în gol, spiritul hălăduindu-i către locul în care mama ei este încă vie și în care tatăl său n-a abandonat-o. Cel puțin așa își imaginează Phoebe, cu toate că Marina evită întotdeauna să răspundă la întrebări legate de propriile reverii, după care pare nepotrivit să o mai descoși în vreun fel. În clipa următoare, neinspirata invidie a lui Phoebe este risipită de imaginea unei scene petrecute în realitate – cabina aceea plină de sânge, mâinile murdare, greoaie ale unui medic de bord străduindu-se să extragă trupul alunecos înainte de a rămâne captiv într-un cadavru, sicriul făcându-se nevăzut într-un întuneric înghețat. Oare ar accepta

pentru sine toate acestea doar ca să-și primenească personalitatea, devenind și ea mai specială, mai profundă, mai serioasă?

În realitate, cu toate că Marina are momentele ei de melancolie, arareori se gândește la părinții săi. Aceștia sunt pur și simplu niște personaje dintr-o poveste de dragoste. Mama a murit în chinurile facerii, tatăl a salvat orașul, apoi și-a pierdut mințile preschimbându-se într-un noian difuz de legende și de vești îndoielnice. Cum ar putea toate acestea să aibă legătură cu monotonia unei vieți repetitive, compusă din somn, baie, mâncare, îmbrăcat și lecții? Phoebe, Dionyza și Cleon reprezintă singura familie reală pe care a cunoscut-o vreodată. Lychorida i-a spus povești, însă Lychorida obișnuia să povestească tot felul de lucruri, toate părând la fel de închipuite. În plus, Lychorida a murit cu patru ani în urmă, din pricina unei tumori, luând cu ea ultima legătură, subțire, care unea viața Marinei din Tarsus cu toată această pretinsă și exotică preistorie.

În orice caz, Marina nu este înclinată să regrete ceva din trecut sau să aștepte cu neliniște întâmplări viitoare. Mai degrabă, a moștenit firea descurcăreață a tatălui ei, siguranța de sine a mamei, precum și ceva ce niciunul dintre cei doi nu a posedat vreodată. Probabil că asta reprezintă moștenirea lăsată de funesta ei apariție pe lume. Marina are capacitatea de a înțelege alți oameni, de a privi, de a analiza. Ea știe – deși nu a cumpănit niciodată cu adevărat acest gând – că nu aparține acestui loc, știe că nu aparține de fapt niciunui alt loc, că nu poate lua nimic de bun, știe că trebuie să țină un ochi deschis în așteptarea acelor momente de criză, în care oamenii tind să se preocupe numai de ei înșiși.

Un singur lucru o neliniștește: Dionyza nu o place. Acest lucru a devenit evident numai în ultimii câțiva ani. În plus, antipatia nu este fățișă. De fapt, Dionyza este mereu politicoasă și are întotdeauna grijă să se poarte la fel cu amândouă fetele. Uneori, însă, Marina se întoarce cu fața către mama ei vitregă și o surprinde uitându-se la ea cu o duritate care o izbește – și care se risipește o clipă mai târziu. Încearcă să i se confeseze lui Phoebe. Amândouă sunt pe cale să devină niște domnișoare, însăși relația lui Phoebe cu mama ei este uneori încordată și dificilă, prin urmare Marina își imaginează că prietena ei va arăta un dram de empatie. Dimpotrivă, Phoebe reacționează cu

surprinzător de multă prudență. Oare cele două fete au început să se îndepărteze una de cealaltă? Sau Marina a încălcat pur și simplu regula universală care spune că o persoană își poate vorbi de rău, fără opreliști, propriii părinți, însă blestemat fie oricine va încerca vreodată să spună aceleași lucruri despre ei?

Apoi, pe neașteptate, problema nu mai există. Pe măsură ce Marina și Phoebe se apropie de șaisprezece ani, atitudinea Dionyzei se schimbă. Politețea pare din nou venită din inimă, tratamentul egal acordat celor două fete deopotrivă natural și spontan. Vocea ei are o intonație ceva mai catifelată, iar privirile acelea pline de duritate au dispărut cu desăvârșire. Marina se simte în largul ei în prezența mamei adoptive, așa cum nu s-a mai simțit de foarte multă vreme. Poate că Phoebe i-o fi pus vreo vorbă bună. Poate că ostilitatea aceea fusese pricinuită de cine știe ce problemă complicată de-a adulților, care, în timp și pe nesimțite, se va fi rezolvat.

Într-adevăr, o problemă complicată de-a adulților chiar a fost rezolvată. Dionyza l-a găsit pe omul dispus s-o ucidă pe fiica sa adoptivă. Acum ea se poate relaxa în compania acestui pui de cuc care atâta amar de vreme i-a stat ca un ghimpe în coaste. Își poate permite să-și manifeste simpatia, să asculte, să-și arate grija știind că nu va trebui să mai facă toate acestea prea multă vreme. Într-adevăr, este diplomatic și înțelept să se comporte astfel, pentru ca nici măcar umbra vreunei suspiciuni să nu întunece judecata copilei.

Lucius face parte din corpul de gardă al palatului. Regina nu i-a acordat niciodată atenție, așa cum n-a acordat vreodată atenție niciunui alt soldat. Doar că, într-o bună zi, ea pășește în Curtea celor Cinci Iepuri și observă că unul dintre lăstunii domesticiți zace, având o aripă rănită, undeva la capătul șirului de chilii. Lucius își face apariția peste câteva momente și, fără să ezite, își așază talpa peste pasăre, zdrobind-o apoi încetișor și răsucindu-și sandaua, o dată spre stânga, o dată spre dreapta, până când călcâiul îi ajunge la nivelul podelei – de parcă Parcele înseși ar fi pus la cale această dramoletă, numai și numai pentru ea. Lucius își îndepărtează piciorul ca să observe ce a făcut, apoi împinge grămăjoara de pene însângerate în micul canal care colectează apa de ploaie, aflat la baza colonadei. Dionyza se ține tare ori de câte ori se impun astfel de măsuri drastice, însă până și ea este înfiorată de felul în care

acest bărbat a rezolvat problema. Și-a găsit persoana potrivită. Îi va da ordinele necesare și se va ocupa de plată, după care va scăpa de pacostea care a făcut-o să sufere atât de multă vreme.

Lucius o fi un individ crud, însă nu și unul prost. Cere ca jumătate din plată să-i fie dată în avans, iar cealaltă jumătate de îndată ce fata va fi moartă. E sigur că, la scurtă vreme, regina, cuprinsă de neliniște, va găsi un alt bărbat, însărcinându-l să-l ucidă. Este ceea ce ar fi făcut el însuși dacă s-ar fi aflat în locul ei. Așa că Lucius trebuie să dispară din peisaj cu multă vreme înainte ca ea să ia această decizie. „Treaba” în sine este simplă, iar elementul-cheie îl reprezintă porcii. Cinci sau șase vor da gata corpul unui om cât ai bate din palme – oase, dinți, păr, totul. El își va mitui fratele idiot, trimițându-l pentru câteva zile să viziteze țărmul mării. Va lua cu el hainele, cizmele și mantaua pentru călătorii a fetei pentru a crea impresia că aceasta a fugit de acasă. O va duce către dealuri legată fedeleș și cu gura astupată, îi va crăpa capul cu o piatră, o va arunca în cocină și va da foc funiei și celorlalte lucruri pe care fata le va avea asupra ei. Odată ce va primi restul de bani, se va urca la bordul unei corăbii îndreptându-se către Teba sau către Alexandria, acolo unde va începe o viață nouă.

Șase nopți la rând, Lucius străbate distanța dintre baracă și dormitorul fetelor, asigurându-se că o poate face fără să fie zărit. Notează programul patrulelor, unge țâțâni. În cea de-a șaptea noapte, un nor gros, prielnic, acoperă cerul. Stinge felinarele de pe coridor. Din fericire, nicio sclavă nu-și petrece noaptea în dormitorul fetelor. Lucius stinge și opaițul aflat lângă pat și strânge călușul cu putere înainte să-i spună Marinei că va rămâne în viață numai și numai dacă nu va scoate niciun sunet. O leagă la ochi, pentru ca fata să nu-i țină minte trăsăturile feței, în caz că va trebui, din te miri ce motive, să abandoneze misiunea. Marina este neașteptat de puternică pentru o ființă atât de costelivă, însă el reușește destul de repede să-i lege mâinile și picioarele. O învelește în pătratul de pânză tare adus în geanta de călătorie și o leagă ca pe un covor, ca să o poată transporta cu mai multă ușurință. Se duce la cufărul mare aflat la picioarele patului și umple geanta acum rămasă goală cu haine pe care o fată tânără le-ar lua cu ea dacă ar plănui o escapadă nocturnă. Folosind alte haine, Lucius improvizează sub așternuturi un fel de momâie. Închide apoi lada și o saltă pe fată

pe umeri.

În vreme ce Lucius străbate un drum sinuos prin incinta palatului, nimeni nu-i zărește pe cei doi, în afară de o bufniță pitită într-un dafin, care-și rotește capul încoace și-ncolo, ținându-și în permanență ochii căscați și urmărind cum cineva se furișează prin întunericul care domnește în Grădina Hexagonală. Acesta să fie locul din care mesajul își începe călătoria? Sau oare lumea necuvântătoarelor cunoaște pur și simplu aceste lucruri, informații aflate dincolo de spectrul perceptibil trecând de la o ființă la alta, așa cum, bunăoară, deciziile străbat, cu viteza fulgerului, un stol de grauri?

Sus, pe dealuri, se află un crâng de stejari împrejmuind un izvor. În spatele izvorului se găsește o peșteră alcătuită din tuf vulcanic și piatră ponce. Luna nu se zărește pe cer, însă grămada de mâini și picioare, de gâturi și fețe răspândește propria ei lumină. Dulcele iz putred al pământului, nădușeala trupurilor adormite, susurul apei vărsându-se în apă. Douăzeci de femei tinere se agită în somn, apoi se ridică și încep să-și dezmorțească oasele. Câteva se îndepărtează ca să-și facă nevoile, altele se apleacă, umplându-și cu apă palmele făcute căuș. Își pun pe ele tunici și cizme de vânătoare. Își leagă părul și își petrec peste umeri curelele din piele ale tolbelor pline. Apucă arcurile și sulițele. În întunericul dintre copaci se află douăzeci de cerbi și ciute: spinări cu pete albe, piepturi bombate ca niște butoiașe și picioare nervoase, vânjoase, încordate precum coardele de lăută. Însoțitori, prieteni apropiați. Aflată la capătul helești eului, cea de-a douăzeci și una femeie se trezește. Este mai înaltă cu un cap decât toți cei de față, are niște brațe lungi, musculoase, niște picioare la fel de lungi și de musculoase – virgina însăși, fiica lui Jupiter și a Latonei, sora lui Apollo, zeița vânătorii, zeița copacilor și a animalelor, zeița cerbilor, a stejarilor și a înălțimilor. Le conduce pe celelalte femei afară din crâng, pe dealurile golașe care în această lumină aproape inexistentă par niște mogâldețe monocrome. Prin iarba înaltă mișună tot felul de animale, aerul este străbătut de fâlfâit de păsări. Mistreți și vulpi, râși și leoparzi. Vânturei și ciori, lilieci cu urechi lungi și ascuțite. Ea începe să meargă, iar toată suita aceea de sălbăticiuni o urmează îndeaproape.

Asta să fie ceea ce îi dă Marinei putere? Cunoașterea faptului că, acolo undeva, se află ceva? Că mesajele transmise se întorc?

Sau toate acestea nu sunt altceva decât manifestări ale propriilor ei puteri? A fost crescută să devină femeie. A fost învățată să flateze, să facă pe placul celorlalți, să fie dependentă, să cedeze, să dea dovadă de umilință și să-și țină gura. A fost învățată să dea dovadă de slăbiciune, pentru ca bărbații să aibă întotdeauna cum să o rănească, cum să o controleze. A fost învățată să accepte acel belciug simbolic, vârât în nas, pe care ei îl alintă cu numele de „feminitate”. Doar că ea a refuzat, în tăcere, să-și însușească toate aceste lecții.

Acum se află legată fedeleș în interiorul unui tub făcut dintr-un material aspru care miroase a smoală și a umezeală. Îi e greu să respire. Călușul care i-a fost vârât în gură miroase a sudoare și are gust de pește rânced. Funia legată strâns îi pătrunde în încheieturile mâinilor și în glezne, oprind sângele să-i mai curgă prin vene. Însă durerea devine ceva mai suportabilă de îndată ce, sub roțile căruței, pietrele de pe caldarâm lasă loc unui drum de pământ, însă e din nou neîndurătoare odată ce minutele se adună într-o oră, iar o oră este urmată de o altă oră. Marina nu se zbate, nu face niciun zgomot. Trebuie să-și păstreze întreaga energie pentru momentul în care o va putea folosi pe deplin. Cu siguranță va fi furioasă, iar furia îi va schimonosi chipul, însă va trece cu bine prin această experiență, după care se va răzbuna pe toți cei vinovați de ceea ce tocmai i se întâmplă.

În momentul în care se întâmplă, căruța se apropie de o fermă. Caii simt primii, devenind sperioși și îndărătnici. Poate că vântul a adus miros de lup sau poate că o furtună stă să izbucnească. Lucius plesnește caii cu frâiele, făcându-i să înainteze mai departe, în vreme ce drumul continuă, șerpuit, la deal. A mai rămas cam o leghe până la destinație. Bezna este aproape de nepătruns însă, fără îndoială, prielnică. Apoi începe și el să simtă. Nimic perceptibil, cum ar fi bunăoară luminile unei alte căruțe aflate pe drumul acela singuratic. Nu este un individ superstițios, e mai degrabă sceptic cu privire la existența vreunei divinități, arareori a experimentat vreo trăire intensă și de fiecare dată când a făcut-o a avut motive întemeiate să o experimenteze. Doar că acum este, în chip inexplicabil, înfricoșat, corpul lui pregătindu-se pentru cine știe ce atac, cu toate că Lucius nu are nici cea mai vagă idee ce formă ar putea lua acesta, își răsucește de nenumărate ori capul ca să scruteze întunericul lăsat în urmă, însă nici nu zărește, nici nu aude ceva.

Acoperă felinarul căruței. Nădușește, îi tremură mâinile, simte cum stomacul i se chircește ca un câine încolțit. Ar vrea să facă pe loc cale întoarsă, doar că nu are cum. Ce-ar fi să se oprească taman acolo, să o ducă pe fată ceva mai departe, în întuneric, și să-i sape mormântul? N-are însă nicio sapă la el, iar carnea pusă într-o groapă care nu-ți ajunge până la brâu este întotdeauna găsită de animalele flămânde. Dar oare asta ar avea vreo importanță? Ce-ar fi să o sugrume pur și simplu, abandonând căruța și fugind călare? Ar rămâne cu doi cai. Ar rămâne cu arvuna. Lucius simte că îi e tot mai greu să raționeze.

Deodată, totul în jur începe să prindă contur. Vânturile care bat în înaltul cerului îndepărtează norii din dreptul lunii pline și o lumină puternică, albăstruie învăluie pământul. Lucius ar trebui să răsufle ușurat. Nu mai are nevoie de felinar, poate vedea încotro se îndreaptă, poate zări dacă se apropie cineva. Doar că necuprinderea împrejurimilor îl face să tânjească după lumina puțină prin care a călătorit până în acel moment. Caii sunt în continuare speriați, așa că îi mână mai departe plesnindu-i cu frâiele.

Drumul cotește brusc spre necunoscut, o stâncă mare cât o casă străjuind partea dreaptă a acestuia, în vreme ce povârnișul năpădit de mărăciniș este atât de abrupt, încât Lucius poate auzi dar nu poate vedea apa care curge, undeva jos, printre pietre. Simte ceva deasupra capului. Își înalță privirea și zărește lilieci puzderie, străbătând aerul asemenea unor fulgi de funingine înălțându-se dintr-un coș pentru jar, însă nu din pricina lor sunt caii speriați. La numai zece pași de căruță, un cerb singuratic le ține calea, privind nemișcat. În oricare altă noapte, Lucius ar fi bănuit că animalul este bolnav sau orb, însă cerbul din fața lui nu e bolnav. Bărbatul e absolut încredințat de asta, deși n-ar putea spune de ce.

Caii înspăimântați încremenesc. Cumva, prezența cerbului a reușit să-i calmeze. Cerbul nu este un cerb. Sau, cel puțin, nu *doar* un cerb. Lucius ar putea sări din căruță, încercând să fugă, dar n-ar ajunge prea departe. Știe și asta. Însă nu vrea să moară. Gândul acesta nu i-a mai trecut niciodată prin minte. Alți cerbi și ciute își fac apariția din întuneric. Cincisprezece? Douăzeci? La fel de impasibili, la fel de netemători. Apoi, în spatele animalelor, Lucius zărește femeile. Dacă ar fi fost întrebat vreodată ce l-ar înspăimânta cel mai mult să vadă pe

dealuri, ar fi răspuns că un urs flămând sau poate o ceată de bărbați înarmați. Ceea ce vede acum însă îl înspăimântă dincolo de orice închipuire. Tunici, sulițe. Lumea întoarsă pe dos, cei slabi căpătând putere. Răzbunarea pe care aceștia ar putea-o pretinde dacă ar dispune de mijloacele necesare pentru a o preschimba în fapte. O viață de om n-ar fi îndeajuns de lungă pentru a plăti datoria.

În mijlocul cetei se află o femeie mai înaltă cu un cap decât toate celelalte. Lucius este convins că o cunoaște de o viață, însă habar n-are cine este. Și-ar dori ca aceasta să scoată o săgeată din tolbă și să i-o înfigă adânc în piept, îngăduindu-i să aibă parte de o moarte rapidă.

Ceea ce nu se întâmplă.

Animalele se împrăștie care încotro, sărind cu o grație nepământeană pe stâncă, în josul povârnișului și de jur-împrejurul căruței. Apoi femeile încep să alerge slobozind strigăte de luptă și ținându-și arcurile și sulițele ridicate, în vreme ce râși și mistreți aleargă împreună cu ele. Caii ies din transă și se cabrează, de data aceasta cu și mai multă violență, astfel încât roata din dreapta a căruței este ridicată în aer, iar câteva dintre spițele roții celeilalte se frâng din pricina greutății. În cele din urmă, roata cedează de tot, iar partea din stânga a căruței se lasă brusc în jos, întregul atelaj apropiindu-se de marginea drumului îngust. Caii se căznesc să-și regăsească echilibrul, râcâind disperați cu copitele pământul pietros, însă nu au îndeajuns de multă forță să o facă. Cel din stânga se prăvălește peste cel din dreapta. Lucius se prinde de scândura pe care stă așezat, dar tot alunecă într-o parte, rostogolindu-se în întuneric. În vreme ce cade, ajunge cu fața în sus, astfel încât poate să vadă cum căruța începe să se prăvălească în urma lui, împreună cu prințesa legată fedeleș. Apoi caii, trași de căruță, se prăvălesc pe spate, căzând în râpă – atelajul și animalele alcătuind o învălmășeală de picioare, hamuri și scânduri.

Lucius cade pe spate în apa puțin adâncă. Are răgazul necesar să-și dea seama că nu a murit – apoi căruța și caii îl ajung din urmă. Șina metalică a roții rupte îi zdrobește glezna stângă, țintuindu-l la pământ. Unul dintre cai aterizează lângă el, malul pârâului tresăltând în momentul izbiturii. Capul mare, luminat de lună al animalului se află acum chiar lângă capul lui Lucius: dinți galbeni, rânjiți, sparți, nări căscate, ochi negri

cuprinși de groază, răsuflare fierbinte. O copită îl izbește puternic în șold – o dată și încă o dată. Glezna imobilizată îl împiedică să se îndepărteze. Calul nu reușește să se ridice în picioare. Îl izbește pe Lucius a treia oară. Celălalt cal este mort, oiștea căruței străpungându-i gâtlejul. Conturul roții rămase întregi se zărește învârtindu-se încet. Femeile, precum și animalele care le însoțesc încep să coboare spre râu.

Salvată de cele trei straturi de pânză și de vegetația bogată care i-a încetinit căderea, Marina zace puțin mai la vale, pe un strat de papură. Trei sfori au ținut pânza prinsă, dar cea de sus s-a desprins în timpul rostogolirii. De asemenea, și bucata de pânză cu care fata a fost legată la ochi a dispărut, însă cu prețul unei zgârieturi adânci pe tâmplă.

Ceea ce urmează nu e prea limpede. Ba nu, nu e adevărat. Ceea ce urmează reprezintă cea mai limpede amintire a întregii nopți, doar că este complet lipsită de sens. O femeie se ghemuiește lângă Marina – tunică și cizme, suliță și arc. Femeia taie cele două sfori rămase și o rostogolește pe fată, scoțând-o din sulul de pânză. În mână, necunoscuta ține un cuțit mic. Taie călușul pus la gura Marinei, apoi o așază într-o rână, eliberându-i mâinile și picioarele. În lumina slabă a lunii este greu să distingi ceva, iar Marina și-a văzut chipul reflectat numai în niște oglinzi artizanale și în suprafața câte unei ape nemișcate, însă își poate da seama că femeia aceea arată ca ea. Exact ca ea. Necunoscuta îi ia Marinei capul în palme și o privește drept în ochi. Ciudățenia acestei întâlniri neașteptate o năucește pur și simplu pe fată. Femeia îi așază capul la loc pe iarbă, apoi se ridică în picioare. Marina aude mârâit de animale, laolaltă cu glasurile altor femei. Geamăna ei nelumească se întoarce cu spatele și se îndepărtează.

Acolo e un pârâu, e o creastă, sunt niște dealuri. Lilieci brăzdează încoace și-ncolo discul lunii care strălucește undeva deasupra. Să fie totul aievea sau e doar mintea fetei pătrunzând în lumea fără de noimă aflată între viață și moarte? A fost răpită din pat în toiul nopții. A fost dusă afară din oraș, pe dealurile aflate în spatele acestuia. Se rostogolește, se așază în patru labe și își îndreaptă privirea în susul râului. Femeia a dispărut. Toate femeile au dispărut. Asta dacă într-adevăr au existat și alte femei. Marina se simte, în mod surprinzător, plină de viață: în ciuda arsurilor de la încheieturi și de la glezne, acolo unde

sforile i-au intrat în carne; în ciuda durerii ascuțite din tâmplă. Puțin mai sus, căruța în care a fost vârâtă zace ruptă, zdrobită, în albia râului. Lângă ea se zărește un cal care cu siguranță e mort. Doar că Marina observă ceva mișcându-se îndărătul mormanului de scânduri și poate auzi gemetele cuiva – un om? un animal? – aflat în suferință. Cel mai bine ar face să nu se expună vreunui pericol, îndepărtându-se cu pași repezi, însă Marina zărește o traistă din piele zăcând lângă căruță. Noaptea e aspră, iar ea va avea nevoie de orice lucru care s-ar putea dovedi de folos, așa că își croiește drum printre pietrele alunecoase. Acum poate distinge două sunete separate: un bărbat scâncește, iar celălalt cal scoate niște zgomote pe care Marina pur și simplu nu le poate descrie în cuvinte. Cu mare băgare de seamă, ocolește căruța ca să vadă ce se petrece de fapt acolo. Calul e încă viu, dar nu va mai supraviețui multă vreme. Trei lupi se înfruptă din el, smulgându-i bucăți din abdomen, măruntaiele sfâșiate lucind în lumina lunii. Bărbatul zace chiar lângă cal, având un picior zdrobit, imobilizat de una dintre roțile rupte ale căruței. Chipul lui îi pare cunoscut fetei. Cineva de la palat. De fiecare dată când bărbatul dă aerul afară, scoate un șuierat vlăguit, de parcă până atunci ar fi alergat zeci de leghe.

Lucius își întoarce fața către Marina. Nu se arată surprins să o vadă în viață. În momentul acela, nimic nu l-ar mai putea surprinde. Nu simte durere, cel puțin pentru moment, în pofida rănii grave de la picior. Nu poate cere ajutor. Pur și simplu, așa ceva nu-i stă în fire. Oricum, în starea în care se află, nimic nu l-ar mai putea ajuta. Totuși, deși e pe moarte, ține să arate că nu s-a pierdut cu firea. Așa că spune:

— Regina a poruncit toate acestea. Te voia moartă.

Undeva în adâncul ei, Marina știe deja asta. Dezvăluirea în sine nu are nicio însemnătate. Este vorba despre fosta ei viață. Unul dintre lupi se oprește din mâncat și se uită la ea, blana din jurul botului fiindu-i năclăită de sânge. Calul a încetat să mai miște. Lupul își continuă festinul, de parcă ar spune: „O ființă atât de sfrijită ca tine e cu totul neinteresantă pentru noi”. Marina îngenunchează lângă traista din piele, desfăcându-i catarama. Descoperă că răpitorul a umplut-o cu haine de-ale ei, de parcă ar fi avut de gând să o ducă într-o vacanță. Înăuntru mai găsește pâine și cârnați. Își pune sandalele și mantaua,

aruncându-și traista peste umăr.

— Aveam de gând să-ți arunc leșul în cocina fratelui meu, îi spune bărbatul. Aveam de gând să-ți zdrobesc țeasta cu o piatră și să te dau hrană porcilor.

Marina îl ocolește și începe să pășească în susul râului, străbătând mica vale pietroasă. Habar n-are încotro se îndreaptă – știe doar că va călători foarte multă vreme.

•

Asistenta medicală ajunge ceva mai târziu în aceeași zi, atât de bine pusă la punct cu întreaga situație, încât pare că lucrează acolo de o lună. O cheamă Deborah. Nu-și destăinuie numele de familie. Vine din Cardiff și poartă o uniformă bleumarin, tivită cu alb, și niște pantofi mai degrabă bărbătești, de un maro-ciocolatiu. A adus cu sine o geantă plină cu instrumente medicale și o plasă în care se zărește un termos de cafea și o cutie din plastic pentru sandvișuri. În felul acesta, eventualele contacte cu familia se vor putea menține la un nivel cât mai scăzut.

Îi face Angelicăi baie, spălându-i cu grijă rănile și eczemele. Angelica acceptă ca omleta preparată de Dottie să-i fie băgată în gură, însă refuză să mestece, așa că Deborah se vede nevoită să-i aplece pacientei capul și s-o facă să scuipe mâncarea înapoi în farfurie. În momentul în care Deborah îi picură Angelicăi câteva picături de lapte în gură, aceasta se înecă și începe să tușească. Un pat este pregătit în camera alăturată. În timpul nopții, Deborah se trezește din două în două ore ca să verifice starea pacientei.

Doctorul Kellaway revine în zorii zilei următoare și introduce pe gâtul Angelicăi un tub naso-gastric. Philippe nu suportă să asiste la scenă. Angelica se chinuiește, însă, odată tubul fixat, nu încearcă să-l scoată. O pungă cu hrană lichidă este atașată de celălalt capăt, fiind atârnată de un suport fixat la marginea patului. Punga este roz precum cremele Gremolene și umflată ca un stomac plin. Doctorul spune că nu poate promite nimic, dar că speră ca starea pacientei să devină măcar stabilă. Se va întoarce în ziua următoare.

O a doua asistentă își face apariția la jumătatea dimineții pentru a o înlocui pe Deborah, o a treia urmând să acopere tura de noapte. Cele trei femei se vor îngriji pe rând de Angelica, așa cum tot trei dădace fuseseră plătite să o supravegheze în primii

ani de viață. Deborah, Joyce și Gillian. Poate că nu sunt numele lor reale. Femeile se dovedesc a fi de o politețe desăvârșită, însă nu acceptă să le fie puse întrebări cu caracter personal. Toate trei sunt aduse la reședință într-un Volkswagen Polo, șoferii fiind doi bărbați taciturni, îmbrăcați în costum. Par turci și cel mai probabil sunt frați. Nu părăsesc mașina nici măcar o dată.

Așa cum a promis, doctorul revine a doua zi, precum și în ziua următoare. Afișează o încredere precaută. Angelica este îmbăiată la intervale regulate. Punga cu hrană lichidă este înlocuită din douăsprezece în douăsprezece ore. Întreaga locuință intră într-un ritm care reflectă deriva imobilă a Angelicăi. Până și Hervé, care în mod obișnuit nu este afectat de emoțiile celor din jur, se simte de parcă s-ar mișca pe sub apă.

Lui Dottie îi ia câteva zile să-și dea seama că Nikki i-a abandonat. Decide că trebuie să facă ea însăși ceva. Sună la cabinetul medical din Winchester la care este arondată, intenționând să ceară ajutor, însă în vreme ce vorbește la telefonul din bucătărie, își face apariția Hervé. Dottie se preface că a sunat la Skates în legătură cu o defecțiune a uscătorului de haine. Hervé o sperie. Nu mai sună și a doua oară.

Philippe se deplasează cu pași înceți prin interiorul locuinței și prin grădini, de parcă ar fi fantoma casei, doar parțial prezent, incapabil să stea locului, să citească, să se uite la televizor sau să asculte vreun post de radio, incapabil să doarmă.

Cât despre Angelica însăși?

Nu mai aude glasurile celor din jur. Iar dacă posesorii acestor glasuri i-ar putea auzi gândurile – oare le-ar înțelege? Mintea ei hălăduiește în adâncuri, la mulți stânjeni sub lumesc, înaintând încetișor într-o stare care nu este nici somn, nici trezie.

Luna august lasă loc lunii septembrie. Luna septembrie lasă loc lunii octombrie. Nopțile nefiresc de calde pompează și mai multă dulceață în frunze, noi culori făcându-și apariția pe dealul din apropiere. Copacii mai uscați și mai expuși la vânt se schimbă primii. Culoarea portocalei și a boabelor de cafea, a roșcovelor, a castanelor, a bronzului. Arcturus a dispărut, își face apariția Pegasus. Se văd deja crengi golașe, asemenea unor strane pustii, din care au plecat cântăreții. N-au mai rămas decât măcălendrii, mierlele și pițigoii albaștri, câte un șoricar de pripas făcând rotocoale în înalt. Temperatura scade. Vânturi aspre, zori plini de chiciură, Pleiadele vizibile în nopțile fără nori.

O singură poveste o mai leagă de lumea aceasta.
Tașkent, Zadracarta, Ecbatana, Ninive…

•

Două mii cinci sute de leghe și patru luni de mers călare. Pe drum a vândut cinci cai și două cămile, păstrând un cal pentru sine și altul pentru a se asigura că nu va rămâne pe jos. I-a vândut însă și pe aceștia, pe un preț de nimic, neavând vreme de tocmeală și trebuindu-i provizii pentru următoarea etapă a călătoriei. Cu excepția scurtei perioade în care a suferit de friguri, la puțină vreme după ce a traversat Exus, nu a dormit niciodată de două ori în același loc. A simțit mereu, într-un cotlon ascuns al minții, freamătul îndârjit al fricii, care l-a făcut să se întrebe dacă nu cumva a plecat prea târziu ca să mai poată preveni cine știe ce întâmplări înfiorătoare ivite în viața propriei fiice. Dacă se trezește devreme și dacă bea și mănâncă în șa, își poate alunga temerile câte o jumătate de zi sau chiar mai mult, însă întotdeauna pe înserat acestea încep din nou să-l bântuie. Pe măsură ce înaintează în an, Pericle este mulțumit că zilele tot mai lungi îi îngăduie să călătorească mai mult și să doarmă mai adânc după aceea.

I-au mai rămas foarte puțini bani. Se simte vlăguit. Nu-și poate imagina viața fără regăsirea fiicei abandonate sau fără ca aceasta să-i respingă, măcar, prezența. Știe că atât Cleon, cât și Dionyza sunt încă rege și regină. Astfel de vești sunt însăși temelia negoțului, în vreme ce veștile despre fete adoptate au o mică valoare comercială și, prin urmare, despre soarta Marinei Pericle n-a auzit nimic.

De îndată ce va ajunge în Tarsus, le va trimite lui Cleon și Dionyzei un mesaj, spunându-le că are pentru ei vești despre prințul rătăcitor. În locul vreunui sfat, le va trimite celor doi o punguță cu semințe de floarea-soarelui și cu nuci macadamia spunând: „Acestea sunt pentru cei trei papagali ai regelui”, cu toate că acei papagali sunt probabil morți de mult. Din acel moment, Pericle nu va mai putea controla în niciun fel cursul evenimentelor. Dacă Marina îi va observa mâna mutilată? Dacă se va arăta revoltată? Dacă decizia lui Cleon și a Dionyzei va fi aceea că el a pierdut dreptul de a o mai numi pe Marina fiica lui? Ce putere ar avea el să-i contrazică?

Își petrece penultima noapte într-un han pentru diligențe, puțin mai la nord de Porțile Ciliciei. Negustători, mesageri,

funcționari. Își dă jos hainele de drum și le oferă cadou unuia dintre sclavii hanului. Se îmbăiază, se tunde și se bărbierește. Își pomădează trupul și îmbracă hainele cumpărate în Nicomedia – o tunică întunecată din pânză de in, o pelerină din lână bej având un feston roșu cu modele, cizme noi din piele de căprioară. Se simte răsfățat precum un orășean.

Într-o geantă de călătorie a adus și câteva daruri pentru Marina – o cutiuță din lemn negru de nuc, având pe capac un delfin încrustat și care, la o primă vedere, pare a fi o bucată solidă de lemn – până când cineva o înclină și o scutură într-un anumit fel, dezvăluindu-i secretele; un cireșar cioplit cu atâta migală și vopsit în niște culori atât de vii, încât de fiecare dată când îl despachetează, Pericle crede că este vorba despre o pasăre adevărată, adormită; un desen făcut în tuș negru pe pergament reprezentând un peisaj de iarnă cu un urs cocoțându-se într-un copac contorsionat, operă de artă achiziționată în Yang Kuan, care între timp s-a boțit un pic, dar care, și în ziua în care a cumpărat-o, și acum, i se pare a fi un cadou perfect pentru o fată. Tot ce speră el este ca toate aceste lucruri să nu pară doar niște flecuștețe, insultătoare pentru cineva care cu siguranță poate avea orice și-ar dori. Poate că modestia este un lucru bun. Pericle nu vrea ca fata să-și imagineze că el încearcă să-i cumpere iertarea pe care de fapt ar trebui să i-o cerșească și pe care – adevăr fie spus – nu o merită. A trecut multă vreme de când și-a pierdut dreptul de a fi numit tată. Dacă fata îl va respinge, gestul nu va fi nici greșit, nici crud, însă viața lui va continua în derivă, lipsită de scop. Pericle reușește să-și abată gândurile de la toate acestea, așa cum, în ultimii șaisprezece ani, a făcut cu nenumărate alte gânduri.

După un somn agitat, se trezește devreme. În timp ce-și înșeuează murgul și încarcă poverile pe calul sur observă cum un tânăr este târât afară din clădire de doi soldați tarsieni. Crimă? Înșelăciune? O reglare de conturi? Soldații sunt mai violenți decât ar fi cazul, iar tânărul are ochii scăldați în lacrimi. Poate că este beat sau poate că e slab de minte. Flăcăul este legat, așezat otova în cârca unui ponei și dus mai departe.

Pericle se luptă cu ispita de a face cale întoarsă. Lesnicioasa chemare a călătoriei necontenite, în care poate abandona nume și obligații îndărătul fiecărei noi frontiere. O coțofană se

bălăcește și bea apă din capătul îngust al adăpătorii. Drumul a început deja să tremure fantomatic din pricina căldurii. Strânge catarama șeii și își vâră un picior în scăriță.

Pătrunde în Tarsus așa cum a pătruns în toate orașele vizitate în timpul călătoriilor sale, neavând încredere în nimeni și informându-se înainte de a oferi el însuși informații. A văzut bărbați înjunghiați mortal pentru vina de a fi folosit un dialect nepotrivit. În câteva orașe în care a revenit după câte un an petrecut pe drum, a găsit toată clasa conducătoare măcelărită. Își adăpostește caii într-un han oarecare, aflat la vest de Podul Fecioarei, se îngrijește ca lucrurile să-i fie depozitate în pivnița încuiată și își prinde de cingătoare plăcuța de alamă cu numărul ușii. Cutia din lemn negru de nuc, cireșarul și pergamentul pictat se află în traista din piele pe care și-a petrecut-o peste piept. Lângă plăcuța de alamă atârnă un pumnal destinat oricui i-ar trece prin cap să i-o fure.

Pericle stă pe pod, iar în spatele lui mulțimea mișună încoace și-ncolo. Apa curge chiar pe sub picioarele sale. Călifari și rațe sunătoare înoată prin vâltoare, acolo unde viitura și gunoaiele stăvilesc curentul, formând mici vârtejuri. Simte cum picioarele încep să nu-l mai asculte. Fragmente din acoperișul palatului se văd printre arcadele de sus ale amfiteatrului. Camerele familiei regale sau încăperi aflate în apropierea acesteia, cu tavane înalte și ferestre prin care se zărește nesfârșirea mării. Fiica lui se află undeva acolo.

Ah, biată păsărică
Un te-ascunzi de frică
Ciripind haihuie
La oră târzie.[35]

Pericle are nevoie de opiu, are nevoie de copci. Are nevoie de un foc care să ardă bine, de răsuflările aburinde ale cailor și de muzica frâielor.

Dacă s-a pornit să facă asta, va trebui să se urnească. Se îndepărtează de balustradă și se lasă purtat de mulțime către centrul orașului. Pătrunde în furnicarul vechii piețe care pare să se agațe de zidurile palatului așa cum se prind midiile de câte o

[35] „*Poor bird, why art thou singing in the shadows at this late hour?*" – fragment dintr-un cântec din epoca elisabetană.

piatră. Aici ar trebui să se simtă în largul lui, însă locul este prea înghesuit, prea zgomotos. Tunici din mătase de culoarea piersicii, șalvari din pânză de in cu fire aurii și de azur, simlahuri și kefiehuri. O modă a pălăriilor ridicole pare să se fi împământenit în acest colț de lume după plecarea lui Pericle, dar ai zice că niciuna nu slujește la ceva anume – poate doar să atragă atenția asupra celor care le poartă. Aleile sunt ticsite de lume. Sunet de psalterion, sunet de flaut. Câteva maimuțe dresate transportă bani către ferestrele de sus ale clădirilor. Cardamom, turmeric, anason. Sappho și Herodot, pe suluri de papirus. Doi bătrâni sunt adânciți într-un joc de țintar. Veverițe cu cozi stufoase, jupuite, eviscerate și afumate, pieile lor întinse având forma unor stele îmblănite. Perdele uriașe de cârnați atârnați. Blănuri bălțate și crupe dungate. Un cimpoi încăput pe mâini nepricepute sună precum geamătul unui elan trăgând să moară. Baloți peste baloți de mătase la niște prețuri atât de piperate, încât Pericle regretă că nu a încărcat cu marfa și un al treilea cal. Mici zeități sculptate în bucăți ivorii de steatit, în corn de cerb și în lemn de stejar. O femeie ghicește în măruntaie. Șoimi ținuți în colivii, câini în cuști, o colivie cu papagali, un vultur între zăbrele. Doi pui de leopard sunt vânduți de un bărbat care nu pare să știe în ce se va transforma marfa lui. Atârnat într-un cârlig, un ton întreg este tăiat medalioane, de la coadă în sus. Tarabe cu salep, cu lapte dulce condimentat și cu ceai negru adus din Hastinaptur. Bârfe și tocmeli în greacă, latină, ebraică, feniciană, persană, aramaică. Pericle simte în nări miros de mirt și de santal, de sudoare, de fum și de zahăr ars. Își trece degetele peste pânzeturi, gustă bucățele de ardei iute și de sumac, întreabă din obișnuință care sunt prețurile, clatină din cap și se îndepărtează. Cumpără o plăcintă ieftină, umplută cu o carne ațoasă care, cu siguranță, nu este de porumbel, așa cum i s-a spus.

— Titus…!

Îi ia câteva clipe să-și dea seama că el este cel strigat și alte câteva ca să facă legătura dintre vocea aceea gravă și bărbatul micuț care abia dacă îi ajunge până la brâu și care stă pe un butoi ca să poată negocia, de la aceeași înălțime cu eventualii mușterii, boielile rânduite sub forma unor conuri prăfoase, frumos garnisite, așezate pe săculeții înșirați de-a lungul mesei pe căpriori din spatele lui.

Pericle își amintește că a folosit cândva acest nume, însă nu mai ține minte în ce loc a făcut-o. Bărbatul râde încetișor, înțelegând probabil încurcătura în care se află cel pe care l-a strigat.

— Nu are importanță, prietene, spune el punându-și o palmă pe piept.

Pericle face întocmai.

— Fie ca zeii să te aibă-n pază, spun cei doi aproape în același timp.

— Ceva noutăți? întreabă Pericle. Eu am ajuns abia azi de dimineață.

— Trei caravane de măgari ieri, răspunde bărbatul. Sare, mirodenii, păstramă de toate felurile. Câțiva sclavi aduși din Melitene. Puternici, sănătoși, foarte năbădăioși.

Nevasta bărbatului își face apariția dindărătul unei arcade întunecoase. Acum Pericle și-i amintește: Talub și Amira. În urma unei pățanii despre care Talub n-a pomenit decât în treacăt, ea nu mai poate vorbi. I-a întâlnit într-un târg din Munții Caucaz. Tălăngi și ploaie torențială. Nici măcar un sat prin apropiere. Târgul închis pe durata iernii. Talub nu este doar scund – își mai târâie și un picior. Pericle s-a simțit profund mișcat de felul în care cei doi își purtau unul altuia de grijă, fiecare preluând sarcinile pe care celălalt nu le putea duce la îndeplinire, cu o ușurință care nu avea nevoie nici de rugăminți, nici de mulțumiri. Amira zâmbește. Palmă lipită de piept. Oare îl recunoaște? Pericle îi întoarce zâmbetul.

— … doar că târgul de cai e gol, spune Talub.

— Iar acolo, sus? arată Pericle către palatul al cărui zid exterior, aflat la capătul aleii, împiedică lumina soarelui să pătrundă. Cândva existau două fiice: una de sânge, alta adoptată.

— Eu te-aș sfătui să-ți îndrepți privirea ceva mai jos, râde Talub, după care face o pauză văzând că fața acestui străin-și-nu-prea rămâne la fel de serioasă. Înseamnă că n-ai auzit.

— Ce să aud? răspunde Pericle, simțind cum inima îi bubuie în piept.

Talub arată din cap spre firida arcuită în fața căreia și-a întins taraba. Amira ascultă cu atenție cuvintele unui etiopian vorbăreț. Fără să privească spre bărbatul ei, îi întinde acestuia o mână. Talub o apucă, iar ea îl ajută să se dea jos de pe butoi.

Pericle simte cum i se umezesc colțurile ochilor.

— Urmează-mă, îi spune Talub.

Cei doi se strecoară într-un loc umbros. Acoperiș de olane, saci de iută și lăzi ferecate. O rață albă doarme în cușca ei în formă de clopot, confecționată din bambus. Talub se urcă pe un alt butoi, folosindu-se de două cufere așezate ca niște trepte.

— O să-ți placă.

— Ce anume o să-mi placă?

— Necazurile mai-marilor noștri.

Pericle simte că i se face rău.

— N-a mai rămas decât o fiică, spune Talub frecându-și palmele și apoi întinzându-și degetele de parcă și le-ar încălzi în fața unui foc.

— Care dintre…?

Pericle rămâne fără glas.

— Fiica de sânge. Cealaltă s-a pierdut în noapte.

Talub face un gest brusc cu palmele – „țac-pac!” –, apoi se așază mai bine pe butoi și privește cu un aer teatral când într-o parte, când într-alta, cu toate că este cu neputință ca o a treia persoană să se fi pitit în acest cotlon ticsit cu marfa.

— Povestea oficială este că fata a fugit. Au trecut două săptămâni de atunci.

Nimic din toate acestea nu este aievea. El, Talub – cu toții sunt doar niște marionete într-un mic teatru de mucava. Sacii, abacul, rața albă – toate sunt confecționate din lemn pictat.

— Neoficial, însă…?

Talub adoră să răspândească astfel de zvonuri.

— Una dintre gărzile palatului a dispărut în aceeași noapte. O căruță zdrobită a fost descoperită într-o vale din apropiere, pe fundul unei râpe. Au fost găsite schelete: doi cai și un om, linse de sălbăticiuni până la ultima ciozvârtă. O broșă din aur, mare cât un măr a fost găsită în buzunarul unei mantale pentru călătorii.

Pericle se sprijină ca să nu cadă din picioare.

— Poate că a scăpat.

Talub izbucnește în râs:

— Pe dealuri? Singură? Noaptea? Două săptămâni? Cele mai multe dintre ele ar muri dacă n-ar avea pernă sub cap!

Pericle își dă imediat seama că a fost mâna Dionyzei. Amintirea clipei în care a zărit-o pentru prima dată, pe cheiul

aflat la numai o leghe de piața aceasta. Ochii aceia care refuzau să se uite într-o parte. Soțul ei în genunchi, ea în picioare.

— Se spune... însă aceasta este doar o bârfă ordinară căreia refuz din răsputeri să-i dau crezare... Se spune că regina...

Pericle ridică o mână, făcându-i lui Talub semn să se oprească din vorbit. Trebuie să plece din locul acela înainte să rănească pe cineva, înainte ca lumea din jurul lui să ia foc. A ajuns din nou pe uliță. O femeie oarbă face vrăji, pietricele colorate apărând și dispărând printre degetele ei dănțuitoare. Trece de un colț de stradă. Un băiat a furat o pâine. Brutarul îl înjură, însă nu pornește pe urmele lui. Băiatul e ca un iepure ce-și face urma pierdută în murărie. Pericle trece de următorul colț de stradă. Vede un măgar ridicându-și coada și spârcâind o balegă udă peste toga albă a bărbatului aflat lângă taraba din apropiere. Mulțimea începe să aplaude. Pericle părăsește piața trecând pe sub arcada triplă a porții înspre răsărit și coboară pășind pe dalele dispuse în zigzag ale agorei.

Soarele fierbinte pare să cânte pe pietrele albe. Paisprezece chiparoși străpung un cer albastru imaculat. Un grup de lucrători înalță un fel de monument, două blocuri de marmură recent tăiate așteptând pe bușteni. O mică macara piramidală e fixată pe frontonul construit doar pe jumătate. Se aude o daltă scoțând sunete ca de clopoțel: *ding*... *ding*...

Să fi fost ucisă și apoi dusă pe dealuri sau încă era vie în clipa în care căruța s-a prăvălit în râpă? Dacă lupii au găsit-o zăcând în întuneric, nefiind în stare să se apere? Și-a lăsat fiica în grija unor străini. Pericle cade în genunchi și vomită într-un șanț. Oare Cleon a fost părtaș la acest plan? Nu poate face nimic acum. Nu i se va permite accesul în palat – cel puțin dacă perechea regală nu și-a pierdut mințile.

Soția lui a murit imediat după ce a născut pentru că el a refuzat să asculte de sfatul socrilor. Fiica lor a murit pentru că el n-a avut tăria să-i poarte de grijă. Un întreg regat i-a fost răpit așa cum ai lua, cu delicatețe, un obiect de preț ajuns în mâinile unui copil neîndemânatic. A risipit toate lucrurile de valoare pe care i le-a oferit vreodată viața.

Își șterge cu dosul palmei ultimii stropi de vomă rămași în jurul gurii. Un băiețel se holbează la el. O dădacă îl trage la o parte. Cu mișcări încete, Pericle se ridică în picioare. Trebuie să plece de acolo, dar nu are unde. Nu se mai simte în stare să

străbată trecători din creierii munților, să petreacă nopți la adăpostul câte unei pânze întinse pe araci și să se tocmească la sânge într-o a cincea limbă. Picioarele îl duc la vale, prin orașul cu străzi înclinate, până în port.

Sclavi înjugați, cărând vedre cu apă, se târăsc unul câte unul agale la deal, prin arșiță. Un bătrân african așezat pe marginea drumului cântă o melodie tristă la kora. Pericle și-ar dori să se poată întinde pe jos și să se desprindă, aidoma unui câine, de lumea din jurul lui. Își dorește cu disperare să afle cum a murit Marina, își dorește cu disperare să nu afle. Își dorește să afle ce altceva i-a făcut acel soldat din garda palatului. Își dorește să nu afle nimic din toate acestea.

Marina. Simpla rostire a numelui fetei este ca un fier roșu cu care cineva îl înseamnă pe piept. *Marina.* N-a știut niciodată cum arată fiica sa. Oare ea a știut cine era tatăl ei? Ce i-or fi spus Cleon și Dionyza? E cu putință ca fata să fi murit fără ca măcar să știe de existența lui? Până în clipa aceea, nu s-a gândit niciodată la această posibilitate. Până atunci, nu s-a gândit la o grămadă de lucruri.

Își imaginează învălmășeala aceea: cai, căruță și încărcătură – toate prăvălindu-se în întuneric. Nechezaturile înfiorate, căderea fulgerătoare în albia râului. O copită izbește cu putere fața unei fete.

Pericle se sprijină de un perete și se apleacă pentru ca sângele să-i vină din nou în cap. Negura care-i cuprinsese mintea începe să se risipească. Preț de o clipă, vălul care separă lumea viilor de cea a morților se subțiază. Pericle zărește în partea cealaltă imagini din niște vieți pe care nu le-a trăit – o lespede de lumină lichidă legănându-se în întuneric; mai multe insule văzute de sus, presărând apa unui estuar scăldat în razele soarelui; glasul unei femei care spune: „Căci de cum de la răsărit s-arată primul semn al slavei lui Dumnezeu, el cu osârdie închinăciuni d-ale lui se pune a face…”

Pericle se află acum în port, stând cu spatele sprijinit de un zid și nădușind în căldura necruțătoare. În fața lui, un vas de pescuit tocmai este descărcat – sardine, merluciu, mugilid, un calcan pătat cât un covor mare. Un șir de caracatițe înfipte într-o prăjină. După ce întreaga captură este adusă la țărm, vâslașii duc vasul la locul de amarare și un alt vas îi ia locul la chei. Al treilea, ancorat ceva mai departe, așteaptă să-i vină rândul. În

stânga lui, Pericle zărește un șantier maritim: carenele proptite cu prăjini seamănă cu niște păianjeni de lemn, în vreme ce mai mulți bărbați bat în cuie și îmbină suprastructura. Un vas vechi zace răsturnat, scândurile fiindu-i rând pe rând îndepărtate și unse din nou cu catran. La gura portului, înotătoarea dorsală a unui rechin spintecă apa.

Pericle nu face nimic. Un talent pe care l-a deprins în munți: să se preschimbe într-un cal, într-o piatră. Orele trec una după alta. Soarele străbate cerul pe o traiectorie arcuită, îndreptându-se către apus, iar aerul e tot mai răcoros. Umbrele copacilor sunt tot mai întunecate. Cea a dealului abrupt care se înalță în partea de est a portului se lăbărțează încet pe suprafața apei, înghițind ambarcațiunile rând pe rând. Pescărușii din tării capătă culoarea roșiatică a soarelui la asfințit în vreme ce zboară peste țesătura albastră a cerului și a mării. Aceste păsări se numără printre cele mai frumoase făpturi pe care Pericle le-a văzut vreodată. Luceafărul se înalță pe cer. Pericle își simte stomacul gol. N-a băut nimic toată ziua. Capul îi zvâcnește. Nu găsește niciun temei să-și ducă viața mai departe. Simpla lui prezență pe această lume este o ofensă.

Soarele a dispărut. Docherii și pescarii au plecat și ei, împreună cu marinarii și lucrătorii de pe șantier, cu perceptorii și cu gărzile. În capul lui Pericle începe să încolțească un gând. Va reveni pe mare, acolo unde se află și Chloë. Gândul este complet lipsit de noimă, cu toate acestea, are mai mult sens decât oricare alt gând care i-a trecut prin cap de nici nu mai știe când.

Vreme de câteva ore, prin port nu se mai zăresc decât beți și prostituate. O femeie îngână un cântec ca pentru sine. Fără îndoială că are mințile rătăcite. Doi bărbați se ceartă cu glas tare într-o limbă pe care Pericle nu o recunoaște. După o vreme, și aceștia se îndepărtează, clătinându-se, iar portul se golește. Rămâne doar o lună mare, precum și geamăna ei iluzorie, tremurând ca o ființă ametită dincolo de dig.

Pericle nu mai crede în zei. În timpul călătoriilor lui, a auzit prea multe povești care se bat cap în cap. Desigur, e mai bine ca toată lumea să se înșele și să-și facă iluzii de vreme ce această revelație este atât de puțin răspândită. Dacă Pericle are o religie, aceasta este a ierbii și a râurilor, a munților și a cerului care continuă până dincolo de capătul celor mai lungi călătorii.

Se va scufunda printre pești-ciocan, se va lăsa devorat, se va lăsa luat înapoi.

Va face toate acestea în momentul în care statuia mâncată de vreme a Galateei, care stă acum scăldată în lumina lunii, își va lăsa umbra peste blocul de calcar din apropiere. A hotărât deja care va fi ambarcațiunea, una micuță, cu file de bordaj suprapuse, cu două vâsle lăsate înăuntru, amarată nu departe. Va înota în apa acestui port pentru a doua oară. Pentru ultima oară. Acesta este locul în care s-a înecat Marlenus. O altă moarte pentru care se simte răspunzător. Nu va mai fi nevoit să suporte povara acestor amintiri pentru multă vreme.

Umbra atinge blocul de calcar. Pericle se ridică în picioare, își simte genunchii țepeni. Nu s-a mai mișcat de șapte-opt ore. Simte o pulsație sâcâitoare, puternică în zona cefei. Pășește pe caldarâm îndreptându-se către chei. Își scoate cizmele, însă păstrează în bandulieră traista din piele. Îi va da Marinei cadourile atunci când o va întâlni, când se vor reuni cu toții. Hotărârea a fost luată. Pericle e plin de însuflețire. Coboară treptele din piatră. Lanțuri înghețate de apă îi cuprind gleznele. Și mai în adânc. Până la brâu. Din nou Marlenus. Kallios. Felinarul care se legăna în întuneric. Dacă numai una dintre sulițele acelea i-ar fi străpuns nenorocitul de piept. Și mai în adânc, lanțul de apă ridicându-se, preschimbându-se într-o centură, într-o vestă. Lasă apa să-i preia greutatea, se împinge începând să înoate câinește și ținându-se cu o mână de traistă; speră ca nimeni, auzind plescăitul pe care-l scoate, să nu fie tentat să intervină. Își îndepărtează o algă lungă, băloasă, din jurul gâtului. Cât de jos pare totul aici, la suprafața apei. Totul se află deasupra: luna, orașul, carenele vaselor din port. Continuă să înoate. O adevărată flotilă de cormorani ațipiți croncăne mofluzi, fluturându-și aripile. Ajuns la jumătatea distanței, Pericle se odihnește o clipă, ținându-se de lanțul unei ancore și recăpătându-și suflarea. Simte cum frigul îi pătrunde cu repeziciune în oase. Continuă să înoate. Îi intră apă în gură. Gust de gudron și de canal. Papirusul este pus într-un tub metalic. Speră ca acesta să nu lase apa să treacă prin el.

Îi este greu să ajungă la barcă. Nu mai e la fel de puternic ca altă dată, iar ziua care tocmai a trecut l-a vlăguit. Aruncă mai întâi traista, își așază talpa pe cârmă și se trage peste cadrul pupei. Barca e mică, el greu, iar prora se înalță atât de mult

deasupra apei, încât Pericle se teme ca vasul să nu se răstoarne, căzând peste el. La a patra încercare, reușește să urce. Nu are loc să se întindă, așa că se așază cu capul în palme pe singura bancă, așteptând ca apa să i se scurgă din haine și ca durerea de cap să-i treacă suficient de mult pentru a-i îngădui să vâslească.

Glasuri pe chei. Nu are nicio îndoială că nu poate fi zărit de la distanța aceea. Desface parâma care ține barca legată de baliza din apropiere. Cu băgare de seamă, fixează ramele în furcheții rudimentari. Lemnul ud scârțâie încet, frecându-se de lemn ud. Pericle se întinde în față, cufundă lopețile în apa întunecată, își reazemă tălpile și trage. Ridică, întinde, cufundă, trage. Barca plutește de-a lungul canalului format din șirurile de ambarcațiuni amarate. Plesnetul discret al parâmelor de sisal lovindu-se de carenele din lemn de pin, în vreme ce vasele ancorate se balansează. O siluetă se zărește în momentul în care Pericle trece pe lângă una dintre ambarcațiunile mai mari. Oare oamenii obișnuiesc să-și petreacă nopțile aici? Pericle continuă să vâslească. Mogâldeața nu spune nimic, nu face nimic. Probabil că este o fantomă, o năzărire a propriei lui imaginații. Apoi silueta este înghițită de silueta mai mare a dealurilor.

Pericle se simte vlăguit. *Întinde*, *cufundă*, *trage.* Rostește în gând aceste cuvinte, așa cum cineva ar încuraja un copil să facă ceva anume. Priveliștea se lărgește pe măsură ce barca se îndepărtează de țărm. *Întinde*, *cufundă*, *trage.* Dacă ar reuși să iasă din rada portului, va prinde curentul care se îndreaptă către sud, un curent nu foarte puternic, însă suficient ca să-l poarte pe apă fără ca el să depună vreun efort. Simte nevoia să se odihnească. Trage vâslele înapoi în barcă. Se așază pe bancă și respiră adânc. Carena se leagănă, presimțind parcă valurile mai mari din larg. Pericle se uită peste umăr la micul arc de orizont neîntrerupt. Dar barca începe să plutească într-o parte, amenințând să eșueze pe niște stânci. Pericle fixează din nou ramele. *Întinde*, *cufundă*, *trage.* Începe să numere fiecare ciclu. O sută, o sută cincizeci. Acum a pătruns în partea îngustă a golfului. Se uită din nou peste umăr, către pustietatea aceea tot mai cuprinzătoare. Încă cincizeci de cicluri, o sută. Trage vâslele în barcă, se așază pe bancă, privește, așteaptă. Poate vedea cum conturul aspru, zimțat al țărmului se mișcă ușor, gura radei

închizându-se treptat. A ajuns în larg. Scoate vâsla din stânga din furchet, o ridică deasupra capului și o aruncă cu toată puterea. Aceasta cade în apă cu un pleoscăit, iar barca se clatină o vreme, înainte de a reveni la legănatul obișnuit. Aruncă a doua vâslă în partea opusă. Barca se clatină din nou o vreme. Hainele îi sunt ude leoarcă. Nu-și mai poate aduna puterile, pentru că frigul a devenit de nesuportat. O zărește pe Chloë în umbra unui coviltir stacojiu. „Bărbații acuză femeile că ar fi capricioase…" Partea de jos a spatelui ei dezgolit, dungată de lumina care se strecoară printre jaluzele. Băieței din piatră făcând pipi. Un cal magic, din bronz. „Preafrumoasă rază de lumină, te-am iubit și înc-aș mai putea." Un artist chinez pictează o peșteră, pășește în interiorul acesteia și se face nevăzut…

Își stăvilește din nou avalanșa de gânduri. Nemișcat ca un cal, nemișcat ca o piatră. Timpul trece. Cade pentru scurtă vreme într-un fel de somn, însă a început să tremure, iar durerea de cap refuză să-i treacă. Trebuie să o facă acum. Dacă va mai întârzia, va muri în barcă, iar el și Chloë nu se vor reuni niciodată. Se va ridica în picioare și va păși, pur și simplu, peste bord. Nu va fi în stare să se întoarcă în barcă. Va urma o scurtă zbatere în vreme ce trupul lui va încerca să se agațe de viață, după care totul se va sfârși. Încearcă să stea în picioare. Nu poate sta în picioare. Îi este prea frig, se simte prea slăbit. Nu contează. Nu e nevoie să stea în picioare. I-ar fi îndeajuns să se așeze în genunchi și să se rostogolească în apă. Nu are însă curajul necesar pentru a face acest gest. Nu vrea să moară. E doar un băiețel pierdut și cumplit de singur. Începe să plângă.

•

Marina tocmai a văzut cum un cal e devorat de viu. Lupii vor fi început deja să mănânce omul. Ura din ochii lui. Plănuia să o ucidă. Planul criminal și pedeapsa primită ar trebui să se anuleze reciproc. În loc de asta, cele două se împletesc pentru a forma ceva nou, ceva cumplit.

Marina continuă să înainteze în direcția pe care a urmat-o căruța. În spatele ei a rămas femeia care i-a dat bărbatului ordinele. Ce ciudat că asta nu o miră! Oare Phoebe a știut? Jena de pe chipul acesteia în momentul în care Marina a îndrăznit să se îndoiască de mama ei. Oare Cleon a știut? Dionyza va vrea o dovadă că sarcina ucigașului a fost dusă la îndeplinire. Oare cât

timp mai are Marina la dispoziție înainte ca vânătoarea să înceapă? O zi? Două zile? Dacă va fi găsită, nu va mai fi lăsată să trăiască. Știe prea multe. Își înfășoară mai strâns în jurul trupului mantaua de călătorie. Noaptea e lungă. Deal după deal, fiecare mai nedeslușit decât cel lăsat în urmă, pe măsură ce întunericul se îndesește. Este ca și cum te-ai apleca peste o balustradă aflată la înălțime, aceeași mâncărime neplăcută în tălpi, aceeași teamă că vei fi tentat să părăsești pământul, prăvălindu-te într-un hău. Marina nu a privit niciodată luna cu atenție, nu a simțit-o niciodată atât de aproape. Poeții s-au înșelat amarnic. Nu e nici albastră, nici argintie. E albă, ca un fier încins în inima forjei. Calea Robilor este atât de luminoasă, încât pe alocuri pare mai degrabă o singură substanță decât suma mai multor stele. Aceste stele, își dă ea pentru prima dată seama, au diverse culori. Aurul din Capella, roșul din Aldebaran, albastrul din Elnath.

Lângă râu se afla o femeie care arăta ca ea – tunică, suliță, arc. Aceasta i-a tăiat Marinei legăturile de la mâini și de la picioare. Imaginea este pe cât de limpede, pe atât de lipsită de sens, precum imaginile din vise pe care oamenii le reține în momentul în care se trezesc. Dar, spre deosebire de cele din urmă, aceasta refuză să pălească. Palmele femeii o țin de obraji. Cum ar fi ca, în împrejurări deosebit de grele, vocea pe care o folosești ca să te îmbărbătezi și să supraviețuiești să se întrupeze și să păsească, descătușată, în lume? A auzit și alte glasuri de femei. Oare acestea or fi încă undeva pe-acolo, în întuneric?

Marina și-a pierdut cea mai bună prietenă, alter egoul ei, și totuși se simte mai voinică, mai puternică, mai întreagă. Oare acesta să fie un adevăr tocmai relevat sau doar o cale prin care propria minte îi asigură o protecție temporară?

Rostogolirea și zgomotul pietricelelor sub sandale, frigul amorțindu-i degetele dezgolite de la picioare. Din când în când, e convinsă că o urmărește o creatură ghemuită undeva în întuneric, la marginea drumului. Poate că imaginația plăsmuiește vedenii pentru a menține trupul alert. Până acum, Marina și-a petrecut toate nopțile sub un acoperiș. Acum se află în afara palatului, dar și în afara a ceva mult mai neclar, care o îngrădește mai mult decât ar putea-o face niște pereți. Până și teama e bună. Apă rece șiroind pe o podea murdară.

Marina scoate cârnatul din traistă, ia o îmbucătură și pune restul la loc. E cea mai ieftină, cea mai ordinară mâncare pe care a băgat-o vreodată în gură. În același timp însă, este și cea mai gustoasă.

Drumul urcă, apoi coboară, șerpuiește. Pas cu pas, Marina lasă în urmă tot ceea ce a însemnat cândva lumea ei. Mai întâi i se pare că dincolo de dealuri arde ceva. Ierburile? Cu siguranță, nu o pădure. Priveliștea este înfiorătoare. Apoi, înțelege. Se uită vreme îndelungată. N-a văzut niciodată geana arcuită a răsăritului de soare, n-a văzut niciodată un cer întunecat luminându-se cu atâta strălucire. Lasă spectacolul zorilor să-i inunde simțurile. Nicio pictură nu a reușit vreodată să redea îndeajuns de bine așa ceva. În lumina tot mai puternică, Marina poate distinge drumul care continuă în față, o panglică ștearsă, murdară, înghițită pe alocuri de pământul vălurit, reapărând, dispărând. Un tăpșan cu iarbă scurtă, pârlită de soare, câte o tufă de mărăcini, văioagele prin care pâraiele își găsesc drumul la vale. În depărtare se zăresc două așezări joase. Staule? Grajduri?

În curând, în calea ei își vor face apariția tot felul de bărbați porniți la drum. Ea este o femeie tânără, singură. Există foarte puține locuri în care s-ar putea ascunde și Marina știe că și-a folosit deja cea mai mare parte a norocului pe care ursita i l-a dăruit la naștere. Sau poate că nimeni nu-și va face apariția pe drum. Nici ea nu știe ce e mai rău. Își cufundă palmele făcute căuș în apa unui pârâu. Apa are un gust... ciudat. Bea numai puțin, temându-se să nu se îmbolnăvească. Bea însă din prețioasa ei ploscă aflată în traistă. Pare a fi un întăritor. Mere? Pere? Două guri, îndeajuns să o întremeze. Trebuie să găsească un loc în care să doarmă ca să poată rămâne trează în timpul următoarei călătorii nocturne. În momentul acela scurt în care privirea sa și a lupului s-au intersectat, ceva s-a petrecut între ei, mai degrabă un fel de luare la cunoștință decât o înțelegere. „Așa stau lucrurile”. E posibil însă ca lucrurile să stea cu totul altfel dacă ea va dormi la următoarea lor întâlnire.

Soarele a răsărit cu totul, iar arșița începe deja să se facă simțită. Marina privește un uliu cum se rotește pe cer, ținându-și aripile nemișcate, până când și le strânge și începe să cadă spre pământ ca o piatră aruncată într-un sac negru și, cu ghearele răschirate, încetinindu-și picajul în ultimul moment. Pasărea

dispare câteva secunde, apoi își flutură aripile de două ori, cu putere, înălțându-se în aer cu prada – un popândău care se zbate. O căruță își face apariția, îndreptându-se în direcția fetei, silueta întunecată clătinându-se în aerul fierbinte. Marina părăsește drumul și o ia către o scobitură săpată în pământul uscat, acolo unde unul dintre pârâiașele care curg jumătate pe sub pământ ocolește un bolovan mare. Marina înaintează printre smocurile scurte de iarbă, ridicându-și mult genunchii ca să se ferească de mărăcinișul care-i zgârie degetele de la picioare. Dacă se va piti în apa puțin adâncă, sprijinindu-și spatele de bolovan și ținându-și picioarele lipite de piept, cu siguranță nu va putea fi zărită de pe drum. Își face palma căuș și soarbe puțină apă. Fie apa aceasta are un gust mai bun, fie setea ei e acum mai mare.

Un scorpion își face apariția printre câteva tulpini uscate, atât de aproape de piciorul ei, încât dacă fata s-ar întinde puțin, l-ar putea atinge. Încă de pe vremea când era mică, scorpionii au speriat-o, făcând-o să iasă în fugă din încăperea în care se afla, cerând ajutorul câte unui sclav. Micuța creatură se lasă la pământ, aproape nemișcată – doar coada curbată îi tremură ușor. Oare o privește? Oare scorpionii au ochi? Marina își umple din nou căușul palmei cu apă și o aruncă. Creatura se retrage grăbită la umbra protectoare a ierbii. În vreme ce ascultă hârșâitul greierilor, Marina simte în nări miros de lavandă.

Într-un târziu, în scârțâit de osii, în zdroncănit de roți călcând pe drumul plin de hârtoape și în fornăit posac de măgari, Marina aude frânturi dintr-o discuție purtată într-o limbă pe care nu o recunoaște. Un câine se pune pe lătrat. Căruța trece hodorogind mai departe. Cu băgare de seamă, Marina se răsucește și privește dindărătul bolovanului. Căruța transportă cinci saci plini cu grâne, orez sau fasole uscată. O bătrână stă călare pe unul dintre măgari, iar un bătrân merge pe jos pe lângă căruță. Câinele se oprește și se uită drept spre Marina, care se strecoară înapoi în spatele bolovanului, simțind cum inima începe să-i bubuie în piept. Bătrânul scoate un fluierat puternic, iar în clipa în care fata îndrăznește să se uite din nou către drum, bagă de seamă că animalul a revenit la locul lui și că drumeții încep să coboare ușor la vale.

Până la asfințit, Marina este nevoită să se ferească de încă două ori – o pereche de soldați și patru negustători persani

mânând un șir de sclavi jigăriți, legați cu lanțuri de o căruță. Unii dintre aceștia sunt copii. Marina bea ultimii stropi de întăritor și umple plosca cu apă dintr-un pârâiaș. Termină de mâncat cârnatul. E slabă, n-are nevoie de multă hrană, însă niciodată nu a călătorit pe distanțe atât de mari într-o singură zi, așa că acum este cu adevărat flămândă. Culege cinci fructe maronii dintr-o tufă mică și urâtă, mănâncă unul și le păstrează pe celelalte pentru mai târziu, când va ști ce efect a avut primul asupra organismului ei. Pielița este groasă, pulpa amară și tare ca un șoric uscat. Marina nu crede să fi mâncat vreodată ceva mai scârbos. Gândindu-se la asta, simte o satisfacție perversă. Stomacul o roade puțin, însă nu respinge fructul. Peste un ceas, mai mănâncă unul.

În față se zăresc câteva mici acareturi – un bordei, un hambar, un grajd făcut din piatră. Marina se hotărăște să meargă mai departe. Oricine o va vedea ar putea s-o dea în vileag celor porniți pe urmele sale. Gândurile însă îi devin tot mai încețoșate. Acum i se năzare că oamenii aflați în casele lor ar fi mai puțin periculoși decât cei pe care îi întâlnește pe drum și, pe măsură ce puterea ei secătuiește, se surprinde încrezându-se în ideea că oamenii ar fi niște ființe mărinimoase de obicei, idee care până de curând îi pecetluise întreaga existență.

Pășește pe poteca nisipoasă care se desprinde din drumul principal. Duhoarea este înfiorătoare, o versiune mai puternică a izului care adastă în anumite părți ale palatului în acele săptămâni fierbinți de la sfârșitul primăverii, înainte ca rezidenții să se mute în vila de vară și în vreme ce closetele sunt curățate. Pe măsură ce se apropie, aude tot mai limpede grohăielile și guițatul porcilor. Abia în clipa în care se sprijină de peretele cocinei, liniștită de forfota veselă a purcelușilor, începe să-și pună întrebări. Oare aici avusese de gând să o aducă ucigașul? Cât de nesăbuită a putut să fie! Dacă acesta era locul, atunci e aproape sigur că oamenii aflați acum dincolo de zidul fermei sunt în cârdășie cu bărbatul care voise s-o ucidă. Trebuie să plece cât mai degrabă, fără să fie zărită.

Dar dacă… Deapănă iarăși în gând ultimele clipe. Nu are nicio îndoială că obloanele erau închise când se apropiase pe poteca nisipoasă. Ocolește cu băgare de seamă ferma, pregătită să fugă la cel mai mic zgomot. Ușa este zăvorâtă pe dinafară.

Simte cum bătăile inimii i se potolesc. Răsuflă prelung.

Un mic oval negru flutură puțin deasupra orizontului. Călători. Trebuie să se strecoare înăuntru. Acolo va avea parte de umbră, va putea dormi. Își lipește fața de crăpătura dintre ușă și tocul acesteia ca să se asigure încă o dată. Îi ia câteva clipe să-și obișnuiască ochii cu întunericul din interior. Un scaun rudimentar așezat pe o podea de pământ, o amforă astupată, praf dănțuind în feliile albe de lumină solară. Deodată își face apariția o față: ochi, dinți, bale. Se aude o bubuitură puternică și ușa o izbește cu violență în frunte. Marina cade pe spate. Ușa este lovită dinăuntru, zăvorul și balamalele zăngănind asurzitor.

Un câine. E un câine. Cu respirația întretăiată, Marina se ridică în picioare. Mâna stângă, cu care și-a amortizat căderea, îi este plină de sânge. Scutură bucățile mai mari de pământ lipite de rană. O va putea curăța mai târziu. În pofida faptului că se teme de câini, se apropie din nou de ușă. Nutrește convingerea că ea și câinele se află de aceeași parte a baricadei, că își vor putea vorbi. Fie noaptea petrecută sub cerul liber a apropiat-o de natură, fie începe să-și piardă judecata.

Își lipește palma mâinii rănite de marginea încălzită de soare a ușii.

— Sunt o prietenă.

Câinele încetează să mai latre, ascultă, amușină, apoi latră din nou, doar o dată, mult mai încet de data aceasta. Marina începe să răsucească și să scuture zăvorul înțepenit. În cele din urmă, ușa pare să se deschidă singură. Câinele e uriaș, o femelă de ciobănesc anatolian, câinii pe care îi folosesc păstorii ca să țină lupii la distanță, îi ajunge Marinei până la talie. Fata îi întinde mâna însângerată. Gestul pare deopotrivă nesăbuit și potrivit. Cățeaua începe să lingă rana. Marina tresare. Animalul își înclină puțin capul într-o parte, de parcă s-ar gândi la ceva, după care se întoarce în colțul îndepărtat al încăperii și se face covrig pe o grămadă uriașă de blănuri, mușchi de pădure și pământ. Marina închide ușa în urma ei, încuind-o cu zăvorul ruginit, dispus în oglindă cu cel din afară.

Își simte gâtul plin de praf. Zgomotul înfundat al porcilor care râmă și se agită dincolo de pereți. Mirosul de urină de câine, amestecat cu cel al porcilor răspândește un iz înțepător. Patru iepuri jupuiți, cu vinele la vedere atârnă de grindă: rozalii și uscați ca o piele tăbăcită. Un ciolan mare zace în fața câinelui,

osul fiind acum aproape descărnat. Un cuțit stă înfipt în stâlpul de susținere din mijloc. Se zărește și un hârdău jos, plin cu apă urât mirositoare. Marina se așază în genunchi, umplându-și palmele făcute căuș. Lichidul este vâscos și conține ceva ce pare și în același timp nu pare să se miște. Gustul nu e chiar atât de rău în comparație cu duhoarea din încăpere.

Marina aruncă o privire prin crăpătura dintre obloane. Atunci când călătorii ajung pe colina din apropiere, poate distinge o caravană de cămile împovărate fără milă, prima purtând în cârcă și un negustător îmbrăcat în mătăsuri extravagante. O glugă ascuțită îi dă, deopotrivă, un aer sinistru și o înfățișare de jucărie. Bărbatul este flancat de două gărzi de corp înarmate până-n dinți, călărind pe niște cai scunzi. Marina așteaptă până când caravana se face nevăzută, apoi se întinde pe podeaua de pământ, așezându-și mantaua sub cap.

Se cufundă repede într-un somn profund, în care aleargă împreună cu un grup de femei pe o pajiște, apoi pe o suprafață dură, nisipoasă, pe urmă prin lumina filtrată de coroanele copacilor dintr-o pădure. Se preschimbă toate în niște căprioare, Marina însăși devenind una și continuând să alerge în compania celorlalte. Viteza lor este amețitoare, iar pământul devine sub copitele lor un fel de nălucă. Căprioarele se preschimbă apoi într-o mie de săgeți spintecând un cer senin și înfigându-se în scoarța copacilor, în iarbă, în carne. Sunt și femei, și căprioare, și săgeți – și nu există nicio contradicție în această multiplă stare de fapt. Apoi sunt lupoaice devorând carnea cailor muribunzi și înfruptându-se din ficatul alunecos al bărbatului care a răpit-o – iar scena este în același timp înfiorătoare și firească, așa cum un fulger este ceva deopotrivă înfiorător și cât se poate de firesc. Cu fălcile lor puternice, lupoaicele îndepărtează coastele albe și scot plămânii victimei, iar ea știe fără urmă de îndoială că acela a fost momentul în care bărbatul a murit.

În clipa în care se trezește, Marina este o cu totul altă persoană. A primit botezul sângelui. Acum e un animal. Dintotdeauna a fost un animal. Doar că ea înțelege pentru prima dată ceea ce, până acum, oamenii din jurul ei i-au ascuns, temându-se de faptele ei.

Câinele stă lângă ușă. Marina o deschide, lăsându-l să iasă afară. Soarele abia a apus, conturul negru al dealurilor dinspre

apus împletindu-se cu ultimele nuanțe rozalii ale înserării. Ceva dulce plutește prin aer, în parte lavandă, în parte lămâie, cu toate că orice ar avea un miros suav după duhoarea în care Marina a fost nevoită să doarmă. Câinele se lasă pe vine și își deșartă intestinele. Marina ia cu sine două dintre animalele jupuite atârnate de grindă. Îi aruncă unul câinelui, își șterge cuțitul de pânza tunicii, apoi își taie și ei o bucată. Carnea uscată nu are gust de mâncare însă, așa cum este, satisface o nevoie.

Marina bea din nou apă din hârdău, apoi vâră celelalte animale jupuite în traistă, alături de cuțit. Câinele așteaptă afară. Va călători împreună cu ea. Marina zăvorăște ușa coșmeliei, lăsând-o așa cum a găsit-o. Pe cerul nopții se zăresc nori zdrențuiți care acoperă luna, întunericul fiind mai dens decât cu o noapte înainte, însă pietrele albe de pe drum absorb și reflectă puțina lumină care a mai rămas. Aerul e răcoros, ușurându-i Marinei călătoria. Ultimul fir care o ținea în loc a fost retezat și ceva o îndeamnă să meargă mai departe, cu toate că fata habar n-are ce poate fi acel ceva. La prima răspântie o apucă pe drumul care pare să urce. Câinele o urmează. La a doua răspântie, face o alegere asemănătoare, sperând să fie mai ferită de privirile altor călători, după ce a băgat de seamă că, pe măsură ce urca, vegetația devenea tot mai deasă. Golește plosca și o umple din nou cu apă proaspătă de pârâu.

Câinele se oprește și își înclină capul ca să asculte, umflându-și nările. Marina se trage grăbită la adăpostul întunericului. Un scurt moment de panică. Oare cineva stă la pândă, așteptându-i? Marina aude un foșnet, apoi un scâncet – prea ascuțit ca să poată fi al unei ființe umane. Cățeaua se întoarce cu un pui de mistreț atârnându-i, țeapăn, între falei. Se oprește apoi pe marginea drumului, începând să sfâșie vânatul. Marina își scoate traista de pe umăr și se așază în apropiere, ca să-și mănânce merindele ei. După ce termină, pornesc la drum.

Cățeaua o părăsește cu puțin timp înainte de răsărit. Marina simte cu câteva minute mai devreme ce urmează să se întâmple. Amândouă se opresc. Câine și om, unul lângă celălalt. Marina nu găsește cuvintele potrivite pentru a descrie ceea ce simte, însă ceva important se petrece între cele două ființe. Cățeaua se întoarce încetișor și pleacă în direcția din care a venit. Marina simte cum o cuprinde o tristețe pe care o poate

îndura numai în măsura în care reușește să înțeleagă că, în fapt, așa ar trebui să stea lucrurile. Așteaptă până când cățeaua și întunericul devin una, apoi își continuă călătoria.

Drumul urcă de câteva ore bune, pajiștile vălurite, cu iarbă arsă de soare, lăsând loc unor păduri rare. Temperatura scade, întunericul devine mai adânc, iar luna e ascunsă de trunchiurile și de frunzișul copacilor. Poate că de vină este frigul tot mai pătrunzător, poate că de vină este faptul că îi e tot mai greu să-și dea seama dacă cineva se ivește pe drum, cert este însă că Marina începe să simtă o prezență – o prezență care nu pare a fi întru totul binevoitoare. Ce bine era dacă ar fi avut acum câinele lângă ea. Nu zărește niciun fel de așezare în care s-ar putea furișa ca să doarmă a doua zi, așa că se vede nevoită să-și continue înaintarea până când lumina zorilor va începe să străpungă coroanele copacilor, ajutând-o să găsească un ascunziș într-un loc suficient de îndepărtat de drum.

În cele din urmă, soarele plăpând, rotund ca o piersică rozalie se ivește pe cer, dezvăluind adevărata întindere a pădurii prin care Marina a umblat în timpul nopții, trunchiurile înșirate de-o parte și de alta lăsând loc unei neguri care pare la fel de adâncă și de îndepărtată precum întunericul dintre stele. Dar, pe măsură ce soarele se înalță, încălzind aerul, natura devine mai binevoitoare și mai puțin stranie. Marina zărește undeva în susul povârnișului împădurit un fel de ruină din care se mai văd doar câteva blocuri de piatră înșirate în linie dreaptă. Prin urmare, locul este părăsit de multă vreme, iar potecile care l-ar fi unit cândva cu drumul principal vor fi fost de mult înghițite de natură.

Marina își croiește drum prin desișul mărăcinos dintre arborii bătrâni ca să vadă dacă și-ar putea găsi acolo un ascunziș. Spinii îi zgârie gambele goale și tălpile protejate numai de o pereche de sandale. Folosește traista din piele ca să dea rugii la o parte, făcându-și loc. Pe jumătate cufundată în vegetație și înaltă până la genunchii fetei, ruina a fost cândva o așezare cu o singură încăpere, poate un depozit sau un loc de odihnă al tăietorilor de lemne.

Marina își scoate cuțitul și începe să taie rugii întinși peste unul dintre colțurile fantomaticei încăperi, ținându-i la pământ cu talpa sandalei, tăind vegetația de la rădăcină și aruncând bucățile retezate cât colo. Un animal mic o ia la fugă. Rugile

elastice revin la poziția inițială, biciuindu-i Marinei coapsele, pieptul și fața. În scurt timp, mâinile i se umplu de sânge. În cele din urmă, reușește să curețe o porțiune îndeajuns de mare ca să-i servească drept culcuș. Ceea ce a ieșit seamănă descumpănitor de mult cu un sicriu. Marina rânduiește mai multe crengi tăiate de-a lungul pietrelor care o vor despărți de drum. Se simte mândră de ce a izbutit să facă, iar oboseala a prins-o în sfârșit din urmă, așa că va putea dormi.

În timpul zilei, aerul este cald, însă vântul, cântecul păsărelelor și zgomotele care pot și nu pot veni de la animalele pădurii nu o lasă pe fată să se odihnească suficient de bine. Prin urmare, Marina se trezește, destul de obosită, cândva la mijlocul după-amiezii. Rămâne întinsă pe spate, privind tiparul mereu schimbător al luminii și al frunzelor, uitându-se din când în când către drumul care rămâne pustiu – se întreabă dacă nu cumva ar trebui să-și continue călătoria câtă vreme afară este încă lumină și își reamintește întruna că nu are niciun motiv să-și asume un astfel de risc.

La început aude un hârșâit ritmic – *hârști… hârști… hârști*… –, apoi ecoul stins al glasurilor unor bărbați care strigă unul la celălalt. Mai rău decât atât, în momentul în care își înalță capul peste micul zid al ruinei și privește prin frunzișul crengilor încâlcite, își dă seama că soldații pot fi deja văzuți – unul călare, pe mijlocul drumului, șase formând două linii paralele de-o parte și de alta, retezând vegetația joasă cu niște săbii scurte – ceea ce înseamnă că și ea, în curând, va putea fi văzută dacă o va lua la fugă. Poartă o manta, însă picioarele îi sunt goale de la genunchi în jos și este încălțată doar cu o pereche de sandale. Va trebui să alerge printre tufe pline de spini și să escaladeze trunchiuri de copaci prăvălite la pământ, în vreme ce soldații sunt niște bărbați în toată firea, purtând pantaloni confecționați din pânză tare, de sac, precum și gambiere metalice.

Înșfacă repede cuțitul și se pitește la loc, trăgând ușor frunzișul tăiat mai devreme, pentru ca măcar o parte din ea să rămână camuflată. Se simte asemenea unui animal încolțit, fiecare părticică din ea părând că se concentrează să rămână nemișcată. Va sta așa până când se va vedea nevoită să lupte. În clipa în care unul dintre soldați se va apleca peste ruine, îi va înfige cuțitul în gât. Nu contează că ea este doar una, iar ei șapte. N-ar conta nici dacă ar fi cincizeci. Nu le va recunoaște

niciodată superioritatea numerică.

Tropăit, hârșâit, bocăneli și strigăte aruncate de la un soldat la altul. Unul dintre ei e plictisit, altul îi atrage atenția să nu se mai plângă, un al treilea zice că se oprește ca să se pișe. Mușchii fetei sunt ca niște coarde de arc întinse la maximum. În copilărie, dădaca obișnuia să le cânte o melodie: „Inima mea cântă asemenea unei vrăbii printre arini”. Cum coboară și urcă linia melodică, felul în care imită cântecul păsărelelor. Acum, Marina nu-și poate aminti decât primul vers. Îl cântă de nenumărate ori în liniștea propriei minți.

Lumina pare ușor împuținată. În stânga ei, o siluetă ascunde soarele. *Hârști*... *hârști*... Sabia se oprește din tăiat. Marina poate zări acum trupul soldatului profilându-se pe coronamentul strălucitor al pădurii. Bărbatul face doi pași în direcția ei. Marina nu se uită spre el. Nu-și mișcă ochii. Are nevoie ca el să se ghemuiască, să verifice respirația și pulsul. Vârful sabiei soldatului dă ușor la o parte o tufă încâlcită. Acum bărbatul știe ce a găsit.

Ceva nu este în regulă. Soldatul nu se apleacă, nu-i strigă pe ceilalți. Cei doi se uită acum unul în ochii celuilalt. El are cel mult nouăsprezece ani, niște tuleie în loc de barbă, o piele smeadă plină de coșuri, brațe musculoase. Expresia întipărită pe chipul lui – să arate cruzime sau teamă? N-a mai ucis niciodată pe cineva. Marina își dă, pur și simplu, seama de acest lucru. Mai târziu, își va spune că numai așa se explică faptul că n-a făcut nimic. El nu vrea să ucidă o fată. Nu vrea nici măcar să se facă vinovat de moartea uneia. Dacă se va îndepărta și dacă fata își va ține gura, el va putea să pretindă că n-a văzut nimic. Doar că în vreme ce se petrec toate acestea, Marina știe că adevărul este foarte diferit. Ea îi vorbește soldatului fără să se folosească de cuvinte, așa cum îi vorbise câinelui, așa cum și câinele îi vorbise ei. Nu poate spune în ce fel, însă tânărul *este* câinele. Ea abate o ploaie de săgeți imaginare asupra lui, căzând dintr-un cer plumburiu, vârfurile acestora fiind ascuțite ca niște brice, cozile unduindu-se și zbârnâind precum corzile unei harfe. Soldatul ia, în tăcere, o hotărâre. Nu va spune nimic și va continua să meargă. Săgețile se preschimbă în picuri de ploaie, ploaia se preschimbă în ceață, ceața se preschimbă în aer transparent.

Tânărul soldat strigă „Nu-i nimic aici!” și se face nevăzut,

hârști-hârști-ul sabiei lui devenind tot mai îndepărtat, laolaltă cu strigătele celorlalți bărbați. Încet-încet, peste pădure se așterne din nou liniștea. Se aude numai șuieratul ușor al vântului, însoțit de trilurile și de ciripitul păsărilor.

Culegându-și traista de pe jos, Marina se ridică în picioare. Trebuie să se îndepărteze cât mai degrabă de drum. Folosind cuțitul, își confecționează dintr-o creangă ruptă o bâtă zdravănă cu care să-și taie cale prin vegetație, întocmai cum făceau și soldații, ajutându-se însă de niște săbii ascuțite. Prin urmare, înaintarea este înceată și anevoioasă. După două ore, ajunge la o văioagă adâncă, săpată prin pădure de apa unui pârâiaș. Noaptea se apropie. Marina nu se simte obosită, însă nu poate călători pe timpul nopții. În absența luminii soarelui care o ajută să se orienteze, riscul de a se învârti în cerc și de a reveni la drum este prea mare, așa că se așază pe marginea văioagei. Zgomotul apei care curge la vale este liniștitor, iar deasupra ei, fata vede un cer negru spuzit de o pânză de stele, luminând ușor întunericul nopții. Mănâncă ultimul dumicat de păstramă, aruncă oasele în apă și se spală, apoi își spală cuțitul, ca să nu atragă prădătorii nocturni aflați în căutarea unei mese lesnicioase. Urcă după aceea malul celălalt al văioagei. Poate că, la urma urmei, este obosită – sau poate că, pur și simplu, se simte destul de în siguranță pentru a recunoaște cât de obosită este de fapt. Folosind bâta, înlătură o porțiune de vegetație joasă și sapă o văgăună în care să încapă.

Doarme cu întreruperi. Aude fojgăieli și fornăieli, pocnet de rămurele uscate călcate de copite. Simte miros de mosc și de bălegar. Poate că doar își imaginează toate astea. Poate că între vis și realitate diferențele nu sunt atât de mari. Se trezește simțindu-se surprinzător de odihnită. Își mânjește cu pământ toată suprafața tunicii, pentru ca albul pânzei să nu o dea de gol.

Având grijă ca soarele să rămână în stânga ei, Marina se străduiește să meargă la aceeași înălțime, ca să nu urce spre zonele mai reci și mai înnorate, dar nici să nu coboare până la nivelul drumului. După câteva ore, își dă seama că urmează niște poteci bătătorite de căprioare și de mistreți – tuneluri înguste săpate prin vegetație de animalele pădurii.

Găsește mure, din care mănâncă repede câțiva pumni și își face o rezervă pe care o vâră în traistă. Vede doi pui de urs și și-

ar dori să rămână pe loc și să-i privească, însă n-o zărește nicăieri pe ursoaica mamă, iar ea știe că este deosebit de periculos să te afli oriunde între aceasta și pui.

Continuă să umble, fără să-și poată aminti de câte zile o face. Abia mai târziu va rememora această perioada din viața ei și își va da seama că, într-una dintre zilele petrecute pe drum, a împlinit șaisprezece ani. Doarme în văgăuni săpate de ea în pământ. Câteva dintre tăieturile de pe picioare, căpătate de la spini, i se infectează, pielea din jur devenind rozalie și umflată. Dă peste un iepure-de-câmp mort, însă e prea împuțit ca să se poată hrăni cu carnea lui. Găsește alune de pădure. De la o noapte la alta, îi e tot mai frig. Focul pe care ar fi izbutit să-l aţâțe mai jos, pe colinele năpădite de ierburi uscate nu poate fi aprins și aici, în aerul acesta umed. Sperie o pasăre, care își ia repede zborul de undeva din vegetația joasă. Se apropie de locul acela și zărește un cuib așezat adânc printre spini, iar în cuib găsește trei ouă micuțe, pe care le mănâncă crude. Ea era oricum o fată slăbuță. Acum este de-a dreptul sfrijită. În zilele de dinainte, o prezență fără nume pășea alături de ea, purtându-i de grijă. Știe asta pentru că între timp prezența aceea a abandonat-o, iar ea îi poate simți, înfiorată, neliniștitoarea absență.

Începe să deplângă despărțirea de Phoebe. Cum de nu s-a petrecut mai devreme? Prietena ei cea mai bună, singura ei prietenă. Uneori simte nevoia să îngenuncheze și să-și acopere capul cu palmele, de parcă s-ar feri de grindină sau de un stol de păsări furioase. Se întreabă pentru prima dată ce o fi simțit Phoebe când prietena ei a dispărut pur și simplu. Oare Phoebe știe? Ce i s-o fi spus? Dedesubtul tuturor acestor întrebări zace un adevăr îngrijorător, și anume acela că, de se vor reîntâlni vreodată, Marina va fi dezgustată de Phoebe – de nevoia ei de confort și lux, de pretenția de a fi simpatizată, de slăbiciunea ei afectată.

Din când în când, Marinei i se pare că deslușește o strălucire ciudată printre copacii din stânga ei, acolo unde pădurea coboară la vale. La început, își face griji, crezând că s-a pricopsit cu cine știe ce beteșug la ochi sau – mai rău – la cap. Strălucirea aceea se preschimbă în dungi verticale de lumină strecurându-se printre trunchiurile copacilor. Se află aproape de țărmul mării. E posibil să fi călătorit făcând un ocol uriaș, iar acum să

se apropie din nou de Tarsus? Se cațără pe o stâncă mare ca să vadă mai bine și, printre copaci, zărește la o jumătate de leghe de țărm o insulă necunoscută, a cărei formă aduce cu un clopot. Ar trebui să se simtă ușurată, însă faptul că a izbutit să se îndepărteze atât de mult de locul pe care până de curând îl numise „acasă” o descumpănește. Nu se va întoarce niciodată acolo. Nu are unde să se întoarcă.

Își croiește o cărare printre copaci, coborând către țărm. E vlăguită. Călătoria ei a încetat de multă vreme să mai fie o aventură. Simte cum o părăsesc puterile. Ajunge la un drum. Făgașe săpate în noroi și urme de copite lăsate în zile ceva mai umede au fost deopotrivă întărite de căldura soarelui. O coțofană stă așezată pe o piatră prea năpădită de licheni pentru ca Marina să poată citi ce scrie pe ea. Nu-i mai pasă de soldați. Își imaginează că, după ce a părăsit orașul, a umblat cale de o mie de mile. I se pare cu neputință să întâlnească prin părțile acestea pe cineva care să aibă vreo legătură cu Tarsus. N-are de gând să se mai ascundă. Dacă va întâlni o căruță, îl va implora pe cel urcat pe capră să o ia cu el. Are nevoie de pereți, de un acoperiș, de prezența altor oameni. De asemenea, are nevoie să-și inventeze o poveste, una care să trezească în sufletul oamenilor simpatie, fără să iste suspiciuni. Nu se poate gândi la niciuna.

Înaintează de-a lungul drumului preț de un ceas, două, trei. Nu întâlnește nicio căruță, niciun călător. Drumul urmează conturul țărmului, coborând încet. Se întunecă. Marina încearcă să adoarmă pitită sub trunchiul prăbușit al unui copac, la mică distanță de drum, însă este prea frig, iar foamea s-a preschimbat într-o durere continuă care o face să se teamă că, dacă va adormi, nu va mai fi în stare să se trezească. Se întoarce la drum și continuă să meargă cu pași foarte înceți, de frică să nu-și sucească glezna prin făgașele întărite.

Găsește locul acela pe la mijlocul dimineții. Ceva mai în față se zărește o răscruce – cinci drumuri se întâlnesc într-un luminiș. Observă o așezare abia în clipa în care trece de ultimul cot. Își imaginează că, dat fiind locul în care se află, trebuie să fie vorba de vreun acaret menit muncii câmpului, însă de îndată ce ajunge în fața lui, vede un fronton sprijinit de patru coloane. Urcă cele câteva trepte și pătrunde în portic. Pe zidul din spate se zărește o pictură. În centrul acesteia este înfățișată Diana

ținându-și într-o mână arcul, iar în cealaltă sulița; tolba îi atârnă pe umăr. Câinele mare, pictat fără prea multă iscusință, care o însoțește, seamănă izbitor cu cel care a însoțit-o o vreme pe Marina. În jurul zeiței se zărește un grup de femei. Tunici, cizme, sulițe, arcuri. Marina se simte ametită. Oare chiar se află în locul acela? Întinde o mână și atinge peretele cu vârful degetelor ca să se încredințeze că nu este vorba de o plăsmuire a propriei imaginații. Se zăresc acolo și animale sălbatice – căprioare, lupi, mistreți, o ființă care poate fi deopotrivă un bursuc sau un cal pag, dat fiind că artistul nu s-a priceput să sugereze, prin perspectivă, mărimea acesteia.

Peretele are și o intrare. La capătul intrării, o Diană mică, pictată, încoronează un rege mic, pictat. Marina se simte tot mai nedumerită. I se pare că intrarea aceea nu dă către încăperea din spatele peretelui, ci către universul descris în tabloul însuși și că, dacă va păși acolo, se va trezi deodată într-o lume fantastică, mai bună, mai puțin crudă. Așa că ezită. E vorba de o călătorie pe care o va încheia după doi sau trei pași, însă Marina nu este sigură că va putea face cale întoarsă. Cu toate acestea, se aventurează dincolo de perete.

Dacă dincolo de intrare se află o altă lume, atunci aceasta este surprinzător de asemănătoare celei pe care Marina tocmai a părăsit-o. Nu există nicio pădure fermecată, nu există nici păsări de pradă, nici regi pitici – doar o odaie mică, fără ferestre, văruită și mărginită de o centură decorativă discretă, formată din noduri Solomon ruginii. O bancă de piatră se întinde de-a lungul peretelui din spate. Marina simte cum i se înmoaie genunchii. Își dă jos traista de pe umăr și o așază la unul dintre capetele băncii ca să-i slujească drept pernă. Se așază, sfârșită, se întinde pe o parte, închide ochii – iar de data aceasta chiar pătrunde într-o altă lume.

O ploaie măruntă se cerne din cer. Frunzele copacilor dezvăluie un verde mai adânc, mai plin decât oricare altă nuanță de verde pe care Marina a văzut-o vreodată. O cioară singuratică țopăie și pășește prin iarba udă. Zărește un așezământ clădit din pietre deschise la culoare, având niște ferestre înalte, arcuite și un turn pătrat la unul dintre colțuri, încheiat cu un acoperiș țuguiat, acoperit cu țigle, avântându-se către înalt. O cruce mică, metalică îi decorează vârful. Niște clopote mari tocmai sunt trase, patru sau cinci tonuri diferite

înlănțuindu-se repetitiv și închipuind, parcă, trilurile unor uriașe păsări metalice. Între clădire și copaci se află cinci bărbați. Aceștia poartă niște veșminte negre cum Marina n-a mai văzut vreodată. Patru dintre ei tocmai coboară o cutie lungă, neagră, într-o gaură dreptunghiulară săpată în pământ. O movilă mare se înalță într-o latură a acesteia. Al cincilea bărbat poartă robă și citește dintr-o carte. Niciunul dintre ei nu pare să bage în seamă ploaia care le udă hainele, le stropește capetele și umple paginile deschise ale cărții cu mici pete întunecate.

Marina se află în cutie. Nu se îndoiește de acest lucru. Iar aceasta este o ceremonie oficiată cu prilejul morții ei. Bărbații aceștia o vor îngropa, după care o vor acoperi cu pământ. Și nu atât moartea ei face ca întreaga scenă să fie atât de tristă, cât absența altor oameni – rude, prieteni –, precum și faptul că acest eveniment lipsit de importanță se petrece într-un loc îndepărtat, fiind oficiat într-o limbă pe care Marina nu o poate înțelege.

Apoi adevărul i se relevă: ea nu este moartă. Este vie, însă a fost vârâtă în cutia aceea. Iar cei cinci bărbați cunosc acest lucru. Au grijă ca fata să aibă parte de o moarte lentă, în vreme ce dovezile crimei vor rămâne pe veci ascunse – unghiile rupte, însângerate, zgârieturile de pe partea interioară a capacului din lemn. „Stau mut, nu deschid gura”, rostește bărbatul învești mântat în robă neagră, „căci Tu lucrezi. Abate-Ți loviturile de la mine! Îmi iese sufletul sub loviturile mâinii Tale.”[36] Sicriul se izbește de fundul gropii. Funiile sunt lăsate să cadă, iar unul dintre bărbați înfige o cazma în grămada de pământ.

Marina strigă, izbește capacul sicriului și se trezește într-o încăpere mică, cu pereții văruiți. Dincolo de intrare zărește niște coloane din piatră și, mai încolo, copaci. Mirosul de scoarță putredă și cântecul păsărelelor. O femeie stă așezată lângă ea. Are părul bălai, ochii albaștri. Obrazul îi este brăzdat de o cicatrice mică.

— Acum ești în siguranță, îi spune ea.

•

Îl găsesc la începutul după-amiezii, când se îndreaptă cu saci și frânghii către micile bălți în care pot fi pescuiți crabi. Bărbatul zace într-o barcă din lemn, eșuată pe unul dintre canalele înguste, care acum stă răsturnată într-o parte. Băieții sunt

[36] Fragment din Biblie (Psalmii 39:10).

înfiorați de ideea că vâslașul ar putea fi mort. Câțiva dintre ei au mai văzut cadavre, însă acestea aparțineau unor rude și, prin urmare, trebuiseră să fie tratate cu respectul cuvenit. Au auzit cu toții de leșuri umflate după multe zile petrecute în apa mării, leșuri care explodează de cum le înțepi burta cu o țepușă. Poate că vor reuși să facă asta și cu bărbatul mort aflat în barcă. Pe de altă parte, dacă nu e mort, lucrurile vor fi mai încurcate, însă se poate să stârnească și însuflețire. Coboară cu toții panta pietroasă. Soarele a uscat algele, preschimbându-le în niște grămezi verzui. Sandalele se împiedică în scoici și alunecă pe iarba-de-mare care pocnește la atingere. În largul mării se zăresc patru vele.

Bărbatul zace cu fața în jos, prăvălit peste banca din mijlocul bărcii, de parcă s-ar ruga sau ar vomita. Nimeni nu se mai îndoiește de faptul că e mort. Pielea de pe partea din spate a picioarelor îi este bășicată din pricina arsurilor solare. Băieții cunosc toate bărcile din portul lor și toate bărcile din porturile învecinate. Bărbatul acesta vine de altundeva, e un câine de pripas, un dar al mării. Pot face cu el orice și-ar pune în gând, fără să suporte vreo consecință.

Cu toții își doresc să privească direct în ochii morții, însă fiecăruia dintre ei îi este silă să-l atingă primul și să-l întoarcă cu fața în sus. Se provoacă unul pe altul, se acuză de lașitate. Un băiat care s-a desprins de grup se întoarce ținând în mână o piatră mică și-i scoate din încurcătură, aruncând-o în capul bărbatului. Lovitura este zgomotoasă, semănând cu o palmă dată pe crupa unui cal. Forța izbiturii răsucește capul bărbatului într-o parte. Acesta geme și se întoarce, așezându-se în fund. E viu. Câțiva dintre băieți icnesc surprinși. Bărbatul își mijește ochii în direcția lor. Nu rostește niciun cuvânt. Are o barbă lungă. Rana de la cap îi sângerează deja abundent. Își ridică mâna dreaptă. Îi lipsesc două degete: cel mic și următorul, niște cioturi tăiate sub prima articulație, semănând cu două lumânări arse.

Trebuie să facă ceva cu el – măcar atâta lucru le este limpede băieților. Unii dintre ei sunt cuprinși de nerăbdare, alții sunt speriați, însă cei speriați sunt deopotrivă temători să nu nesocotească ierarhia grupului. Unul dintre băieții mai înalți sare în barcă, chitit să-i dea bărbatului un picior sau un pumn. Doar că acesta se uită fix la el, fără să tresară. Cine știe ce coardă

profundă rezonează în pieptul băiatului? Respect? Sau își păzește pielea? Bărbatul trebuie să aibă vârsta tatălui său, este slab și musculos. Cândva a fost puternic. Poate că a fost puternic până de curând. Băiatul își dorește ca altcineva să fi sărit în barcă în locul lui, însă acum că a făcut-o, trebuie să le dovedească celorlalți că e stăpân pe faptele sale. Apucă gulerul tunicii pline de noroi a străinului și trage cu atâta putere, încât aceasta se sfâșie în zona pieptului. Un gest greșit calculat, stângaci, insuficient de violent, o dovadă clară a faptului că între timp i-a pierit curajul. Doar că nimeni nu se gândește la asta, pentru că gestul a dezvăluit tatuajele care acoperă pieptul bărbatului – aripi, gheare, crengi împleticite. Între sfârcuri se zăresc doi câini ucigând un elan. Unul își ține colții înfipți într-unul dintre picioarele din spate ale prăzii, altul o ține de gât. Toți băieții simt nevoia să tragă, în același timp, aer în piept. Își dăduseră seama că era vorba despre un străin, însă nu-și imaginaseră că acesta ar fi putut veni de la o asemenea depărtare. Oare asta înseamnă că întreaga situație este, de fapt, cu mult mai periculoasă decât s-ar fi putut aștepta? Sau înseamnă că au un motiv în plus să-l trateze pe străin ca pe un animal încolțit?

Tunica sfâșiată a mai dezvăluit un lucru: un cuțit atârnând de cingătoarea bărbatului, înfipt într-o teacă din piele decorată cu mici spirale de poleială. Băiatul se întinde, apucă mânerul și scoate cuțitul. O mică tocilă cilindrică, prinsă la un capăt într-un toc de alamă, atârnă în afara tecii. Se vede că este folosită des. Soarele face lama cuțitului să strălucească. Băiatului îi place cuțitul. Este ceva mai sofisticat decât propriul pumn, poate cauza vătămări mai grave, cu mai puțin efort și, în plus, nu mai este nevoit să-l atingă pe bărbat cu mâinile.

Acum. Fără să mai stea pe gânduri, brăzdează fața bărbatului. Trage cu și mai mult nesaț aer în piept. În scurtă vreme, între urechea și buza bărbatului își face apariția o linie subțire, roșie, asemenea unui fir de lână colorată. Apoi, cele două părți ale rănii se despart, și astfel, și mai mult sânge începe să șiroiască.

Băiatul face un pas în spate ca să-și admire opera. Scoate un chiot prea ascuțit, de parcă ar ține neapărat să arate cât de mult savurează toate astea, cât de ușor îi vine să facă astfel de gesturi. Chiotul însă stârnește în el ceva animalic, atavic, iar al doilea chiot este cu adevărat extatic. Trebuie să spintece din

nou carnea bărbatului. Se gândește să brăzdeze tatuajul acestuia chiar pe mijloc. Apoi se oprește. N-ar putea oare să jupoaie *tot* tatuajul? Ideea îl incită și îl înspăimântă în egală măsură. Bucata aceea de piele ar fi pentru el un trofeu nemaivăzut.

Doar că în clipa următoare este distras de un băiat roșcovan, care tocmai a zărit sub bancă o traistă din piele. O trage afară din barcă, deșertându-i conținutul pe pietre, ușurat că și-a găsit o activitate care să-l despartă de ceilalți băieți și de ceea ce aceștia au de gând să facă mai departe cu străinul. În traistă se află două lipii, o ploscă goală, fără dop și patru pungi mai mici. O apucă pe cea mai mică și o sfâșie. Semințe și nuci încep să țopăie pe pietre, rostogolindu-se apoi într-o băltoacă cu apă curată, năpădită de ierburi. Un băiat desface sforile de la gura altui săculeț. Sforile sunt opera unui artizan iscusit: piele de trei culori, așezată în zigzag și împletindu-se fără cusur. Toți băieții se holbează. Obiectul dinăuntrul pungii este prea ușor ca să poată conține monede. De atâta lucru își dau și ei seama. S-ar putea să fie acolo o hartă – o hartă a ținutului sălbatic din care provine acest bărbat sălbatic. Un tub confecționat din metal coclit este scos din punga deschisă, iar capacul înțepenit îi este deșurubat. Băiatul desface un sul de pergament. Nu e o hartă, ci un desen în alb și negru înfățișând un urs care se cațără într-un copac. Într-o latură a pergamentului se zărește ceva scris într-un alfabet pe care niciunul dintre băieți nu-l recunoaște. Ceilalți își exprimă cu glas tare dezamăgirea, însă roșcovanul este de părere că imaginea e frumoasă. Nu îndrăznește totuși să le spună și celorlalți părerea lui. Al doilea băiat rupe desenul în două: o trufie la fel de mare ca gestul de a brăzda fața străinului. Pergamentul este un material prețios, iar documentele de orice fel sunt sfinte. Băiatul cu păr roșcat simte cum îl podidesc lacrimile. Și-ar fi dorit foarte mult să ducă desenul acasă. Bărbatul din barcă scoate un geamăt. Cineva îi spune să tacă, altfel se va pricopsi cu o nouă tăietură. Un alt băiat înșfacă a treia pungă. Aceasta pare să fi ieșit din mâinile celui mai priceput meșter. Băiatul din barcă îi întinde cuțitul însângerat ca să taie punga din piele, fără să mai piardă timp desfăcând nodul de la gura acesteia. Interiorul pungii este îmblănit, protejând mai bine obiectul care îi uimește pe toți băieții: un cub mic, confecționat din lemn negru, șlefuit, nu mai

mare decât un măr și având în vârf un delfin încrustat. Băiatul întoarce obiectul pe toate fețele. În mijlocul cubului se zărește o linie subțire. Trebuie să fie un fel de cutie, însă el habar nu are cum ar putea s-o deschidă. Câțiva băieți își încearcă norocul – fără succes, însă. Ceilalți sunt convinși că înăuntru nu se află nimic de valoare. Alții spun că obiectul nu trebuie în niciun caz aruncat, fiindcă înăuntrul lui se poate afla cine știe ce lucru mic, însă prețios.

Între timp, un alt băiat a desfăcut și cea de-a patra pungă, găsind în ea o păsărică – piept roz, aripi gri, coadă albastru-cu-negru. O întoarce pe toate părțile și se dovedește că materialul din care este confecționată este solid. Lemn? Os? Un murmur străbate ceata. Un singur lucru mai rămâne de făcut înainte ca episodul de violență să ia sfârșit. Unul dintre băieți înșfacă piatra aruncată în capul străinului, așază micuța cutie din lemn pe jos și începe să o izbească. Cutia se sparge la a cincea lovitură. E goală.

Ca la un semn, băieții își întorc fețele către bărbatul din barcă. Cel mai mare dintre ei îl întreabă de ce a adus cu sine toate aceste obiecte idioate. Și-ar fi dorit să pună mâna pe ceva mai prețios, mai neobișnuit. Nu și-a dat seama de asta? Cum poate fi atât de prost? Cum poate fi atât de lipsit de respect?

Băiatul cu păr roșcat, cel care îndrăgise desenul cu ursul, își modelează glasul astfel încât să fie cât mai morocănos cu putință și-l întreabă pe cel care ține pasărea în mână dacă i-o poate da lui. E la fel de frumoasă ca desenul cu ursul, dacă nu și mai frumoasă. Băiatul care ține pasărea se uită la el, simțind slăbiciune și dorință. Se răsucește și azvârle pasărea cât mai departe în apa mării. Băiatul cu păr roșcat clatină din cap, își mușcă buza și se străduiește să nu plângă.

Starostele găștii îl apucă pe bărbat de păr, poruncindu-i să răspundă. De ce i-a jignit cu niște cadouri menite pentru cine știe ce babă? Bărbatul geme. Băiatul îi spune să vorbească limpede, dar străinul nu mai poate deschide nici gura, care-i e înconjurată de o crustă albă, uscată. Ochiul stâng îi este acoperit cu sânge pe jumătate închegat. Rana din obraz, proaspăt căpătată, continuă să sângereze. Băiatul ia cuțitul în mână.

— Vorbește, spune el, sau te vom face noi să vorbești.

De undeva din spatele lor se aude un strigăt. Cu toții se

răsucesc pe călcâie. Este unul dintre tații lor, uitându-se la ei de pe cărare.

— Ce faceți acolo, în numele zeilor?

Toți băieții simt cum revin cu picioarele pământ. Sunt din nou copii. Nu pot pretinde că au găsit străinul în această stare. Rănile sunt proaspete, iar dacă bărbatul va supraviețui, îi va învinovăți pe toți. Dacă va muri, băieții vor deveni niște criminali. Așa că o iau cu toții la fugă. Cei mai buni înotători coboară pe stânci și se aruncă în apa mării. Cei mai plăpânzi se răspândesc care încotro, croindu-și drum printre stânci, pe poteci ascunse pe care le cunosc mai bine decât adulții din oraș. Numai băiatul cu păr roșcat nu o ia la fugă. Niciodată nu ți-e de folos să fugi. A învățat asta cu multă vreme în urmă. El n-a făcut niciodată ceva rău. Doar a stat deoparte și s-a uitat cum fac alții lucruri rele. Numai că întotdeauna el va fi cel prins, întotdeauna el va fi cel pedepsit.

Bărbatul de pe potecă se apropie și se uită în barcă:

— Cine mai e și ăsta?

— Nu știu, spune băiatul aplecându-se.

Cele două jumătăți ale desenului reprezentând un urs au căzut într-una dintre bălțile mai mici. Scutură apa de pe ele și le desfășoară.

— Ce i-ați făcut?

Cerneala se dizolvă în apă, iar apa sărată a început deja să-și facă lucrarea. Nu mai există niciun urs. Nu mai există niciun copac. Se mai zărește doar urma ștearsă a unei crengi, precum și fantoma unei creaturi dispărând treptat, ca un fuior de ceață.

•

Emilia mănâncă de dimineață măsline și pâine de orz muiată în vin, în vreme ce stă pe terasa din spatele vilei, privind cum se hârjonesc puii de vulpe care trăiesc sub zidul surpat de la marginea grădinii în pantă, până când mama lor îi vâră la loc în vizuină. Emilia intră în casă. A fost rugată să lămurească o neînțelegere legată de proprietatea asupra unei case mari, aparținând celui mai vârstnic cetățean al orașului, mort de curând. Există patru presupuse rubedenii, de mult dispărute din peisaj, precum și trei nu-prea-convingătoare testamente. Prin urmare, Emilia își petrece următorul ceas compunând o misivă detaliată adresată unui notar din Latakia, localitatea în care a copilărit bătrânul. În vreme ce e ocupată cu asta, trei bărbați își

fac apariția ca să repare rezervorul în care toată iarna s-a adunat apă – până săptămâna trecută, când un cutremur, destul de blând de altfel, a pricinuit o crăpătură subțire cât un fir de păr de la un capăt la celălalt al vasului colector. Ceva mai târziu, Emilia sparge vreo patruzeci dintre bușteni cășpătați din trunchiul unui pin bătrân căzut la pământ, care a zăcut lângă vilă o săptămână. Drusilla este îngrozită, însă Emilia constată că îi este tot mai greu să stea și să citească seara, dacă peste zi nu a făcut îndeajuns de mult efort fizic.

După prânz se îndreaptă către templu. Dacă ar fi sinceră cu sine însăși, Emilia ar mărturisi că plimbarea este o activitate mai încărcată de spiritualitate decât oricare alt lucru care se petrece în templu, fiind egală cu o trecere de la existența lumească la ceva vast, mai dezinteresat, mai neuman. Felul în care ea se smerește în vreme ce urmează potecuța care urcă dealul, felul în care efortul o ajută să-și domolească năvala gândurilor.

Este sfârșitul primăverii. Căpșuni, dafini, tufe de grozamă. Caprele sălbatice behăie și se îndepărtează făcând salturi prin vegetația joasă. Un vultur pleșuv privește în jos, așezat într-un cotlon al peretelui de stâncă din apropiere, simțindu-se în siguranță abia în clipa în care își dă seama că femeia aceea nu este vreun animal cățărător. Pe măsură ce Emilia urcă, larma cicadelor lasă loc freamătului pădurii. Umbre mai adânci, mai multă umezeală în aer. Nimeni nu pare să fi venit deja la templu. Emilia se simte ușurată și stânjenită de propria îngustime de spirit, cu toate că unii localnici au obiceiul să-și facă apariția la capătul câte unei ore liniștite, exact când ea tocmai s-a decis să se întoarcă acasă. De îndată ce pășește pe trepte, o rândunică se strecoară printre coloane, vârându-se într-un cuib aflat în colțul îndepărtat al porticului. Emilia aruncă o privire în mica încăpere din spatele templului. Acolo zărește o fată întinsă pe banca din piatră. Ce ciudat! Emilia era sigură că va găsi încăperea pustie. Nu avusese niciun fel de premoniție că ar fi urmat să întâlnească vreo ființă umană. O tunică soioasă, păr jegos, o față plină de murdărie, un trup slab ca o prăjină. Inima Emiliei se umple de milă. Fie fata aceea și-a pierdut mințile, fie a fost alungată de propria familie. În niciunul dintre cazuri soluțiile nu sunt la îndemână. Cel puțin fata respiră – și nu pare a fi borțoasă.

Emilia se așază pe bancă. Fata miroase ca un animal

domestic. Paisprezece, cincisprezece ani? Este cufundată într-un vis în care se desfășoară un fel de luptă: mâinile și picioarele îi zvâcnesc spasmodic. Sub stratul de jeg, pielea fetei este netedă și maronie, iar părul ei are culoarea mahonului. La o primă privire cel puțin, pare că a fost bine hrănită înainte de a ajunge în halul ăsta. Dinți albi. O copilărie îndestulată și o familie de condiție bună. Trebuie să fi bătut cale lungă, altfel Emilia ar fi auzit fără doar și poate de dispariția ei. Ambele gambe îi sunt rănite, umflate și pline de zgârieturi. Pe gât i s-a prins o lipitoare. O săptămână petrecută prin pădure? Două săptămâni? Înseamnă că fata este mai rezistentă decât ai putea crede. Emilia ridică marginea tunicii, își linge degetele mari și freacă ușor materialul. Nu se pricepe prea bine, însă se pare că e întrețesut și cu aur.

— Nu! rostește fata. Nu!

Își deschide pleoapele, respirând precipitat. Ochii ei sunt aproape negri. Emilia simte o vibrație nepământeană. Își întoarce scurt fața ca să privească spre ușă și ca să se asigure că sunt singure, apoi se uită din nou la fată:

— Acum ești în siguranță, spune ea îndepărtând o șuviță murdară de pe chipul fetei.

Apă, mâncare și o baie sunt lucruri de care copila are mare nevoie, însă pentru moment nu pare a fi în stare să umble, nici măcar la vale. Emilia așază capul fetei în poala sa și deschide traista din piele folosită ca pernă. Un cuțit, câteva fructe de pădure zbârcite, o singură alună.

— Cum te numești?

Fata bâiguie ceva. Emilia își apropie urechea de gura ei.

— Marina.

Marea, nu pădurea. Din nou acea vibrație. Există ceva nelămurit în toată această întâmplare, de parcă vreo zeitate protectoare i-ar șopti Emiliei să se poarte cu infinită grijă.

— Hai să te punem pe picioare!

Fata este chiar mai ușoară decât pare. Se clatină, i se înmoaie genunchii, își regăsește echilibrul, se clatină din nou. Cu un braț petrecut peste umărul Emiliei, cele două urmează poteca, printre copaci. Câteva ciocănitori sapă în scoarța tare, căutând insecte. Ai zice că niște bărbați tocmai construiesc, undeva în apropiere, o casă din lemn. Emilia și fata reușesc să treacă de două cotituri și de stânca botezată de copiii locului „Țestoasa”.

Drumul le va lua două ceasuri. Dată fiind această încetineală, Emilia își dorește din tot sufletul ca fata să nu moară înainte de a ajunge la destinație, așa că o așază într-un strat de iarbă crescută la marginea drumului. Speră ca locul acela să se afle îndeajuns de aproape de templu pentru ca influența binefăcătoare a sanctuarului să o protejeze. Emilia are de gând să alerge. Dacă va avea noroc, bărbații nu vor fi terminat de reparat rezervorul. Cu toate acestea, nu face o sută de pași când îl zărește pe Hesperos, pădurarul, venind către ea. În mod obișnuit, i-ar refuza politicos ajutorul, el fiind convins că Emilia îl va lua de bărbat și luând refuzurile femeii ca pe un joc amoros de-a amânarea. Își formulează cererea de ajutor în termeni cât mai formali, pentru că așa se obișnuiește, nu pentru că ea ar avea nevoie s-o facă.

Cei doi se îndreaptă cu pași repezi la deal. El este un bărbat înalt și corpolent și, pentru o clipă, felul în care o ridică pe fată seamănă cu cel al unui tată care își ține în brațe bebelușul – ceea ce o înduioșează cu adevărat pe Emilia, însă cei doi adulți trebuie să se miște cu repeziciune, în vreme ce el pare mai interesat să stea de vorbă, astfel că în curând biata fată se trezește săltând ca un sac cu orz. Cu entuziasmul lui tălâmb, atât de caracteristic, bărbatul improvizează pe tema tineretului egoist din ziua de azi, care le dă bătăi de cap celorlalți, devenind ceva mai atent abia în clipa în care își dă seama că Emilia este sincer îngrijorată de soarta acelei fete.

Poteca șerpuiește la vale. Emilia și pădurarul traversează pârâiașul, călcând din piatră în piatră, apoi ies din pădure. Marea se ivește în fața lor, după care, dincolo de coama dealului, se zărește un colț al orașului. Emilia poate vedea acum vila, așezată pe ultima creastă de pământ înainte ca terenul să se prăvălească abrupt către albia râului. O căprioară străbate costișa, se oprește pe potecă și se uită la ei. Nici locul, nici ora la care se petrece întâlnirea nu sunt potrivite. Emilia rareori zărește căprioare între răsăritul și apusul soarelui și niciodată nu le-a văzut oprindu-se atât de multă vreme într-un loc atât de expus. Probabil că acea căprioară a pățit ceva.

— Dobitoacă zăludă, spune Hesperos cu drăgălășenie în glas – și imediat căprioara o ia la fugă.

Pădurarul o duce pe fată în vilă și o așază pe divanul lung, verde din camera de primire. Drusilla își reprimă pornirea de a

îndepărta fără zăbavă orice lucru murdar așezat pe piesele de mobilier și îl ușuiește pe Hesperos, fluturându-și mâinile de parcă pădurarul ar fi fost vreo găină scăpată din ogradă. Emilia iese afară ca să-i mulțumească.

— Și nu spune nimănui, rostește ea, atingând ușor brațul bărbatului.

Poate că, la urma urmei, nu este nimic, însă există motive întemeiate și motive neîntemeiate pentru care fetele fug de acasă, iar bârfele nu pot fi răspândite.

— N-am văzut nimic, răspunde Hesperos, cu o plecăciune teatrală.

Face apoi doi pași în spate, se răsucește pe călcâie cu o mișcare amplă, pe urmă se îndepărtează, un zâmbet larg rămânându-i întipărit pe chip.

Drusilla și Emilia îi oferă fetei o cană de apă și niște supă de linte. Drusilla spune că are de gând să o îmbăieze și s-o îmbrace în haine curate. Emilia insistă să-i dea o mână de ajutor. Acesta este numai ultimul capitol al unei îndelungate și necontenite lupte, doar că, de data asta, Emilia refuză să cedeze. Ceva straniu se petrece aici și, ca atare, dorește să rămână implicată. Timpul însuși se repetă sau poate doar rimează cu el însuși, fata aceasta făcându-și apariția asemenea ei, din neant, fără nume, pe jumătate conștientă. Se surprinde imaginându-și un viitor în care ea moare, iar fata devine preoteasă și găzduiește o altă femeie tânără aflată la nevoie, iar preoteasa aceea moare, femeia tânără devenind următoarea preoteasă… O închipuire cât de poate de ridicolă. A găsit-o pe fată cu mai puțin de două ore în urmă. Emilia nu știe nimic despre ea.

O așază în cadă și o scaldă cu apă caldă, amândouă frecând-o cu câte o cârpă. Fata nici nu se opune, nici nu le ajută. I se văd coastele. Oasele șoldului aproape că-i ies prin piele. Sâni abia mijiți, două adâncituri vizibile deasupra claviculelor. Atunci când îi ating umflăturile de pe picioare, tânăra tresare de durere. Emilia nu s-a mai îngrijit de nimeni în felul acesta atât de intim, nici măcar de Kerimon. A ținut de mână două femei bătrâne și un băiețel, înainte ca toți aceștia să-și dea duhul, însă nici măcar moartea băiețelului nu a mișcat-o așa. Oare fata aceasta abate cine știe ce vrajă perfidă împotriva căreia ea ar trebui să se protejeze? Drusilla folosește o perie ca să îndepărteze mizeria strânsă sub unghiile de la mâinile și de la picioarele

fetei, punând mai multă presiune decât ar fi necesar. Se arată protectoare față de Emilia și critică mereu generozitatea stăpânei. Vrea ca fata să știe că se află aici numai și numai prin îngăduința acesteia. Sau poate că la mijloc există și puțină gelozie? Să fie posibil așa ceva?

Cele două femei o așază pe fată pe un scăunel, o șterg și îi ung pielea cu ulei. Îndepărtează excesul, o învelesc în două pături de lână și o întind la loc pe divan. În vreme ce Emilia pregătește un foc, Drusilla culege pelin din grădină, prepară o cataplasmă de frunze și flori și o înfășoară în jurul picioarelor umflate ale fetei. Afară, bărbații veniți să repare rezervorul încarcă din nou, gălăgioși, căruța trasă de un măgăruș.

— De ce crezi că a fugit? întreabă Drusilla.

— Doar una dintre noi cunoaște răspunsul la această întrebare, rostește Emilia uitându-se în ochii negri ai fetei. Poate că ar trebui să așteptăm până când ne va spune. *Dacă* va vrea să ne spună.

Pentru că nici Emilia nu a spus nimănui adevărata ei poveste, nu-i așa? Doar lui Kerimon, și asta numai în momentul în care a fost încredințată că bătrânul îi va duce secretul în mormânt.

— Tu du-te. Stau eu cu ea.

— Ai grijă, îi spune Drusilla.

Fata doarme îmbrățișând păturile și ținându-le aproape de trup. Capul și-l sprijină de latura înălțată a divanului. Emilia aprinde focul și, de îndată ce flăcările izbucnesc, se așază lângă fată. Dacă Drusilla are dreptate? Dacă se află cu toții în pericol? Fetele au secretele lor. A auzit prea multe de-a lungul ultimilor ani. Și există o grămadă de bărbați care consideră bunul lor renume mai de preț decât viața unei fete. Dar care să fie răspunsul? Niște gărzi înarmate? În opinia Emiliei, faptul că ar trebui să se bizuie pe și mai mulți bărbați nu face altceva decât să adâncească problema. Mai bine s-ar bizui pe propria lor invizibilitate. Amintirea acelei căprioare care a rămas o vreme nemișcată pe potecă, țâșnind apoi din loc. Frăția dobitoacelor, înțelepciunea provenită din conștiința faptului că poți oricând deveni pradă.

Între timp, părul fetei s-a uscat. Acesta este, în felul lui, la fel de extraordinar precum ochii ei. Seamănă cu coama unui cal castaniu bine țesălat. Felul în care culoarea intensă a firelor își schimbă nuanța în vreme ce Emilia își petrece degetele printre

ele. Atât de multă lumină absorbită, atât de multă lumină reflectată. Acum, că oasele ei obosite stau ascunse sub pături, Emilia își poate da seama cât de frumoase sunt trăsăturile fetei, chiar dacă ochii aceia magnetici sunt acum închiși. Vorbind mai mult pentru sine, Emilia întreabă:

— De unde ești?

Fata îi răspunde în șoaptă, de parcă ar împărtăși cuiva, în vis, un secret:

— Tarsus.

Orașul salvat de Pericle. Flăcările din vatră se înclină într-o parte, iar apoi se înalță din nou, așa cum se întâmplă atunci când cineva învești mântat într-o pelerină largă se întâmplă să treacă prin apropiere. Oare ființa aceasta ar putea fi o fată-spirit? Doar ca să se asigure, Emilia își așază degetele pe încheietura fetei și simte pulsul slab al sângelui unei ființe umane cât se poate de obișnuite.

O mută pe necunoscută în fosta odaie a lui Kerimon, iar tânăra servitoare Hamda doarme pe o saltea subțire întinsă într-un colț, în caz că fata se trezește și intră în panică. Emilia se bagă în pat târziu, însă este neliniștită și îi e greu să aț ipească. Trebuie să se încredințeze că fata este în siguranță, așa că se scoală și păș ește prin întunericul cu miros de portocal al colonadei, ridică ivărul greu, din lemn de pin și pătrunde în odaia lui Kerimon. Hamda seamănă cu un monument tombal sculptat în piatră: întinsă pe spate, cu picioarele drepte și cu mâinile încrucișate pe piept. Doi șoareci se grăbesc să fugă de pe o farfurie goală așezată lângă masă, făcându-se apoi nevăzuți într-o gaură din perete. Păș ind în vârful picioarelor, Emilia traversează încăperea. Fata zace ghemuită ca o păstaie de fasole, cu genunchii ridicați, cu coatele lipite de burtă, cu capul aplecat. Părul lung îi stă răsfirat pe spate, în vreme ce fata străbate în zbor un cer întunecat plăsmuit de ea însăși.

Acesta să fie motivul neliniștii Emiliei? Felul în care inima ei se deschide; un nesaț pe care a reușit să-l ignore ani și ani; brusca neîmplinire a propriei vieți; teama aceasta – nu că ar exista cineva care ar vrea să-i facă acestei fete vreun rău, ci că ar putea s-o iubească altcineva, cineva care a pierdut-o și care acum va veni să o ia acasă. Emilia se simte stânjenită de propria ei dorință de afecțiune. Marina rostește ceva în somn, apoi se întoarce pe partea cealaltă. Temându-se să nu o sperie, Emilia

face cale întoarsă și părăsește odaia.

În dimineața zilei următoare, fata stă așezată la masa din bucătărie, având în față o farfurie cu stridii, ouă fierte și pâine. Își leagănă ușor fruntea, înainte și înapoi. Atunci când este întrebată dacă o doare ceva, ea încuviințează dând din cap. Drusilla îi oferă o ceșcuță cu ceai de coajă din salcie și fenicul. Fata soarbe jumătate, se oprește, se îneacă, golește ceșcuța și începe să tremure. Emilia a mai băut din fiertura aceea, la insistențele Drusillei, prin urmare știe că gustul este aproape la fel de neplăcut ca o durere de cap.

— Vă mulțumesc, spune fata. Vă mulțumesc pentru tot.

Doar șase cuvinte, însă imediat devine limpede atât pentru Emilia, cât și pentru Drusilla, că fata a fost bine educată, într-o familie avută.

— Mă bucur că te-am găsit când te-am găsit, îi spune Emilia. Fata mănâncă un ou, poate doar ca să scape de gustul fierturii.

— Iar acum, tânără domniță, spune Drusilla, trebuie să ne spui de unde vii și ce ai de gând.

— Nu trebuie să ne spui nimic, intervine Emilia.

Drusilla îi aruncă stăpânei o privire severă. Cum i-ar putea explica Emilia că există lucruri pe care nu dorește să le audă? Îi este destul de greu să-și explice acest lucru ei înseși.

— Unde ne aflăm? întreabă fata.

Drusilla îi spune. Fata nu recunoaște numele.

— Este departe de Tarsus, o lămurește Emilia, sperând ca asta să o facă pe fată să se simtă în siguranță, doar că ea pare mai degrabă panicată. Ai rostit numele orașului în somn. Doar numele. Nimic mai mult.

Fata clatină încet din cap.

— Nu pot decât bănui că pentru tine este îmbucurător să te afli departe de Tarsus, spune Emilia.

— Vă rog, nu spuneți nimănui că mă aflu aici.

— De ce? întreabă Drusilla.

Emilia o mustră cu delicatețe:

— Ajunge.

Se întoarce apoi cu fața către Marina.

— Nu vom spune nimănui.

— Sunteți îngrijorate de propria voastră siguranță, spune fata. Pot înțelege asta.

Stăpânirea de sine a fetei le ia pe cele două femei prin

surprindere.

— Păreți niște oameni de treabă, însă uneori oamenii nu sunt ceea ce par, iar alteori a fi de treabă nu este îndeajuns. Eu sunt singura în care pot avea încredere.

Spunând aceasta, fata se oprește, adunându-și parcă gândurile. N-a mai vorbit de două săptămâni.

— Mă aflu într-un mare pericol, fără să am însă nicio vină. Sunt foarte recunoscătoare pentru ceea ce ați făcut pentru mine…

— Am făcut foarte puțin pentru tine.

— … și mi-aș dori să vă fi putut răsplăti, însă din păcate nu posed absolut nimic.

Fata abia se abține să nu izbucnească în lacrimi și urăște că trebuie să facă asta.

— Nu e nevoie să ne răsplătești, îi spune Emilia.

— Trebuie să continui să călătoresc până voi ajunge într-un loc în care nimeni nu știe cine sunt și în care nimeni nu cunoaște oamenii porniți pe urmele mele. Prin urmare, am nevoie de bani. Trebuie să muncesc. Știu să citesc și să scriu. În latină și în ebraică, de asemenea. Mă pricep la matematică, la astronomie. Pot să interpretez…

Fata se întrerupe brusc. Oare a dezvăluit prea multe?

— Aș putea da lecții. Aș putea face muncă de copist. Voi fi silitoare și serioasă. Aș putea să fac curat, adaugă ea, încercând să pară o fată obișnuită. Aș putea să gătesc.

Nu a făcut curat și nu a gătit în viața ei.

— Încă ești o copilă, spune Drusilla, deși este limpede că fata e mai mare decât o arată vârsta și decât ar da de înțeles constituția ei firavă.

— Mănâncă, o îndeamnă Emilia. Bea.

Fără îndoială, fata nu este o persoană care își schimbă ușor părerile.

— Înainte de orice, trebuie să te întremezi.

Marina mănâncă o stridie și dă pe gât o cupă mare cu apă. Emilia spune că are treabă de făcut, dar că fata o poate întrerupe oricând dorește – apoi se retrage în camera de lucru. Scoarța de salcie și feniculul preschimbă curând durerea din picioarele Marinei într-o jenă discretă – și într-o la fel de discretă senzație de amețeală. Drusilla o urmărește pe fată cu privirea, dorindu-și ca aceasta să știe că este supravegheată. Pentru

Marina, faptul că ocupă o poziție inferioară aceleia de sclav reprezintă o experiență nouă, însă o ajută să înțeleagă ce părere și-a făcut această femeie despre ea. Cealaltă femeie, însă, preoteasa... aceasta nu rostește anumite lucruri, iar lucrurile nerostite sunt periculoase. Marina termină de mâncat, apoi face o plimbare în jurul vilei. Se așază în bibliotecă, răsfoind câteva cărți. Tanah, Septuaginta, Arhimede – *Despre poliedre* și *Despre sferă* – Aristotel, Calistene... Pe masa din mijlocul încăperii se află un planetariu după care Mesomedes cu siguranță s-ar fi dat în vânt. Soarele este un glob central, auriu, iar în clipa în care Marina învârte mica manivelă, Pământul și alte cinci corpuri cerești se rotesc în jurul acestuia.

În spatele vilei, o grădină acoperă coasta dealului care se sfârșește în albia râului. Grădinile în care a copilărit ea erau nemaipomenite ca întindere, abundență, rafinament și ca măsură a muncii depuse pentru întreținerea lor. Grădina aceasta este mai puțin îngrijită și se fălește cu mai puține ornamente, însă aici se găsesc plante care par ieșite dintr-o carte scrisă de niște călători înclinați să născocească lucruri nemaivăzute: plante având niște făclii țepoase cu care înhață păianjeni și muște, plante arătând asemenea unor pietricele multicolore care sunt moi la atingere și despre care se spune că ar fi un fel de cactuși. Cactușii mai mari seamănă cu niște lecții de geometrie înarmate până-n dinți – sfere, triunghiuri, ovale. Trunchiul unuia dintre copaci are forma unei uriașe vinete așezate în picioare. Într-o mică tufa atârnă o sumedenie de banane portocalii, strălucitoare.

Marina se așază pe banca umbrită de frunzele de viță-de-vie. Undeva în apropiere se aude un pisoi care miaună, cerșind să fie băgat în seamă. Fata îl alungă. Nu vrea să se știe scăpată din mâinile unui ucigaș pentru ca mai apoi să moară de tetanos ori de turbare.

Îi place aici. Grădina, casă, bunăvoința oamenilor, faptul că, pur și simplu, este cald și curat. Și-ar dori să poată rămâne. Femeia ar lăsa-o. Marina poate citi asta în ochii ei. Dar tot acolo zărește și o anumită slăbiciune. Iar căldura și bunăvoința nu pot înlocui privilegiul de a te afla undeva departe atunci când se petrec lucruri rele. S-a uitat pe hartă. Pentru un călăreț care nu-și cruță calul, Tarsus se află la o depărtare de patru zile. Este foarte posibil ca soldații să fi trecut deja pe aici, ca în oraș să se

afle oameni cărora fata le-a fost descrisă și cărora li s-a promis o recompensă. Nu poate rămâne. Este prea periculos. Dacă ar pleca pe mare ar trebui să dea bani, să se încreadă în niște necunoscuți și să rămână la bord. Cel mai bine ar fi să călătorească mai departe pe jos, doar că acum va fi ceva mai bine echipată. Femeia aceasta o va ajuta. Pare nerăbdătoare să se facă de folos. Haine mai călduroase, hrană, o armă, o hartă. Oare câte zile îi va lua să-și refacă puterile ca să poată porni din nou la drum? Două? Trei?

Aude un dangăt discret de tălăngi adus de vânt și aruncă o privire spre capătul văii, acolo unde o cireadă de vaci albe se strecoară printr-o poartă strâmtă, împrăștiindu-se apoi pe pășunea arsă de soare, ca niște semințe de plop. Drusilla își face apariția pe terasă ca să supravegheze oaspetele nedorit. Își șterge mâinile ude de o cârpă, clatină cu severitate din cap, apoi se retrage în bucătărie.

Viitorul se arată înspăimântător. Marina trebuie să găsească o lume în care toți oamenii din jur sunt niște străini, iar apoi va trebui să-și clădească, din nimic, o nouă viață. Este doar o adolescentă. A citit suficient de mult ca să știe ce se întâmplă cu fetele de vârsta ei care nu se bucură de protecția unor bărbați mai puternici și mai în vârstă. Dar asta-i viața. Acum își dă cu prisosință seama de acest lucru. Fiecare dintre vacile acelea va sfârși cu gâtlejul tăiat. Șoimul va sfâșia porumbelul. Femei înlănțuite vor fi târâte afară din orașele cucerite. *Sed omnes una manet nox.*[37] Vasele de aur și cărțile legate în piele sunt niște paliative, niște distracții. Cei norocoși sunt cei care mor tineri, având parte de un sfârșit fulgerător și rămânând până la capăt adânciți în propria ignoranță.

Oboseala Marinei este necuprinsă. Se ridică în picioare și pătrunde din nou în interiorul vilei, trecând prin bucătărie, pentru ca Drusilla să nu se simtă datoare să o urmărească. Întreabă dacă poate lua una dintre ruladele cu semințe mac, se duce în odaia ei și adoarme întinsă pe pat, încă ținând între degete bucata neîncepută de ruladă.

Are niște vise încâlcite, năvalnice, întunecate. Este legată în spatele căruței, care tocmai se prăvălește într-o fântână din Alexandria. Se îneacă într-o mare de mărăcini. Femela de ciobănesc anatolian are chipul Drusillei, apoi pe cel al mamei ei

[37] În lat. în orig. – „Pe toți ne așteaptă aceeași noapte” (Horațiu, *Ode*, I, 28, 15).

vitrege, apoi chipul lui Phoebe. Câinele spune: „Îmi iese sufletul sub loviturile mâinii Tale”[38], iar stelele sunt niște bucăți de cretă scârțâind pe ardezia întunecată a cerului. Marina doarme toată după-amiaza și toată noaptea, trezindu-se o singură dată ca să se ușureze, iar vila pustie i se pare la fel de neliniștitoare precum fantasmele întrețesute care i s-au năzărit în somn. Se târăște înapoi în pat, fiind absorbită din nou de neostoitul, de ametitorul vârtej al imaginilor.

În dimineața zilei următoare se trezește devreme, simțindu-se înfiorător de obosită. Pășește peste Hamda, încă adormită, ridică ivărul și se îndreaptă către grădină. Emilia s-a așezat deja la umbra smochinilor ale căror ramuri se împletesc printre bârnele strâmte ale verandei. Marina vrea să facă pe loc calentoarsă, însă nu o poate necăji pe femeia de care va trebui să depindă pentru a-și putea continua călătoria. Emilia lasă cartea din mână și îi urează bună dimineața. Marina se așază.

— Servește-te.

Pe masă se află piersici uscate, terci de grâu și chefal. Marina mănâncă două piersici ca să facă tăcerea așternută între ele mai puțin stânjenitoare. Îi este îndeajuns să ia o singură îmbucătură ca să-și dea seama cât este de flămândă. Își scoate cu lingura niște terci, punându-l într-unul dintre vasele mai mici. Lumea începe să pară cumva mai reală, visele ei retrăgându-se ușor pe tărâmul fantasmelor. Emilia își reia lectura. Noaptea a curățat și a răcorit valea, lăsând în urmă un aer proaspăt, neprihănit. Marina simte miros de cimbrișor și de cocos. Totul pare încremenit. Singurele zgomote sunt cele făcute de Emilia când dă paginile și ciripitul nemulțumit al unei păsări. Ziua promite deja vipia amiezii. Cele două stau cufundate în tăcere vreme îndelungată.

— Trebuie să plec, spune Marina în cele din urmă. Mâine, poimâine… Cu cât rămân mai mult, cu atât crește riscul să mă găsească.

Emilia nu-i răspunde. Seamănă cu o pasăre care ți se așază pe mână, în grădină. Tot ce poți face este să rămâi nemișcat și să speri în van că și timpul va face același lucru.

— Dacă mă ajuți, îți promit că, de voi dispune vreodată de mijloacele necesare, te voi răsplăti înzecit.

De ce vrea Emilia atât de mult ca ea să rămână? Fata nu este

[38] Citat din *Vechiul Testament* (*Psalmii* 39:10).

o ființă caldă, nu e ușor să ai o relație cu ea. Se arată recunoscătoare, însă nu mai mult decât îi dictează uzanțele. Nu pune nicio întrebare, nu deapănă nicio poveste.

— Te voi ajuta pentru că ești o femeie tânără, pentru că ești singură pe lume și pentru că te afli în pericol. Dacă ții să mă răsplătești, ai putea ajuta mai bine pe cineva aflat în nevoie, ori de câte ori ți se va ivi ocazia.

Să fie posibil ca fata să fi făcut ceva rău? Oare dacă Emilia ar cunoaște întreaga poveste, ar fi posibil să nu mai fie la fel de compătimitoare?

— Pot face asta, încuviințează fata. Voi face asta.

Singurul lucru pe care îl au în comun, i se pare Emiliei, este refuzul de a le spune altor oameni povestea propriei vieți. Și exact această revelație deschide o ușă.

— Și eu am un secret.

De ce face asta? Crede că, dacă îi va oferi fetei bunul ei cel mai de preț, gestul acesta o va convinge să rămână?

— Nimeni dintre cei de aici nu știe cine sunt eu de fapt. Nici măcar Drusilla. Nici măcar Hamda.

Ceea ce face acum Emilia nu este deloc înțelept. Nu știe nimic despre fata aceasta. Trebuie să se oprească.

Fata a arborat o mină precaută, ceea ce nici nu este de mirare. Are și așa destule probleme. De ce și-ar dori să fie împovărată și cu povestea unei femei de vârstă mijlocie? Un sigur nor alb pare că stă pe dealul din depărtare, asemenea unui copac alb ca zăpada. Totul se află într-un echilibru precar. Atât de multe lucruri s-ar putea întâmpla mai departe, atât de multe lucruri ireparabile. Mamă și fiică, străine complet una față de cealaltă. Dacă Emilia îi va spune povestea vieții ei? Dacă Marina va afla că propria mamă a știut de existența ei, însă nu s-a învrednicit niciodată să o caute? Dacă Emilia va afla că soțul ei a abandonat-o pe fiica lor? Oare astfel de răni pot fi vindecate vreodată? Dar dacă Marina își va continua călătoria și cele două nu vor afla niciodată vreunul dintre aceste lucruri?

Dar dacă amândouă își vor păstra secretele, iar Marina se hotărăște să rămână o noapte, apoi încă o noapte, începând să se încreadă în femeia aceasta și luând apoi decizia să profite de șansa oferită, întemeindu-și noua viață chiar în locul acesta? Sau: dacă cele două femei ajung să se cunoască tot mai bine de la o zi la alta, fără să aibă niciun fel de așteptări? Dacă vor

profita de rara ocazie de a încredința trecutul uitării, luându-și viețile de la capăt? Dacă vor deveni prietene?

Nimic din toate acestea nu se întâmplă.

Dinspre interiorul vilei se aude o bubuitură. Marina tresare.

— E cineva la ușă, spune Emilia, atingând mâna fetei. Așa se aude întotdeauna. O să răspundă Drusilla. Nu ai de ce să-ți faci griji.

Fata nu pare prea convinsă.

— Poate că Drusilla nu te place prea mult, însă mai mult îi antipatizează pe străinii care pun întrebări.

Bătaia în ușă se repetă, apoi urmează o a treia bubuitură. Emilia se ridică în picioare.

— Stai aici! Nu te mișca!

Marina se simte rău, nervii îi sunt întinși la maximum. Ce va face dacă la ușă se află niște soldați? Nu are vreme să adune puțină mâncare și să-și strângă hainele. Pe masă se află un cuțit. Îl apucă. Lama este scurtă, însă ascuțită. Străbate cu pași repezi poteca pavată cu dale de calcar care șerpuiește printre cactuși, apoi o cotește la dreapta, către zidul surpat și către grămada de compost. Se răsucește pe călcâie. Nu vede pe nimeni. Se așază pe vine, pitindu-se între pietrele căzute și mormanul fierbinte și împuțit de resturi vegetale. Strânge cuțitul în pumn. Așteaptă.

În interiorul vilei, Emilia deschide micul vizor și zărește doi bărbați stând în umbra porticului. Sunt prea șleampeți ca să poată fi niște soldați. Emilia este destul de sigură că l-a mai văzut cândva pe cel deșirat și cu o claie bogată de păr în cap. Închide la loc vizorul, trage ivărul și, cu un scârțâit, deschide ușa cea grea de la intrare.

— Veniți să vedeți, spune bărbatul cel deșirat.

Emilia îi recunoaște felul peltic de a vorbi. E un pescar de-al locului. Fiul lui suferă de boala-copiilor. O zorește pe Emilia să iasă afară.

— Veniți, repede!

Femeia observă abia acum căruța oprită pe drum, mârțoaga înhămată la ea căznindu-se să pască micile plante suculente crescute în crăpăturile zidului de piatră.

— Ce s-a întâmplat? întreabă, urmându-l pe bărbatul cel peltic.

Transpirația acestuia are miros de pește cald.

— L-a găsit Perimoth într-o barcă, răspunde el, arătând cu capul către celălalt bărbat. Bătut la sânge.

Bărbatul zace cu fața în sus pe fundul plat al căruței, gleznele și labele picioarelor atârnându-i în afară. Pe unul dintre obraji are o rană lungă, deschisă. Pielea murdară, arsă de soare, precum și barba neagră îi sunt năclăite cu sânge uscat. La mâna dreaptă, care îi atârnă printre spițele căruței, îi lipsesc două degete. Dar toate acestea nu reprezintă aspectul cel mai șocant. Oricare ar fi fost hainele pe care bărbatul le-a purtat ca să-și acopere partea de sus a trupului, acum sunt sfâșiate, dezvăluind un trunchi acoperit cu tatuaje: câini atacând o căprioară, lei, un berbec, o pasăre mare, de pradă... Emilia nu a mai văzut niciodată așa ceva. Trebuie să fie vreun scit sau unul dintre acei samsari de cai veniți din nordul Mării Caspice sau al Mării de Arai. Emilia se apropie cu un pas de căruță. Poate vedea cum pieptul bărbatului se ridică și coboară în ritmul respirației. Se simte ușor îngrijorată. Cei doi bărbați încep să-l ridice pe străin. Li se pare de la sine înțeles că femeia îl va îngriji. Mereu oamenilor li se pare de la sine înțeles că ea va rezolva orice problemă dificilă. Doar că Emilia e sătulă de toate aceste presupuneri, e sătulă să fie mama răniților, sătulă să vadă alți oameni. Fata se află probabil pe terasă – îngrozită, fără îndoială, de ceea ce s-ar putea petrece afară. Emilia trebuie să se ducă la ea.

Acum, bărbatul tatuat zace pe jumătate în căruță, pe jumătate în afara acesteia. Tot ce Emilia ar putea să-i facă ar putea la fel de bine să-i facă și cei doi localnici care l-au adus – să-i curețe rănile, să-i dea apă, hrană, să-l lase să se odihnească. Nu-i surâde ideea că un barbar ar putea locui în vila ei. Drusillei, cu atât mai puțin. Acolo sunt patru femei care locuiesc singure. Bărbații aceștia nu înțeleg nici măcar atâta lucru? Oare ei chiar cred că abilitatea de a citi și de a scrie asigură protecția unei femei?

Bărbatul este greu. Perimos și însoțitorul lui îl așază pe pământ, ca să-și poată odihni brațele.

Dacă le va permite să-l ducă pe străin în vilă, fata va pleca. Emilia nu are nicio îndoială în această privință. Ce-ar fi dacă, măcar de data aceasta, va face uz de bani ca să rezolve problema? Ar putea să-i plătească pe cei doi bărbați ca să facă rost de o odaie pentru străin, de o infirmieră pentru câteva zile,

de mâncare și apă, de un rând de haine curate. Rezultatul final ar fi același. Drusilla ar fi fericită. Ar putea chiar să o convingă pe fată să rămână. Străinul însuși cu siguranță s-ar simți mai bine în locuința unui om de rând.

Bărbatul cel peltic trage adânc aer în piept, de parcă ar urma să spună ceva cu limbă de moarte.

— L-au găsit copiii.

Face o pauză.

— Băieții. L-au găsit eșuat, într-o barcă, lângă bălțile cu crabi, și i-au făcut… asta.

Face o nouă pauză. Îi vine greu să rostească următoarea propoziție.

— Fiul meu a fost unul dintre băieții care i-au făcut asta, continuă el, lăsându-și privirea în pământ. Dacă nu i-aș fi surprins la timp…

Bărbatul tatuat întins pe pământ își înclină capul către Emilia. Deschide ochiul stâng. Cel drept îi este atât de umflat și de însângerat, încât refuză pur și simplu să se mai deschidă. Străinul se uită la ea. Este evident să suferă. Copiii din oraș au încercat să-l ucidă. Tatuaje sau nu, omul acesta are și el un suflet. În plus, e ca vai de el – la fel ca fata, la fel ca ea însăși. Emilia își dă brusc seama de asta. Tuturor le lipsește câte ceva. Nu-l poate refuza.

— Băgați-l înăuntru, spune.

Furtuna

Totul începe la jumătatea Canalului Mânecii: două vânturi năprasnice contopindu-se într-un curent ascendent de proporții monumentale. Cinci sute de mii de tone de apă ridicate în aer, condensându-se apoi și formând un uriaș nor cumulus înalt de trei mile, acest munte târându-se apoi peste suprafața mării. Lumina zilei moare cu încetineală, petroliere și traulere conturându-se sub forma unor siluete negre deasupra mareei, decorate din loc în loc cu lumini verde-stejar și roșu-cireașă. Ajuns la patruzeci de mii de picioare, vârful furtunii se lăbărțează într-o parte închipuind un fel de nicovală cerească, cenușie. *Cumulonimbus incus.* Numai nivelul superior mai este luminat de puținele raze de soare rămase vizibile, în vreme ce formațiunea se arcuiește, părând că vrea să îmbrățișeze Pământul. Traversând Portland Bill și Weymouth, impozanta structură se îndreaptă către uscat. După câteva mile, apa se adună în stropi care, începând să cadă, se preschimbă în gheață, părăsind norul sub forma unor pietre de grindină care bat darabana pe geamuri, răpăie pe acoperișurile mașinilor și pătrund printre frunzele de arin, stejar și mesteacăn din Parcul Național New Forest.

Fulgerele încep să se producă pe coama norului, inima nicovalei luminându-se intermitent. Apoi, sub baza formațiunii, șuvoaie de aer ionizat se desprind îndreptându-se în jos, până când pământul le simte prezența, trimițând în sus propriile sale șuvoaie de aer ionizat, iar cerul este sfâșiat de mari fisuri de plasmă. Două milioane de mile pe oră, cincizeci de mii de grade Celsius. Bangul sonic se răspândește într-un inel tot mai atenuat de pocnete și bubuituri. În aerul umed al nopții, izul de ozon se împletește cu cel al pământului stropit.

Acum se află chiar deasupra casei. În mod logic, ar trebui să lovească unul dintre nenumărații copaci înalți din grădină sau din pădurile din jur, însă fulgerul este un fenomen rebel, iar parapetul renovat care împrejmuiește marginile acoperișului conține armături de oțel; șuvoaiele de aer ionizat unesc colțul din nord-est al acoperișului de tonele de vapori încărcați electric

de deasupra, așa că focul acela orbitor izbește o latură a casei, spărgând și dislocând bucăți de ciment.

Philippe este trezit de o bubuitură puternică. Să fi fost aievea – sau doar și-a imaginat zgomotul acela? Se ridică în capul oaselor. La început, nimic nu pare în neregulă. Conturul vag, albastru, al fotoliului, o linie subțire de lumină între draperii. Ploaia bate darabana pe geamuri. Un coșmar. Se întinde din nou, însă este neliniștit, agitat, nu reușește să ațipească. Ceva nu este în regulă. Se ridică din nou în capul oaselor. Ceva arde. Simte miros de ars.

Se repede la ușă și o deschide. Palierul este un adevărat cuptor. Vălătuci de fum se învârtejesc prin aer și o strălucire dănțuitoare se întrezărește undeva la parter. Își ferește fața cu brațul și aruncă o privire în josul scărilor. Căldura este insuportabilă, chiar și de la distanța aceea. Dacă asistenta nu o va salva pe Angelica, aceasta va muri. O panică bolnăvicioasă pune stăpânire pe el. Cum va putea trăi cu el însuși dacă nu va face nimic ca să-și salveze fiica? Doar că, în toiul acestei grozăvii, întrezărește ocazia de a rezolva o cumplită dilemă. Dacă Angelica va muri, asta înseamnă că va duce secretul cu ea în mormânt. Nu-i va mai putea distruge pe amândoi. Cel puțin unul dintre ei va supraviețui și va putea să-și construiască un fel de viață. Angelica este inconștientă. Nu va simți nimic, nu va ști nimic. Va fi o adevărată binecuvântare.

Philippe tușește zgomotos. Aerul este plin de funingine și de fulgi negri de cenușă. Simte cum mintea îi înoată printr-un fel de pâclă. Abia acum își dă seama că, dacă are de gând să se salveze, trebuie să se miște cu repeziciune. Se răsucește pe călcâie și se cațără pe semipalier. Deschide ușa și pășește pe acoperișul plat, închizând bine ușa în urma lui. Va fi salvat. Întotdeauna a fost salvat. Se apropie de partea din față a clădirii și se uită în jos. Nu zărește pe nimeni. În clipa următoare, o perdea de fum și de aer fierbinte se înalță, forțându-l să se îndepărteze de marginea acoperișului. Se îndreaptă către cealaltă latură a clădirii și privește spre valea pe fundul căreia se întinde șoseaua ce vine dinspre Braishfield. Nu aude nicio sirenă. Nu zărește nicio lumină albastră de girofar. Acoperișul devine tot mai cald sub picioarele lui și Philippe poate simți deja mirosul greu al bitumului care începe să se înmoaie. Îl despart trei etaje de curtea reședinței. În dreptul lui se întinde o bandă

de ciment lată de trei metri, urmată de peluză. Dacă cineva a pornit în ajutorul lui, nu va ajunge aici la timp. Va trebui să sară dacă vrea să aibă o minimă șansă de supraviețuire. Nu reușește să-și adune curajul necesar să o facă.

La parter, Angelica zace în mijlocul unui păienjeniș de tuburi și fire electrice care o mențin conectată la lumea din jur. Canule, un monitor, un stativ pentru perfuzii, un tub de oxigen. Pernele sunt așezate sub ea astfel încât capul să îi stea înălțat. Poartă o bluză bleu-ciel suficient de elegantă pentru un dineu cu șampanie. O păturică din mohair îi acoperă picioarele – pete în toate culorile curcubeului pe un fundal verde ca iarba.

Nimeni nu va mai vedea vreodată această încăpere. Nimeni nu va mai vedea cele două crochiuri ale lui Edward Ardizzone[39] reprezentând copii care se joacă pe plajă. Nimeni nu îl va mai vedea pe André, iepurașul de jucărie al Angelicăi, acum ros în câteva locuri, care stă pleoștit, sprijinindu-se de CD player. Nimeni nu va mai vedea brățara-amuletă care a aparținut cândva mamei Angelicăi. Nimeni nu va mai vedea vasul din porțelan cu suport, pe care este reprezentat un marsuin făcând un salt peste niște valuri zbuciumate.

Aerul este fierbinte și urât mirositor, însă pentru moment ușa dormitorului reușește să țină la distanță cuptorul care s-a dezlănțuit în casa scărilor. Un fum cenușiu se strecoară pe sub ușă, apoi se înalță, băltind pe tavan. Mijlocul ușii se înnegrește și se bășică, apoi se apleacă spre interior. Descărnată și albă ca varul, Angelica visează porridge și piersici, brazi și pietre albe, pui de vulpe tăvălindu-se într-un colț de grădină.

Philippe sare. Reușește să treacă de banda de ciment, aterizând pe peluză, însă impactul îi zdrobește oasele ambelor picioare. Folosindu-și ultimul strop de energie, se târăște îndepărtându-se de infernul care a cuprins casă, la adăpostul copacilor care mărginesc peluza, însă fracturile suferite sunt deschise, iar în următorul sfert de oră Philippe va muri din pricina hemoragiei, printre ace de pin și crengi uscate. Cei din echipajul de pompieri vor bănui că trupul lui a fost complet mistuit de flăcări în interiorul casei, așa că leșul nu va fi găsit decât trei zile mai târziu, când Hervé îi va prezenta agentului de asigurări proporțiile dezastrului.

În camera Angelicăi, încet-încet, fumul adunat pe tavan

[39] Edward Jeffrey Irving Ardizzone (1900-1979) – pictor și ilustrator englez.

devine tot mai dens, coborând către podea. Ferestrele sunt acum acoperite cu funingine, iar singura sursă de lumină rămâne monitorul așezat deasupra patului. Aerul duhnește a lemn ars și plastic topit. Angelica nu mai are niciun motiv să trăiască. Viața îi este o povară de care vrea să se descotorosească. Doar că trupul, latura animalică a propriei ființe nu cedează atât de ușor. Cu mâna dreaptă, smulge canula înfiptă în braț, apucă bara din inox de la marginea saltelei și se ridică în capul oaselor, de parcă ar fi, pur și simplu, în stare să-și așeze tălpile pe pământ și să plece de acolo. Așa ceva însă nu este cu putință. Așa ceva a încetat să mai fie posibil cu câteva luni în urmă. Degetele i se înmoaie, strânsoarea cedează, iar Angelica se prăbușește la loc pe pernă. Dunga verde, în formă de zigzag, de pe ecranul monitorului, se preschimbă într-o linie continuă. Un bec roșu începe să lumineze intermitent, însă sunetul alarmei nu poate fi auzit în vacarmul acela tot mai copleșitor. Pe peretele îndepărtat, ușa se desprinde din toc, prăvălindu-se ca niște cărți de joc, iar flăcările de pe palier dau năvală.

O femeie stă lângă pat. Tunică, cizme, tolbă. Chipul ei pare familiar, însă Angelica nu-și poate aminti când sau unde a întâlnit-o ultima dată. Femeia se întinde către ea:

— Haide! Apucă-mi mâna!

Nota autorului

Povestea lui Appolinus/Apollonius a circulat vreme de cel puțin opt sute de ani înainte ca Gower să o rescrie. Cea mai veche versiune cunoscută îi aparține lui Venantius Fortunatus, episcop și poet la curtea merovingiană de la sfârșitul secolului al VI-lea, cu toate că versiunea lui pare adaptată după o sursă grecească ceva mai timpurie, pierdută în negura istoriei.

După Fortunatus au mai fost multe astfel de repovestiri, majoritatea scrise în limba latină, dar și în tot mai multe limbi europene. Versiunea anglo-saxonă în proză poate fi considerată drept primul roman englezesc.

În orașul Antiohia trăia un rege pe nume Antiohus...

De la Gower încoace, povestea s-a bucurat în continuare de popularitate. Atunci când au colaborat la scrierea piesei *Pericle, Prinț al Tironului*, Wilkins și Shakespeare n-au reînviat o poveste uitată, ci au făcut variațiuni pe o temă bine-cunoscută. Într-adevăr, unul dintre textele pe care este aproape sigur că le-au consultat a fost *The Pattern of Painful Adventures*, versiunea în proză a poveștii, scrisă de Lawrence Twine, publicată pentru prima dată în anul 1576 și apoi republicată în 1607, cam în perioada în care *Pericle* s-a jucat pentru prima oară la Teatrul Globe. Transpunerea în proză făcută de Wilkins însuși, *The Painful Adventures of Pericles*, a fost publicată un an mai târziu.

De-a lungul a o mie de ani, numele personajelor se modifică, detaliile acțiunii se transformă, însă tiparul rămâne același, iar fiica regelui Antiohiei rareori constituie mai mult decât un pretext pentru a-l trimite pe Pericle/Appolinus/Apollonius în călătoria în timpul căreia vor avea loc adevăratele lui aventuri.

Cu toate acestea, există o versiune a poveștii care este diferită – atât de diferită, încât probabil este socotită a fi un hibrid între povestea lui Pericle/Appolinus/Apollonius și o versiune precedentă, între timp pierdută. Este vorba despre un lai breton scris în engleza medievală de la începutul secolului al XIV-lea. Personajul eponim, Emaré, este fiica împăratului Artyus și a Doamnei Erayne. Atunci când Doamna Erayne moare,

Artyus se îndrăgostește de propria lui fiică. Obsedat să se însoare cu ea, apelează la papă, care consfințește căsătoria celor doi. Emaré refuză să se supună deciziei, iar după o ceartă violentă între ea și tatăl său, împăratul poruncește ca fata să fie trimisă singură în larg, într-o barcă mică, în speranța că va muri departe de ochii lumii. Foarte curând va regreta hotărârea luată, dar emisarii trimiși în căutarea fetei se întorc cu mâna goală. Între timp, costelivă și lihnită de foame, Emaré eșuează pe țărmul Țării Galilor. Administratorului domeniilor regale, Sir Kadore, i se face milă de această „răpitoare… domniță a mării”, oferindu-i o odaie în castelul său. Fata se mărită cu regele Țării Galilor, cei doi având un fiu. Soacra lui Emaré, însă, suferă de o gelozie ucigătoare, așa că tânăra se trezește trimisă pentru a doua oară în largul mării, tot într-o barcă mică. În cele din urmă, ajunge la Roma, acolo unde, fericită, își regăsește soțul și fiul. În această poveste nu există niciun pretendent; tatăl este cel care declanșează drama, iar prințesa este cea care călătorește în jurul Mediteranei, trecând prin tot soiul de aventuri.

Emaré este țesătoare. Pe vremea când era doar o copiliță, dădaca ei i-a arătat „aur și mătase cum să țese”. Mai târziu, prințesa va face același lucru, învățând femeile din familia lui Sir Kadore cum „se țese și din mătase lucrătură măiastră să iasă”.

Tema țesutului apare și într-o intrigă secundară ciudată, de la începutul poveștii, în care regele Siciliei îi aduce tatălui lui Emaré, Artyus, o tapiserie bătută cu geme de topaz și rubine, piatra-broaștei și agate. Artyus e uimit și se întreabă dacă nu cumva este vorba despre un obiect nepământesc. Regele Siciliei îi explică însă că tapiseria a fost lucrată timp de șapte ani de către fiica emirului păgânătății. Într-un colț, țesătura înfățișează povestea celor doi îndrăgostiți, Ydoyne și Amadas, în altul, cea a îndrăgostiților Tristan și Isolda, în al treilea, pe a îndrăgostiților Floris și Blancheflour. Fiica emirului era îndrăgostită de fiul sultanului Babilonului și spera că și el se va îndrăgosti de ea după ce va fi văzut această minunată operă de artă. Așa că, în cel de-al patrulea colț, fiica emirului s-a înfățișat pe sine și pe fiul sultanului, țesându-și astfel propriul viitor.

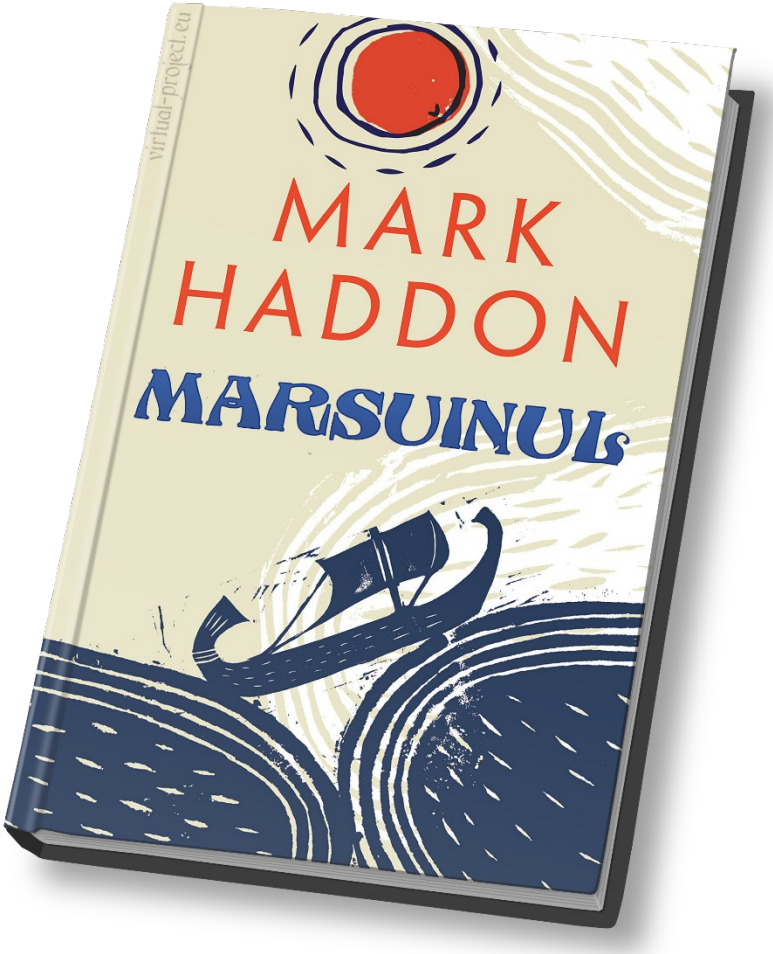

virtual-project.eu

violin